

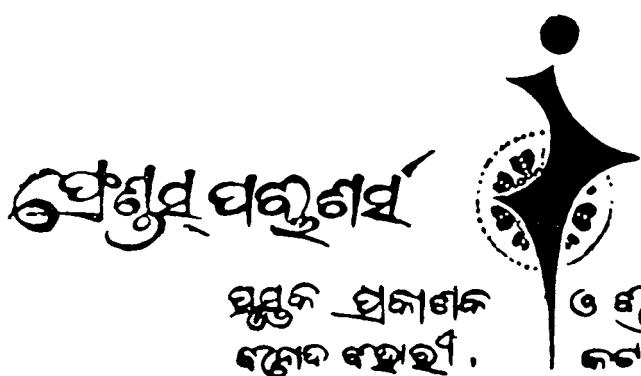
ବାହୀମୟାତ୍ରାପଦି

ଫୁଲାମନ

ସାହି ମହାଭାରତ

ପଞ୍ଚଶିଲ

ସାହି ମହାଭାରତ : ଲେ— ଫତୁରାନନ୍ଦ, ପ୍ରକାଶକ- ସହଦେବ ପ୍ରଧାନ
ପ୍ରେସ୍ ପତ୍ରଶର୍ମ ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ—୨, ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ—୧୯୮୭
ମୁଦ୍ରକ—ଡଗର ପ୍ରେସ, ପିଠାପୁର, କଟକ—୧ ପ୍ରକାଶନ—ମହାବିଷ୍ଵକୁ
ସଂପାଦିତ (ସଞ୍ଚୟା—୧୦୦୦)

SAHI MAHABHARATA—Author : Faturananda,
Publisher: Sahadev Pradhan, Friends' Publishers,
Binodbehari, Cuttack—753002, Orissa, (India),
Printer—Dagaro Press, Pithapur, Cuttack—1, First
Edition, Mahabisuba Sankranti 1987,

Cover design by—Gyanendra Kumar Rath
Price—Rs. 40.

ଉତ୍ସର୍ଗ

ଉଜ୍ଜଳ କେଶରୀ ଉକ୍ତଗର ହତରକୃଷ୍ଣ ମହାତାଙ୍କ

ପ୍ରେରଣା ପାଇ ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ ସାହି ମହାଭାରତର ରଚନା ମୁଁ କେତେ
ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲି । ବହୁତ ଆଶା କରିଥିଲି ପୁସ୍ତକଟି ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ
ଆପଣଙ୍କ ହତ୍ତରେ ଅର୍ପଣ କରି ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମନେ କରିଥା'ନ୍ତି । ବିଧାତା ତାହା
କରଇ ଦେଲୁନାହିଁ । ଏବେ ଆପଣଙ୍କର ଅମରାସ୍ତା ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଶନ୍ତ ଜଣାଇ ବହି
ଖଣ୍ଡିକ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ଆମ୍ବସନ୍ନୋପ ଲାଭ କରୁଛି ।

—ଫତ୍ତରାନନ୍ଦ—

ଉପହାର

ଶ୍ରୀ/ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ
ଡକ୍ଟର/ଶ୍ରୀ/ଶ୍ରୀମତୀ ନିଦଶ୍ରୀଙ୍କ ସ୍ଵରୂପ ଉପହାର ଦେଲି ।

ସୁନ୍ଦର

ତାରିଖ

ଆନ୍ତକଥାନ

ଥରେ କଟକର ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭବନରେ ସାରଳା ଜୟନ୍ତୀ ଉତ୍ସବ ଉଚ୍ଚାଳୀଙ୍କ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଡକ୍ଟର ହରେକୃଷ୍ଣ ମହିତାବଙ୍କ ସଭାପତିତ୍ବରେ ଅନୁଷ୍ଠାନିତ ହେଉଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କ ଅଭିଭାବରେ ସେତେବେଳେ କହିଥିଲେ ଯେ, ଆମର ଓଡ଼ିଆ ଲେଖକମାନେ ଯଥାର୍ଥ ଶବ୍ଦ ପାଇଁ ଏଣେତେଣେ ଧରି ହେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଷାର ଶବ୍ଦଭଣ୍ଟାରୁ ପାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆମର ସାରଳା ସାହିତ୍ୟର ଯେଉଁ ବିଶାଳ ଶବ୍ଦଭଣ୍ଟାର ରହିଛି ତାହା ପ୍ରତି କେହି ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁନାହାନ୍ତି । ଯେ କୌଣସି ଭାବର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ଓଡ଼ିଆ ଶବ୍ଦ ବିଶାଳ ସାରଳା ଶବ୍ଦଭଣ୍ଟାରେ ଥିବାବେଳେ ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଲେଖକମାନଙ୍କର ସେଥିପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିପାତ ନ କରିବା ବଢ଼ି କ୍ଷେତ୍ରର ବିଷୟ ।

ମୁଁ ପିଲାଦିନ ସାରଳା ମହାଭାରତ ବାରମ୍ବାର ପଢ଼ିଥିଲି । ଭାଗବତଦର ପରି ଆମ ଘରେ ପ୍ରତିଥି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ପୁରାଣପାଠ ନିୟମିତ ଭାବରେ ହେଉଥିଲା । ଯେଉଁଦିନ ପଠନକାରୀ କେହି ନ ଥାନ୍ତି ସେ ଦିନ ମୁଁ କିଛି ସମୟ ପଢ଼ି ଦେଉଥାଏ । ତଥାପୋର, ମାଣବସା, ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ, ଭାଗବତ ପଢ଼ିଲାପରି ସାରଳା ମହାଭାରତ କେବଳ ପଢ଼ି ଦେଉଥାଏ । ସେତେବେଳେ ରଥପରିହାର ହାମର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ପରିଶତ ବୟସରେ ଏଥରୁ କିଛି କିଛି ଆସାଦନ କରିଥିଲି । ମହିତାବଙ୍କର ପୂର୍ବୋକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ମୋ ମନରେ ଏକ ଆଲୋଡ଼ନ ସୃଷ୍ଟି କଲି ।

ସାରଳା ଶବ୍ଦ ଭଣ୍ଟାରୁ ଆହରଣ କରି ମୁଁ ଏକ ଆଧୁନିକ ପୁରାଣ ଲେଖିବି ବୋଲି ସେହିଦିନ ସେହିଠାରେ ମନସ୍ତ୍ଵ କଲି । ପରେ ପରେ ବିଷୟବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର କରିନେଲି । ଏହିକଥା ମନରେ ରହିଥାଏ । ଥରେ ଅଧ୍ୟାପକ ଡକ୍ଟର କୁଞ୍ଜବାବୁ ଦାଶ ଏବଂ ଅଧ୍ୟାପକ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଶତପଥୀ ସାରଳା ଜୟନ୍ତୀ ଉପଳକ୍ଷେ ଝଙ୍କଝଙ୍କ ଲାଭିଥିଲେ । ମୋତେ ଦେଖି ସାଙ୍ଗରେ ଯୋଗାଛି ନେଇଗଲେ । ବସ୍ତରେ ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥାଏ । ସେଠି ମୁଁ କୁଞ୍ଜବାବୁଙ୍କ କହିଲି ଯେ— ମୁଁ ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ମହାଭାରତ ପରି ଗୋଟିଏ ଆଜିକାଳିଆ ମହାଭାରତ ଲେଖିବି ବୋଲି ମନରେ ସ୍ଥିର କରିଛୁ । ଦୁହେଁ ହସିକରି ମୋତେ ଖୁବ୍ ଉଣ୍ଟାହି ଦେଲେ । ସେତେବେଳେ ସାରଳା ଦେଖାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିବାକୁ ଗଲୁ ସେତେବେଳେ କୁଞ୍ଜବାବୁ କହିଲେ— ଫତ୍ତୁରାନନ୍ଦ, ଦେଖାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ମାନସିକ କର ଯେ ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଏହି ସମୟରେ ଏଠାକୁ ଆସି ରୁମ ରଚିତ ମହାଭାରତଟି ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ନୈବେଦ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ ଅପର୍ଣ୍ଣ କରିବ । ମୁଁ ଅନୁରୂପ ମାନସିକ କଲି ।

ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କୌଣସି ସଭାରେ ଠିଆହୋଇ ପଦେହେଲେ କହି ନଥାଏ । ସଭାଷଳରେ କୁଞ୍ଜବାବୁ ଓ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଗୁପ୍ତରେ ମମ୍ପା କରି ହଠାତ୍ ଘୋଷଣା

କରିଦେଲେ ସେ, ମୁଁ ବନ୍ଧୀମାନ କହୁ କହିବି । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମୋତେ ତଳ୍ପ ଉଠାଇଦେଇ ଠିଆ କରିଦେଲେ ଏବଂ ମାଇକଟାକୁ ଆଣି ମୋ ମୁହଁ ପାଖରେ ରଖାଇଦେଲେ । ମୋତେ ଗୁରିଆଡ଼ ଅନ୍ନାର ଦଶିଲ । ମୁଁ ଏକାବେଳେ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି । କେତେ ମିନିଟ ଯାଏ ମୋ ମୁହଁ ରୁ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ଦେଖଙ୍କ ଦୟାରୁ ସାରଳା ଦାସଙ୍କ ଗୋଟିଏ କଥା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ପଣିଗଲା । ପ୍ରାୟ ଦୁଇମିନିଟ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ବକ୍ତ୍ଵ୍ୟ ସାରିଦେଇ ମୁଁ ବସିପଡ଼ିଲି । ମୋ ଦେହରୁ ଗମ୍‌ଗମ୍‌ ଝାଳ ବୋହିଗଲା । କୁଞ୍ଜବାରୁ ମୋତେ ବହୁତ ସାବାସି ଦେଇ ସବା ଶେଷରେ କହିଲେ— ଦେଖ, ଦେଖଙ୍କର ତୁମପ୍ରତି କରୁଣା ଅଛି । ସେ ତୁମପରି ମୂଳକୁ ବାଗୁଳ କରିଦେଲେ । ତେଣୁ ରୁମେ ତୁମର ଇପ୍‌ସିତ ଗ୍ରହ୍ଣଟିକୁ ରଚନା କରି ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଏହିଠାରେ ତାଙ୍କ ପାଦରେ ସମପ୍ରତି କରିବ । ଏହା ମୋର ଆଉ ଏକ ବିରାଟ ପ୍ରେରଣା ହେଲା । ଲେଖା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି । ମର୍ବିରେ ଏକାବେଳକେ ବନ୍ଦ ହୋଇଲେ । ଲିଖିତାଂଶଟି ଡଗରରେ ଧାରାବାହିକ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଗଲା । କୁଞ୍ଜବାରୁ ଓ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦଙ୍କ ସମେତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବହୁତ ଅଧ୍ୟାପକ ମୋତେ ଉଛୁପିତ ପ୍ରଶାଂସା କରି ତାହାକୁ ପୁଣ୍ଡ୍ରିଙ୍କ କରିବାକୁ ବାରମ୍ବାର ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।

ମୁଁ ପୁଣି ରଚନା ଆରମ୍ଭ କଲି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୁପେ ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ହରାଇ ବସିଥିବାରୁ ନିଜେ ଲେଖି ନପାରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଲିଖନ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ କଲି । ଏମାନେ ହେଲେ ମୋର ଅନ୍ତରୁ ଅଧ୍ୟାପକ ଡକ୍‌ଟର ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ମିଶ୍ର ଓ ଅଧ୍ୟାପକ ଡକ୍‌ଟର ବିଜୟନନ୍ଦ ସ୍ତିହି ଓ ସଙ୍ଗ୍ରହୀ ଧ୍ୱବତରଣ ବାରିକ, ସାରକିଶୋର ସାହୁ, ଅମାଲ ମହାନ୍ତି, ଅର୍ଜୁନ ରଚଣ ଦାସ । ସଂଶୋଧନ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ତରୁ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର କରିଥିଲୁ ।

ସଙ୍ଗ୍ରହୀ ଶରତଚନ୍ଦ୍ର ଶତପଥୀ, ଗୌରିଙ୍ଗ ରଚଣ ସ୍ଥାଈ, କୃଷ୍ଣଚରଣ ପଣ୍ଡା, ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଓହା, ରବାନ୍ଦୁ କୁମାର ସାହୁ, ବୈଷ୍ଣବ ରଚଣ ସ୍ଥାଈ ପ୍ରମୁଖ ପୁଣ୍ଡର ଉତ୍ସାହ ସହିତ ମୁଦ୍ରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ କରିବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟ କରିଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଁ ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ଜ୍ଞାପନ କରୁଥିଲୁ । ପ୍ରେରଣାଦାତା-ମାନଙ୍କ ଠାରେ ଆଜିବନ ରଣୀ ରହିଲି । ପ୍ରକାଶକ ବନ୍ଧୁଶ୍ରୀ ସହଦେବ ପ୍ରଧାନ ଯଥାଶ୍ୱୀ ମୁଦ୍ରଣ କରାଇବାରେ ତତ୍ତ୍ଵପର ହୋଇଥିବାରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଧନ୍ୟବାଦ କଣାଉଛି ।

—ଲେଖକ—

ତାଗାଶାହୀ

—*—

ସୁରୀଯତ୍ର

୧ ଆଦି ପବ୍ଲ	୧-୨୭
୨ ମଧ୍ୟପବ୍ଲ	୨୮-୨୫
୩ ସର୍ବ ପବ୍ଲ	୭୭-୧୦୫
୪ ଉଦ୍‌ଦ୍ୟୋଗ ପବ୍ଲ	୧୦୭-୧୪୪
୫ ଆଖଢ଼ାଗୁରୁ ପବ୍ଲ	୧୪୫-୧୮୧
୬ ନଟିଆ ପବ୍ଲ	୧୮୨-୧୮୭
୭ ହୃଟିଆ ପବ୍ଲ	୧୮୭-୧୯୨
୮ ଗନ୍ଧିଆ ପବ୍ଲ	୧୯୩-୧୯୭
୯ ଖେତର ପବ୍ଲ	୧୯୭-୧୯୮
୧୦ ନାଣ୍ଟିଆ ପବ୍ଲ	୧୯୯-୨୦୦
୧୧ ପାଇକ ପବ୍ଲ	୨୦୧-୨୧୮
୧୨ ଠଣା ପବ୍ଲ	୨୧୬-୨୨୮
୧୩ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପବ୍ଲ	୨୨୯-୨୪୩
୧୪ କଳ୍ପବିଟ ପବ୍ଲ	୨୪୪-୨୫୭
୧୫ ନ୍ୟାୟୁଦ୍ଧ ପବ୍ଲ	୨୫୭-୨୭୮
୧୬ ନାଶ ପବ୍ଲ	୨୭୯-୨୮୦
୧୭ ପୁନମିଳନ ପବ୍ଲ	୨୮୧-୨୯୦
୧୮ ଶାନ୍ତି ପବ୍ଲ	୨୯୧-୩୦୪

ପାଦ୍ମ ମହାଭାରତ

ଆଦିପତ୍ର

ରୀମସ୍ୟାପି ରଣା ଉଚ୍ଚାରଣି ମନ୍ତ୍ରମଃ

ସଦ ଶୁଦ୍ଧଂ ଅଶୁଦ୍ଧଂଗା, ମମ ଦୋଷୋ ନ ବିଦ୍ୟତ୍ତ

ରାଜ୍ୟପାଳଂ ନମସ୍କୃତ୍ୟ ନରଂରୋକ ନରେତ୍ରମଂ
ଶିଷ୍ମାମନ୍ତ୍ରୀ ସତକଂଚ ତତୋଜୟ ମୁଖରୂପେତ୍ର
ମୁଖ୍ୟ କରେତି ପଣ୍ଡିତଃ ନିର୍ଦ୍ଧନଂ ଧନ କୁବେରଃ
ସତ୍ତଵପା ତମତଃ ବନ୍ଦେ ତୈଳମ୍ ସର୍ବପ୍ରଦାୟୁକ୍ତମ୍ ।
ବେଦେ ସଦୁମଣି ଗ୍ରହେ ପୁରୁଣେ ଶତ୍ରୁଙ୍କେ ତଥା
ଆଦ୍ୟ ମତ୍ୟ ର ପ୍ରାନ୍ତେ ର ହାସ୍ୟଂ ସରସ ବିଦ୍ୟତ୍ତେ ।
ଉତ୍କଳପୁରିଜନାଃ କାର୍ତ୍ତିନେନସତ ରାଜମାର୍ଗେ ଧାବିତଂ
ଯାଜନଗ୍ର ଜନେଃ ଇତମ୍ ନିବାରିତଂ ମହାଦ୍ଵନ୍ଦୋପର୍ମିତଂ ।
ପାଇକ ଆଗତା ଲଗୁଡ଼ିଃ ତାତ୍ତ୍ଵିତଂ ଶଶୀଗୁହଃ ଆମାତଂ
ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞୋଃ କେଷ୍ଟିତଂ ନ୍ୟାୟୁତ୍ତନ୍ତ କୃତଂ ଅର୍ଥଶ୍ରୀର କାରିତଂ
ଅଥଃ ଜ୍ଞନୋଦିତଂ ସର୍ବେ ବିତକିତଂ ସକ୍ଷ୍ୟଂ ପୁନର୍ମୁଦ୍ରିତଂ
ଶତ୍ରୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତଂ ଏତତ୍ର ସୁବିଦିତଂ ସହି ମହାଭାରତଂ ।
ହିଂସା ଦ୍ଵେଷ ତଟା ଅହଙ୍କାର ଜଳା ଶର୍ଷା ର ମାଳାପୂରା
ସ୍ଵାର୍ଥ ଗ୍ରହବିଷ୍ଣୁ ମୋହେଶ ବହନ ଦେଖେନ ବେଳାକୁଳା
ମିଥ୍ୟା ବଞ୍ଚିକତା ପ୍ରତଣ୍ଟ ମକର କାଦମ୍ବରବିଶ୍ଵିମା
ସୋତ୍ରୀଣୀ ଯାଜ-ଉତ୍କଳନେଃ ରଣନ୍ଦୀ କୌବର୍ତ୍ତିକଃ ବିବକଃ

X

X

X

ଆଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ଵ ନାମ-ଉଦ୍‌ଯୋଗେ ପଦ୍ମମେବଚ
ଆଖିତ୍ତା ଗୁରୁ ପଦ୍ମଂ ତ ନଟିଆ ହଟିଆ ତଥା
ଗନ୍ଧିଆ, ଖେତର ପଦ୍ମଂ, ନାଣ୍ଟିଆ ତ ପ୍ରକଳ୍ପିତା
ପାଇକ ପଦ୍ମ ଉପରୁ ଠଣ୍ଡାପଦ୍ମଂ ତଥ ଏପରମ୍
ନ୍ୟାୟପୁଞ୍ଜ ପଦ୍ମଂତ ବେତ୍ତି ତତ୍ତ୍ଵ କଲ୍ପବଟପଦ୍ମଂ
ନ୍ୟାୟପୁଞ୍ଜ ପଦ୍ମମେବ, ନାଶ ପଦ୍ମଂ ଅତେପର
ପୁନର୍ମିଳନ ତତ୍ତ୍ଵପଦ୍ମଂ ଶାନ୍ତିପଦ୍ମଂ ତତ୍ତ୍ଵପରମ୍
ଇତ୍ୟେତାନି ବିଷ୍ୟାତାନି ପରିଣ୍ୟଷ୍ଟାଦଶ ଇତ୍ତଂ

X

X

X

କବିତା ଅପଦରଣଂ କବିନିନା ତ ପାତକଂ
ପୁସ୍ତକ ପଦ୍ମିକାଂତେବ ହୃଦୟମାକୃତା ପଠନ
ରତନାୟାମାମୃତଂ ପରତନା ତଟେବର
ଭାରତ ଶ୍ରୀତ ମାଧେଶ ସର୍ବପାପ ବିନଶ୍ୟତି

ରାଜ୍ୟପାଳ ବନ୍ଦନା

ଘେନାକର ମୋ ଦଇନ ଆହେ ରାଜ୍ୟପାଳ
ଯେବଣ୍ଟି ସରିଗଲଣି ଗଣେଶଙ୍କ ବେଳ ।
ବିଦ୍ୱା ବିନାଶକ ପ୍ରଭେ ଆହେ ମନ୍ଦୀପତି
ତୁମ୍ହ ଆଜ୍ଞାରେ ସରବେ ଆୟୋଜ ହୋନ୍ତି ।
ତୁମ୍ହର କୃପା କଟାଷ ଯେହୁ କବେ ମାତ୍ର ପାଏ
ସଦାଶିବଙ୍କ ବୃଷତ ପ୍ରାୟେକ ସେହି ଭ୍ରମୁଥାଏ ।
ତତୁଶୁଦ୍ଧ ଯନ୍ମଯାନ ଅଟଇ ତୁମ୍ହର କାହନ
ଭୁରୁ ତଇଳ ପିଇଣ ଅଟଇ ମହାବେଗବାନ ।
ଆଜ ବ୍ରଜଭବନରେ ପାତେଇରେ ଘେର
ନଳୀ ଧରନା ପାଇକେ ଦିଅନ୍ତି ପହର ।
ବିଶୁଦ୍ଧିଦ୍ୟାଲୟେ ଯେବଣ୍ଟି କୁହି ଅଟୁ ଇଧୁପତି
ତୋହର ଲଜ୍ଜାରେ ଖଟନ୍ତି ଦେବା ସର୍ବସୁଖ ।

ପ୍ରତି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷେ ଭୋଗକରୁ ନୂଆ ବନ୍ଧିତା ରତନ
ସେକାଳେ ବିଧାନସଭା ଦିଶେ ଶୋଭାବନ ।
ଅଭୟ ଦେବାକ ହେଉ ଆହେ ରାଜ୍ୟପାଳ
ସାରବି ଯେସନେ ଗ୍ରହ ଲେଖି ଅନର୍ଗଳ ।

ଶିଷ୍ମାମନ୍ତ୍ରୀ ବନ୍ଧନା

ଉକତ ନିବେଦନ ଦେନ ଶିଷ୍ମାମନ୍ତ୍ରୀ ଆହେ
ତୋହର କପ୍ତା ନ ହେଲେ ମୋହର ଅନ୍ଧାର ନ ପାହେ
ସୃଜ କାକ୍ୟ ଛଡା ମୋହର ଆନ କିଛି ନାହିଁ
ଆନ ସମ୍ମତ ବା ମୁହିଁ ପାଇବର୍କ କାହିଁ ।
ରଙ୍ଗିଥୁଲର୍କ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏକଇ ଫୁଲହାର
ବଢାଇଲେ ନେତାମାନେ ଫୁଲକୁ ତାହାର
ପାଞ୍ଚ ବରଷକେ ଥରେ ତୋର ଜନ୍ମଦିନ
ସେତେବେଳେ ଦେଖାଯାଉ ତୁ ବନ୍ଧ ନିର୍ଭନ ।
ଆନବେଳେ ତୋହର ମୂରତି ଭୟକର
ଅଧିକ ଓ ଅଧାପକେ ଭୟେ ହେ ନ୍ତି ଥରହର ।
ଯାହାନ୍ତି ଅଣ୍ଣାଉ ପଛୁ ହୋଇଣ ସଦଯେ
ହେଲେବ ସେ ଗଜମୁଖ ପଣ୍ଡିତ ବୋଲୁଏ ।
ତୋହଠାରେ ଯେଉଁ ଛୁଟ ରଖଇ ପୀରତି
ଭୟେ ଅଧାପକେ ତାହାନ୍ତି ବନ୍ଧୁଗୁଟ କରିଦ୍ୟନ୍ତି ।
ଯେବଣ ଲେଖକ ପାଏ ତୋଠାରୁ କରୁଣା
ତା ପେଥ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟେ ହୃଅଇ ଯେ ଗଣ
ତୋହଠାର୍କ ଯେବଣ ଜନ ଦୋରେହା ହୃଅଇ
ଆନବୁଜେୟ ପଠନ ବୃତ୍ତି ପ୍ରାପତ ନ ହୃଅଇ ।
ନିର୍ଜୁଲି ହୋଇ ସୁତି କରୁଛର୍କ ତୋତେ
ଏକଇ ଭଲ ଆଜ୍ଞାଧସ ନିଶ୍ଚେ ଦେବୁ ମୋତେ ।
ତାର ବଳେ ଉତ୍ତରଣେ ହେବଇ ବଳିଆର
ହେଲେ ନିସ୍ତରିବି କବି ହେବାର ସାଗର ।

ପ୍ରକାଶକ ବନ୍ଦନା

ତଇଳିଆ ବନ୍ଦନା ଘେନସି ଆହେ ପ୍ରକାଶକ
 ତୋତେ ବନ୍ଦବାକୁ ଜିର ହିଅଁର ଫଳଫଳ ।
 ଲେଖକ କୁଳର ଭରସା ତୁମି ମହାବାହୁ
 ଯା ଉପରେ ଦେଖକରୁ ତାକୁ ଗୋଟାପଣେ ଖାଉ ।
 କବି ଶ୍ରମହାଳ ସମୁଦ୍ରରେ ଯାଉ ନାହିଁ ଗୁଳି
 ତୁ ଅଠୁ ଶାଶ ବିକାଳି କବିଏ ପଟାଳି ।
 ପଦ୍ୟପି ଇତରଜନେ ହେଉ ତୁ ସଦୟ
 କବି ଓ ଲେଖକ ରୂପେ ସେହି ହିଅଇ ଉଦୟ ।
 ତୁ ଯଦି ତାହାଙ୍କ ନ କରୁ ତିଳେକ କରୁଣା
 ପଣ୍ଡିତ ବି ହେଲେ ତାର ବୃଦ୍ଧି ହିଅଇ ବଣା ।
 ହାଣ୍ଡିଲେ ପଡ଼ିଥାଅଇ ତାହାର ପାଣ୍ଡୁଲିପି
 ତୋହର ଦୟା ତାହାପରେ ନୋହଇ ଘଦ୍ୟପି ।
 କବି ହାଣ୍ଡି ଓଦା ହିଅଇ ପାଇଣ ତୋର ପାଣି
 ତୋହଲିଗି ତା ଘରେ ବିଜେ ହୋଇ କଷ୍ଟୀ ଠାକୁରଣୀ ।
 ମୋହଠାରେ ସୁଦୟା ରଖସି ପ୍ରକାଶକ
 ପାଇ ମୋର ପାଣ୍ଡୁଲିପି ଚଢ଼ିଛି ଆଲୋକ ।

ସମାଲୋଚକ ବନ୍ଦନା

ସଭୟ ଭକତି ଘେନ ହେ ସମାଲୋଚକ
 ତୋର ହାତେ କଟାରି ଅଛଇ ମୁକୁଳା ମୋ ବେକ ।
 ତାନ୍ତରେ ତିରଣ ଦେଇ ଡାକୁଅଛି ପ୍ରଭୁ
 କାଟିଲେ କାଟିବୁ ଅଥବା ରଖିଲେ ରଖିବୁ ।
 ଘେଲାନାଥ ଆହେ ପ୍ରଭୁ ବିରିସ ତୋହ ତୃଷ୍ଣୁ
 ଲେଖକମାନଙ୍କ କରୁ ଲୟ ପ୍ରିତି ସୃଷ୍ଟି ।
 ଘେଲରେ କାହାନ୍ତି ଟେକୁ ତୁହି ଅବହେଲେ
 ନମିଷକେ ପୁନଶ୍ଚ ତାହାନ୍ତି କରୁନ୍ତୁ ପାତାଳେ ।

କାନ୍ତିଶ ପାରୁ କୁହି ଖଚ ଗଦାରୁ ପକଜ
 ଅମୃତ ଭଣ୍ଡରେ ଆବର ଥୋଇ ମଳ ମୂଷ ପୁଜ ।
 ପାଆନ୍ତି ଉକୁଣି ଯେସନେ କେଶରାଶି ଲେଉ
 ଅଥବା ପକ ଚପି ଚପି ପାଇଥାନ୍ତି ତୋଡ଼ି ।
 ତେସନ କୁ ଲେଖକର ପୋଥିମାନ ଘାଣ୍ଡୁ
 ଅର୍ଥ ଅନର୍ଥ କାନ୍ତିଶ ପାଠକଙ୍କୁ ବାଣ୍ଡୁ ।
 ପାଠକ ପାଶରେ କୁହି ଯେ ବଡ଼ କାନକୁଡ଼ା
 କୁହି ଆପଣାର କରୁ ତାହାନ୍ତି ବୋକରୁ ବୁଦ୍ଧା ।
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ତୋର ପାଶେ କରୁଛଇଁ ନିଜଟୁଳି
 ଦୟା କଲେ ମୋତେ ଦେବଇ ତୋହନ୍ତି ବୁଦ୍ଧିଲି ।
 ସମାଲୋଚନା ଲେଖନ ସଧୀରେ ଚନ୍ଦରବୁ
 ମୋ ଲେଖା ବେଳକୁ ଟିକେ ସଦୟ ହେଇବୁ ।
 କଳାରେ ମୁଁ ଅପାରଗ ଅଛି ମୁଢି ଜନ
 କରି ନ ପାରଇ ସବରେ କେବେ ବକ୍ତ୍ରାତା ପ୍ରଦାନ
 କରିବାକୁ କିଛି ନାହିଁ ମୋହର ବଡ଼ିଲ
 ବଡ଼ିବଡ଼ିଆଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ପାରିନି ଗୋଟାଇ ।
 ଧସାଇ ପଣ୍ଡିତ ମେଲେ ପାରି ନାହିଁ ପଣ୍ଡ
 ସମୀକ୍ଷା କରିବୁ ମୋର ଲେଖାକୁ ଉଣ୍ଟାପେ ।
 ଦେଇଥାନ୍ତି ଉଷ୍ଣ ପାମାୟ ଗୋଟେ ଧଳା ପିକା
 ପଟା କଉଡ଼ି ସାଥେ ବି ହେଉନାହିଁ ଦେଖା ।
 ଦେଉଅଛି ମନ ରଜ୍ଜା ନିଅସି ନମସ୍କାର
 ତାହା ବିନା ଆନ ନାହିଁ ସମ୍ବୁଲ ମୋହର ।

ପାଠକ ବନ୍ଦନା

ହେ ପାଠକ ତୋତେ ମୋହର କୋଟି ନମସ୍କାର
 ତୋହର ତୋଷଣେ ସବେ ହୋନ୍ତି ତତପର
 ଯେତେ ଭଲ ପୋଥ ଲେଖୁ ପଛକେ ଲେଖକ
 ଯେତେ ଭଲ କରି ଛୁପୁ ତାହାନ୍ତି ପ୍ରକାଶକ ।

ସମାଲୋଚକଟି ଗାଉ ଯେତେକ ତାର ଗୁଣ
 ତୁହି ନ କଣିଲେ ସବୁ ହୃଅଇ ଅକାରଣ ।
 ମାଗିଶ ଯାଚିଶ ଆଣି ଯଦି ତୁ ପୋଥ ପଡ଼ିବୁ
 କାହା ପାଶେ ଆମେ ଯାଇଶ ଗୁହାର କରିବୁ ।
 ପୋଥ କଣି ସାରିଶ ପଛେ ଯାହାରୁ କହୁଥା
 ସେ ନିମିତ୍ତେ ଲେଖକର ନାହିଁ ତିଳେ ଚିନ୍ତା ।
 ମାଗିଆଣି ପଢ଼ି ଯଦି ପଛେ ତୁ ନିନ୍ଦିବୁ ।
 ଆମ ମାନ ଧନ ହାନି ପାପେ ଭାଗୀ ହୋଇବୁ ।
 ମୋହର ଆଖିରେ ବାବୁ ତୁହି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼
 ପୋଥ କଣି ଲେଖକର ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଚଢ଼ ।

ସାହି ବର୍ଣ୍ଣନା

ନିରାକାର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରିତି ପ୍ରଳୟର ଅନେ
 ଯୋଗ ନିଦ୍ରାରେ ଶୁତିଲେଂ ବହୁ କଲ୍ପ ପରିଯନ୍ତେ ।
 ସେକାଳେ ନ ରହିଲ ଆଲୋକ ଅନାର
 ଦିଶୁଥିଲ ଚଉକତି ସନ୍ଧିଧା ପରକାର ।
 ପଞ୍ଚମତାଭୂତକୁ ଆୟରେ ସଂହର
 ଶୁତିଲେକ ନିରଞ୍ଜନ ନିଦ୍ରା ଗାଢକରି ।
 ସୃଷ୍ଟି, ପ୍ରିତି, ପ୍ରଳୟ ପାଇଁ ଲଗଇ ଯେତେବେଳ
 ତେତେ ପରିଯନ୍ତେ ଶୁତିଲେ ପ୍ରଭୁ ମହାକାଳ ।
 ପହଞ୍ଚ ସରନେଶ ପ୍ରଭୁ ଉଠିଲେକ ତେଇଁ
 ଜାଣିଲେକ ଚଉକତି ଶୁନ୍ୟ ଅଛଇ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ସର୍ଷିରେ ତାହାଙ୍କ ବଳିଲକ ମନ୍ତି
 ଭିତ୍ତି ମୋହି ହୃଅନ୍ତେଶ ଶବଦ ହୋଇଲକ ଅତି
 କୋଟି କୋଟି ସୁମ୍ମୟ ପାଦ୍ୟେକ ବିକାଶିଲ କାପୁ
 ତଷ୍ଠାନ୍ତି ହେଲ ବିଶୁ ନିହାରିକାମଧ୍ୟ
 ପ୍ରତି ନିହାରିକା ଅଙ୍ଗୁ ହୋଇଲେକ ଜାତ
 ଅଗଣନ ଜ୍ୟୋତିମ୍ବୟ ସଞ୍ଚର ଜଗତ ।

କୋଟି କୋଟି ସୁଧୀୟ ଆବର ଗ୍ରହତାରାଗଣ
 କେବା ସାମରଥ ତାହା କରିବ ଗଣନ ।
 ଛଅଶହ କୋଟି ବର୍ଷ ପୁର୍ବ ଏକ ଦିନେ
 ସପତକ ନାମେ ସୁଧୀୟ ଧାଉଁଥିଲେ ଶୁନେୟ ।
 ଆନ ଏକ ସୁଧୀୟ ପାଶଦେଇ ଯାଆନେଶ
 ସପତଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁ ଅଂଶେକ ଛୁଣ୍ଡି ଭ୍ରମିଲ ଶୁନେୟଣ ।
 ସୁଧୀୟ ଚଉକଣ୍ଠ ସେହି ଭ୍ରମଣ କରିଲ
 ସପ୍ତହୀପା ପୃଥ୍ବୀ ନାମ ଗୋଟିଏ ଧରିଲ ।
 ଏସିଆ, ପୂରୋପ ଆବର ଦୁଇ ଆମେରିକା
 ଆପ୍ରିକା ଓ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ଆଉ ଆଷାର୍କଟିକା ।
 ଏହି ସପ୍ତହୀପ ଲଗି ସପ୍ତହୀପା ନାମ ବନ୍ଦ
 ଏ ପୃଥ୍ବୀ ମନ୍ଦିମା କେବା ପାରିବନ୍ତି କହି ।
 ଏସିଆ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ଭ୍ରତଖଣ୍ଡ ଦେଶ
 ଉଜ୍ଜଳେ ଏକର ଖଣ୍ଡ ତା ମଧ୍ୟେ ନଗର
 କଟକ ଦୁଇ ପାରୁଶେ ଦୁଇ ନଗଧାର ।
 ତା ମଧ୍ୟେ ଯାଜି ନଗ୍ର ସାନ୍ତି ବିଶ୍ୟାତ ଅଟଇ
 ତହିଁ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ମଙ୍ଗଳା ମହାମାୟୀ ।
 ସେଠାରେ କେତି ଅଛଇ ଘୋର ବଣ ଚଉକତି
 ଲଗଇ ଯେମନ୍ତ ସେଥି ସାଧୁ ସନ୍ତୁଳ ବସନ୍ତି ।
 ମଣା, ମୁଷା, ମର୍ତ୍ତି, ସାପେ ସେହି ପ୍ଲାନ ଉରା
 ନାଗରିକ ଅଧିକାର ଯେବଣ୍ଟ ସେମାନଙ୍କ ପୂରା ।
 ହେଠା ବିଲୁଆଙ୍କ ସବ୍ର ଲଗିଥାଏ ସଦା
 ହୋଇଛନ୍ତି ଅନ୍ୟଆନ୍ତୁ ଯେବଣ୍ଟ ସଦେ ପଦା ।
 ମାନବଙ୍କ ସଜରେ ଥାଏ ସଭିଙ୍କ ପୀରତି
 ସଙ୍ଗୁନ୍ତିବାପାର୍ଦ୍ଦ ସଦେ ତତ୍ତ୍ଵପର ଅଛି ।
 ଅସାଷ୍ଟମ-ହୋଇ ଯେବେ ନର ଶେଯେ ପହୁଞ୍ଚଇ
 ମଣାଅସି ମନୋହର ସଜୀତ ଗାବଇ ।

କାହିଁ ମଧ୍ୟେ କରିବାକୁ ବାୟୁ ସଞ୍ଚ ଲନ
 ମୁଷ୍ଟିକମାନେ କରନ୍ତି ସୁତ୍ରଙ୍ଗ ଶନନ ।
 ମହା ବିଷଧର ସପେ ହୋନ୍ତି ଆତ୍ୟାତ
 ମାନବା ହି ବୋଡ଼ି ହୃଅନ୍ତି ସ୍ଵର୍ଗକୁ ପ୍ରାପତ ।
 ନିଶାରେ ଶୃଗାଳଗଣ ହୋଇ ଏକମେଳି
 ଛହର ସୁରବ୍ରଦ୍ଧି ଦେଇଣ ବୋବାଳି ।
 କାଉଣି ନାଗଅରର ଆବର କିଆବଣ
 ସାହିର କରନ୍ତି ସବେ ଶୋଭର ଶନ୍ତିନ ।
 ନାଗଅରର ବୁକୁଣ୍ଡା ଯହିଁ ତହିଁ ବିରାଜଇ
 ତହିଁ ମଳତ୍ୟାଗ କର୍ମ ଉତ୍ୱମ ହୃଅର ।
 ରଜପଥ ଦୁଇ ପାରୁଷେ ଶିଶୁମାନଙ୍କର
 ଅଛଇ ମନମୂଷ ତ୍ୟାଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ।
 କଲିକତାରୁ ଭଲ ହେଉ ପଛେ ସାନ
 ପ୍ରକୃତ ଡି କବା ମାସକେମିଳି ଯାଏ ଥାନ ।
 ଗ୍ରୀଷମରେ ପବନଟି ପ୍ରତଣ୍ଡେ ବହଇ
 ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଆନନ୍ଦେ ଫରୁ ଖେଳୁଥାଇ ।
 ଆମ୍ବଗଛ ମାନଙ୍କରେ କରି ଅମ୍ବ ଧରଇ
 ସେବେବେଲେ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ କହିଲେ ନସରଇ ।
 ଛୁଆଙ୍କର ଢିଲମାଡ଼ି ଆବର ପୋପତ
 ଦିନର ତି କରୁଥାଏ ତାହାନ୍ତି ହୃଦବଡ଼ ।
 ବରଷା ଦିନର ଶୋଘ୍ର ଅତି ଅପ୍ରମିତ
 ମାତ୍ରମାନେ ରଜପଥେ ହୋନ୍ତି ଆତ୍ୟାତ ।
 ପଡ଼ିଆ, ଗଡ଼ିଆ, ଟୁକ ହୃଅର ଏକାକାର
 ତୁଳିଲେ ତିଲିକା ତୁଫି ଅଟେ କିବିଗ୍ରାହି ।
 ବରଷା ଜଳ କେବେ ଘର ଭିତରେ ଦଶର
 ଦିନା ପାରିଶ୍ରମିକରେ ଦର ଦିଏ ଧୋଇ ।
 କାନ୍ଦାବୁଦା ଅଗ୍ରଭାଗେ ଫୁଲମନ ଫୁଟି
 ମହକାନ୍ତି ବାସ ଲୋକେ ଲୋତନ୍ତି ତରାଟି

ଅଦୂରର ମଳଖାତ ଏହା ଦେଖିଣ ହସଇ
 ତହିଁରୁ ପ୍ରବଳ ଗନ୍ଧ ଉଠି ଭସିଣ ଆସଇ ।
 କଥାପ୍ରକାଶ ଗର୍ବ ଗୋଟି ଦିଅଇ ଖର୍ବ କରି
 ତାର ତେଜ ଚୋଖି ଫଳ ଲଜେ ଯାଅଇ ମରି ।
 ଜଳଗ୍ରାୟ ଯେଉଁ ଟାପୁ ରହଇ ଉବୁରି
 ଲେକଙ୍କର ତ୍ୟକ୍ତ ମଳେ ତାହା ଯାଅଇ ପୂରି ।
 ବରଷ ଛୁଟିଲେ ସୁନ୍ଦର ଜଳ ଦିନ ରାତି
 ରଖଇ ଏ ସ ହି ସଙ୍ଗରେ ଅଭେଦ ଧୀରତି ।
 ନ କଲେ ଶୋଷକ ଯନ୍ତ୍ର ଭଣ୍ଡ ଭଣ୍ଡ ସୁନ
 କଦାପି ହୃଦୟ ଜଳ ଏଠାବୁ ନିଷ୍ଠାସନ ।
 ଆକାଶରୁ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ମୁହଁକୁ ନେପେଡ଼ି
 ବଣକୁ ପୁଲା ଏ ଘର ଦେଲକ ପୋପାଡ଼ି ।
 ଘରଗୁଡ଼ା ଏଠ ସେଠି ତେବଣ ପ୍ରକାର
 ପଥ ଲୋଡ଼ନ୍ତେଣ ବିଦେଶୀ ହୋଏ ହରବର ।
 କାହାର ଦୁଆର ମୁହଁ ସମ୍ମଖ ପ୍ଲାନର
 ଠିଆହୋଇ ଥାଏ ଆନର ପୁରିଷ କୁଟୀର ।
 ପୁରିଷ କୁଟୀର ଧୃଆ ପାଣି ଆଉ ମୁତ
 ରାଜପଥ ମହକାଏ କରଣ ସିକତ ।
 ସାହି ରାଜପଥର ପାରୁଶରେ ଦୂର
 ଜଳ ନିଷ୍ଠାସନ ନାଳ କେଉଁଠି ନଥାଇ ।
 ଯଦ୍ୟପି କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ବରଷର ପାଣି
 ଜ୍ଞାନପଥେ ହୃଅଇ ପଙ୍କ ଆଶ୍ୟୁଆଣି ।
 ଘରକେ ଗୋଟିଏ ବାଢ଼ି ଅବଶ୍ୟ ଅଛଇ
 ଶୀତିନେ ପନିପରିବାରେ ସେ ସବୁ ଭରଇ ।
 ବେଳେବେଳେ ପଶଇ ତହିଁ ସାହି କଳାପଣ୍ଡ
 ବାଢ଼ିର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଲେକ ତାଢ଼ଇ ମୁଣ୍ଡ ।
 ଖାଇବୁ ସାହିର ପଣ୍ଡ କାହାନ୍ତି କହିବ
 ମୁଣ୍ଡ କୋଡ଼ି ହୋଇଣ କହେ ହାଇରେ ଦଇବ ।

ବନ୍ଧ ଶୋଭବନ ଦିଶର ସାହି ବୁଲମାନ
 ମାଉଥାଏ ତହିଁ କଖାଚୁର ଲଟା ଯେ ଗଢନ ।
 ବିଜେ କରିଛନ୍ତି କେହେଁ ଗ୍ରାମର ଦେବତା
 ବୁଢ଼ୀମା ମଙ୍ଗଳା ସେ ତ ପରତଷ ଅତି ।
 ଅଳପ ଉଚ ଦେଉଳେ ଆସ୍ତାନ ତାଙ୍କର
 ସେବାରେ ସେବକମାନେ ଅତି ତତପର ।
 ସାହି ଲୋକଙ୍କର ଥାଅର ମନ ମଧ୍ୟେ ଆଖି
 ସବୁନ୍ତି ରଖିବେ ଦେବୀ ଦୋତ୍ରାଇଣ ଦଶ ।
 ସେବକେ କହନ୍ତି ଲୋକେ ବୃଦ୍ଧ ଅଶ୍ୱାସି
 ଯମ ବାପୁଡ଼ା ଏଥୁ ନ ପାରିବ ପଶି ।
 ଗାଁରେ ସବୁଠୁଁ ବୁଢ଼ା କହଇ ଗୁନେଇ
 ବାହୁତବେଳେ ମୁହିଁ ନିଜେ ଦେଖିଛଇଁ ।
 ନିଶବ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ମାଆ ରାତି ସାର
 ମହାବଳ ବାସ ରତ୍ନ ଦିଅନ୍ତି ପଦରା ।
 କାଢ଼ିବୁଢ଼ୀ ପଣିଯାନ୍ତି ଯଦ୍ୟପି ପଥହୁଡ଼ି
 ବେତରେ ପିଟିଣ ଦେବୀ ଦିଅନ୍ତି ଘରିବା ।
 ଏବେ ନାଶ ଗଲୁ ଧର୍ମଭୟ ସଭଙ୍କର ମନୁ
 ଦିରକ୍ଷେ ମଙ୍ଗଳା ମାଆ ଗୋପ୍ୟ କଲେ ତନୁ ।
 ତଥାପି ଅଛନ୍ତି ରଖି ସୁତରେ ସୁଦୟା
 ଲାଗିଣ ଥାଉ ତାଙ୍କ ଏହିମତ ମାୟା ।
 ଏହା କହି ବୁଢ଼ା କରେ ଆଖି ଛଳ ଛଳ
 ହସନ୍ତ ବୁଲଇ ମୁହିଁ ସାହି ଟୋକାଦଳ ।
 ବାହାଘରେ ବାଜା ଏଥୁ ପଞ୍ଚଇ ଉଚ୍ଛଳ
 ସାହି ଭୁଆଷ୍ଟିମାନେ ଆସନ୍ତ ମଙ୍ଗୁଳ ।
 ମାନସିକ ପୂଜାମାନ ହୋଏ ବୃଦ୍ଧ ଏଠାରେ
 କେ କରେ ଉଷ୍ଣତ୍ରା କେହୁ ଖଇ ପୂଜା କରେ ।
 ଦୁଇ ବୁରିଖଣ୍ଡ ବେତ ସିନ୍ଦୁ ରରେ ହୋଇ ମଣା
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାରୁଣ୍ୟରେ ସଦା ହୋଇଥାଆଇ ରଖା ।

ତୁଳ ଏହା ଗୋଟୀ ଦେହେ ଦେଲେକ ତୁଆଁର
 ଯେଣେ ଗୋଟ ହେଉ, ଯାଏ ଶୁଭିଣ ପଳାଇ ।
 ବହୁ ବହୁବାର ଏଥି ଦିଆହୁଏ ବଳ
 ଶୁଭିଣ କୁକୁଡ଼ା ବୋଢା ମେଣ୍ଟାର ମଞ୍ଜନି ।
 ହନୁମାନ ମୁଖୀ ପୂଜା ସବୁଠାରୁ ବଳ
 ଶେଳ କରଚାଲେ ଆସ୍ତାନ ପଞ୍ଜର ଉଛୁନି ।
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ମହିମା ଯେ ଅଟେ ଅପ୍ରମିତ
 ମାନବା ମାନକେ କେହୁ ନ ପାରେ କହିବ ।
 ନବ କୋଟି ରୂମୁଣ୍ଡା ଓ ଅବୁ'ଦେ ଯୋଗିନୀ
 ବାସେଳଇ ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ଖବେ କାତ୍ୟାୟନୀ ।
 ଦୁଇ ଅବୁ'ଦ ଭଜରବା ବୃଦ୍ଧେକ ପିଶାଚୁଣୀ
 ବେନ କୋଟି କୌମାଣ୍ଡ ଓ ବୁ ହୁଣୀ ଡାହାଣୀ ।
 ପଦ୍ମେକ ବାରଷା ଚଣ୍ଡି ଡାଙ୍କିମା, ଗୋପାଣୀ
 ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ, ରୁଦ୍ରାଣୀ, ଘୋର ଜୟା ଚରଗୁଣୀ ।
 ଉତ୍ତରତାର ସିଂହ ଓ ଚକ୍ରକା କଙ୍କାଳୀ
 ନାରୂପୁଣୀ, ନାରସିଂ୍ହ, ଆବର ବେତାଳୀ ।
 ଅନ୍ତା ବିଜୟା ଖବେ ତାରଣୀ, ରଷିଣୀ
 ଶାଙ୍କିମା, ଶଙ୍କିମା, ପଦ୍ମେକ ପେତିମା ଯଷିଣୀ ।
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଏହିମାନେ ମହିଳା ସଇନ
 ବାତିପାର ସାହି ଯାକ କଇନ୍ତି ଭ୍ରମଣ ।
 ଅଣ୍ଟିର ସଇନ ମଧ୍ୟ, ଅସୁମାର ଅଛଇ
 କହିବାକ ତାଙ୍କର ନାମ ସୁମରଣା କରି ।
 ଖପିସ ଯବନ ଭୁତ ଦୋର ଶାରଭଦ୍ର
 ମାଦଳ ବାବନାଭୁତ ଅସୁମାର ରୁଦ୍ର ।
 ଏକଥାଣିଆ ବୁଦ୍ଧ ଦେଇ ପିଶାଚ ଓ ଭୁପାଁ
 ସରିଙ୍କର ବାନ୍ଧ ନଖ ବଡ଼ଇ ମୁନିଆଁ ।
 ଖାଙ୍କର କେଶ କାହାର ଜିଭ ଲହ ଲହ
 କିଳିଖଳା ଶବଦ ଯେ ଶୁଭର ଗହଗହ ।

ରତ୍ନମତ୍ତ ହୋଏ ଦାନ ସତ୍ତ୍ଵସତ୍ତ ଶ୍ଵାସ
 ଦୁଲୁ ଦୁଲୁ ହୋଏ ପୃଥ୍ବୀ ପାଇଣ ପାଦ ପ୍ରାସ ।
 ଟତ୍ତ ଟତ୍ତ ହସି ସବେ ସାହି କମ୍ପାବନ୍ତି
 ଖେମଟା ତାଳରେ ଗୋଡ଼ ଲଗୁଡ଼ ପକାବନ୍ତି ।
 ଜୁଙ୍ଗ ଜୁଙ୍ଗ ଦିଶେ ଆଖି ପଢ଼ିପଢ଼ କାନ ।
 ଭୁରୁ ଭୁରୁ ଗନ୍ଧ ଉଠେ ଚୁରୁନ୍ତା ସମାନ ।
 ମାଆଙ୍କ ଆଙ୍ଗରେ ରହିଣ ଏଇ ଦୁଇ ଥାଟ
 ଦିନ ରାତି ଜଗିଥାନ୍ତି ସାହି ବାଟ ଦାଟ ।
 ଘୋର କଳିକାଲେ ପାପେ ପୃଥ୍ବୀଲେ ପୂର
 ତମର ଆଖିରେ ତାହାନ୍ତ କେହି ଦେଖିଛ ନପାର ।
 ମହା ପୁଣ୍ୟବନ୍ତେ କେବଳ ଏହାନ୍ତ ଜାଣନ୍ତି
 ତାଙ୍କଠାରୁ ଆନନ୍ଦେକେ ମାତର ଶୁଣନ୍ତି ।
 କଳିଷ୍ଣା, ବାଢ଼ିଙ୍ଗ ଓ ଯେତେକ ମୁକଳ କଛ
 କହନ୍ତି ଏଗୁଡ଼ାସବୁ ଏକାବେଳେ ମିଛ ।
 ତଥାପି ନାଆ ମଙ୍ଗଳା କରିଥାନ୍ତ ସୁଦୟ ।
 ତାଙ୍କ ପ୍ରାଦର୍ଶ ସାହିରେ ସଭିଏଁ ନଭିପୁଃ ।
 ଦେଉଳକେତି ଲାଗି ଅଛଇ ଏକ ରଜତରେ
 ସୁଅଁନ୍ତି ସଭିଏଁ ତର୍ହି ଶୀରଦିନେ ଖର ।
 ସବୁବେଳେ ଏହିଠାବେ ଲୋକ ଆତ ଯାତ
 ଟିକେ ନ ବସିଲେ ଏଥୁ ଜାଣ୍ଟ୍ ନୋହେ ଭାତ ।
 କେ ଖେଳଇ ବାଉନ ପର୍ବି କେ ବାଘବଜାର
 କେବା ଅଳସେ ଗନ୍ଧୁଆଥାର ପଖାଳକରି ପାର ।
 ବହୁତ ସମୟ ବସଇ ଏଥୁ ଅଧିକାଶ
 ଗଞ୍ଜପା ନିଶା ତାହାନ୍ତ ଥାଅଇ ସଦା ଘାରି ।
 କାପୁ ତା ସିପଣ୍ଡ କଳା ନିଶ ଆଗନ୍ତମା
 ଦୁଇକାନେ ଶୋହୁଆଥାଅଇ ଦୁଇଗୋଟି ତମା ।
 କୋଥମା ଶଶର ପେଟ ଅଟଇ ଥନ୍ତର
 ତିନି ଗୋଟି ପାନଖିଲେ ଫୁଲିଆଥାଅଇ ଗାଲ ।

ହୁମୁକ କଠନ ପାଦେ ହାତେ ବେଳବାନ୍ତି
 ନାଲିଆଖି ଯେସନେକ ହିରଛଇ ତାତି ।
 ଡାକୁଆ ଓ କଟୁଆଳ ବସନ୍ତ ତାର ପାଶ
 ଦୁର୍ବିଳ ସଙ୍ଗତେ ତାର ଏକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ଅଧିକାଶ ବସିଣ ଏହି ଚୌତର ଉପର
 ବୁଝଇ ସାହିର ସବୁ ବାରତା ଅନ୍ତର ।
 ସାହିର ପଞ୍ଚ ଆନ୍ତ ଡକା ଦୁଅଇ ଏ ଠାବରେ
 ଡାକୁଆ ପ୍ରଥମେ ଯାଇ ଫାଳେ ଘରେ ଘରେ ।
 ସାହିର ସମସ୍ତେ ତହିଁ ହୋଇଯାନ୍ତି ତୁଣ୍ଡ
 ପିଟଇ ଉଣା ଅଧିକେ ସମସ୍ତଙ୍କ ତୁଣ୍ଡ ।
 ବାଣୀ ପ୍ରତିବାଣୀ ଦୁହେଁ ପଇଠନ୍ତି ଧନ
 ପଞ୍ଚ ଆଚର ଗୁମୁରେ ସମାନ ସମାନ ।
 ବଡ଼ଇ ଚମ୍ପାର ତହିଁ ଅଧିକାଶ ଦିଶଇ
 ବସଇ ଚନନ ଓ ଫୁଲହାର ଲଗି ହୋଇ ।
 ଦଣ୍ଡବତ ସେବାକରି ବାଣୀ କହିଯାଅଇ
 ପ୍ରଥମେ ଗୁହାର ତାର ସ୍ଵଦୋଷ ଦୋଢ଼ଇ ।
 ତାହାଅନ୍ତେ ପ୍ରତିବାଣୀ କହଇ ତାର କଥା
 ହାଙ୍କଇ ନିଷାଦ ସ୍ଵରେ କଣ୍ଠହୋଏ ବଥା ।
 ସାହିର ଯେତେକ ଲୋକ ସେଠାକେ ଥ.ଆନ୍ଦୁ
 ଦୁର୍ବିଳୁ ଆବୋର ଦୁଇପକ୍ଷ ହୋଇଯାନ୍ତି ।
 ଚଢ଼ାକୁ ଉତ୍ତର ଦ୍ରମେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଯାଏ
 ଗୋଳ ଶୁଭଇ ଲକ୍ଷେ ମାଛ ହାଟର ପରାଏ ।
 କଥାପଦ ପଦକରେ ସବେ ଯାନ୍ତି ତାତି
 ହୋଇଯାନ୍ତି ବେଳେ ବେଳେ ମଧ୍ୟ ହାତାହାତି ।
 ଏହାହେଲେ ଅଧିକାଶ ଉଠଇ ଅଜ ହାତ
 ହିଙ୍ଗାସି କଳିହାଗଣେ ଦିଅଇ ଘୋର ରତ୍ନ ।
 କଟୁଆଳ ଓ ଡାକୁଆ ତା ସଙ୍ଗତେ ମିଶନ୍ତ
 କୃତାନ୍ତ ପରାଏ ତିନି ସଭିକୁ ଦିଶନ୍ତି ।

ସଙ୍କଟ ସମୟ ଆସିଗଲ ବୋଲି ଜାଣି
 ଭୟରେ ସରବେ ହୋଇଯାନ୍ତି ତୁନି ତାନି ।
 ତାହାପରେ ତୁଳାଦଣ୍ଡ ହୁଅଇ ତଥିଲ
 ଦୁର୍ବିଜ ଉଚ୍ଛଵ କାହାର କେଳେ ଦୋଷ ହେଲ ।
 ତାହାତୁ ନହେଲେ ଦୋଷ ନଲାଗଇ କଣି
 ଦୁଇହାତ ନ ହୋଇଲେ ନ ବାଜଇ ତାଳି ।
 ଦୁଇ ବଇଦରେ ସିନା ବେଗ ଯାଅଇ ବଢି
 ଦୁଇଷ୍ଟ ନ ହୋଇଲେ କେହେ ଲତା ଲତି ।
 ଦୋଷ ଅନୁପାତେ ଜମା ଧନହୋଏ କଟା
 ଉଣାଅଧିକେ ଦୁର୍ବିଜ ମନ ହୁଅଇ ଖଟା ।
 ଦଣ୍ଡଧନ ଜମା ରହଇ କଟୁଆଳ ପାଶ
 ସାହିର ବ୍ୟୟରେ ତାହା ହୁଅଇ ନିଃଶେଷ ।
 ପଞ୍ଚୁଆତ ସରୁ ସରୁ ବଢି ଅଧୟତ୍ତି ହୋଏ
 ତୋଳେଇଣ କେହୁ ସେହିଠାବେ ଶୋଏ ।
 କାର୍ତ୍ତିନ ଆୟାନ ମଧ୍ୟ ତଥିରା ଗୋଟି
 ଗାୟକ ବାୟକ ଝାଙ୍ଗୁଆ ହୁଅନ୍ତି ଏକାଠି ।
 ଗାୟକେ ଦେଖାଇ ସାହି ଟୋକାଏ କହନ୍ତି
 ବାସ୍ତର ମଣ୍ଡଳେ ଆଉକେ ଏମନ୍ତ ନାହାନ୍ତି ।
 ସେ ଗ'ତ ଚାଇଲେ କାନ ହୁଅଇ ଝାଇଁ ଝାଇଁ
 ଲକ୍ଷେ ଲୋକଙ୍କର ପାଟି ତହିଁ ବୁଦ୍ଧିଯାଅଇ ।
 ବୁଦ୍ଧିଯାଏ ଶବ୍ଦବିକି କରଇଲା କଂସା
 କାୟକମାନଙ୍କୁ ଭୟେ ଉଭ୍ୟ ଯାଅଇ ହଂସା ।
 ଏସନ ଉପାୟେ ସେହୁ ଆଣି ଦ୍ୟନ୍ତି ତାଳ
 ବାୟକ ଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼େ ହାଲିହୋଳ ।
 କେଉଁଠି କଟିଗଲ ତାଳ ଜାଣି ନ ପାରନ୍ତି
 ବେତାଳ ହୁଅନ୍ତେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ପୋତନ୍ତି ।
 ଗାବନ୍ତେ ଲୟରେ ଦ୍ରୁତ ଅତି ଖରତର
 କାୟକ ଗଣଙ୍କ ଅଶକତ ହୋଏ କର ।

ହେଉବା ଆଗରୁ ପଚିଶ, ବାପ୍ତର କାର୍ତ୍ତିନ
 ବାୟୁକେ ଆସନ୍ତି ଏଥୁ ହୋଇ ଜଣ ଜଣ ।
 ମନାର ବହୁତ ବୁଝୁ ଗାୟୁକେ କହନ୍ତି
 ପାନ ସଙ୍ଗତେ ଅଣ୍ଟାଗୁଞ୍ଜା କିଛି ବି ଦିଅନ୍ତି ।
 ବୋଲନ୍ତି ଧରଣ ହାତ ହେ ଗାୟୁକ ଘର
 ଭୁମଜୁଡ଼ା ଆନେ ଆମ ଭୟ ତଳେ ନାହିଁ ।
 କାର୍ତ୍ତିନ ମଣ୍ଡଳେ ଟିକେ ରଖିଣ ବୋଲିବ
 ଯେସନେକ ଆମର ମୁଣ୍ଡ ତଳେ ନ ଲୋଟିବ ।
 ଟତ ଟତ ହସି ହୁଅଇ ଗାୟୁକ ଉପର
 କହଇ ରଖିଲି ଯାଥ ଆବର ନାହିଁ ।
 ବାପ୍ତର କାର୍ତ୍ତିନେ ତେଣୁ ଉଣ୍ଟାପିଣ ବୋଲେ
 ପାରନ୍ତି ବାୟୁକେ ଦେଇ ଶୁଭତାଳ ଖୋଲେ ।
 ଯେବଣ ବାୟୁକ ତାହାର ପାଶ ନ ପାଥର
 ବାଛୁ ବାଛୁ ସବରେ ତା ମୁଣ୍ଡଗୋଟି ଖାଅଇ
 ଚଉଚପରେ ଯେତେକ ଟୋକା ବସିଥାନ୍ତି
 ପରପରେ ଭୁନ ଭୁନ କୁହାକୋହି ହୋନ୍ତି ।
 ଏହା ସତ ବୋଲି ଆମେ ସଭିଏଁ ଜାଣିଅଛୁ
 ଗାୟୁକ ମୁହିଁରୁ ନିଜେ ସମସ୍ତେ ଶୁଣିଲୁ ।
 ଏସନ ଗାୟୁକ ଆଉ ବୁଝାଣ୍ଟେ ନାହାନ୍ତି
 ପାଇଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚେ ମାଆ ମଙ୍ଗଳା ବିଭୂତି ।
 ଶୁଣିଣ ଗାୟୁକ ଭକ୍ତିରେଇଲୁସାଏ କାପ୍ତା
 କହଇ ମୁଁ ଗୁର ସବୁ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଦୟା ।
 ତାଙ୍କର ଦୟାରେ ସିନା ସବୁକିଛୁ ଜାଣଇ
 ଧରରେ ବାୟୁକ ପଣେ କାହାନ୍ତି ନ ଗଣଇ ।
 କେବଳ ଦିଶର ମୋତେ ଆମ ବାୟୁକଟି
 ବାୟୁକ ମଧ୍ୟରେ ସେହି କଷା ଜଗଜେଠି ।
 ଖୋଲ ଧରନ୍ତେଣ ସେହି ମୋର କଣ୍ଠ ଖୋଲେ
 ଥକ ନ ପଡ଼ଇ ମୁହିଁ ଶହେ ରାତି ଗାଇଲେ ।

ଆମର ବାୟୁକ ଏକା ମୋ ଆଖିରେ ପଡ଼ି
 ଆନ ସଭିଏଁ ଦିନନ୍ତ ଯେବେଳେକ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ।
 ଗାୟୁକ ଠାରୁ ଏସବ ପରଶଂସା ଶୁଣି
 ବାୟୁକ ଆପଣା କଥା ବସଇ ବଖାଣି ।
 ପାଇଣ ମାଆଙ୍କର ତପ୍ତ ଜାଇ ଗୁରୁମାତ୍ର
 ଦେହେ ଯେତେ ରୂପ ସେତେ ଶିଖିଛଇଁ ରେକଡ଼ି ।
 ତୋଷେ ଗୁରୁ କହିଥିଲେ ଆମୁନ ଆରେ ବାବୁ
 ସବୁଠୁ ବଡ଼ ବାୟୁକ ଏ ସଂସାରେ ହେବୁ ।
 ରଗଡ଼ ପଡ଼ିଲେ ହାତ କପ କପ ହୋଏ
 ତିନ ରୁରିଗୋଟି ଖୋଲ ରାତିକେ ଫଟାଏ ।
 ଥରେ ରଜାପରେ ହେଉ ଥୁଲକ ମେଳନ
 ବସିଥିଥୁଲ ବାଆସ୍ତର ମଣ୍ଡଳ କାର୍ତ୍ତିନ ।
 ଦଶକୋଣୀ ଘେକଡ଼କୁ ମୁହଁ ବଜାଇଣ ଥିଲି
 ଗାୟୁକମାନଙ୍କ ମୁହଁ ପଡ଼ିଥାଏ ନାଲି ।
 ରଜା କପି ରହିଥିଲେ ମୋ ଆନ୍ତେ ତରଷି
 ଏସନ ସମୟେ ଖୋଲ ପିଛୁ ଗଲ ଫାଟି ।
 ରୁରିଆଡ଼େ ଆଖି ମୁହଁ ବୁଲଇଣ ଦେଖିଲି
 ବଳକା ଖୋଲ କେଉଁଠି ନାହିଁ ଗୋଟେ ବୋଲି ।
 ଫଟାଖୋଲ ଏସନେକ ମୁହଁ ବଜାଇଲି
 ଜାଣି ନ ପାରିଲେ କେହୁ ତାହା ଫଟା ବୋଲି ।
 ରଜାଙ୍କୁ ଦେଖାବନ୍ତେ ସେହୁ ଚମକିତ ହୋଇଲେ
 ମୋର ମାଥେ ପାଠ ଶିରିପା ଆଖି ବାନ୍ଧିଦେଲେ ।
 କହୁତ ଦିନର କଥା ନ ଥିବ କେହୁ ଶୁଣି
 ଜାଣିବା ଶୁଣିବା ଲୋକେ ସଭିଏଁ ମଲେଣି ।
 ତାଳରେ ଲଗାଇ ଖୁଞ୍ଚା ଯେବେ ମାରଇ ଆଜି
 ଗାୟୁକ ମାସକେ ଝୁଣ୍ଟିପଡ଼ଇ ମୁହଁମାଡ଼ି ।
 ଏକା ଆମର ଗାୟୁକ ସମ୍ବାଲଇ ତାହା
 ଆନେ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ିଶୁନ ପାକନ୍ତି ରହା ।

ଗାୟକ ବାୟୁକଙ୍କର ଶୁଣିଶ କାରତ
 କଟୁଆଳ ଭୁଣ୍ଡଗୋଟି ଗଲୁ କରିଲା ଅନ୍ତି ।
 ପଛରେ ବସିଲା ଠାବୁ ଉଠିଣ ଆସଇ
 ପଖାଳକରାରେ ତଳ ଝାଡ଼ି ଆଗରେ ବସଇ ।
 ଅଧା ବିଡ଼ି ଲିଦ୍ଧାଇଣ କାନେ ଦିଅଇ ଖୋସି
 ଆକର୍ଷ ସଭକ ଦୃଷ୍ଟି କହଇ ବିଶ୍ୱାସି ।
 ଯିଏ ଯାହା କହ ଭାଇ ଜାଣିଛୁ ମୁଁ ସଫା
 ଏସବୁ କେବଳ ଆମ ମାଆଙ୍କର କୃପା ।
 ମାଆଙ୍କର ଯୋଗୁଁ ଆମ ସାହିର ବଢ଼ିଛି
 କରାଏ ମୁହିଁ ତାଙ୍କ ପୂଜା ଯାନିଯାଇ ମାନି ।
 ଜଗିଥାଇ ଯେହେ ଉଣା ନହୁଅଇ କିଛି
 କେହୁ ନଜାଣଇ ପୂଜା ଆଦି କେମନ୍ତ ହେଉଛି ।
 ସାହିର ଘୁନ ରେ ଅଧାଅଧା କାମ ହୋଏ
 ବାକି ଅଧିକକ ଏକା ମୋ ଅଣାରୁ ଯାଏ ।
 ଅଣାରୁ ପଡ଼ିଲ ବୋଲି ନ ଯାଅଇ ମୁଁ ଡିର
 ଇଚ୍ଛାଇ କେବଳ କର୍ମ ହେଉ ପୁରପୂରି ।
 ଏହି ପୂଜାମାତ୍ର ଯୋଗୁଁ ମଞ୍ଜଳା ପ୍ରସନ୍ନ
 ସେହେତୁ ବଢ଼ିଇ ସିନା ଆମ ସାହି ମାନ ।
 ବାଦୁଆ ଖରୁଆ ପଛେ କରୁଆନ୍ତି ଖଲ
 ସାହିର ଘୁନା ଧନ ଖାଇଗଲି ବୋଲି ।
 ମାଆଙ୍କ ଖଟଣିରେ କଟଇ ମୋହର ସବୁ କାଳ
 ଆୟୁବ୍ୟୟ ଲେଖି କେସନେ କରିବାର୍କ ସମଭୁଲ
 ଜାଣିଲେ ଡାକୁଆ ଆମ କିଛି ଜାଣିଥୁବ
 ମୋହର ସ୍ଵଭାବ କଥା ସେହୁ ଜହଣ ପାରିବ ।
 ପଛରୁ ଗରଜି ଛାଟି କହାର୍କ ଡାକୁଆ
 କି ମିଳିବ ଶୁଣିଣ ସେହି ସବୁ ପଛକୁହା ।
 ସଭପାଇଁ ଘରେ ଘରେ ମୁହିଁ ଡାକଣ ଯାଅଇ
 ଘୁନା ଆଦାୟ, ପଞ୍ଚାତ୍ମକ ସବୁଠି ଥାଅଇ ।

କେଉଁଠାରେ ନ ଶୁଣିଲି କଟୁଆଳ ନିଦା
 କଲେ କରିବେକ ଯାହାର ନାହିଁ କାମ ଧନା ।
 ଜାଣ୍ଠ ଜାଣ୍ଠ କେ ଖାଇବ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଧନ
 କାଳକୁଟ ବିଷ ଆଣିଣ କେ କରିବ ପାନ ।
 ବାଘର ପାଟିରେ କେହୁ କୋପକଲେ ହାତ
 ରହିବକି କିଛି ଆଉ ଚଢ଼ିନ୍ଦେଶ ମାତ ।
 ମାଆଠେଇଁ ଯେବେଣ୍ଟ ତାଙ୍କ ବହୁତ ଭକ୍ତି
 ବେଳୁବେଳ ହୁଆଇ ତେଣ୍ଟ ତାଙ୍କର ବଡ଼ିତି ।
 କହିଣ ଏହା ଭକ୍ତିରେ ଗଦ ଗଦ ହୋଏ
 ମାଆକୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରେ ତିଙ୍କିର ପରାଏ ।
 ମନ୍ଦରର ଦଷ୍ଟିଶକ୍ତି ଅଛଇ ଏକ ବଣ
 ଆୟୁ ଓ ପିତାକୋରୁଆ ତହିଁ ପୁଣ ପଣ ।
 ନାଗଅଇର ଡିମିର ସାହାତ୍ତା ଆଦି ଅଛି
 ବିଳସନ୍ତି ତହିଁ ମଣା ଡାଆଁଣ ଓ ମାଛି ।
 ସେ ବଣ ମଧ୍ୟେ ଅଛଇ ଆଖଢ଼ାର ଶାଳ
 ମାଲ ବିନାଶୀଏ ତହିଁ ହୋନ୍ତି ଏକ ମେଳ
 ଅଛଇ ଥାନେକ ତହିଁ ଗଛମୂଳରେ ସୁସଞ୍ଚ
 ଚଉକଣ୍ଠ ଘେରିଅଛଇ ବଣ ବୁଦା ନିରସ ।
 ଗଛର ମୂଳକୁ ଲାଗିଣ ଏକଇ ପଥର
 ମୃଦୁତି ଏକଇ ଅଙ୍କା ଲାଗିଣ ସିନ୍ଧୁର ।
 ମାଲଗଣ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ସେଠାବେ ପୁଜା ଦ୍ୟନ୍ତି
 ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରନ୍ତି, ହୃଦରେ ମହାବାର ଚନ୍ଦି ।
 ପୋତି ହୋଇଅଛଇ ପାଖେକ ଧାଡ଼ି ଏକ ଖୁଣ୍ଡ
 ମାରନ୍ତି ସେଠାବେ ମାଲେ ଅଧା ବସନ୍ତଠ ।
 ସଜାହୋଇ ରହିଛଇଁ କେତେକ ଶିଳ୍ପିଷ୍ଟ
 ମାରନ୍ତି ତହିଁରେ ହାତରଣ ମାଲଗଣେ ଦଣ୍ଡ ।
 ପାଶେଥିବା ସମତୁଳ ଥାନକୁ ଆବୋରି
 କେ ମାରେ କିମ୍ବାର ଦଣ୍ଡକେ ଦଣ୍ଡ ରକରି ।

ଦୁଇଗୋଡ଼ ଏକହାତ ହୋଇଣ କେହୁ ମାରଇ
 ଏକଗୋଡ଼ ଏକହାତ କେବା ସାଧନ କରଇ ।
 ପୂର୍ବ ବସନ୍ତ ମାରଇ କେହୁ ଖରଚର
 ହାମେଇ ହାମେଇ ଗୁଡ଼େ ନିଶ୍ଚାସ ପ୍ରଖର ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ପରିସ ଛେଳ କୁନ୍ତ କାନ୍ତି
 ନାଲ ଶାବେଳ ମାଲେ ଆକଷି ବୁଲାବନ୍ତି ।
 ସିଙ୍ଗ ମାରିଣାରେ ଦିଅନ୍ତି ହାମୋଳି
 ବାହାଷ୍ଟେଟେ ଜାନୁଷ୍ଟେଟେ ଏକୁଆରେ ବଳ ।
 ନିର୍ଭା ହୋଇଛଇ ମଧ୍ୟେ ଏକଇ ଭୁର୍ବୀଣା
 କୋଡ଼ାରେ ପାପୁସା ମାଟି ଅଟେ ଚଉକଣା ।
 ଶୁଳ୍କାଣ୍ଠରେ ଛଣା ହୋଇଥାଏ ତହୁ ଗୋଡ଼
 ନିତ ପାଣିଛିଞ୍ଚା ହୋଇଣହୋଏ କୋଡ଼ାକୋଡ଼ ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଶାଳରଗୁରୁ ଧରଣ ଜଣ ଜଣ
 ଶୁଠକୁ ଶିଖାବନ୍ତି ମାଲପୁରି ବିଧାନ ।
 ଗୁରୁଙ ମହିମା ତଳ କହିଲେ ନ ସରଇ
 ଆକଷି ଶୁଳ୍କଲେ ପାଦେ ଭୁର୍ବୀଟି ଥରଇ ।
 ସିପଣ୍ଡକାଳିଆ କାୟ ପେଟଟି ଓଦର
 ଡିମାଡିମା ଆଖି ବ ଦ ଅଖି ପରକାର ।
 ମହାବଳବନ୍ତ ଦୁଇହାତର୍ତ୍ତହାଣଶୁଣ୍ଟପର
 ଜାନୁକୁ ଶାନ୍ତାଗଜା ନହେଇବ ସରି ।
 ଓଳିଆ ପ୍ରାୟେକ ପିଶୁ ମୁଣ୍ଡଗୋଟି ଲଣ୍ଡା
 ସାହିର ଭାବେଇ ମଲ୍ଲ ମାଲକୁଳ ଶଣ୍ଟା ।
 ଶୁରୁଙ ବଳ କଳଣ କେହୁ କହୁଥାଇ
 ଦୁଇଟା ସିଂହର ପ୍ରାକମ୍ ତାଙ୍କର ଅଛଇ ।
 କରଣ ପାରନ୍ତି ବଙ୍କାହାତେ ଲୁହାଦଣ୍ଡ
 ବିଧାକେ ନଟିକାଳ ହୃଅଇ ଯେଗୁଣ୍ଡ ।
 ନାତେକ ମାରଣ ମ ଟି କାହୁ କରିପାରେ ଧୂଳି
 ଶୁପୋଡ଼େ ମାଲଲେ ରକ୍ତ ପଡ଼ଇ ନିକଳି ।

ମହାମନ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେହି ଏକାଜଣେ
 ମାଲପଣେ ନଗ୍ର ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ନ ଗଣେ ।
 ମନ୍ଦିରପୁର ଉତ୍ତରର ସବୁର ଐନିର
 ଗୌରଶି ବନ୍ଧ ପରିବନ୍ଧ ଛଣି ଆରକାର ।
 ଉତ୍ତରତୋର ଠଣାମଧ୍ୟ ଶୁଙ୍କ ଲେଡ଼ନ୍ତି
 ବୁର ପ ଅ ରୁଚେମିଳ ଆଳନ୍ତି ଧରନ୍ତି ।
 କଞ୍ଚକରେ ଗୁରୁଯତି ଦେହଦ୍ୟନ୍ତି ଖାଡ଼ି
 ଦୂରରେ ଦନ୍ତନ୍ତି ରୁଚେ ଯାଇ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ।
 ଶିଖାବନ୍ତି ଜଣକଣ ପୁନଶ୍ଚ ଅଶ୍ଵାସି
 ଜାନୁଛନ କାହୁଛନ ଆବର ଷଣ୍ଟ ସି ।
 ଶରୀର ଭେଦ ପୁନଶ୍ଚ ଘାଟି ଥାନମାନ
 ଶରୀର ଦମନ ପାଇଁ ଯେମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ରୁଚେ ନିର୍ଯ୍ୟା ଅଟନ୍ତି
 ବିଷମ ସିଂହ ଶାବକ ତେଜ ପ୍ରକାଶନ୍ତି ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଖାଇବା କଥା ଅଛି ଅଗୋଚର
 ପାଷାଣ ହୁଅଇ ଜାଣ୍ଟ ପଡ଼ି ତାଙ୍କର ଉଦ୍‌ଦର ।
 ଦୁଇସେର ଦୃଢ଼ ଅନ୍ତ ଆବର ରୁରେ ମାଂସ
 ଅଟଇ ନିତିନିଆ ଏକ ପୁଣ୍ୟଗ୍ରାସ ।
 ଏହାର ଉପରେ ପୁଣି ଥାଏ ଜଳଶିଆ
 ଚକୁଳ, ଆରିସା, ମଣ୍ଟା, କାକର ଛତୁଆ ।
 ମୁଁ ଆ ପିଠା ନାନମାନ, ସେକା, ପୋଡ଼ିପିଠା
 ଶିତୋର ଏଣ୍ଟୁର ପିଠା ଗେଟେଇ ଗର୍ଜିଠା ।
 ପାଳିକର ସଥା ଡାଲ ରୁଚେ ଅଣିଦ୍ୟନ୍ତି
 ପ୍ରତିଦିନ ଗୁରୁରୁଚେ ଆଖନ୍ତା ଶିଖାବନ୍ତି ।
 ଦଶର ହୋଇଲେ କି ସବେ ହେଲ୍ଲି ତତପର
 ସାହିର ଆଖନ୍ତା ଗୋଟି ହୁଅଇ ବାହାର ।
 ମଙ୍ଗଳା ଦେଉଳ ଠଗ୍ରାତ ଯେବଣ ଥାନ ଅଛଇ
 ସାହିର ଆଖନ୍ତା ଗୋଟି ସେହି ଠାବେ ହୁଅଇ ।

ଦେଖଣାହାରିଏ ହୋନ୍ତି ସେହିଠାବେ ରୁଣ୍ଡ
 ସାର ବାଦ୍ୟରେ କାନଟି ହୃଥିର ଲଣ୍ଡିଲଣ୍ଡି ।
 ତେଳକ ମହୁର ବନ୍ଦ କାଠ ଜେର ତୁରି
 ଦେଇ ଶବଦରେ ଦଶଦିଗ ଯାଆଇ ପୂରି ।
 ସିଙ୍ଗ ମାରଣ ବୁଟେ ପାହୁଳ କାବନ୍ତି
 ଗୁ ରୁସଧା ବିଦ୍ୟାମାନ ଦେଖାଇ ଅଷ୍ଟାଳନ୍ତି ।
 ଦେଉଳ ପଛକୁ ଲାଗି ଏକଇ କେଠାଧର
 ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ଯଦ୍ଵି ଗଧା ଦାମୋଦର ।
 କାନ୍ଦୁପାକ ମାଳ ରଙ୍ଗେ ହୋଇଛଇ ମଖା
 ଟଙ୍ଗାହୋଇ ଅଛଇ ବହୁ ରାମନାମୀ ମୁଖା ।
 ହନୁମନ, ଅଙ୍ଗଦ ଓ କାଳ ସୁରୀବର
 ନଳ ମାଳ ସୁଷେଷାଦି ବହୁତ ବାନର ।
 ବହୁତ ଅମୁର ଆବର ଘଲୁଙ୍ଗର ମୁଖା
 ଅନ୍ତି ଯତନରେ ତହିଁ ହୋଇଛଇ ରଖା ।
 ସବୁ ବର୍ଷ ରଙ୍ଗଲାଗି ମୁଖାହୁଏ ସଜା
 ହନୁମନ୍ତ ମୁଖାଗୋଟି ଖାଲିହୋଏ ପୂଜା ।
 ସାହି ବସିବା ଦିନଠୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କର
 ରାମନାମୀ ଗୋଟି ଅଟଇ ଅଣାବ ଆଦର ।
 ରାମଙ୍କ ଜନମଠାରୁ ରାବଣ ମରଣ
 ସୁଆଜରେ ରାମାୟଣ ହୃଥିର କଥନ ।
 ସୁଆଜିଆମାନେ ଦ୍ୟନ୍ତ ଭାତ୍ରିତଳେ ଦେଖା
 ହୋଇକେ ମୁଖସିଂହାର କେହୁଲଗାଇ ମୁଖା ।
 ଗୀତଗାଇଣ ନାଚନ୍ତ ସୁଆଜିଆ ଦଳ
 ଚୌଦିଗ କମ୍ପଇ ବାଜି ଖୋଲ କରଚାଳ ।
 ନାଚ ଗୀତ ଅନ୍ତର୍ପୁଣ ବଚନିକା ହୋଏ
 ଏହିମତି ରୁଲିଣ୍ଠାଏ ପ୍ରଭାତ ଚକବାୟାଏ ।
 ରାମନାମୀ ଆପଣଙ୍କ ପାରିବାର ପଣ
 ନଗ୍ରମଧ୍ୟ ନପାରିବେ କେହୁ ବଖାଣିଣ ।

ପାରନ୍ତି ମନରୁ ଗଢିଣ ଗୀତ ନୂଆ ନୂଆ ।
 ସାତକାଣ୍ଡ ଶମାୟୁଣ ତାଙ୍କ ତୁଣ୍ଡେ ଅଛଇ ଥୁଆ
 ବିନମ ନରେନ୍ଦ୍ର ରଚିତ ଶମାୟୁଣ ଗୋଟି
 ଗାଇଥୁଲବେଳେ ଶୁରୁ କମ୍ପାଇଣ ପାଟି ।
 ବାକୁତଠାରୁ ବୁଢ଼ା ପରିସନ୍ଧେ ବସିଣ ଶୁଣ୍ଡି
 ପଶୁପତୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କାନ ଡେରୁଥାନ୍ତି ।
 ସାହିର ପୁରୁଷା ଲୋକ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଅତି
 ତାଙ୍କଠାରେ ରଖିଥାନ୍ତି ସରିଏଁ ଭକ୍ତି ।
 ସମସ୍ୟା ପଡ଼ଇ ଯଦ୍ୟପି ଅତିବେଶି ଠାଣ
 ଲୋଡ଼ା ହୋନ୍ତି ତେବେ ଶମନାମିର ଆପଣ ।
 ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଏମନ୍ତ କରନ୍ତି
 ସାହିର ସମସ୍ତ ଲୋକ ତୃପତ ହୋଇଯାନ୍ତି ।
 ସାହିରୁଁ ଅଳପଦୂରେ ଅଛଇ ତାତ୍ତ୍ଵଶଟି
 ଶୁଳଗର ଦି ବଖର କାହୁ ଝାଟିମାଟି ।
 ବାହ୍ୟଦରେ ପଡ଼ିଥାଅଇ ଖଜୁର ପଟିଆ
 ଦୁଆର ମୁହଁକତି ଲଗି ଦଉଡ଼ି ଖଟିଆ ।
 ଓର, ମାଠିଆ, ଥାନ ଥାଅଇ ମଣ୍ଡି
 ଖଟିଆ ଉପରେ ବିଜେ କରିଥାନ୍ତି ଶୁଣ୍ଡି ।
 ଆଖଢ଼ା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ସେହି ରଖଇ ଭକ୍ତି
 ତାଙ୍କ ଲଗି ଯେଣ୍ଟ ତାର ହୋଇଣ ଅଛଇ ବଢ଼ିଛି ।
 ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ନିତି ଶୁରୁ ସେହିବାବେ ଯାନ୍ତି
 ସାକ ଆଠକଣ ରୁଟ ସଙ୍ଗକେ ଥାଆନ୍ତି ।
 ଦେଖିବା ମାସକେ ଶୁଣ୍ଡି କରଇ ସନମାନ
 ବିନୟୀ ହୋଇଣ ପାଶେ ଦିଅଇ ଆସନ ।
 ଆପଣା ହସ୍ତରେ ତାହାନ୍ତ ପରିଷର ତାତି
 ଭିତ୍ତି ଏକ ଥାଇ ଥାନେ ଦିଅଇ ନିରାତି ।
 ପ୍ରଥମେ ହୋଇଲ ଯେବେ ଶୁରୁପଙ୍କେ ଭେଟ
 ନକଲ ଗଉରକ ଶୁଣ୍ଡି ମନେକର ଆଶ ।

ପାଣି ମିଶା ତାଡ଼ି ଦେଲକ ନ ଦେଲ ଉଧାର
 କହିଲ ଟିଙ୍ଗାସବାଣୀ ବହୁ ପରକାର ।
 ଏମନ୍ତ କେବୁର ଦେଖି ଶୁଣୁଛେଲେ କୋପ ମତି
 ଅଗ୍ରିରେ ଆହୁତି ଦେଲେକ ଖଟିକୁ ସେହି ଗତି ।
 ଖଜୁର ଗଛରେ ଯେତେକ ଓର ବସିଥିଲ
 ତହିଁରୁ ସମସ୍ତ ତାଡ଼ି ଅଢୁଶ୍ୟ ହୋଇଲ ।
 ଶୁଣୁକ ମହିମା ଶୁଣ୍ଠି ପାରିଲାଜ କଳ
 ମୁଣ୍ଡରେ ଦେଇଶ ହାତ ହେଇଲାଜ ନିଉପୁଳ ।
 ବେକରେ ପ ଲଦିଉଡ଼ି ଦନ୍ତରେ ତିରଣ
 ଦେଇଶ ଶୁଣୁକଠାରେ ଶୁଣ୍ଠି ପଶିଲ ଶରଣ ।
 ଉସକ ହୋଇଶ ଶୁଣୁ ଚକାପ ଚେଜ୍ୟାଙ୍କଲେ
 ଆନ ତାଡ଼ିଆଙ୍କ କୋପୁଁ ତାହାନ୍ତ ରଷାକଲେ ।
 ଆନ ସାହିମାନଙ୍କରେ ସବୁ ତାଡ଼ିର ଭକତ
 ଶୁଣୁକ ତିରରେ ସବେ ହୋଇଲେ ଶଙ୍କିତ ।
 ବଢ଼ିଲ ତାଡ଼ି କେଉସା ହିମେ ଦିନୁଦିନ ବଳି
 ମାରବେ ସହିଲ ଶୁଣ୍ଠି ଶୁଣୁକ ଆର୍ଦ୍ଦ୍ରାଳି ।
 ହୋଇଲା ବା ନ ହୋଇଲା ଧନ ତାଙ୍କଠୁ ପ୍ରାପତ
 ସବୁଥିରେ କରିଥାଅଇ ଶୁଣ୍ଠି ସନମତ ।
 ଲୁବୁର ନିରୁତା ତାଡ଼ି ଘରେ ରଖିଥାଅଇ
 ତାହା ଭିତରେ ନେଇ ସୃଜସ୍ତରେ ଦିଅଇ ।
 ଇର୍ଷାରେ ଆନ ସଭିଏଁ ଜଳିପୋଡ଼ି ଯାଇ
 ଶୁଣୁକର ଭୟରେ କିନ୍ତୁ ମାରବ ରହନ୍ତି ।
 ଖଟିର ନଇରୁତ କୋଣେ ଏକଇ ଆମ୍ବାତୋଟା
 ପୁରୁଣା କାଳିଆଗଛ ତହିଁ ଅଛଇ ମୋଟା ମୋଟା
 ଡାଳକୁ ଡାଳ ଏମନ୍ତ ଯାଇଅଛୁ ମିଶି ।
 ତ ପଦର ଖର ତହିଁ ତିଳେ ନ ପାରଇ ପଶି ।
 ଦିନକେଲା ବାଳକ ତୁ ଅନ୍ତି ସେଠାବେ ଏକାଠି
 ଖେଳନ୍ତି ବାଗୁଡ଼ି, ଗୋଲ, ନଟୁ ଶୁଣି କାଠି ।

ଶତରେ ଦିଲପନ୍ତି ତର୍ହିଁ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଥାଟ
 ମାନବା ମାନ୍ଦକେ କେହୁ ନୟାନ୍ତି ସେହି ବାଟ ।
 ପାପୀଗଣେ ଅବଶ୍ୟ ଏହା ନୁହଇ ଗୋଚର
 ଗୈର ଖଣ୍ଡ, ସିନ୍ଧକଟା ଆଦି ଯେତେକ ପାମର
 ଶତରେ ଏହିମାନେ ତର୍ହିଁ ତୁ ଅନ୍ତି ଏକାଠି
 ଗୈର କଲ୍ପ ଧନ ସବୁହୋଏ ବଣ୍ଣାବଣ୍ଣି ।
 ଗହନ ଶତରେ ପେଣ୍ଟ ବୋଲଇ ସଙ୍ଗୀତ
 ନାଚନ୍ତି ବିଲୁଆ, ହେଟା ହେଇଣ ହରଷିତ ।
 ଅଛଇ ସାହିର ଉତ୍ତରଦିଗେ ଏକଇ ପୋଖଣ୍ଣ
 ନିଗଢ଼ା ପାଣି ପଣଇ ଭିତରେ ତାହାରି ।
 ମାନବା ଆବରିଗୋରୁ ଦୋଢ଼ା ଅଙ୍ଗ ପଖାଳନ୍ତି
 ସମ ଅଧିକାର ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଜଜନ୍ତି ।
 ପତିତପାବନା ଗଙ୍ଗା ରଖିଛନ୍ତି କାମ୍ପା
 କଳ ମଳ ତିଧ୍ୟାତ୍ମି ଅତି ପୁଣ୍ୟଚୋପ୍ତା ।
 ସାହିର ସମ୍ପଦ ମଳ ତର୍ହିଁ ଧୂଆହୋଏ
 ଛୁଆ କନାଠାରୁ ଧାଉା ଘେଗୀ କନା ଯାଏ ।
 ମଳତ୍ୟାଗ ଅନ୍ତେ ଆସି ଶତ ଶତ ନର
 ଶୌର କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି ତର୍ହିଁ ନକର ବିକାର ।
 ଅସୁମାରି ଦାନ୍ତକାଠି ନିଷ୍ଟ ତର୍ହିଁ ପଡ଼ଇ
 କଢ଼ା ନ ହୁଅନ୍ତେ ତାହା ସେହିଠାବେ ସତଇ ।
 ଖରଦିନେ ବାଳକମାନେ ସୁଭବରେ ଚଣ୍ଡ
 ମନ୍ତ୍ରନ୍ତି ପୋଖଣ୍ଡାକୁ ଯେହେ ଖୁଆ ଦଧ ଭଣ୍ଡ ।
 କାନ୍ତିକ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଗତେ ପଡ଼ଇ ଗୁଡ଼ଖାଇ
 ସେବନ ପୋଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ଜାଲୁଆ ପଣଇ ।
 ଛଣା ହୁଅଇ ସବୁ ମାଛ ଶେହିଲ ଓ ଶାଳ
 ମଙ୍ଗଳା ମାଆଙ୍କ ଠାର୍ଯ୍ୟ ହୁଅଇ ଜନ୍ମାଳ ।
 ସାହି ପଣ୍ଡିମନ୍ତୁ ଲାଗି ଏକଇ ଗୁଲିଖଣ୍ଡି
 ଗୁଲିଅରମାନେ ତର୍ହିଁ ହୁଅନ୍ତି ଏକାଠି ।

ପାଇକଗଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଖଟିର ସବୁଦା ସମର
 ନାହିଁ ତା ବିନାଶ, ସେହୁ ଅଜର ଅମର ।
 ଓଳଟି ପାଇକ ବକ୍ତୁ କେତେଜଣ ବାହୁ
 ମହା ମହା ଗୁଲିଆର ସେହୁ କରିଣ ଦେଇଛି ।
 ଅପିମ ଆବର ପିଲୁଡ଼ ପଚରର କଳି
 ରନ୍ଧାହୋଇ ଗୁଲିତକ ହୋଏ ବଳାବଳି ।
 ନଳିରେ ଭରିଣ ଗୁଲି ଏକ, ତଥୁପରେ କଳା
 ନିଆଁ ଲଗାଇଣ ଶେଷିନେଲେ ଦେହୁ ଯାଅଇ ବଥା
 ତକ୍ଷଣାନ୍ତି ଶୋକ ସନ୍ଧାପ ସବୁ ପାଏ ସରି
 ନେତ୍ରରେ ଗୋଚର ହୃଅଇ ସରଗର ପୁଣୀ ।
 ଗୁଲିଆଙ୍କ ପ୍ରସାଦରେ ସେ ଖଟି ଭିତର
 ଅର୍ଥମାତ୍ର ଅବୋଧ୍ୟ ହୃଅଇ ସଭିଙ୍କର ।
 ନାନା ଜାତି ଦ୍ରୁବ୍ୟ ତହିଁ ହୃଅଇ ବିକାକଣା
 ଦଶଟଙ୍କାର ଜିନିଷ ହୋଏ ଦୁଇଅଣା ।
 ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ କେବଣ ଠାରୁ କେମନ୍ତ ଆସନ୍ତି
 ଗୁଲିଆଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆନ କେହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ।
 କଳା କୃଷ୍ଣର ପ୍ରସାଦେ ଖଟି ବଡ଼ ଟାଣ
 ଓପାଡ଼ି ଦେଲେକ ସୁନ୍ଦର ତାର ନୟାଏ ପରାଣ ।
 କମାଇ, କୁମାଇ, ଧେବା, ଉଣ୍ଡାରି, ଥଟାରି,
 ବଢ଼େଇ, ଘଜ, ମୂଲିଆ ଏଥୁ ଥାନ୍ତି ପୁଣି ।
 ଏହାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିଣ ଅଛନ୍ତି ନିଷ୍କର୍ମୀ ଅନେକ
 ଦ୍ୱ୍ୟତ ହୀଡ଼ାରେ ବିଭାଜିଥାନ୍ତି ଦିନୟାକ ।
 ହାଣି ପଛେ ଗଡ଼ ଗଡ଼ ମାରୁଣଥାଉ ଘରେ
 ଏହାଙ୍କ ମୁହଁ ଗୁରର କହିଲେ ନ ସରେ ।
 ଶାଇ ଟିକିଏ ପେଟରେ ନ ଥିଲେ ବି ପଢ଼ି
 ଖେତେଡ଼ ଖାଇଛି କହି ମାରନ୍ତି ହେଉଛି ।
 ଫଟା ପାହୁଲଟାଏ ବି ନ ଥିଲେ ଅଣାରେ
 ପୁଅବାର ବିକା କଣା କରନ୍ତି କଥାରେ ।

ଧରରେ କରନ୍ତି ନାହିଁ କାହାକୁ ସ୍ଵୀକାର
 ତାଙ୍କ ଗତି ଅଟେ ଏକା ସାହି ସାହୁକାର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ବରପୁଷ ଅଟଇ ସାହୁକାର
 ଧନ ଲଗାଣ ବେଉସାନ୍ତି ଯେହେତୁ ତାହାର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଗନ୍ଧାଘରର ସେହୁ ତିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଦୟନ
 କାଣୀ କଉଡ଼ିଏ ସୁଧ ନ ଛୁଡ଼ଇ କାହାର ।
 ନିଲି'ପ୍ର ଅଟଇ ବଢ଼ି ସେନ୍ଦ୍ର ସାହୁକାର
 ଲଗାଣ ଧ-କୁ ମଣଇ ଯେମନ୍ତ ଗୋବର ।
 ଗୋବର ଲେଣ୍ଟା ଏ ଯଦ୍ୟପି ମାଟିରେ ପଡ଼ଇ
 ମାଟିର ସହିତ ତାହା ଉପରେ ଉଠଇ ।
 ତେସନ ତାହାର ଧନ ଯାହା ଘରେ ପଶେ
 ସେ ଘରର ଭିଟାମାଟି ସହ ଫେରି ଆସେ ।
 ବହୁ ପୂଲର ମହୁ ଯେସନେ ମହୁ ଫେଣାରେ ପଶଇ
 ବହୁ ଘର ଧନ ତେସନ ତା ଭଣ୍ଟାରେ ମିଶଇ ।
 ଭାବଇ ସେହୁ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାଇଁ ତା ବଢ଼ିଛି
 ତେଣୁ ସଦା ରଖିଥାଅଇ ତାଙ୍କଠି ଭକତି ।
 ଗଜହାରେ ଯିବା ଯଦ୍ୟପି ପଡ଼ଇ
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପୂଜା ବିଧ କଷଣେ ବଢ଼ଇ ।
 ପୂଜାର ସଙ୍ଗତେ ବାଳଲୁଳା ମଧ୍ୟ ହୃଦୟ
 ସାହିର ବାହୁଦିଗଣ ଖାଆନ୍ତି ଉଖୁଡ଼ା ଓ ଖଇ ।
 ଖାଇଣ କହନ୍ତି ଆମ ସାହୁକାର ଭଲ
 ଆନନ୍ଦରେ ଏକବାର ହରି ହରି ବୋଲ ।
 ମଙ୍ଗଳା କରନ୍ତ ନିତ ସେ ଗଜହାରେ ଯାଉ
 ଗଜହାର ଢୋରି ସଦା ତାରଠାଇ ଲୁଗିଥାଉ ।
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାଦେ ମୋର କୋଟି ନମସ୍କାର
 ମୁହିଁ ଯେ ଫଳୁରନନ୍ଦ ବଢ଼ଇ ପାମର ।
 ନ କାଟିଲାଇଁ ସୁତା ନ ପିନ୍ଧିଲାଇଁ ଖଦଢ଼
 ସବୁରେ ପାରିଲି ନାହିଁ ପରକାଶି ତୋଡ଼ି ।

ଗୋଡ଼ାଇଲି ପଛେ ପଛେ ବହୁ ବଣପେଲ
 ବୃଥା ହେଲ ସବୁ ଶ୍ରମ ପାଣିରେ ପଡ଼ିଗଲି ।
 କରିଲଇଁ ମୁଣଁ ନେତାଗଣେ ବହୁ ବହୁ ସୁନ୍ଦର
 ନ ପାରିଲଇଁ କରିଣ କାହା ସଙ୍ଗରେ ପୀରନ୍ତି ।
 କେତେ ସମ୍ମାଦକ ସାଥେ ହୋଇଲଇଁ ବରୁ
 ତଥାପି ପାରିଲି ନାହିଁ ତରିଣ ଦୁଃଖ ସିନ୍ଧୁ ।
 • ସବୁଠୁଁ ନିରାଶ ହୋଇ ଯେବୟ ଫେରିଲି
 ହତାଶ ହୋଇଣ ମଙ୍ଗଳା ପାଦେ ଆଶ୍ରେ କଲି ।
 ସବଦା ତାଙ୍କର ପାଦେ ମୋହର ମନ ଥାଉ
 ଆନ କାହାର ପାଶ କଦ ପି ନ ଯାଉ ।
 ଏହିଠାର୍ ଆଦିପଦ ହୋଇଲାକ ଶେଷ
 ନିବେଦୁଅଛଇ ସୁଜ୍ଜନେ ନ ଧରିବ ରଦାଷ ।
 ବିନ୍ଦୁ କହୁଛଇଁ ମୁଣଁ ହେ ପାଠକ ଗଣ
 ପଢ଼ିବ ଥରୁଟେ ହେଲେ ମଙ୍ଗଳାକ ଶାଶ ।

୫

— * —

ମୟପବ

କଟକଚଣ୍ଠୀ କନ୍ଦନା

ଆଗୋ ମାତ କଟକଚଣ୍ଠୀ ଅଛି ଦୟାବଣୀ
କଟକର ବାୟୁବ୍ୟରେ ତୋହର ବସନ୍ତ ।
ତୋହାର କୃମା ଲଭିଲ ଯହଁ^୧ ଏକର ମାରୁଆଡ଼ି
କୋଠାମାନ କରିଦେଲ ତହିଁ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ।
ତୋହଲର ଖଟାଇଣ ଦେଲକ ଭେଗମାନ
ଦେଶୀ ଘିଅରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଯେତେକ ମିଷ୍ଟାନ ।
ସୀତାଭେଗ, ମାଳପୁଆ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଛେନାବର
ଛେନାଗଜା, ବାଲୁସାଇ, ପେଡ଼ା, ରସକୋର ।
ଶୁଆ, ଜାମୁ, କ୍ଷୀରଗଜା, ପୁର ରସଗୋଲ,
ଲେଖନେ ବୁଦ୍ଧର ଲୁଳ ଯେଣ ମୁହିଁ ଟକଳା ।
ସିନ୍ଧୁରବଦମା ମାଗୋ ଏତେ ଭେଗ ଖାଇ
ଆସାନରେ ମହାନରେ ଅଛୁ ମହାମାନ ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବରଦାୟିମା ମାଗୋ ତୁହି ଦୟାବଣୀ
ଅଭିଆଡ଼ିଏବର ଆଶେ ତୋହର ପାଶ ଯାଅନ୍ତି ।
ଅଭିଆଡ଼ା ଟୋକାଙ୍କ ତହିଁ କି ଦେଖିବ ଭିଡ଼
ଧାମନ୍ତି ଜନାଏ ଯେସନେ ଦେଖନ୍ତେଣ ଗୁଡ଼ ।
ହୋଇଣ ମୁଖସିଂହାର ପିନ୍ଧି ଝିନବାସ
କୁମାର ଲୋଭେ କୁମାରଗଣ ତହିଁ ପରବେଶ ।
ନେଷରେ ମିଳାଇଣ ନେଷ ହୃଦୟନ୍ତି କଥାବାର୍ତ୍ତା
ଜଣାବନ୍ତି ଏକୁଆରେକ ନିଜର ହୃଦ ବ୍ୟଥା ।

ଯେ ଯାର ବାନ୍ଧୁ ଘର ତୋତେ ସାକ୍ଷୀକର
 ନ ଯୋଗାଇ ବାପ ମାଆ ଶାଇଙ୍କି ପବୁର ।
 ଭକ୍ତିର ଆଳରେ ଯେହୁ ତୋଡ଼ ପାଶେ ଯାଇ
 କନିଆ ଦର୍ଶନ ସୁଖ ଅବଶ୍ୟ ପାଥର ।
 ଭୋଗ ଲୁଳସାରେ ଅନ୍ୟେ ସେଠାବେ ଯାଆନ୍ତି
 କଣି ମିଷ୍ଟାନ୍ତର ଠୋଲ ପୁଜା ପାଇଁ ଦ୍ୟନ୍ତି ।
 ସେବକ କାଢ଼ିଇ ଯହୁଁ ସେ ଭୋଗରୁ ଚଣ୍ଡ
 ଦଂଶନ ପ୍ରାୟେକ ଲଗଇ ଭକତର ପିଣ୍ଡ ।
 ଭକତ ସେବକ ଲୋଭେ ଭୋଗେ ଥାନ୍ତି ଗୁହଁ
 କିଏବା ଜାଣୁଛଇ କୁହି ଶାଇଲୁ କି ନାହିଁ ।
 ହେ ମାତ କଟକଚଣ୍ଡୀ ଆଶ୍ରେ କଲି ତୋତେ
 ଟିକାଏ ହେଲେ ବି ଦୟା କରଣ ଥିବୁ ମୋତେ ।
 ସେବକେ କହିଣ ଦେବୁ ତୁହି ସପନେଇ
 ଚଣ୍ଡ ଭୋଗ ମାତ୍ର ଦେବ ମୋ ପାଶେ ପଠିଆଇ ।
 ଭୋଗ ଶାଇଣ ପୁସନ୍ନ ହୋଇବ ମୋର ଚିଉ
 ହେଲେ ଲେଖିପିଲି ସାହି ଶ୍ରାମଦାଭାରତ ।
 ଶୁଣିବାକୁ ହେଲି ପୁଞ୍ଜଜନେ ମଧ୍ୟପଦ କଥା
 ଶୁଣିବା ମାସକେ ଯାହା କୁଟୀବ ମନ୍ଦ ବ୍ୟଥା ।
 ଭୁଲ କୃଷ୍ଣ ରହୁଠୀ ଯେ ତିଥି ଗୁରୁବାର —
 ଗେହଣୀ ନଷ୍ଟିବୁଷବଶି ସେ ଦିନର ।
 ତେତିଲ ନାମେ କରଣ ଇନ୍ଦ୍ର ନାମେ ଯୋଗ
 ପରିଶ ଦିନ ଯେ କୁଳ ସଂକାନ୍ତିର ଭୋଗ ।
 ସେହିଦିନ ଅନ୍ତାବକେ ଯାଆନ୍ତେଣ ଅଂଶୁମାଳ
 ଚଉଭଗରେ ଯାଜନାର ଜନେ ଗଲେ ମିଳ ।
 ବାଜିଲ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ଅତି ଦନ ଦନ
 ଆରତି ପୁଜାରେ ମାଳ ହୋଇଲକ ମଗନ ।
 ଲୁଗିଗଲୁ ବଜୁତର ଠାର୍କ କୋଳାହଳ
 କୁଆ ବସାରେ ଯେମନ୍ତ ତେମଣାର ମେଳ ।

କେହି କରଇ ଗପ, କେହି ତୁଳାଟାରେ ପାଠି
 କେହି ଗ୍ରେବାଇଣ ତାମୁଳ ପିକ ଦିଆଇ ଛୁଟି ।
 କିଏକା ଲୋଡ଼ଇ ନିଆଁ ଧରିଣ ଏକ ବିଜି
 କାହାନ୍ତି ମାଗନ୍ତେଣ କିଏ ଅଲ୍ଲ ଯାଆଇ ଚିତି ।
 ପଖାଳକରା ହଲଇ କେହି ସେବମାରଇ
 କେ ଶାରିଣ ଭୂର୍ଜିରଣା ତୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ଭରଇ ।
 ବାଦାମୀର ନିମନ୍ତେ କେହି ଖୋଜଇ ଗୋଡ଼
 ଆନି । ଏ ଲୁଣି କିଏ ଭୂର୍ଜ ଦିଆଇ ହୁଏ ।
 ହାତରେ ଧାରଣ ତୋକ କେହି ଗାଏ ନଷ୍ଟୁଗୀତ
 ତାଢ଼ିରେ ଯଦିପାଇଁ କେ ବା ଖୋଜୁଆଇ ମିତ ।
 କସନ୍ତେବେ ଚିହ୍ନି ଆସିବ ରାମଜାମିରୁ ଆପଣ
 ଗଡ଼ିଲେ ଶିଖିଲି ବୁଟେ ହୋଇ ଜଣ ଜଣ ।
 ବାଜନ ଦସ କ ମୁଠା କେହି ଧରିଣ ବସଇ
 ଆସବେ ଖେଳିବା ବୋଲି ପୁଣପୁଣ କୁହାଟଇ ।
 ରୌଦ୍ରିଗେ ଉଠିଲକ ଜଳି ଭୂର୍ଜିଲେ ବନ୍ଦି
 ସବ୍ୟା ଡଢ଼ି ଯାଆନ୍ତେଣ ପ୍ରବେଶିଲ ରତି ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଧାମଇ ଖରଦର କଟୁଆଳ
 ପଣ୍ଡିମ ଦିଗ୍ନୁ ହୋଇଣ ସେବରେ ଜରିଜର ।
 ଧାମନ୍ତେଣ ଖୋଷଣି କେଲେବେଳେ ପିଞ୍ଜିଯାଇ
 ନ ବୁଝି ଧାମନ୍ତେଣ ପଥ ମଧ୍ୟେଣ ହୁଣ୍ଣୁଆଇ ।
 ଝର ଝର ଶ୍ରମସ୍ତେଦ ଅଙ୍ଗୁ ପଡ଼ଇ ଗଳି
 ଦୁଷ୍ଟା ଆଙ୍ଗୁଠିରୁ ପଡ଼ଇ ରୁଖର ନିକଳି ।
 ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚ ଶବଦରେ ଘୁଡ଼ଇ ନିଶ୍ଚାସ
 ଚରମ ଉଜ୍ଜଣ୍ଣାଗୋଟି ବଦନେ ହୃଅଇ ପରକାଣ ।
 ଧାମରୁ ଅନ୍ଧାରରେ ବାଟ ଅବାଟ ନମାନି
 ଗୁଡ଼ କି ଗୋବର ମାଡ଼ଇ ନ ପାରଇ ଜାଣି ।
 ଅନ୍ଧାରରେ ହାବୁଡ଼ିଣ ବିଦ୍ରା ଏକ ତଳେ ଗଡ଼ିଗଲ
 ବିରାଫ୍ତ ପ୍ରାୟେକ ଉଠିଣ ପୁନଶ୍ଚ ଧାରିଲ ।

ଶୁଣୁରେ ଲଗିଣ ବସନ ଗୋଟି ଗଲକ ଚର
 ବିବୁଦେ ଗୋଚର ଏହା ନୋହିଲ ତାହାର ।
 ଘରବାଡ଼ ଲୋକବାକ କୁଆଡ଼େ ନ ବୁଝଇ
 ତରତର ହୋଇଣ ସେହୁ ଏକ ଲପ୍ତେ ଧାମରୁ ।
 ପ୍ରକୃତି ଡାକନେଣ ପେଟ ହୋଇ କଳ କଳ
 ଧାମରୁ ଗ୍ରହଣୀରେଣୀ ଯେହେ ହୋଇ ଅସମାଳ ।
 ରୋଗୀର ବୋହିବା ମାସକେ ଆସି ଅଣଗୁଣ
 ତା ସୁନ୍ଦର ଧାମରୁ ବେଗେ ଯେହୁ ବୈଦ୍ୟ ପାଶ ।
 ବିଶୁର ଆଳପୁ ଯେହେ ଧାମରୁ ଗୁଡ଼ ଫିଆ
 ବିଳମ୍ବ ହୋଇଲେ କେଳ ଅନ୍ଧିଆ ଅପିଆ ।
 ଘରମୁହାଁ ହୋଇଣ ଗାଉ ଯେହୁ ଗେଠୁ ଫେରଇ
 ଠାଉଆ ପଳାଇଯାଏ ପାଇଳ ସାସ ଖାଇ ।
 ଉଦବେଗେ କଟୁଆଳ ଧାମର ସେହିମତି
 କୁତୁହଳେ ଥୋକେ ତାହାନ୍ତ ନିରେଖନ୍ତି ।
 ପୁଜୁନେଣ କାହାନ୍ତ ସେହୁ ନ କହିଲ କଥା
 ଅନୁମାନ ନ ପାରିଲେକ କେହୁ କିମ୍ବ ବାରତା ।
 ଗହନ ବିଷୟ ଭବିଣ ଥୋକେ ବି ଧାଇଁଲେ
 ନସର ପସର ହୋଇଣ ପଣ୍ଡାତେ ଗମିଲେ ।
 ମୁଜ୍ଜପୁଜ୍ଜ ହୋଇଲେକ ଫମେ ସାହିଆ ବହୁତ
 କାହିଁପାଇଁ କଟୁଆଳ ଧାମରୁ ଏମନ୍ତ ।
 ତାଟକା ହୋଇଣ କେହୁ କରଇ ବିଶୁର
 ନିଶ୍ଚପୁ ହୋଇଛଇ କିଛି ବିଷୟ ଗୁରୁତର ।
 ପୁନ୍ଥ ପୁନ୍ଥ ହୋଇଣ ଏକ ଆନରେ ବୋଇଲ
 କଟୁଆଳ ଘରେ ନିଶ୍ଚପୁ ଅରଣ୍ଣ ପଡ଼ିଲ ।
 ଆନ କହଇ ଅରଣ୍ଣ ତ ପଡ଼ିନାହିଁ କିଛି
 ନିଶ୍ଚପୁ କଟୁଆଳ କାହା ଉପରେ ତମ ବହିଅଛି ।
 ଜଳ ଜଳ ହୋଇ ଏବେ ପଡ଼ୁଅଛି ଜଣା
 ମାରିବ କାହାନ୍ତ ନିଶ୍ଚପୁ ବିଧା ଚଟକଣା ।

ସମସ୍ୟା ସଠିକ କରଣ କେହୁ ନ ଦିଅନ୍ତି
 ଅନ୍ଧାରେ ବାଉଁଶ ବାଡ଼ କେବଳ ବୁଲବନ୍ତି ।
 କଳପି କଳପି ବହୁ ନ ମାନନ୍ଦେଶ ମନ
 କଟ୍ ଆଳ ପଣ୍ଡାତେ ସଦେ ଚଳିଲେ ବହନ ।
 ଅସମ୍ଭାଲେ କଟ୍ ଆଳ ସଳଖେ ଗମିଲୁ
 ଲଥୁକର ଚଉତର ଉପରେ ବସିଗଲୁ ।
 ତାହାନ୍ତ ଏସନ ଧଇଁ ସଇଁ ହେବା ଲକ୍ଷଣ
 ନିଶ୍ଚଲେ ରହିଲେ ସଦେ କର୍ମ ଉପେକ୍ଷଣ ।
 ମୁହଁ ମେଲୁ କରଣ ସଦେ ତା ଆଜେ ରୁହିଁଲେ
 ସମସ୍ୟା ନ ପାବନ୍ତେ ଅଛି ବିନ୍ଦୁତ ହୋଇଲେ ।
 ରମନମିର ଆପଣ ତହୁଁ ପାଶେ ଆସିଣ
 ପୁଞ୍ଜାକଲୁ କଟ ଆଲେ କୋମଲେ ଆଶ୍ଵାସିଣ
 ଜଣାୟାଉଅଛି ବାବୁ କିଛି ଉପଶାତ
 କହସି ହୋଇଛି କିସ କେବଣ ଚରିତ ।
 କେବଣ ଠାବୁଁ ଆସିଲ ଏସନ ହୋଇ ଧଇଁ ସଇଁ
 ଏତେ ଉଦବେଗ କିମ୍ବା କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ।
 କୁମ ଦେହ ମନ କିମ୍ବା ଏସନ ଥଥୟ
 ବେଗେ କୁହସି ମନ ମଧ୍ୟ ଯାଉ ଏ ସଂଶୟ ।
 କହିଲାକ କଟ୍ ଆଳ ବଢ଼ ପାଠି କରି
 ଆବେ ଲୋଡ଼ ଆଶସି କେଉଁଠାବେ ଅଛଇ ଅଧିକାଶ ।
 ଡାକବେ କେଉଁଠି ଅଛଇ ଆଖଡାର ଗୁରୁ
 ସାହିଲୋକ ସବୁନ୍ତ ଡାକିଆଣ ଦୁରୁ ।
 ଖେଳ କରିବୁକ ସବୁ କରି ଦିଅସି କନ
 ଦୋଟିଲ ଆମ୍ବନ୍ତ ଏବେ ଆସି ମନ ।
 ଥାପନା ହୋଇବି ଆଜି ଏକର ଥଳ କୁଳ
 ଏ ସାହି ରହିବ ଅବା ଯିବ ରସାତଳ ।
 ଶୁଣିଣ ସରବେ ତାହା ତାଟକା ହୋଇଲେ
 କାରଣ ଖୋଜି ଖୋଜି କିଛି ହିଁ ନ ପାଇଲେ ।

ଉପୁରେ ସମସ୍ତେ ଖାଲି ହାଉଳି ଖାଆନ୍ତି
 ମଙ୍ଗଳା ମଙ୍ଗଳା ବୋଲଣ ମନେ ସୁମରନ୍ତି ।
 ଅଚରଛେ ଧ ରୁକ୍ଷେକ ତହିଁ ଥୁବା ଟୋକାଯାକ
 ଅଧୁକାଶ ଘରଠାର୍ ପକାଇଲେ ଡାକ ।
 ଧାର୍ ଆସ ଧ ରୁ ଆସ ଆହେ ଅଧୁକାଶ
 ବିପତ୍ତି ପଡ଼ିଲ ନାଶ ଗଲ ସାହି ଶିଶ ।
 ବସିବା ଥାନରୁ ଉଠଣ ଆସ ହେ ଚଞ୍ଚଳ
 ତାକୁଛଇ କଟୁଆଳ ହୋଇଣ ଅସମାଳ ।
 ଖୋଲି ଦେଇଣ ଅଧୁକାଶ ଆପଣା ବଢ଼ୁଆ
 ପାନରେ ଲଗାଇ ଚାନ ଭଜୁଣ ଥୁଲକ ଗୁଆ ।
 ତୁହାର ତୁହାର ଡାକ ଟୋକାଙ୍କ ଶୁଣିଲ
 ପିଞ୍ଜି ଦେଇଣ ପାନ ଗୁଆ ବାହାର ହୋଇଲ ।
 ଦେଖିଲ ଚିର ପଖାଳକର ଲାଗିଛଇ ଅଙ୍ଗେ
 ଅନାହୁଥା ଦର ମଧ୍ୟେ ଗଲକ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ।
 ଅଲଗୁଣୀଆରୁ ଖଣ୍ଡ ଲୁଗା ଆଣିଲକ ଟାଣି
 ବେଡ଼େଇ ହୋଇଣ ମାରଦେଲକ ଖୋସଣି ।
 ଦାଣିକୁ ବାହାରିଯାନ୍ତେ କ କରିଣ ମଠ
 ପିଟି ହୋଇଗଲ ମୁଣ୍ଡ ଦାଣ୍ଡ ଚଉକାଠ ।
 ବୋପାଲେ କହିଣ ସେହିଠାବେ ଗଲକ ବସି
 ଟୋକାମାନେ ପକାଇଲେ ତା ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ।
 ସାଷ୍ଟମ ହୋଇଣ ସେହି ପୁନଶ୍ଚ ଝଠିଲ
 ବେଗ ବେଗ ହୋଇ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତତ ଚଳିଲ ।
 ଆଲୁଆରେ ଦେଖିଣ କହଇ ହାତଖଣ୍ଡ ଜଗା
 ପିନ୍ଧିଛ ହେ ଅଧୁକାଶ ଭରିଜାର ଲୁଗା ।
 ଲୁଗା ବୁଝିଣ ଅଧୁକାଶ ବିସ୍ତୁତେ କହିଲ
 ଅନାରେ ଏହା ଆମୁନ୍ତ ଗାରର ନୋହିଲ ।
 ବସନ ପାଲଟିବାକୁ ପୁନଶ୍ଚ ଗଲ ଘର
 କାମ ସାର ଚଉତର ଗଲ ଚରଚର ।

ଟୋକାଏ ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁ ରୌଦ୍ରଗେ ଲୋଡ଼ନ୍ତି
 ନ ପାଇଣ କେଉଁଠାବେ କାତର ହୃଥାନ୍ତି ।
 ପେରୁ ଭମର କହିଲକ ସବେ ବୁଝାଇଣ
 ତାକୁ ଏ ଠାବେ ଲୋଡ଼ିବା ନୁହଇ କାରଣ ।
 ବଜେ କରିଆନ୍ତି ସେହି ସଦା ତାତ୍ତ୍ଵ ଖଟି
 ଏଷଣି ପାରିବା ଗଲେ ତହିଁ ତାତ୍ତ୍ଵାନ୍ତ ଭେଟି ।
 ସଭିଏଁ ଶୁଣିଣ ଏସନ ସନମତ କଲେ
 ଲଙ୍ଗଳା ମୁକୁଳା ହୋଇ ସେଠାବେ ଧାଇଁଲେ ।
 ଦେଖିଲେକ ସେଠାବେ ଗୁରୁ ଖଟିଆ ଉପରେ
 ନିଶାରେ ଗାଆନ୍ତି ଚମ୍ପୁଗୀତ ‘କ ହେଲରେ’ ।
 ଏକ ମୁଖ ହୋଇଣ ସବେ ଦେଲେ ଘୋର ରତ୍ନ
 ହେ ଗୁରୁ ସାହିର ଶିଶ ଏବେ ଗଲ ପୋଡ଼ି ।
 ଉସତେ ଏଠାବେ କେସନେ ରହିଅଛ ବସି
 ଗଲଣି ଯେ ତେଣେ ସାହି ଗୋଟାଯାକ ଭାସି ।
 ରହିଣ ଏଠାବେ ତୁମ୍ହେ ନ ପାରିଲ ଜାଣି
 ଦରବୁଡ଼ି ପାଣି ଏବେ ହେଲକ ଆଶୁ ଆଣି ।
 ଆରତେ ଗୁଡ଼ୁକୁ ଡକା ଆମ କଟୁଆଳ
 ଚଉଚରାଠାକୁ ବେଗ ବେଗ ହୋଇଣ ଚଳ ।
 ଭବି ଭବି ଗୁରୁଙ୍କର ଉଡ଼ିଗଲ ହଂସା
 କେସନେକ ବଢ଼ିଲ ନଈ ହୋଇନି ବରଷା
 କେଉଁଠାବେ ନଈଗୋଟି ନରଦେଲ ଧାଇ ।
 ଏହାର ଚରିତ କିନ୍ତୁ ଜଣା ପଢ଼ୁ ନାହିଁ
 ତଳକୁ ଅଣ୍ଟାଳ ଗୁରୁ ଲୋଡ଼ନେଣ ପାଣି
 ଅଛି ନିଶା ଧାରିଛି ବୋଲି ସବେ ପାରିଲେକ ଜାଣି ।
 ପୁଣ ପୁଣ ଡାକ ଦ୍ୟନ୍ତି ଦେଇ ଘୋର ରତ୍ନ
 ହେ ଗୁରୁ ବିପତ୍ତି ଆସଇ ସାହିଆଡ଼େ ମାଡ଼ି ।
 ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଦେଖିଲେକ ସବେ କାନ୍ଧକେ ସାହସ
 କଟୁଆଳ ଡାକୁଛଇ ଭାଗ ହୋଇଣ ଆସ ।

ବିପତ୍ତି ଶୁଣନେ ଗୁରୁ ଜଠିଲେ ପରଜୀଳ
 ବୋଇଲେ କା ଯୋଗୁ ହେଲା ଦେବଇ ବିଶାବଳି ।
 ବେଳୁବେଳ କ୍ଷୋଧ ତାର ବଡ଼ଇ ଅପ୍ରମିତ
 ଶଷ୍ଟୁ ଲୋଡ଼ଣ ଯାଇ ଧରଇ ଶୁଣ୍ଟି ହାତ ।
 ଜାଣିନ୍ତିରେ ଶଳା ମୁଣ୍ଡି ଏ ସାହିରେ ଥାଏ
 କହିବା ଦେଲକ ତାହାନ୍ତି ବୃଦ୍ଧ ବୃଦ୍ଧିତାଏ ।
 ବୃଦ୍ଧିତା ଖାଇଣ ଶୁଣ୍ଟି ତଳେ ଗଲକ ଗଢ଼ି
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ବେଢ଼ି ସବେ ଧଇଲେକ ଭିଡ଼ ।
 ଏଥୁ ନାହିଁ ଶତ୍ରୁ ଏବେ ବେଗ ହୋଇଣ ଆସ
 ଦେଖିଣ ପାରିବ ଗଲେକ ଚଉଚର ପାଶ ।
 ଏସନ କହିଣ ସବେ ଆକର୍ଷି ଧରିଲେ
 ପଢଣ୍ଟ ମଣାଇଣ ବାଟେ ତଳିତଳି ଗଲେ ।
 ବାଟୟାକ ଗୁରୁ ଭ୍ରେଳେ ଶୁଭ୍ରନ୍ତ କୁହାଟ
 କି ହେଲକ, ବାଘର ଘରେ ମିରିଗର ନାଟ ।
 ଏଡ଼େକ ସାହସ ଏବେ ହୋଇଲ କାହାର
 ମହାବଳ ବାଘ ମୁଖେ କେ ବା ଭରିଲ କର ।
 କାହାର ପାଞ୍ଜି ଆଜି ପୋଛିଲ ଶମନ
 କାଳକୁଟ ବିଷ ଗୋଟି କିଏ କଲ ପାନ ।
 ବୋହେର ଶଗଡ଼ ତଳେ କେ ପାତିଲକ ବେକ
 ରଗାଇଲ ତମ ସାପ କେବଣ ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ।
 ଉପରକୁ ଶିଳା ପିଂଜିଣ କେହୁ ପାତୁଛଇ ମୁଣ୍ଡ
 ନିଜ ହାତେ କରିଲ କେ ଭରିଜାକୁ ଘଣ୍ଟ ।
 କାହିଁ ସେ ଶଶୁର ପୁଅ କଢ଼ା ମୋତେ ବାଟ
 ଆଜି ଯମ ସଙ୍ଗତେ ତାହାନ୍ତି କରିବରୁ ଝେଟ ।
 ମୁଲଦୁଆ ସହିତେ ତାର ଘର ଦେବଇଁ ତାତି
 ଗୋଡ଼ଅଡ଼ୁ ଧରି ତାହାନ୍ତି ଦେବଇଁ କରୁଡ଼ ।
 ମାଡ଼ିବସି ବତା ପ୍ରାୟେ ଦେବଇଁ ତାହାନ୍ତି ତିର
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାଶେ ବଳ ଦେବଇଁ ବୋଦାପରି ।

ଶୁଣରେ ଶୁଣୁର ପୋଏ କହୁଛଇଁ ସତ
 ନିଶ୍ଚେ ତାର ଦୀଲପିଲ ହୋଇଲେକ ଅନାଥ ।
 ଆରେରେ ପାଷାଣ କିଆଁ ଏମନ ତୁଳି କଲୁ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ପୁଅ ମାଇପ ହବୁନ୍ତି ମଗଇଲୁ ।
 ଆହା ତା ଭରିଜା ପୋଏ କେମନେ ଚଳିବେ
 ପୁଅମାନେ କଅଁ କିଆ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥିବେ ।
 ଅନାଥଙ୍କ ଦୁଃଖ ମୁହିଁ କେମନେ ଦେଖିବ
 ତାଙ୍କର କଷଣ ମୁହିଁ ସନ୍ଧିତ ନ ପାରିବ ।
 ତୁମର ତ ଦୋଷ ନାହିଁ ଆରେ ଚାକୁତ ରଣ
 କାହିଁକି ବିଧାତା ଦେଲେ ତୁମନ୍ତ କଷଣ ।
 ଆହା ଓହୋ ଦୁଃଖେ ମେଳ ଛୁଟି ଯାଅଇ ଫଟି
 ଘେଲରେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଗୁରୁ ହୋଇଣ ଛୁଟିପେଟି ।
 ବେଳୁବେଳ କୋଡ଼ି ତାଙ୍କ ବଡ଼ଇ ଅପ୍ରମିତ
 ଭୁଲ୍‌ପରେ ଗଡ଼ି ବନ୍ଦେ କରୁଡ଼ନ୍ତି ହାଜା ।
 ହ' ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ଲୁହ ଯାଅଇ ବହି
 ବିକଳ ଅବସ୍ଥା ତାହାଙ୍କ କେ ପାରିବ କହି ।
 ଘେରିଣ ଟୋକ ଏ ଗାଡ଼େ ଆକର୍ଷି ଧରନ୍ତି
 ନାନା ପ୍ରକାରେ ବୁଝାଇ ତାହାନ୍ତ ନିଅନ୍ତି ।
 କଟୁର ଗନ୍ଧିଆ ଦେଖିଣ ଏସନ ବେଶର
 ଭବି ଭବି ମନ ମଧ୍ୟେ କରିଲକ ସ୍ଥିର ।
 ଶଶୁର ସୁଅ ଏ ଶୁଣ୍ଟି ଅସଲ ଜାରେ
 ନିଶ୍ଚେ ଗୋଲିଛଇ ତାଡ଼ିରେ ଧାତୁରର ବାଜ ।
 ଗୋଲକୁଣ୍ଡା ଶୁଣ୍ଟାର ବୁଢ଼ି ବାମ ହେଲ
 ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁକଠାରେ ଉପ୍ରୋଧ ନ କଲୁ ।
 ଅଦୋଷେ କେହି କି କେବେ କଷଣ ପାଇଁ
 ବୁଝି ବୁଝୁଡ଼େକ ଖାଇଲ ଆଜ୍ଞା ହୋଇଅଛି ।
 ପାଠୁଆ ଲୋକାରୁ ଏକ କହୁଇ ତିଆରୀ
 ଗଲେ ତାର ଓର ସବୁ ଦେବା ଶୂନ୍ୟ କରି ।

ଅଥବା ଶିଳା ପିଙ୍ଗି ଓର କରି ଦେବା ଚନ୍ଦା
 ସକାଳୁ ସେ ଘଣ୍ଟିପୁଅ ଆଶ୍ରମିତିବ ଛେନା ।
 ତାହାନ୍ତି ପାଠୁଆ ଲୋକା ବୁଝାଏ ଓରିଟି
 ତୋହର ଏସନ କଥା ଉଚିତ ନୁହଇଟି ।
 କାହାଯୋଗୁ ଏହା ହେଲା ବିଷ୍ଣୁର ବୁଝିବା
 ତେବେ ଯାଇ ସିନା ତାର ଗ୍ୟବଣ୍ଣା କରିବା
 ଓରମାନ ଭ୍ରମି ଦେଲେକ ଭୁଜ୍ଞାଟାରେ ମାତି
 ଆମରି ହୋଇବ ବେଶି ସବୁଠାରୁ କ୍ଷତି ।
 ଓର ଓ ଖଜୁରିଗଛୁ, ତାଢ଼ିଶଟି ଘର
 ଯତ୍ତାକିଛି ଅଛଇ ସବୁ ଅଟଇ ଆମର ।
 ନଷ୍ଟକର ଦେଲେକ ଏହା ଆମେ ପଥଦ୍ରଷ୍ଟ
 କିପରି ପାଇବା ଆମେ ପିଇବାର ତାଡ଼ି ।
 ଆପଣା ସମ୍ବଦ ଜୁର କେଉଁ ନୁହଇ ଭଲ
 ଟୋପେ ତାଡ଼ି ବିନା ସବେ ହେବା କଲିଗଲ ।
 ଯତ୍ୟପି ଧାତୁର ମଞ୍ଜ ସେହି ଗୋକୁଳିତ
 ତାହାକୁ ଡରିଲାଦେଲେ ଠିକଣା ହୋଇପିବ ।
 ତହିଁରେ ନହେଲେ ତେଜ୍ୟା କରିବାକ ତାର ନଟି
 ଦୁଇ ହେଉ ପଛେ ଯିବାକ ବଜର କବାଟି ।
 ଆମ ବଳ ନ ପାବନେଣ ପଡ଼ିବ ଆଶେଇ
 ଅନିମିତ୍ତ ନଷ୍ଟଭ୍ରଷ୍ଟ କରିବା କିପାଇଁ ।
 ପାଠୁଆ ଲୋକାକୁ ବୁଝି ଆନ କରଇ ଉକକ
 ବୋଇଲକ ସତ କହିଲୁ କଥାଏ ଉଚିତ ।
 ସେ ସବୁ ପଛର କଥା ପଛରେ କରିବା
 ବୁଲସି ଏହାନ୍ତି ବେଗକର ତହିଁ ଦେନିପିବା ।
 ଧାତୁର ତାଡ଼ିର ଭୋଲେ ଗୁରୁ କାନ୍ଦିକାଟି
 ଟୋକାଙ୍କ ଗହଣେ ହେଉଥାନ୍ତି ଛୁଟିପିଟି ।
 ବୁଝାଇଲ ଜଣେ କହି, ଥପୁ କରିଯୁ ମନ
 କରି କରିଛି ସେହି ଏକା ଭଗବାନ ।

ଦରର ସେହି କରତା ସେହି ଦରଭଙ୍ଗା
 ମହିରେ ବୁଡ଼ାଇ ଭେଳା ଆଣି ଦିଅଇ ଡଙ୍ଗା ।
 ଯଦ୍ୟପି ସନ୍ଧାନଗଣେ ସେହି ଅନାଥ କରିବ
 ସେମାନଙ୍କ ଭଲ ମନ୍ଦ ତତ୍ତ୍ଵକୁ ଲୁଚିବ ।
 ଅନିମିତ୍ତେ କିଆଁ ତୁମେ ହେଉଅଛୁ ଧନ୍ଦ
 ଆମର ହୋଇଲାକ ଏବେ ବେଳ ଦକ୍ଷିଷନ୍ଧ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଗୁରୁ ହେଲେ ଶୋକରୁ ନିରୁତ୍ତି
 ପୋଛୁଲେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଆପଣାର ହାତ ।
 କହିଲେ ସେ ତଳି ତଳି କରନ୍ତେ ଗମନ
 କପଟିଆ ଅଟଇ ଏ ଶଶୁର ପୁଅ ଭଗବାନ ।
 ଦଉଛୁ ଯଦ୍ୟପି ସେହି କାହିଁକି ନଜ୍ଞିଛୁ
 ନିଜ ପୋପାଡ଼ିଲ ଛେପ କାହିଁକି ବୁଟୁଛୁ ।
 ବୁଝି ତ ହେଉନି ଜମା ତାହାର ଏହି ଖେଳ
 ଶଶୁର ପୁଅ ହେଲଣି ନିଶ୍ଚପୁ ପାଗଳ ।
 ତା ମୁଣ୍ଡେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଆଉ ନାହିଁ ଦବି
 ଟହ ଟହ ହସିଲେକ ଗୁରୁ ଏହା କହି ।
 ହସି ହସି ପୂଣି ଅଣନିଶ୍ଚାସୀ ହୃଥକ୍ତି
 କୁଣ୍ଡାଇ ଟୋକାଏ ଗାଡ଼ି ତାହାକୁ ନିଅନ୍ତି ।
 ଚଳିଯାଆନ୍ତେଣ ଶ୍ରମଧାଳେ ସବେ ଗଲେ ତନ୍ତ୍ର
 ବାଟରେ କରିଲେକ ଗୁରୁ ତନିଥର ବାନ୍ତି ।
 ବାନ୍ତି ହୃଥକ୍ତିରେ ତାତ୍ତ୍ଵ ଦ୍ଵେଳ ଲେ ତୁଟି
 ତତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାପାରେ ହେଲେ ସତିଏଁ ଏକାଠି ।
 ଘାଉ ଘାଉ ଶବଦ ଶୁଭେ ତହିଁ ମୁଣ୍ଡ ମାଳ ମାଳ
 ଗମୀର ହୋଇଣ କସି ଥାଅଇ କଟୁଆଳ ।
 ପରୁରିଲ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଣ ଶଙ୍କିତ
 କହସିରେ କଟୁଆଳ କେବଣ ତରିତ ।
 କାହାଯୋଗୁ ଏ ସାହିକୁ ବିପଦ ଯୋଟିଲ
 ଏତେ ବୁଝ ସାହି ଶିଶୁ ନାଶ ହୋଇଗଲ ।

ହୋଇଣ ଥୁଲ କଟୁଆଳ ବିହୁଳିତ ମନ
 ନ ସ୍ତୁରିଲ ତେଣୁ ତାର ମୁଖରୁ ବଚନ ।
 ଆଶ୍ୱାସି କୋମଳ ବାକ୍ୟ ଆବର ତିଆରି
 କଟୁଆଳେ ପୁଣ ପୁଣ ପୁଛଇ ଅଧିକାଶ ।
 ଆହେ କଟୁଆଳ ଏବେ ହୃଦୟ ନିର୍ଭୟେ
 ଆମେ ଆଆନ୍ତେଣ କିମ୍ବା ଉଲୁସାଉ କାଷ୍ଟ ।
 କିମ୍ବ ହୋଇଛଇ ସବୁ କହସି ପିଟାଇଣ
 ନିଶ୍ଚୟ ଫେଡ଼ିବୁ ସରକେ ତୋହର କଷଣ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ପ୍ରବୋଧ ସର୍ବ ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ
 ବେଗେ ସମସ୍ୟା ଦିଅସି ଆବର ନ ଚିନ୍ତ ।
 ସବୁ ଅଦ୍ୟତଣା ପାଇଁ ରହିଛୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ
 ସାହି ନିମନ୍ତେ ଅବଶ୍ୟ ଦେବାକ ଆପଣା ଶୋଣିତ
 କୁହ କୁହ ତୁମେ ଏବେ ନ କରିଣ ମଠ
 ବେଳୁବେଳ ବଢ଼ୁଅଛଇ ମନର ଉଜାଟ ।
 ଭେଳରେ ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁ ବେଳମ ବନ୍ଦନ
 କହିବେ ଶଶୁର ପୁଅ ତୋ କଥା ବହୁନ ।
 ପଣିଛଇ ତୋର ମୁଖେ କବା ଏକଇ ମଣ୍ଡା
 ତେଣୁ କି ନ ସ୍ତୁରଇ ବଚନ ଆବେ ଗୋଲକୁଣ୍ଡା
 ଦୁରପଦ ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ସର୍ବେ ତଳତ ହୋଇଲେ
 ତାତ୍ତ୍ଵ ପ୍ରାକର୍ମ ଏହା ବୋଲି ମନେ ବିଶୁରିଲେ ।
 ଅବଶେଷେ କଟୁଆଳ ଓଠ ମେଲହେଲ
 ମୁଖ ବିବରତୁ ବାଣୀ ଧୀରେ ପ୍ରକାଶିଲ ।
 ଆମ ସାହି ପଣ୍ଡିମକୁ ଲଗିଅଛି ରହି
 ଯେ ସାହି ଜାଣିଛ ତାର ନାମ ଲଙ୍କା ସାହି ।
 ଏତିକି ଶୁଣନ୍ତେଣ ତୁହୁ ତୁହୁଅ ବଟିଆ
 କୋପରେ ପରଜ୍ଞକ ତହିଁ ହୋଇଲକ ଠିଆ ।
 ହାତ ଓ ମୁହଁକୁ ଖାତି କହିଲ ସେ କଥା
 ଅନୁମାନ ଅଛଇ ମୁହଁ ଆଗୁ ଏ ବାରତା ।

ଆଜିଯାଏ ସେ ସାହିଆ ମାନ୍ଦିରିଆ ଥିଲେ
 ନ ଜଣିଲୁ କେଉଁଦିନ ଅଣ୍ଟିଗ ହୋଇଗଲେ ।
 ପୁଣ୍ଡିଳ ବାପର ନାମ ନମ୍ବୁରେ ବଚନ ।
 ସେମାନେ ହୋଇଲେ ପୁଣି ହେଙ୍କଡ଼ ଏସନ ।
 ଫୁଙ୍କନ୍ତେଣ ସାହି ଗୋଟାପାକ ଉତ୍ତମିବ
 ଦୁଧଶିଆ ବନ୍ଧୁତଙ୍କର ଏସନ ଗରବ ।
 ଘୋଲେ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ଛୁନ୍ତଲେକ ଭାମରତ୍ତ କୋପେ ଶିର ଝୁଣି ।
 ଆରେ ଛୁନ୍ତିଆମାନେ ପାରୁନ କି ପାଦ
 ଉଛ୍ଚି ମାତ୍ରକେ ଗୋଟାପାକ ସାହି ତାଡ଼ ଦେବ ।
 ଜଣ ଜଣ କରିଣ ଧରି ଦେବଇ ବିଶାବଳି
 ସାହିପାକ ମନ୍ତ୍ରିଣ ପାଦେ କରିବଇ ଧୂଳି
 ଆରେ ଅଲାଜୁକମାନେ ହୋଇଅଛ ଗୁଣ୍ଠା
 ଅବଶ୍ୟ କରିବଇ ସବୁନ୍ତି ଛେତି ମସିଗୁଣ୍ଠା ।
 ଆରେ ଛେଳିପଲ କରିଲ ବହୁତ ସାହସ
 ମହାବଳ ବାଘ ସଙ୍ଗେ କର ପରିହାସ ।
 ଆରେରେ ପାଷଣ୍ଟ ମନ୍ତ୍ର କରିଲ ପାଶୋର
 ତୁମ୍ଭେ ତ ଅଟ ସମୁଦ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଅଟଇ ମନ୍ଦର ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅଟ ଧାନ ମୁଣ୍ଡ ଅଟଇ ତିର୍କି
 ପାଇକବଳ ବି ଆମୁନ୍ତ ରହିଥାଇ ଶଙ୍କି ।
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦର ଛୁର୍କ ମୁଣ୍ଡ ଅଟଇ ଠେଙ୍ଗା
 ମୁଣ୍ଡ ଯେ ଅଟଇ ଶାସ୍ତ୍ର ତୁମ୍ଭେମାନେ ଡୁଙ୍ଗା ।
 ଅପଶା କଲ କର୍ମର ଘେରେବ ରେ ଫଳ
 ଆଜି ତୁମ ସାହି ତାଡ଼ ବୁଲାଇବର୍କ ହଳ ।
 ରେରେକାର ରହି ଦେଇ ଗୁରୁ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ।
 ବସନ ଟେକି ସିକଳ ଆଶ୍ରେ ଭିନ୍ନଦେଲେ
 ବାହୁ ହୋଟ ଜାନୁ ପୋଟ ପୁଣି ହିଁ ମାରନ୍ତି
 ଆଶ୍ରୀସି ଟୋକାଏ ତାହାନ୍ତ ଆକର୍ଷ ଧରନ୍ତି

ଶୁଣ୍ଡବେ କହିଣ ଗୁରୁ ଅଗ୍ରତେ ଧାଇଁଲେ
 ଗୌତମ ପାଉଛ କଥା ମନ୍ଦ ପାଶେରିଲେ ।
 ନ ଲଗିଲ ଗୋଡ଼ ଯେଣୁ ଶୁନେୟ ଗଲା ଡି
 ଟୋକାଙ୍କ ସହିତ ଗୁରୁ ଭୂମିର ଗଠଲ ଗଡ଼ ।
 ଛେତି ହୋଇଗଲ କାର ଆଶୁ ଗଣ୍ଠ ମୁଣ୍ଡ
 କା ଦନ୍ତ ଭାଜନ୍ତେଣ ଶୋଣିତେ ଜର ଜର ତୁଣ୍ଡ ।
 କା'ର ମାଥେ ମୁନିଆ ଗୋଡ଼ ବାକି ଗଲା ପୁଣି
 ଝର ଝର ହୋଇ ରକ୍ତ ପଡ଼ିଲ ଉକୁଟି ।
 କୋପା ମଆନେ କହି କେହୁ ବୁଲଇ ଛୋଟେଇ
 କେବା ଧାଇଁଯାଇ ଲୋଡ଼େ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଗୋଟେଇ ।
 ଏଡ଼େଳ କରଢାରେ ଗୁରୁ ନ ହୋଇଲେ ଶମନା
 କଳିରେ ଭାବେର ମଲ୍ଲ ଯେଣୁ ବଜୁଷେହା ।
 ସଦା ଖାଉଥାଅଇ ତାଙ୍କ ଶଶର ଛେବୁଛେତି
 ଏ କେଂସ କରଢା ଗୋଟି ନୁହେଁ ତାଙ୍କୁ କିଛି ।
 ମାଲ ବିନାଶ ଶୁଣିରେ ଲେଉଟିଣ ପଡ଼ି
 ଦୁଇଟା ଟୋକାଙ୍କ ବଗେ ବସିଲେକ ମାଡ଼ ।
 ତଣ୍ଟରେ ପକାଇ ହାତ କରନ୍ତେ କଟାଳ
 ଧାଇଁଯାଇ ଥୋକେ ତାହାନ୍ତ କରିଲେକ କୋଳ
 ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ତାହ ନ୍ତ ଭିତ୍ତ ଭିତ୍ତ ଇଠ ଇଠିଲେ
 ଗୌତମ ଉପରେ ପୁଣି ନେଇ ବସାଇଲେ
 ଶମନ ମିର ଆପଣ ଅସ୍ତ୍ରବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ
 କହିଲେକ ସେଠାବନ୍ତର ବହୁତ ବୁଝ ଇ ।
 ଥପୁ ଧରସି ଭାଜମାନେ ନୁହସି ଏମନ୍ତ
 ପରୁର ବୁଝିବା ତାହ ନ୍ତ ସମସ୍ତ ବୃଦ୍ଧିନ୍ତ
 କେମ୍ବକେ କହିଲେ ସେହି ନ ମ ଲଙ୍କା ସାହି
 ସେ ସାହିର ଦୋଷ କଥା ନାହାନ୍ତି ତ କହି ।
 ଜଣା ପଡ଼ିନାହିଁ ଯେବେଣୁ କିଏ ଏଥୁ ଦୋଷୀ
 ଉଚିତ ବେଶର ନୁହେଁ କୋପେ ପିବା ଭାସି ।

ଆନ କେଉଁ ସାହି ଯଦ୍ୟପି ଦୋଷୀ ହୋଇଥିବ
 ଆମର ଏତକ ଶ୍ରମ ବିଅର୍ଥରେ ଯିବ ।
 ତାହାପରେ କିସ ହେଲ କୁହସି କଟୁଆଳ
 ପାଉନାହଁ ଆମ୍ବେମାନେ କିଛି ଥଳକୂଳ ।
 କମିଗଲୁ ଗୋଳ ସବେ ମାରବ ହୋଇଲେ
 କଟୁଆଳ ମୁହଁଆଡ଼େ ପୁନଶ୍ଚ ତରଟି ଗୁହଁଲେ ।
 ତହଁ କଟୁଆଳ ହୋଇ ବିଚଳିତ ମନ
 ପୁନଶ୍ଚ କହିଲକ ଧୀର ଗମୀର ବଚନ ।
 ଏହିଷଣି ଯାଇଥିଲଇଁ ମୁହଁ ଲଙ୍କା ସାହି
 କଣି ଆଣିବାକୁ ଦୁଇ ପଇସାର ଦହି ।
 ଫେରନା ବେଳରେ ବାଟେ ଦେଖିଲଇ କଇଆ
 ଦେଖିବା ମାସକେ ଆମ୍ବନ୍ତ ହୋଇଗଲକ ଠିଆ
 ପାଟିରୁ କଇଆ ନାମ ବାହାରିବା କ୍ଷଣି
 ବୁଜୁ ବୁଜିଆ ବଟିଆ ଉଠିଲକ ଶିରଖୁଣ୍ଣି ।
 ଜାଣିଛଇ ମୁହଁ ସେହି ଅଟଇ ଅନର୍ଥର ମୃଳ
 ଲଗାଇଣ ବସେ ସେହି କୁଛାଟାରେ ଖଳ ।
 ବଢ଼େଇ କାମ କରିଣ କିଛି କଲଣି କଉଁ
 ସେହିବଳେ ଉପୁଟାକୁ ଦେଲଣି ସେ ଗୁଡ଼ି ।
 ଆରେ ପାତିମୁହଁ । ତୋହର ଏହେତୁ ବହପ
 ଦେଖିବଇଁ ପଡ଼ିବ ତୋର ପିଠିରେ କେଉଁ ବାପ
 ଆରେଇ କଇଆ ତୋହର ହୋଇଗଲ ବେଳ
 ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବୁ ଆଜି କଲ କର୍ମ ଫଳ ।
 ଆଜି ଏହିଷଣି ତୋତେ ଦେବଇଁ ପ୍ରାଇବ
 ଦେଖିବଇ ତୋହର ଧନ କିସ ଯେ କରିବ ।
 ବୁଲରେ ଟୋକାଏ ଯିବା ତାର ସରେ ଚଳି
 ଆଜ୍ଞାକରି ଦେବା ତାହାନ୍ତ ସବେ ବିଶାବଳି ।
 ତା ପାଟିରୁ ଦୁଇ ପୁଞ୍ଜ ଦାନ ଭାଙ୍ଗିବେ ଦେବା
 ସାତବେଶେ କରି ଗୋଡ଼ିତଳେ ଗଲାଇବା ।

ତାହାର ସହାୟ ପାଇ ସେହି ଜନ ବାହାରିବ
 ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରତିପଳ ଅବଶ୍ୟ ପାଇଯିବ ।
 ଆଖତାର ଗୁରୁ ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲେକ ବସି
 ପୀଡ଼ା ପାଉଥିବା ଅଙ୍ଗ ଆଉଁସି ଆଉଁସି ।
 ପୁନଶ୍ଚ ହୋଇଲେକ ସେହି ମହାକାପମନ୍ତ୍ର
 ଦେହଯାକର ଶୋଣିଛ ତାହାଙ୍କ ଗଲ ତାତି ।
 ଉଠନେଣ କୋପରେ ସେହି ଅଧର କାମୋଡ଼
 ଛଅ ସାତ ଜଣ ଭେଣ୍ଟିଆ ବସିଲେକ ମାଡ଼ ।
 ବେଢ଼ିଣ ସରବେ ତାହାନ୍ତ ଆକର୍ଷ ଧରନ୍ତି ।
 “ପୁଣି ପଡ଼ିଯିବ” କହି ସମସ୍ୟା ଦିଅନ୍ତି ।
 ବାଧା ପାଇଣ ଗୁରୁ ସେହି ଠାକେ ବସିଗଲେ
 ହୁକ୍କାର କରିଣ କୋପେ ବଚନ ବୋଇଲେ ।
 ଆରେ କୁମ୍ଭେମାନେ କିଞ୍ଚିତ୍ ଯିବ ଟମକାଇ ଥାଟ
 ସେହି ସାହି ଟୋକାଏ ମୋତେ ଏକା ତ ନିଅଣ ।
 ଏକା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୋଡ଼ିନଇଁ ମୁଣ୍ଡ
 ସାହି ଟୋକାଯାକ କରିବର ଲଣ୍ଡଭଣ୍ଡ ।
 ଜାଣିରଖ କଇଆର ପୁରିଲ ଅୟୁଷ
 ତରଣ ପରାଏ ତାର କାଟିବର୍କ ମାଂସ ।
 କେହି ରଖିବ କଇଆ ମୋହ ପାଶେ ଆସୁ
 ଗୁହୁ ଗୁହୁ କରିବର୍କ ତା ଦେହ ଗୋଟା ପାଂଶୁ ।
 ଆସରେ କିଏ କେଉଁଠି ନଗ ମଧ୍ୟେ ଅଛ
 କଇଆ ପାଇଁ ଜୀବନ ଦେବାଲୁଗି ମନେ ଇଚ୍ଛ ।
 ଆସରେ ଆସରେ କହି ଉତ୍ତର୍କ ଉଠନେଣ
 ବେଢ଼ିଯାଇ ବସାଇଲେ ସବେ ତାହାନ୍ତ ଟାଣିଣ ।
 ଆଶ୍ୱାସିଣ କହନ୍ତି ରାମନାମିର ଆପଣ
 କିମ୍ବା କରହେ କୋପ ଏବେ ଅକାରଣ ।
 କଇଆର ଦୋଷାଦୋଷ କିର୍ତ୍ତି ଭେଣିଦା
 ଦୋଷ ଥିଲେ ସିନା ତେହାନ୍ତ ଯାଇଣ ଦଣ୍ଡ ବା ।

କଷ କଲକ ସେହୁ କେହି କଣି.. ଶ୍ରବଣ
 କଟୁଆଳ ଠାରୁ ଏବେ ଧୀର ହେ ର ଶୁଣ ।
 ନ ବୁଝିଣ ନ ଶୁଣିଣ ସମସ୍ତେ ଫିଡ଼ିଛ
 ନଈ ନ ଦେଖିଣ କିଆଁ ଲଜଳା ହେଉଛ ।
 ଚୁଲ ନ ଲଗୁଣ୍ଠ ବସୁଅଛ ଧରି ଥାଳ
 ସୃଘ୍ୟ ନ ବୁନ୍ଦିଶୁ ସଞ୍ଜପାତ ଦିଅ ନ ଲା
 ମେଘ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତେଣ ଖେ ଲୁଙ୍ଗ ଛତା
 ନିବର୍ତ୍ତୁ ପୁଅପାଇଁ ଗଢ଼ିଛ ଅଣ୍ଣାମୁତା ।
 ଆମ୍ବ ଫଳବା ଆଗରୁ ଭଗ କରି ଯାଅ
 ବଞ୍ଚଣୀ ପକାଇ ଏଣେ କଞ୍ଚାଇ ବସିଥା ।
 ତୁଳେ କୋପାନଳେ କିଆଁ ହେଉଛ ଦହିଯ
 କଇଆ ଦୋଷୀ କ ସାଧୁ ଭଲକରି ବୁଝ ।
 ଆପଣଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ସବେ ଏସନେକ ଶୁଣି
 କୋପ ସହାରଣ ତାନ ହେଇଲେକ ତୁମା ।
 ଯେ ଯହା ଆସ୍ତାନ ମାତ୍ର ସବୁ ଏଁ ବସିଲେ
 ଉଦବେଗେ କଟୁଆଳ ମୁହଁ କୁ ରୁଦ୍ଧିଲେ ।
 ସଭିଙ୍କ ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା ଶୁଣିବାରୁ ଜ ଣି
 ଆରମ୍ଭିଲ କଟୁଆଳ ପୁନଶ୍ଚ ଧୀରଧୀର ବାଣୀ ।
 ତୁମନ୍ତ ଅଟଇ ମିଛ ଆମ୍ବନ୍ତ ଅଟଇ ସତ
 କଇଆର ତେଣ ନାହିଁ ନୁହସି କୁପିତ ।
 ମିଛଟାରେ ମୁହଁ କିମ୍ବା ତାହାନ୍ତ ନିନ୍ଦିବ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ମଲାପରେ ନରକେ ପଡ଼ିବ ।
 ମିଛ ଯେହୁ କହିଥାଏ ସବୁ ମଧ୍ୟ ଥାଇ
 କଲୁ ପରିସନ୍ତେ ସେହୁ ନରକ ଭୋଗଇ ।
 ବସାବନ୍ତି ଯମଦୂତେ ତାହା ନ୍ତ ନେଇ ଶୁଣେ
 ପୁନଶ୍ଚ ନେଇଣ ହେବେ ଫିଜନ୍ତ ଅନଳେ ।
 ତୁଳେଟାରେ ମିଛ କହଇ ଯେବଣ ଲୁକ
 ପରିଜନେ ଧୂଅଇ ସେହୁ ମଳେ ଦସପେକ ।

ଗୁହାର ଲେଖୁଅ ଜଣେ ତର୍ହିଁ ବନ୍ଦିନ ଥୁବ
 କଟୁଆଳେ ନିବାରଣ ତଷଣେ କାଳ ।
 ନ ଥୁବଟି କେହୁ ଶୁଣି ମିଛର ମୁରଣ
 କହୁଛଇଁ ଏବେ ସଦେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ।
 ସ୍ଵାର୍ଥ ପାଇଁ ଯେହୁ ସଦା ମିଛ କହିଥ ଏ
 ଆର ଜନମରେ ସେହୁ ମନ୍ତ୍ରୀଏତ ପାଏ ।
 କପଟେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେହୁ ମିଛ କହିଥାଇ
 ବିଶୁରଥାଳୁଯୁ ସେହୁ ନ୍ୟାୟିକ ବେଉସା କରଇ ।
 ତୁଳାରେ ଯେହୁ ମିଛ କହଇ ଭାବ ଭାବ
 ଆରଜନମରେ ସେହୁ ହୋଇଥାଅଇ କବି ।
 ବଡ଼ାଇପଣ ଦେଖାଇ ଯେହୁ ମିଛ କହଇ
 ମନ୍ତ୍ରପରେ ଅବଶ୍ୟ ସେ ପାଇକ ହୁଅଇ ।
 ଆନେକ ଠକକା ପାଇଁ ଯେହୁ ମିଛ କହେ
 ମରିଗଲେ ଅବଶ୍ୟ ହିଁ କ୍ୟବସାୟୀ ହୁଏ ।
 ମିଛ କହି ଥାର ଯେହୁ ହାତେ ସୁନା ଧରି
 ଆର ଜନମରେ ସେହୁ ହୁଅଇ ସୁନାରି ।
 ଆପଣା ଘରଣୀ ପାଶରେ ଯେହୁ ମିଛ କହେ
 ଆର ଜନମରେ ଯୁବା ପ୍ରେମିକ ସେ ହୁଏ ।
 ପୀତିତ ଲୋକର ପାଶେ ଯେ ମିଛ କହଇ
 ଶିକ୍ଷ୍ୱକ ସେହୁ ଆର ଜନ୍ମେ ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ।
 ଲୋକଗଣେ ଯେ ମିଛ କହଇ ଧର୍ମବକ ସାଜି
 ଆର ଜନମରେ ସେହୁ ହୁଅଇ ବାବାଜି ।
 ଶତ୍ରୁ ମିତି ଉଭୟଙ୍କୁ ଯେହୁ ମିଛ କହେ
 ମଧ୍ୟେ ଜନମ ଗୋଟି ଅବଶ୍ୟ ସେହୁ ପାଏ ।
 ଯାହାର ପାଟିରେ ମିଛ କରିଥାଏ ବସା
 ଆନ ଜନ୍ମେ ଘଜମାତି କରେ ସେ ବେଉସା ।
 ଜଙ୍ଗୟକ ପାଶେ ଯେହୁ ମିଛ କହେ ବସି
 ମରିଲେ ହୁଅଇ ଧେହୁ ଅବଶ୍ୟ ଜ୍ୟାତିଷ୍ଠା ।

ଏ ଘୋର କଳିରେ ଗୁଲଇ ମିଛର ଶକୁନି
 ମିଛ ନ କହିଲେ କାର ନୁହଇ କଢ଼ିଛି ।
 ଦିଶୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋଟିକ ମିଥ୍ୟାରେ ପ୍ରିତ
 କେବଳ ମାସ ଏହି କଥା ଗୋଟି ଅଟଇ ସତ
 ପେଣୁ ଭମର ବସି ସମସ୍ତ ଶୁଣୁଥିଲା
 ଗୁହାର ଲେଖୁଆ ଶର ବଚନ ବୋଇଲା ।
 ସତ କର ଯଦି ତୁମେ ଏମନ୍ତ ଜାଣିଛୁ
 ତୁଙ୍କାରେ ଏତେକ ମିଛ କିପାଇଁ କହୁଛୁ ।
 ତୁନି ହୋଇ ବସ ଏବେ କଟୁଆଳ କହୁଁ
 ସର୍ବଜ ମନରୁ ଏବେ ଉଦବେଗ ଯାଉ ।
 ତହୁଁ କଟୁଆଳ ପୁନଶ୍ଚ ଗଲା ଖକାରିଲା
 ଆଳପ ବିରାଗ ହୋଇ ଏମନ୍ତ କୋଇଲା ।
 ଲେଖୁଆ ଏସବୁ କହେ ମନୁ ଶୁଣି ଶୁଣି
 କରିଣେ ପୋଥୁ ନାହିଁ ଏସନ ବଖାଣି ।
 ହସାର ମଧ୍ୟରୁ ଯଦ୍ୟପି ଲୁଚିଯିବ ସତ
 ଘାରିବେ କି ଗ୍ରହତାର ହୋଇ ଆତ୍ୟାତ ।
 କହି ପାରଇ ଏମନ୍ତ ମୁଁ କରିଣ ବଢ଼ାଇ
 ତିଳେହେଲେ ମିଛ ମୋତେ କହି ଆସଇ ନାହିଁ ।
 ତାତ୍ରମେ ଲେଖୁଆ କହଇ ହଲଇଣ ମଥା
 ଏହାକ ନୁହଇ ଷୋଳଅଣା ମିଛକଥା ?
 ନାକ ଟେକଣ କଟୁଆଳ ଗରରେ ଗଲାକ ତାତି
 କନ୍ଦିଲାକ ହଇରେ ତୋର ପୁଣି ଏତେକ ହୁବି ।
 ତେ ବର ସମାନ ପ୍ରାୟେକ ମୋତେ କି ପାଇଛୁ
 ଆମଙ୍ଗ ପରି ମିଛୁଆ ସବୁନ୍ତି ଭବୁଛୁ ।
 ଆହା ମୋ ସତିଆନନ୍ଦ ଲେଖୁଆ କହିଲା
 ଏତେକ ସତ୍ୟବନ୍ତ ଲୋକ କେଉଁଠାବେ ଥିଲା ।
 ଏ ଜଗତ ତୁହି ତେବେ ପଛରୁ ଠେଲୁଛୁ
 ତୋ ସତ ମୁଣିରେ ଭରିଣ ଆମନ୍ତ ରଣିଛୁ ।

ଅଟଳରେ କଟୁଆଳ କୁପିତ ହୋଇଲ
 ମୁଖ ବିକୋଡ଼ କରିଣ ବଚନ କୋଇଲ ।
 ହଇରେ ପୁଅର ମାମୁଁ ପାଇଲୁଣି ଖେଳ
 ତିହିନାହୁ କରେ ମୁଣ୍ଡ ଅଟଇ କଟୁଆଳ !
 କହଇ ଲେଖୁଆ ସାଙ୍ଗ ବିସିନି ରଦ୍ଦୁଆ
 ତିହିଅଛୁ ସରବେ ଆମେ ତୁ ଅଟୁ ମିଛୁଆ ।
 କଟୁଆଳ ଡାକୁଆର ଅରେବ ପୀରତି
 ସହି ନ ପାରିଣ ଏହା ହୋଇଲକ କୋପମଣି ।
 ଉହୁଁକ ରଦ୍ଦୁଆ ଆଜେ ଶିଙ୍କାର କହିଲ
 ସିଏତ କଥା ହେଉଥିଲେ ତୋହର କିଷ ଗଲ ?
 କୁହି ଏକା ମାଆପେଟେ ଦଶମାସ ଧରୁ
 ଆମେ କି ରୁଚିଟା ମାସରେ ଜନମ ହୋଇଲୁ ?
 ହନ୍ତ ଆସିଗଲ ଭବିଣ ବିସିନି ରଦ୍ଦୁଆ
 ସମାଜିଣ ନିଜକାସ ହୋଇଗଲ ଠିଆ ।
 କଢିଲକ ଉଚକାଚ ଗୋଳ ହୋଇଲକ ବେଶି
 ବୁଝୁ ବୁଝୁ ଆନ ସବେ ତହିଁ ଗଲେକ ମିଶି ।
 ବସିଥିଲେ ଯେତେକ ଟୋକା ସେହି ଛାନ ଦେଇ
 ଦୁଇଭାଗ ହୋଇଲେକ ପକ୍ଷେକ ଆବୋରି ।
 ତଳେ ବାକ୍ୟବାଣ ବେଳୁଁବେଳ ଖରତର
 ହାତ ଛିଞ୍ଚିତା ଛିଞ୍ଚିତି ହୋଇଲକ ପୁଣର
 କରପୁଟେ ମୁଣ୍ଡ୍ୟାଦୀତ ବଢିଲ ବେଳୁଁବେଳ
 ମାଛ ହାଟ ପ୍ରାପ୍ନେକ ଶୁଭର ମୁଖରବ ଗୋଳ ।
 କେ ମାରଇ ଖୋସଣି କେହୁ ସିକଛ ମାରଇ ଭିଡ଼
 କେହୁ କରଇ ଆପଣା ବାସ ସଜଡ଼ା ସଜଡ଼ି ।
 କେହୁ ଖୋସି ଦିଅବ ବାସ ଆଣ୍ଟୁ ଉପରକୁ
 ଭିଡ଼ଣ ପଖାଳକରା ଟାଣ କରଇ କେହୁ ପଣ୍ଡାକୁ ।
 କୋପରେ ଆଣ୍ଟାଳ ନେହୁ ମେତ୍ରଥାଇ ନିଶ
 କେହୁ ଆଢ଼ ପଚାଏ ଯେବନେ ଅରଣ୍ଯା ମହିଷ ।

ବାହାଷ୍ଟୋଠ ମାରଣ କେହୁ ଉଦ୍‌ଧକ୍ଷି ଆସଇ
 ତୁଣ୍ଡର ଗଲୁ ମାରଇ କେବା ମ ହକ ଗାଳିଦେଇ ।
 ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ ପରାସ କେହୁ ମାରଇ କୁଦା
 କେହୁ କରଇ କରଣ ଧୂନ ଯେସନେକ ବୋଦା ।
 ସଙ୍କାଳ ଥରାସ କେହୁ ହୋଇଣ କୁପିତ
 ବରତୀ ପଥ ଯେସନ ଲାଗି ପବନ ବିଦ୍ଵାତ ।
 ଅଣ୍ଣୀଳ ଅଣ୍ଣାବ୍ୟ ଭାଷା ଛୁଟଇ ମୁଖରୁ
 ଝରଣାରେ ଶିଳାଖଣ୍ଡ ଯେସନେକ ଶିଖରୁ ।
 ହୋଧରେ ଗର୍ଜନ୍ତେଣ କାହାର ପିଟିଯାଏ କରୁ
 କାନ୍ଦରୁ ଖସି ପଡ଼ଇ କାହାର ଗାମୁଣ୍ଡ ।
 ଆଗୁସାର ହୁଅଇ ଏକ ଆନକୁ ଆଡ଼େଇ
 ଅଳପ ସାହସ ଯାର ରହେ ସେ କଢ଼େଇ ।
 ତୋଟିରେ ଲାଗନ୍ତେଣ କାହାର ବସିଣ କାଶର
 କାଶଅନ୍ତେ ପୁନଶ୍ଚ ଯାଇ ଗୋଳରେ ମିଶଇ ।
 ଦ'ପକ୍ଷ ମଣିରେ ଥ ଅଇ ଏକଇ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନ
 ନ କରଇ କେହୁ କିନ୍ତୁ ତାହାନ୍ତ ଲଘନ ।
 ପାଦ ବାଜନ୍ତେଣ ଭୁରୁଷେତଳ ବତି ଗଲୁ ଗଢ଼
 ଲାଭୁଯାନ୍ତେ ଅଛାରରେ ଗଲୁ ଗୋଳ ବଢ଼ ।
 ଅନାରରେ କେହୁ କ ହୁନ୍ତ ଚିହ୍ନି ନ ପାରନ୍ତି
 ଅଣ୍ଣୀଳ ଭାଷ ରେ ରୋଳ ଥାନଟି କମ୍ପାନ୍ତି ।
 ସବୁ ଧଟି ମିଶି ଚଞ୍ଚିତର ଗଲୁ ପୂରି
 କିଏ କ କହିଲ ତାହା ନ ହୁଅଇ ବାରି ।
 ଶବଦରେ ଆନଗୋଟି କମ୍ପେ ଦଳଦଳ
 କୁତ ଟ ଗୁଡ଼ନ୍ତି କବା ବିଲୁଆଙ୍କ ପଲ ।
 ଦ'ଦଳ କପି କ ହେନ୍ତି ଶିଙ୍କର ଶିଙ୍କର
 କୁଆ ଦଳରେ ଡାମର ଗଲାକ କବା ମରି ।
 ଗ୍ରାସ କରିବା ଦେଖିଣ ଗୁହନ୍ତ ଅନଳ
 ଚୌଦିଗୁ ଉଠଇ ଯେମନ୍ତ ମୁଖରବ ଗୋଳ ।

ଚଉଚର୍ବି ଗୋଟିକ ହୋଇଲା ସେହିମତି
 ଦୋଧରେ ପ୍ରଜ୍ଞନିତ ସରବେ ହେଲେ ଅଛି ।
 ଭୋଲେ ବସିଥିଲାକ କହିଁ ଆଖଣ୍ଡାର ଗୁରୁ
 ତା' ଉପରେ ଚତିଶ ଗଲେ 'ହା ହା' କରୁ କରୁ ।
 ଥୋକେ ତା ଉପରେ ପଞ୍ଚଗଳେକ ମୁହିଁମାତ୍ର
 ତାହିଁର ଭୋଲ ତାହାର ଗଲକ ତଷଣାନ୍ତି ଗୁଡ଼ି ।
 ଧାଇଁ ଯାଇଣ ଅଧିକାଶ ସାହୁକାର କତି
 ଲଗାଇଣ ଆଣିଲାକ ଭୂର୍ବିତେଲ ବଣ୍ଣି ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁ ବଇଣ ବୋଲେ ଅଧିକାଶ
 ଗୁହଁରୁ କିସ ଅରିଷ୍ଟି ପଢିଲ ଯେ ଭାରି ।
 ବଢ଼ି ବୁଲଇ ଏବେ ଏହି ଗଣ୍ଠଗୋଲ
 ହାତରୁ ଖନିବା ଆଗୁ ଏହି ନ୍ତି ସମ୍ବାଲ ।
 ବଣ୍ଣ ଆସନ୍ତେଣ ଗୁରୁ ବୁଦେଁ ତନ୍ତ୍ରକତି
 ଅବେଭାର ଦେଖିଣ ହେଲେକ କେ ପମତି ।
 ଦୁଇ ଦଳର ମଧ୍ୟରେ ଉଠିଣ ଷେରିଗଲେ
 ରେରେକାର କରି ଏକଇ କୁହାଟ ଗୁଡ଼ିଲେ ।
 ମାରିଲେକ ଗଳଥା ଆବର ବିଶାଏ କାହାନ୍ତି
 ଦୁଇ ହାତେ ପେଳିଦ୍ୟନ୍ତି ଦେଖନ୍ତି ଯାହାନ୍ତି ।
 କାହାନ୍ତି ବୁଝାଡ଼େ କାହାର ପଛଆଡ଼େ ନାତେ
 ଦୋଷ ନିଅନ୍ତି କାହାନ୍ତି ଆକଷିଣ ହାତେ ।
 ଦୁଙ୍କାର କରଣ ବୋଇଲେ ମନେ ବହି ତମ
 ଆରେରେ ମୁହଁଶପଲ ବୁଦ୍ଧି କଲ ବାମ
 ଏହିକି ମୁରୁଖ ପଣ କରୁଛ କିମରି
 ଭାବିଛ କି ଆମ୍ବେମାନେ ସବେ ଗଲୁ ମରି ।
 ଆବେ ବସୁନ୍ତ କି ନାହିଁ ଦେଖିବ ଏଷଣି
 ଛେତିଣ ସବୁନ୍ତ ଏବେ କରିବ ଚଟଣି ।
 ମିଶାଇଲ ଅଧିକାଶ ତା ସଙ୍ଗତେ ସୁର
 ଆରେରେ ଅଲ୍ଲଜୁକେ ମନ ଧରିନାହିଁ ଘର ।

ମନ୍ଦପଣେ ନିଜ ମଧ୍ୟେ କରୁଅଛ କଳ
 ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ଆମେ କବା ଛେନି ?
 ଦି'ଜଣଙ୍କ ପାଟିଶୁଣି ସବେ ନିବର୍ତ୍ତିଲେ
 ଆପଣା ଆପଣା ଥାନ ପୁନଶ୍ଚ ଆବୋର ବସିଲେ ।
 ନିଆଁର ଉପରେ କବା ପଡ଼ିଗଲା ପାଣି
 ବିଶ୍ଵମ ହୋଇଲା କଳ ସବେ ହୋଇଲେକ ତୁନି ।
 ବସନ୍ତେ ସ୍ଵପ୍ନାନେ ସବେ ହୋଇଣ ମଉନ
 ଶୁଣିଲେ ତୌତର ପଣ୍ଡାତେ କରୁଣ କୁଞ୍ଜନ ।
 କଣ୍ଠୀଧର ତଷଣାନ୍ତି ଥୋକେ ଧାର୍ଯ୍ୟଲେ
 ଶମନାମୀ ଆପଣଙ୍କୁ ତହିଁ ଉତ୍ସନ ଦେଖିଲେ ।
 କି ହେଲା କ ହେଲା ବୋଲି ଉଠିଲକ ସୁର
 ଧରୁଥର କରି ତାହାକୁ ଆଖିଲେ ଉପର ।
 କୁଞ୍ଜାଇଣ “ରହ, ଉତ୍ସ” ସେହି ଦ୍ୟନ୍ତି ରହ
 ବାମପାଦ ବୃତ୍ତାଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଧରିଣଥାନ୍ତି ଭିତ୍ତି ।
 ରୁଧରରେ ହୋଇଥାଏ ପାଦଟି ଜର ଜର
 ଦେଖିଣ ସରବେ ତାହା ଗୁଡ଼ିଲେ ଚିକାର ।
 କିପରି ହୋଇଲକ ଏହା ଲାଗେ ଆଚମ୍ପିତ
 କାହାହାର ଆଙ୍ଗୁଠିରୁ ବୋଲିଲ ଶୋଣିତ ।
 କେତେବେଳେ ଏହା ହେଲା ଜଣା ନ ପଡ଼ିଲ
 କେଉଁଠାବେ ଧୂଲେ ବସି କେହି ନ ଦେଖିଲ ।
 କାହିଁକି ବା ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଏସନ କର୍ମ କରିଲ
 କଥଣ ପାଇବ ବୋଲି ମନରେ ଭାବିଲ ।
 କେମନ୍ତେ ହୋଇବେ ସାଷ୍ଟମ କିଏ ତା କହିବ
 କେଉଁଠାବେ ଗଲେକ ଘାଆ ଓଷଧ ମିଳିବ ।
 କାହାକୁ କହିବା ଏବେ ବୁଦ୍ଧି ନ ମୁରିଲ
 ଝରଝର ହୋଇଣ ଏବେ ରକତ ନିକଳଇ ।
 ଆଉସି ପକାଇଣ ଦେହ କେହି କହେ କଥା
 ଆହା, ଶଶରରେ କେଡ଼େ ହେଉଥିବ କଥା ।

ଏପରି ଶ୍ରବରେ ଯଦ୍ୟପି ରକତ ବୋହିବ
 ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣ ଏଠି ଖାଇପିବେ ଗ୍ରେବ ।
 କେତେ କରଷକେ ଏତକ ଶୋଣିତ ହୋଇଥିଲା
 ଏକଇ ଉନକରେ ଏବେ ସବୁ ନିକଳିଲା ।
 ବେତିଣ ଟୋକାଏ ତାହାକୁ ହୃଅନ୍ତି ଆକୁଳ
 ଆହା, ଉଦ୍ଧି, ଉଦ୍ଧି ଶବଦ ଉଠଇ ପ୍ରବଳ ।
 ଅଧିକାଶ ବସିଣ ଥିଲା ହୋଇଣ ଚିନ୍ତିତ
 ଏସନ ବେଶ୍ଵର ଦେଖିଣ ହେଲାକ କୁପିତ ।
 ଶିଙ୍କାର ହୋଇଣ ସେହି କହିଲା ବରନ
 କି ଲୀଳା ଲଗାଇଅଛ ଆରେ ମୂର୍ଖଗଣ ।
 ରକତ ହୁଏ ରକତ ବୋହିଣ ଲାଗିଛୁ
 ଉପଦ କଥା ତୁମୁନ ଜଣା ନ ପଡ଼ୁଛି ।
 ଶୀଘ୍ର ବୁଲିଯାଅ ସିଆଡ଼େ ନବୁ'ଛି ଆଗଣ
 ନାଗଅଇର ପତର ଦୁଇପୁଳା ଆଣ ।
 ପତର ଛେତିଣ ରଷ କାଢିପି ଏକ ଗଣ୍ଡୁସ
 ଦାଆ ଉପରେ ତ କଣ ବାନ୍ଧିଦିଅ ବାସ ।
 ସାଷ୍ଟମ କରଣ ତାହାକୁ ପୂଜିବ ପ୍ରଶନ
 ମୁରୁଖ ପ୍ରାପ୍ନେକ କିଆଁ କରୁଛ ଏସନ ।
 ଅଧିକାଶ କଥା ଶୁଣିଣ ଦୁଇଜଣ ଗଲେ
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସମୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଲେ ।
 ସବୁ ସରିଲାକୁ ଜଣେ କହଇ କ କଲ
 ବିଶିଳକରଣି ଏଥୁଁ ହୋଇଥାନ୍ତା ଭଲ ।
 ଆନ କହଇ ବିଶିଳକରଣି ଠାରୁ ବଳ
 ଉପକାର କରିଥାଏ ହିଞ୍ଜିଲର ଛେଲି ।
 କେହି ବୋଲଇ ହାତୁଭଙ୍ଗା କରେ ଉପକାର
 କେହି କହଇ ତାଠୁଁ ଭଲ ବୁକୁଣ୍ଡା ପତର ।
 କେହି କହେ ଏଥୁ ମଧ୍ୟ ଝରଇ ପ୍ରମାଦ
 ବେଗେ ଲେଉଣ ଆଶ୍ୟ ବିଭେଣୀ ବଇଦ ।

କଟାକଟି ସିଆଁ ସିଇଁ ଆଦି କରିବାରେ
 ସେମାନଙ୍କପରି କେହୁ ନାହିଁ ଏ ଧରାରେ ।
 ନେବଳେ ଦେଖିପାରୁନ୍ତି ଭରର ଅବସ୍ଥା
 ବୈଶ ଅଣିରେ ଦେଖିଣ କରନ୍ତି ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ତାଙ୍କର ମୁହଁରୁ ଏହା ମୁଁ ନିଜେ ଶୁଣିଲୁ
 ଏ ବାୟୁ ମଣ୍ଡଳ ଜୀବାଣୁର ଦୂର ଅଛଇଁ ।
 କଟା ଯାଆ ବାଟଦେଇ ସେହି ପଣ୍ଡିଯାନ୍ତି
 ଅସାଧ ବାଧକା ନାନା ସଜ୍ଜନା କରନ୍ତି ।
 ତହିଁରେ ଜୀବାଣୁଟିଏ ଯଦି ପଣ୍ଡିଣ ଥିବ
 କେବେହେଲେ ଆଉକି ସେ ମନ୍ଦିରା ପଡ଼ିବ ।
 ଡାକ ବିଦେଶୀ ବଇଦ ରହିଅଛଇଁ ଯହିଁ
 ଦେଖୁ ସେ ଜୀବାଣୁ ଗୋଟି ପଣ୍ଡିତ୍ତ କି ନାହିଁ ।
 ଯାଆ ଦେଖି ସତ୍ତର କରୁ ସେ ଉପାୟ
 ଶୁଭ୍ୟ ଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ସଂଶୟ ।
 ଆନ କହଇ ବୋଲୁଛ ଖାଲି ଦେବ ଡାକ
 ଜାଣିଛନ୍ତି ରୁରିଟଙ୍କା ଦେବ ସେହୁ ହାଙ୍କ ।
 କାଢିବାକୁ ପଡ଼ିଲେକ ବଠୁଆରୁ ଟଙ୍କା
 ମୁହଁଗୋଟି ତଷ୍ଠଣାନ୍ତି ହୋଇଯିବ ବଙ୍କା ।
 ପ୍ରଥମ କହଇ ଆରେ ନେଉ ପଛେ ଧନ
 ଅଟକାଇଦେବ ରୁଲି ଯିବାର ଜୀବନ ।
 ଧନ ବଡ଼ ଅଥବା ଅଟଇ ଜୀବନଟି ବଡ଼
 ତାହାନ୍ତ ଡକାଇ ଶୀଘ୍ର ଜୀବାଣୁଟି କାଢି ।
 କଷ ସେ କଲଣି କର ପାରୁନ ମୁଁ ଥିଲୁ
 ଲଗୁଛି ତୁମନ୍ତ ଗେଲ ଆମନ୍ତ ଭାର ଭୟ ।
 ଯାଅରେ ଶୀଘ୍ର ବିଦେଶୀ ବଇଦର ପାଶ
 ସଙ୍ଗରେ ଧରଣ ତାହାନ୍ତ ଶୀଘ୍ର ଏଥୁ ଆସ ।
 ବସି ବସି ଶୁଣୁଥିଲ ସବୁ ଅଧକାଶ
 ତମ ବସିଲକ ଅଙ୍ଗେ କୋପେ ଗଲ ଥରି ।

ଖରେଇ ହୋଇଣ ବୋଇଲା ମନେ ବହି ଗେଷ
 କେଉଁଠି ଥିଲୁବେ ଶଳା ପଣ୍ଡିତ ପୁରୁଷ ।
 ଦରକାରବେଳେ ଶଳେ ରହିଥିବ ଶେଇ
 କାମ ସରିଲକୁ ସବେ ଉଠି ବଢ଼ି ଚେଇ ।
 ଆପଣା ଦେଇ ତ କାମ କରି ନ ପାରିବ
 କରିଲ ଲୋକକୁ କେବଳ ଖଣ୍ଡା ଦେଉଥିବ ।
 କରିବ ନାହିଁ କି କାମ କରାଇବ ନାହିଁ
 ଏଡ଼େ ଅପଦାର୍ଥ ସବୁ ରହିଥିଲ କାହିଁ ।
 ହାତନ ହିଁ ଗୋଡ଼ନ ହିଁ ନାହିଁ ମଧ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ
 ପାଇଛ ଗୋଟିଏ କେବଳ ଦି'ପାଳିଆ ତୁଣ୍ଡ ।
 କିଦେଶୀ ବରଦ ପାଇଁ ଯଦ୍ୟପି ଇଚ୍ଛିଲୁ
 ଡାକିବା ପାଇଁ ତୁ କିଆଁ ବହନ ନ ଗଲୁ ।
 ଏହାକି ତୋହର ନିଜ କାମ ଥାଏ ନାହିଁ
 ଆନ କେହୁ କରିବ ବୋଲି କିମାରୁ ଅଛୁ ଗୁହଁ ।
 ସର୍ବିଷ୍ଟ ସଭିକୁ ଯଦି ରହିବ ଅନାଇ
 କଉଣସି କାମ ହୋଇ ପାରିବ ତ ନାହିଁ ।
 କାମ କଲୁ ପରେ ସିନା କହିବାଟା ଭଲ
 ତୁଙ୍କାଟାରେ କରୁଛୁ କିଆଁ ତୁଣ୍ଡ କଲିବଲ ।
 ବସିଣ ଛେନାରୁ ଘେପା ଛଡ଼ାଉଣ ଥିବ
 ଅଳମୁଆ କିଛି ତୁମେ କରି ନ ପାରିବ ।
 ଅଧିକାଶର ଟିଙ୍ଗାସ ବରନ ଶୁଣିଣ
 କୁହାଳିଆଗଣ ସବେ ହୋଇଲେକ ମଉନ ।
 ତହଁ ପୁଛେ ଅଧିକାଶ ହଇ ହେ ଆପଣ
 କିପରି ପଡ଼ିଲ କୁହାସି କରିବା ଶ୍ରବଣ ।
 ଘର୍ଗଣ୍ଯାସ ଛାଡ଼ଣ ତହଁ ଆପଣ କହନ୍ତି
 ଏଡ଼େ ଉଦଣ୍ଡ ଏଗୁଡ଼ା ନ ଥିଲଇ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 କେଉଁଠିକା କଥା ଯାଇ କାହିଁ ଉଠିଲଣି
 ଏସନ ଅମଢ଼ା ମଢ଼ା କେହୁ ନ ଥିବ ଜାଣି ।

ସାହିର ବିପଦ କଥା କେବଣ ଆଡ଼େ ଗଲ
 ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟେ ଗୋଲ ସାର ହିଁ ହୋଇଲା ।
 ଦୁଇପଦ ମାତ୍ର କଥା କହିଛଇ କଟୁଆଳ
 ସେଥିରେ ତ ଲାଗିଲାକ ଏଡ଼େକ ଗଣ୍ଯଗୋଲ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେହି ସମସ୍ତ ବାରଚା କହିବ
 ସାହିରେ ଏହାଙ୍କ ଯୋଗୁ ପ୍ରଳୟ ହୋଇବ ।
 ଚର୍ଚିତର ପଛ ଦାଡ଼େ ମୁହିଁ ବସିଥିଲା
 ଚରିଗଲେ ମୋ ଉପରେ ହୋଇ ପେଲାପେଲି ।
 ବୁଢ଼ା ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଏକଇ ବଥ ହୋଇଥିଲା
 ପାମରଙ୍କ ଗୋଡ଼େ ତାହା ମଞ୍ଚି ହୋଇଗଲା ।
 ଛଟପଟ ହୋଇଲାର୍ହି ପ୍ରାଣର ବିକଳେ
 ଅନାରରେ ପେଲା ଖାଇଶ ପଡ଼ିଗଲି ତଳେ ।
 ଅଲଣା ମୁଖ ରାବରେ ସାହି ଗୋଟାଳ କମ୍ପୁତ୍ତ
 ମୋହର ବିକଳ ତାକ କିଏବା ଶୁଣୁଛି ।
 ଯାହାକି ହେବାର ଥିଲ ହୋଇତ ଗଲାଣି
 ଆଉ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ସେ ସବୁନ୍ତି ବଖାଣି ।
 ଜାଣୁଛଇଁ ସାହି ଆଡ଼େ ବିପଦ ଆୟୁଷ୍ମର
 ଏତେବେଳେ ଏ ସମସ୍ତ ଭଲ କି ଦିଶୁଛଇ ।
 ଏବେ ଯଦ୍ୟପି ନିଜ ମଧ୍ୟେ ଲଗାଇବ କଳି
 ଟହଟଦ ଦସିଣ୍ଟିଶୟୁ ଏ ଦେବେ ସିନା ତାଳି ।
 କିମ୍ବ ସେ ବିପଦ ଏବେ ଶୁଣେ ସ୍ଥିର ହୋଇ
 ଏ ସମୟେ ନିଜ ମଧ୍ୟେ ଗୋଲ ନ ଯୋଗୋଇ ।
 କହ ହେ କଟୁଆଳ କିମ୍ବ ପୂଣି ହେଲା
 ରେଟ ହୋନେ କଇଆ ତୋତେ କଅଣ କହିଲା ।
 ଏସନ ଶୁଣିଶ କଟୁଆଳ ପୂଣି ଆରମ୍ଭିଲ
 ଗଲା ଖଙ୍କାରିଣ ଧୀର ବଚନ ବୋଇଲା ।
 ମୋ ହାତକୁ ବୁଝି କରାନ୍ତି ଉଠିଲାକ କହି
 କଣି ନେଉଛ କି ଭାଇ ପଖାଳକୁ ଦହି ।

କେତେ ପଇସାର ଦହି କାହାଠୁଁ କଣିଲ
 ପଇସା ଦେଲ କି ଅବା ଉଧାର ଆଣିଲ ।
 ପଥୁର ବାସନ ଦେଖାଇ ତାହାନ୍ତ କହିଲ
 ଅଧିଳକର ଏ ଦହି ମହରଗେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଉଧାର ନମିତେ ସେହି ଦେଲ ଦହି ଅଲ୍ଲକର
 ନୋହିଲେ ଏ ଆଟିକାଟା ଯାଇଥାନ୍ତା ପୂରି ।
 କାଳିବାସିରେ ଦରବ ସବୁଠେଇଁ ଉଣା
 ଆଜିକାଲ କାହାନ୍ତ ବା ଏଇଟା ଅଜଣା ?
 ଏଡ଼େକ ମହର କରିବା ଉଚିତ ନୋହିଲ
 ନିକୁଟି ମାଗନ୍ତେଣ ଆଉ ଚଳେ ଦହି ଦେଲ ।
 ଢୋଲ ମଣିଆ ସମସ୍ତ ଶୁଣୁଥିଲ ବସି
 ଅଗ୍ରତେ ଆସିଲ ଘୁଞ୍ଚ ଠେଲପେଲ ପଣି ।
 ନିଷାଦ ସ୍ଵରେ କହିଲକ ହଲଇଣ ହାତ
 ପଡ଼ିଯାଉ ଏହି କଥାରେ ଏକେ ପଞ୍ଚାୟତ ।
 ଆଜି ହେଉ କାଳ ହେଉ ଧନ ନିଶ୍ଚେ ନବ
 କେବଣ କାରଣରୁ ଏତେ ମହରଗେ ଦେବ ?
 ନ ହୋନ୍ତେ ଆକଟ ଲୋଭ ହୋଇଯାଅଛ ଅଛି
 ହୋଇଯାଉ ପଞ୍ଚାୟତେ ଏଇଟା ନିଷ୍ପତ୍ତି ।
 ମନ୍ଦଠ ମଧ୍ୟ ନୁଆଁଣ ନୁହଇ ଉଚିତ
 ପ୍ରଶ୍ନପୁ ଦେଲେକ ବଢ଼ିଣ ହୋଇବ ପଢ଼ଇ ।
 ଦେଖିଣ କଥାର ଗତି ଲୋପେ ଅଧିକାଶ
 ଝିଙ୍ଗାସ ବରନ କହିଲ ତାହାନ୍ତ ନିବାରି ।
 କଅଣ ହୋଇଛଇ ତାହାନ୍ତ କହିବାକୁ ଦିଅ
 ତୁଳାରେ କଥାରୁ ବସି କାତୁଅଛ ଶିଅ ।
 କାହାରି କଥାରେ କାହାର ରହୁନାହିଁ ମେଳ
 ଦେଖୁଛଇ ତୁମ୍ଭନ୍ତ ଖାଲ ଲଗିଅଛଇ ଖେଳ ।
 ହୋଇଲକ ଏକେ ଆସି ପହରେକ ଘତ
 କଥା ମୁଲ କାତିବାରେ ହୋଇବ ପାହାନ୍ତି ।

ଆରେ କଟୁଆଳ ଏବେ ଚଞ୍ଚଳ ତୁ କହ
 ଶୁଣିଲ ଲୋକ ସମସ୍ତେ ତୁନିହୋଇ ରହ ।
 ଠିକଣା କଥା ଗୋଟିକ ପରକାଶ ପାଉ
 ସତିକ ମନୁ ସଂଶୟ ଦୁର ହୋଇଶ ଯାଉ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଶ କଟୁଆଳ ଖାଡ଼ୁଡ଼ି ହୋଇ
 ଅବଶିଷ୍ଟ କଥାତକ ଆରମ୍ଭ କରଇ ।
 କଞ୍ଚଳ କହୁଥିଲିକି ହଁ ଅଁ ସେ କଇଆ
 କହିଲାକ ଦିଅ ହେ ଗୁଡ଼ ସବୁଠି ସେଇଆ ।
 ମୁହିଁ ତାହାନ୍ତ ପରୁରିଲି ଆରେ କ . ଆ ଭାଇ
 ଏତେବେଳେ କେଉଁଠିବେ ତୁମ୍ଭ ଥିଲୁ ଯଇ ।
 ଏହିପରି ଦେଖୁଛୁଇ ଘଟଣା ମୋହର
 ଆଉ କିସ ଅଟେ କହସି ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ତୋହର ।
 କହିଲାକ କଇଆ ଭାଇ କହିବୁକ ସତ
 ପୁଜିବ ଏକଇ କଥା ରଖିବୁ ଗୁପ୍ତ ।
 କଉଣସି ପରକାରେ ହୋଇଲେନ ପ୍ରସତ
 ମୋହର ଉପରେ ନିଶ୍ଚପୁ ପଢ଼ିବ ସଙ୍କଟ ।
 ତାହା କଥା ଶୁଣି ମୁହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଲଇଂ
 ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ତାହାନ୍ତ ବୁଝାଇ କହିଲଇଂ ।
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ରଣ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ସତ
 ନିଶ୍ଚପୁ ରଖିବଇଂ ତୋର କଥାଟି ଗୁପ୍ତ ।
 ଗୁପ୍ତ କଥାଟି ଦାଣେ ଯେହୁ ବସଇ ବଖଣି
 ଅକିଶ୍ଵାସୀଗଣ ମଧ୍ୟେ ତାହାନ୍ତ ଯେ ରଣି ।
 ତୋର ମୋର ଏକଇ ଆସ୍ତା ନାହିଁ ପରିଭେଦ
 ଆମନ୍ତ କହିଲେ କିଛି ନାହିଁଟି ପ୍ରମାଦ ।
 ଗୁପ୍ତ ବିଷୟେ ପୋଥ ପାହାକି ଭଣିଛଇ
 ପୂଜା ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ମୁଖୁ ତାହା ମୁଁ ଶୁଣିଛଇ ।
 ଆୟୁ, ବିତ୍ତ, ଗୃହ ଛିଦ୍ର, ମନ୍ଦ ଓ ମୌଥୁନ
 ଭେଷଜ ତର ଓ ଦାନ ତଥା ଅପମାନ ।

ଏହି ନଅଗୋଟି କଥା ରଖିବ ଗୁପ୍ତ
 ସଭିଙ୍କର ଏ ସମସ୍ତ ମାନିବା ଉଚିତ ।
 ଗୁହାର ଲେଖୁଆ ବସିଶ ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲ
 ଜିହ୍ଵା କଣ୍ଠୁ ଗୋଟି ତାର ନିବାରି ନୋହିଲ ।
 ହାତ ହଲୁଇଣ ସେହି କହିଲକ ପୁଣି
 ଏ ସବୁ ଯୁ ରୁଣା କଥା କି ଲଭ ପୁନଷ୍ଟ ବଖାଣି ।
 ପିଲାଦିନୁ ବିଦ୍ୟାଳୟେ ଆୟୁ ହୃଦୟର ଲେଖା
 କରପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ବିଭି ହୋଏ ଦେଖା ।
 ଗୁହ ଛିନ୍ଦ୍ର ଦାଣ୍ଡେ ପଡ଼ି ହାଟରେ ଗନ୍ଧୁଛଇ
 ଏବେ ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ଘର ଭାଙ୍ଗୁଛଇ ।
 ବହିରେ ମନ୍ଦ ସବୁନ୍ତି ହୋଇଛଇ ମୁହଁଣ
 ପଢ଼ିବାକୁ କିଏ କାହାନ୍ତି କରିବ ବାରଣ ।
 ଅଷ୍ଟଧ ନିର୍ମାତାମାନେ ଯାଇଣ ଘର ଘର
 ଆପଣା ଭେଷଜ କଥା କରନ୍ତି ପ୍ରବୁର ।
 ବିଦେଶୀ ସର୍ବ୍ୟତା ଦେଖିଣ ଆମ ଲୋକେ ବାର
 ପାରନ୍ତି ମୌଥୁନ କଥା ପଦାରେ ପକାଇ ।
 ଅଲଜୁକ ଏ ସର୍ବ୍ୟତା ଯେହେ କରୁଛଇ ଗତି
 ଦେଖିଣ ପଣ୍ଡିତଗଣ ହୋନ୍ତି ଘାତ ଅଛି ।
 ଆଉ କେତେ ଦିନେ ମୁଢେ ଲଜ୍ଜା ପାଶୋରିବେ
 ଶ୍ଵାନ ପରାଏ ଦାଣ୍ଡରେ ମୌଥୁନ କରିବେ ।
 ତିନ୍ତା କରଣ ଦେଖିଲେ ପଡ଼ିବଇ ଜଣା
 ତପସ୍ୟାର ଅନ୍ୟ ନାମ ଅଟଇ ଗବେଷଣା ।
 ଗବେଷଣା ଏବେ ଯେହୁ ଯାହା କରୁଛଇଁ
 ତକ୍ଷଣାନ୍ତି ଆନ ପାଶେ ତାହାନ୍ତି କରୁଛଇଁ ।
 ଦାନ ରୂପେ ତାମ୍ରମୁଦ୍ରା ଏକଇ ଯେହୁ ଦିଅଇ,
 ସମ୍ବାଦ ପଥରେ ସେହୁ ସୁନାମ ଖୋଜଇ ।
 ଦରାଏ ବିବେକ ଲୋକ ଅପମାନ ପାଇ,
 ଦାଣ୍ଡେ ଘାଟେ କହ ଜନେ ସେ ତାହାନ୍ତି କହଇ ।

ଏମନ୍ତ ନ କରିଲେ ସାଷ୍ଟୀ କାହିଁ ସେ ପାଇବ,
 ସାଷ୍ଟୀ ବିହୁନେ ନ୍ୟାୟ ଯୁଦ୍ଧ କେମନ୍ତ ହୋଇବ ।
 ଦେଖୁଛ ତ ଏବକାଳେ ଏମନ୍ତ ଦେଖଇ,
 କି ଲଭ ପୁରୁଣା କଥା କରିଣ ବାହାର ।
 ଏବର କଥା ଏବେ ଶୁଣସି କହୁଛଇଁ,
 ଗୁପତ ବୋଲିଣ ଯାହା ପ୍ରମାଣ ଅଛଇ ।
 ବ୍ୟବସାୟେ ସବୁକଥା ଅଟଇ ଗୁପତ,
 ଆବର ରାଜମାତିର ବିଷୟ ପମ୍ପ ।
 ଦୋଷୀ ଠାବ ବିଶ୍ଵାଗର ଯାବଣ୍ୟ କାମ
 ସ୍ଵରକ୍ଷୀୟ ଗୁପ୍ତର ମାନଙ୍କର ନାମ ।
 ଦେଶରକ୍ଷାର ଅସ୍ତରସ୍ତ ସଇନ ଚଳାଚଳ,
 ଅଧୋବାୟୁ ତ୍ୟାଗ, ହୋଇ ପେଟ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ।
 ଅବୈଧ ଶଞ୍ଜେଇ ଚଛ ଲଗାଇବା ଥାନ,
 ଅନ୍ୟକାର ହାଣ୍ଡିଆ ମହୁଲ ରଙ୍ଗନ ।
 ଆପଣା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଆବର ଅସମର୍ଥ ପଣ,
 ନିଜ ଅଙ୍ଗେ ଥୁବା ବ୍ୟାଧ, ଉଛୋତ ଗ୍ରହଣ ।
 ଆପଣାକୁତ ସମ୍ପ୍ର ଅପରକର୍ମମାନ
 ବୈର, ନାଶ, ବିଷ ଦାନ ଗୃହର ଦାହନ ।
 ଇହା ଯଦି ବଞ୍ଚିବାକୁ ସୁଖ କେତେ ଦିନ,
 ଏହି ସବୁ ବିଷୟକୁ କରିବ ଗୋପନ ।
 ସତ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ଯାବତ ଅନର୍ଥ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଦ୍ୱାବନେ
 ଗୋପନ କରିବ ସତ୍ୟ ତେଣୁ ସବୁ ଥାନେ
 ଗୁପ୍ତ କଥା ଲାଗି ଯଦ୍ୟପି ପେଟ ମୋଡ଼ି ହେବ,
 ବିଶୁଷ୍ଟ ବନ୍ଧୁ ପାଶେ କେବଳ ତାହାକୁ କହିବ ।
 କହିଲେ ଅଜ୍ଞାତ ଜନ, ପ୍ରଶା, ପାଇକଙ୍କ ପାଶେ
 ନିଜ ଉପରେ ବିପଦ ଅବଶ୍ୟ ମାଢ଼ି ଆସେ
 ବୁଲୁଣି ମଧ୍ୟରେ ପାଣି ଯେସନ ରହି ନ ପାରଇ
 ପ୍ରଶାକଠି ଗୁପ୍ତକଥା ତେସନ ହୁଅଇ ।

ଦେଇ ପେଟେ ଦିଆ ଯେତେହୁ ନାହିଁ ପରିପାଳ
 ପ୍ରଶଙ୍ଖ ପେଟରେ ଗୁପ୍ତ କଣ ଦୁଆଇ ତେଥାନେକ ।
 ବୁମନାମୀର ଆପଣ ଶୁଣୁଥିଲ କସି,
 ବିରକ୍ତେ କହିଲେକ ପାଦ ଆଉଁସି ଆଉଁସି ।
 ମୁଲ କଥା ଗୋଟି କେଉଁଠାରେ ହୋଇଲକ ଛଡ଼ା
 ବାଟରେ ନ ରୁଲ ସବେ ମାଡ଼ୁଛ ଅମଢା ।
 ବାରବୁଦ୍ଧିଲାଥା କଥା ସବେ ଯଦ୍ୟପି କହିବ,
 ମୁଲ କଥା ଗୋଟି ତେବେ ଧର ନ ପଡ଼ିବ ।
 ଯେଣ୍ଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିନାହିଁ ମୁଲ କଥା ପ୍ରତି,
 ବାଉଆର କଥା ପ୍ରାପ୍ନେକ ତାହା କରେ ଗତି ।
 ଶୁଣସି ଅଳପ ଏବେ ବାଉଆ ଚରିତ ।
 ଯାହାନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ଚକିତ,
 ଦିନେ ସେହି ମାଛ ଧର ଘରେ ଫେରୁଥିଲ ।
 ମାଛକୁ ଦେଖନ୍ତେଣ ମୋର ଶରଧା ହୋଇଲ,
 ଆଗୁଳ ପୁଛିଲ ତାହାନ୍ତ ‘ହେ ବାଉଆ ଭାଇ,
 କେଉଁଠାରୁ ଏହି ମାଛ ଗୋଟି ଅଛ ପାଇ
 ସତ୍ୟ ଧର ହେଲ ପ୍ରାପ୍ନେକ ଜଣାପଡ଼ୁଛଇଁ
 ନଈ ବା ପୋଖରୀ କାହିଁ ଧରିହୋଇଛଇଁ
 ଏହା ଶୁଣିଶ କାଉଆ ବୋଇଲ ବଚନ
 ଦର ଆସୁଥିଲଇଁ କାମ କରିଣ ସମାପନ
 ବାଟେ ଦେଖିଲଇଁ ମକୁନା ଭାଇ ପେଣସରେ
 ଧରିହେଉଛଇ ମାଛ କେଉଁଠ ଜାଲରେ
 ପୁଅ ତାର ସେହିଠାବେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲ
 ମଞ୍ଜସା ମଞ୍ଜସା ବୋଲି ଆମୁନ୍ତ ଡାକିଲ
 ଦେଖିଲଇଁ ପୁଅ ତ ଖଣ୍ଡ ବଞ୍ଚଇ ଚକୁର ।
 ନ ଥିବେ ତା ସମ ପୁଅ କାହିଁ ତନୁପୁର ।
 ବୁଟଶାଳରେ ଅଟଇ ହେବୁ ବନ୍ଦ ବନ୍ଦ
 ସାରିଦେଇ ଛଇ କେତେ ବେଳ ନତ ପାଠ ।

ତା ପାଠ ପଡ଼ାରେ ସଦା ତୃପତ ଅବଧାନ
 ଗୁଣୀ ନ ହୋଇଲେ ଗୁଣ ଚିହ୍ନ'ବ କେସନ ।
 ବଡ଼ ସିନେମ୍ବା ଅଟେ, ଯେବଣ୍ଟ ଆଶୁଁ କୁଡ଼ା
 ଦୁଷ୍ଟଶର ଯୋଗୁଁ ଖାଇଅଛି ଦୂରତତା ।,
 କଂସଠାରୁ ଦୁଷ୍ଟପଣରେ ସେବି ଶର ବଳେ
 ତା ସମ ନଥୁବେ ମୂର୍ଖ ଏ ମସ୍ତା ମଣ୍ଡଳେ ।
 ଅପ୍ରମିତ ମନଗୁଣ ଅଟେ ମହା ଘେର
 ଥରେ ଘେର କରିଥିଲ ଏକଇ ସୁନାହାର ।
 ଭର ଭଲ ସୁନା ନାହିଁ ଚିନା ଏ ବି ଖାଦ
 ତାହା କାରବାର କରଇ ଏକା ବାଉରୁନ ।
 ଭକ୍ତିଆଜି ମଧ୍ୟେ ସେହୁ ଏକଇ ରତନ
 ସ୍ଵାଧୀନତା ଯୁଦ୍ଧେ ଦେଇଥିଲକ ବହୁ ଧନ ।
 ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ସେହି ଧର୍ମୟୁଦ୍ଧ କଥା
 ଜାତ ହୁଁ ଅଇ ହୃଦୟରେ ଅନ୍ତି ବନ୍ଧ ବ୍ୟଥା ।
 ଗାନ୍ଧ ଏହି ନୃଥା ଯୁଦ୍ଧ କରିଲେ ବାହାର
 ତାଙ୍କର ପାଦରେ ମୋର କୋଟି ନମସ୍କାର ।
 ଶଜୁତ କରନ୍ତି ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ନେହେରୁ
 ତାଙ୍କର ମହିମା କଥା କାହିଁକି ପରିଚୁ ।
 ତାଙ୍କ ଲଗି ମାନ କଢ଼େ ଭାରତର ଅନ୍ତି
 ସମସ୍ତ ଧୂଥୁମା ତାହାକୁ କରଇ ଉକତି ।
 ରହିଛନ୍ତି ଏବେ ସେହି ଦିଲୀର ନଗରୀ
 ଅଇଶ୍ୱରୀୟ ସେ ନଗରୀ ଯାଇଅଛି ପୂରି
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଭାରତର ସେହି ଶଜଧାମୀ
 ବିଜେ କରିଥାନ୍ତି ତର୍ହିଁ ପୁଣ୍ୟକନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ।
 ଦେଖିଣ ମୁହଁ କାଉଥାର କଥା ସୁଅ ଗତି
 ପାଟି କଲି ରହ ରହ ଉଦବେଗେ ଅନ୍ତି ।
 ଆରେ ଶର କି କହିଲୁ କିମ୍ବ ଧୂଳି ଥିଲି
 ଧାଇଣ ଗଲୁ ଏକାବେଳେ ମାଛଟାରୁ ଦିଲୀ

ଏହିପରି ସଦ୍ୟପି କୁନ୍ତି କରିବୁ ଗମନ
 ପ୍ରଭୁ ନ କରନ୍ତୁ ହାବୋଡ଼ିବୁ ଶମଶାନ ।
 ଗୁହାର ଲେଖୁଆ କହୁ ବୋଇଲୁକ ବତନ
 ଏସବୁ କଥାରେ ନାହିଁ କିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତିଜନ ।
 ହଇ ହେ ଆପଣ ଏବେ ପଡ଼ୁଛୁଇ ଜଣା
 କୁମେ ତ ବାଉଆ ଠାରୁ କିଛି ମୁହଁ ଉଣା ।
 ଥୋକେ ହସନ୍ତେଣ ବୋଇଲୁକ ଅଧିଳାଷ
 ଏସବୁ ଅଲଣା କଥା ସବୁ ଦେବ ସାରି ।
 କିଷ କରୁଅଛ କୁମେ ଆହେ କଟୁଆଳ
 ମୂଳ କଥା ଗୋଟି ଏବେ କୁହସି ସହଳ ।
 କଟୁଆଳ କିଛି ଦେଲ ସମସ୍ତ୍ୟା ନ ଦିଅନ୍ତେ
 ବତି ଟେକି ତାହା ଆଡ଼ି ଗୁର୍ହିଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ଦେଖିଲେ ଝୁଲଣ ଖମ୍ବେ ସେହୁ ପିଠିଦେଇ ।
 ନିଦରେ ଅଚେତନ ହୋଇଣ ଦୁଇଁ ଡିମାରଇ
 ଉଠାଇ ଦିଅନ୍ତେ ତାହାର ଡାକୁଆ ହଲାଇ
 ତମକ ପଢ଼ଣ ସେହୁ ଉଠିଲକ ଚେଇଁ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁଆଡ଼େ ନିଦାକେ ଗୁର୍ହିଲ
 ସରବେ ହସିବା ଦେଖିଣ ବସିବ ହୋଇଲ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ତିଆରି ତାହାର ଡାକୁଆ କହଇ
 କି ହେଲ କୁହସି କଥା ଉଛୁଇ ହୁଅଇ ।
 ମନେ ନ ପଡ଼ୁନ୍ତେଣ କିଛି ଗୁରିଆଡ଼ି ଗୁର୍ହି
 ପୁଛେ କଟୁଆଳ କିଷ କହୁଥୁଲି ମୁହଁ ।
 ଡାକୁଆ କହିଲ, ଯାଇଥୁଲ ଲଙ୍ଘାସାହି
 କଣିବାକୁ ପର ତହିଁ ଅଧିଲକର ଦହି
 ଫେରନ୍ତେଣ ଘର ବାଟେ ଦେଖିଲ କଇଆ
 ଗୁପତ କଥା କହିବାକୁ ହୋଇଥୁଲ ଠାରୀ ।
 ସେ ଗୁପତ କଥାଟି ଏବେ କୁହସି ପିଟାଇ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରୁ ସନ୍ଦେହ ଯାଉ-ଦୁଇ ହୋଇ ।

କଟୁଆଳ ମୁଣ୍ଡେ କଥା ଶିଅଟି ପଣିଲ
 ବୁଝିଲ ବୁଝିଲ ଏବେ କହୁଛଇ ବୋଇଲ ।
 କରଆ ବୋଇଲକ ଯାଇଥୁଲଇ ଭକ୍ତପୁର
 ଶୁଣିଲ ସେଠାବେ ସଦେ କରନ୍ତି ବିଶୁର ।
 ପ୍ରତିବର୍ଷ ଦଶବରେ ତାହାଙ୍କ ସାହି ଘଟ
 ଆସନ୍ତି ମଜଳା ପୁଣି ଦେଇ ଏହି ବାଠ ।
 ବଜାବନ୍ତି କାର୍ତ୍ତିନ ବାଜା ସାହି ଘଟ ସଙ୍ଗେ
 ଘଣ୍ଟା ମର୍ଦଳ କାହାଳ ଆଦି ନାନା ରଙ୍ଗେ ।
 ସବୁବେଳେ କାଜୁ ଥାଅଇ କେବଳ ଦେବବାଦ୍ୟ
 ସାରବଦ୍ୟନ୍ତି ବିଧମତେ ପୁଜା ନଇବେଦ୍ୟ ।
 ସେହି ବାଦ୍ୟ ବଜାଇଣ ଯାଆନ୍ତି ଲେଉଛି
 ହରିବୋଲ ଛଡ଼ା ଆନ କିଛି ନ କରନ୍ତି ପାଟି ।
 ଏହି ବର୍ଷ କିନ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଧ ବିଧାନ ଭାଙ୍ଗିବେ
 ସାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇଣ ଘଟକୁ ଆଣିବେ
 ହରିବୋଲ ଗୁଡ଼ିଣ ଦେବେକି ରେରେକାର ଇହି
 ଆକାଶୁ ଯେସନେ ମେଘ ପଡ଼ିଯିବ ଛୁଡ଼ି ।
 ରଜପଥେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ଅଧିକାର
 ସାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା ପାଇଁ କିଅଁ ଡର ।
 ମନେ କରିଚନ୍ତି ଆଶ ସମସ୍ତେ ଦେଖିବେ
 କେବଣ ଅଣ୍ଟିବଗଣ ତାହାନ୍ତ ନିକାରିବେ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ଜୀବିଣ ପଢ଼ୁ ଅବା ମୁଣ୍ଡ ଯାଉ ଛୁଡ଼ି
 ସାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇଣ ନିଶ୍ଚେ ଆସିବେକ ମାଡ଼
 ଆଗୁଳିବା ଜନେ ମାରିଣ ଜଡ଼ାଇଣ ଦେବେ ।
 ବଜ ଇ ଆଖନ୍ତା ବାଦ୍ୟ ମଜଳା ପୁଣିବେ ।
 କଇଅଠୁ ଶୁଣି ଏସନ କମ୍ପିଲ ମୋର ଗାସ
 ଜୀବିଣ ପଥଲ ହରୁ ମୋହର ତନ୍ତ୍ର ପାସ ।
 ତଳେ ତଣ ଧର ଗୋଟି ହେଣ ମେଣ ତଳେ
 ଅଧିଲକ୍ଷର ଦହି ବିଦେଶର ଲେ ।

ଦେହ ରୁମ ଯାକ ମୋର ଉଠିଲ ଟାଙ୍କୁର
 ଆଖିରୁ ଜୁହ ଜୁହ କାଟ ଗଲାକ କାହାର ।
 ବୁରିଆଡ଼ ଯାକ ଆମୁନ ଅନାର ଦିଶିଲ
 କଅଣ କରିବ ବୁଢ଼ ମୋର ନ ସ୍ତୁରିଲ ।
 ଭାବିଲଇଁ ଅନହୁଡ଼ ଆସିଲାକ ଦିପଦ
 ଭୁଟିବକି ଆମ ସାହି ଶିଶ ଓ ସମଦ ।
 ଆମ ସାହିର ଟେକ ଗୋଟି ଆଉ କି ରହିବ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ମୂଣ୍ଡ ସିନା ତଳ ହୋଇଯିବ ।
 ଶ୍ଵିର କରିଲଇଁ ତଷଣାନ୍ତି ଆସି ଆମ ସାହି
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗେ ଏହି କଥା ଦେବଇଁ କହି ।
 ଦେଲ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ପାଞ୍ଚଣ ଉପାୟ କରିବା
 ପଛକେ କପାରୀ ସବେ ଦହଗଞ୍ଜ ହେବା ।
 ଅନାରକଣା ଗୁନେଇ ବୁଡ଼ା ନିଶ୍ଚଳେ ଆସିଣ
 ଶୁଣ୍ଠିଲ ସବୁ କଥା ସେଠାବେ ବସିଣ ।
 ନବେ ବରଷର ବୁଡ଼ା ପାରୁଆ ପାଟି ତାର
 ତଥାପି ସାହି କଥାରେ ହୁଅଇ ସେହୁ ଆଗୁସାର ।
 ଶୋଣିତ ତାହାର ଗଲ ତଷଣାନ୍ତି ତାତି
 ବାଗରେ ବଦନ ତରାଟି କରିଲ ବିକୋଣି ।
 କାଙ୍କୁଳ କାଡ଼ ଉଞ୍ଚାଇଲ କରିଣ ବଜୁ ମୁଣ୍ଡି
 ଗୋପଭରେ ହୁଙ୍କାରିଣ ତଳେ ଦେଲ ପିଟି ।
 କୋଧରେ ଅଙ୍ଗନ ସେହୁ ଆବର ଅନାରକଣା
 ପାଶେ ଜଣେ ଶୋଇଥିବା ନ ପଢ଼ିଲ ଜଣା ।
 କାତି କାଜନ୍ତେଣ ଯେମନେକ ଉଠିଲ ତମ୍ଭେପ
 ତେସନେକ ଉଠିଲ ସେହୁ କହି ରାନ୍ଧେ ବାପ ।
 ଦେହ ଆଉଁସିଣ ସେହୁ ବୋଲଇ ବତନ
 ଆରେ ବୁଡ଼ା କରିଲୁ କିଆଁ କରମ ଏସନ ।
 କିମ୍ବା ଭାବ ତୁ ପିଟିଲୁ ଏବେ ଆମୁନ କହିସି
 ଦେଖିଣ ଘଟଣା ସବେ ଟହ ଟହ ହସି ।

ବୁଝାଇ ସୁଖାଇ ତାହାନ କରଇଲେ ତୋଷ
 ପୁଣି ବୁଡ଼ା ଆରମ୍ଭିଲ ମନେ ବହି ଗେଷ ।
 ନଅକୋଡ଼ ସାତ ଅସୁ ହୋଇଲକ ମୋହରି
 ଦେଖିଛଇଁ ଘଟ ପୁଜା ମୁହିଁ ଅସୁମାର ।
 ବାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା ଦିନେ ତ ଶୁଣି ନାହିଁ
 ଅନ୍ତେଇଷେ ଉତ୍ତରୁଛନ୍ତି ଆଜି କାହିଁ ପାଇଁ ।
 ପୁଜାରେ ଦିଅଁ କାଦ୍ୟର କ୍ୟବସ୍ତା ଅଛଇଁ
 କିଆଁ ସେମାନେ ଆସିବେ ବାରବାଦ୍ୟକୁ ବଜାଇଁ
 ସେମାନେ ଅଣ୍ଟିଗ ଆଉ ଆମେ କିବା ମାଞ୍ଚ
 ଭବିଷ୍ୟତ ରହିଣ ଯିବୁ ଆମେ ଉରିଯାଇ ।
 ଥାଉ ଥାଉ ଏ ପିଣ୍ଡରେ ମୋହର ପରଶ
 ଗୁଡ଼ିବିନ ବାରବାଦ୍ୟ କରୁଛଇଁ ପଣ ।
 କୋପରେ ପ୍ରକ୍ଳଦ୍ଧି ବୁଡ଼ା ଠିଆ ହୋଇଗଲ
 ପଢ଼ିଯିବା ଭୟେ ତାହାନ ଜଣେ ସମ୍ବାଲିଲ
 କାକ୍ୟ କାଣ ପୁଣି ଗୁଡ଼େ ବହି ଗୁରୁ ତମ
 କେଉଁଆଜେ ଗଲ ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁ ଆମ ।
 ଲୋତଣ ସରବେ ତାହାନ ଦେଖିଲେକ ଯାଇ
 ତାଡ଼ିଭୋଲେ ନିଶ୍ଚଳରେ ରହିଅଛି ଶୋଇ ।
 ଏହା ଦେଖିଣ ଧରିକାଶ ହୋଇଲ ଚିନ୍ତିତ
 କହୁଲେ ରାତି ତ ଆସି ହେଲଣି ବହୁତ
 ବହୁଲେକ ଏହିଠାବେ ପଡ଼ିଲେଣି ଶୋଇ
 ଆଉ କି କରିବା ଆମ୍ବେ ଏହିଠାରେ ଥାଇ ।
 ବୁଲସି ଏବେ ଚଳିଯିବା ଯେ ଯାହାର ଘର
 କାଲି ସଭା କରିଣ ସମସ୍ତ କରିବା ବିଶୁର ।
 ଚଳିଣଗଲେ ଘରେ ସରବେ ମନେ ରଖି ଦେଷ
 ମଧ୍ୟପଦ ଗୋଟି ଏହିଠାବେ ହୋଇଲକ ଶେଷ ।
 କଟକଚଣ୍ଠୀଙ୍କ ପାଦେ ଦେଇଣ ମନପ୍ରାଣ
 ତାହାଶା ଫଂଚୁରନନ୍ଦ ପଶ୍ଚିଲ ଶରଣ ।

ମାଆ ପାଦ ତଳେ ଦେଖିଣ ପରସାଦ ଥାଳ
 ବୁଦ୍ଧର ପାଟିରୁ ମୋହର ଟପ ଟପ ଲାଳ ।
 ଆଗୋ ମାତ ମୋହଠାରେ ଦୟା କର ଧୂରୁ
 ନିତ୍ୟ କହି ଶ୍ରେଣ ଦେବା ଆଜ୍ଞା ତୁ କରିବୁ ।

—○—

ପତ୍ରାପବ

ଗଡ଼ଗଡ଼ିଆ ମହାଦେବ ବନ୍ଧନା

ଗଡ଼ଗଡ଼ିଶୂର ପ୍ରଭୋ ତୋ ପାଦେ ଶରଣ
ତୋତେ ନ ଭଜିଲେ ଜନ୍ମ ହୁଅଇ ଅକାରଣ ।
କଟକର ଉତ୍ତିରରେ ତୋହର ବସନ୍ତ
ପୁଣ୍ୟ ମହାନଦୀ କୁଳେ ରାଜସାଠ କରିଛି ।
ସେ ଘାଟ ମହିମା ଗୋଟି କହିଲେ ନ ସରଇଁ
କଟକରେ ଘରେ ଘରେ ତାହା ଜୀବ ଅଛଇଁ ।
ଧନ୍ୟ ଶୁକ୍ଳ ସପତମୀ ତୁଳ ପୁଣ୍ୟମୀରେ
ପ୍ରତ୍ୱୁଷରୁ ଉଠିଣ ଯେହୁ ଏଥୁ ସ୍ଵାନ କରେ ।
କୋଟି ଜନ୍ମର କଢ଼ିଷ ତାର ତୁଟିଯାଅଇ
ମୃଜୁପରେ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଯାଇଣ ବନ୍ଧନ ।
ଉଡ଼ିଖଣ୍ଡ ଆଗମନ ବେଳେ ପ୍ରଭୁ ତଇତନ
ଶିଷ୍ୟସନ୍ଦ କରିଥୁଲେକ ସେଠାବେ ଆସ୍ତାନ ।
ସେହିଦିନ ଗୋଟିକ ପୁଣ୍ୟ ଦିବମ ଅଟଇ
ସ୍ଵାରକ ରୂପରେ ବାଲ ଯାତର ହୁଅଇ ।
ଦରବାର ପଡ଼ିଆ ଅଛଇ ରାଜସାଠ ପାଶେ
ପ୍ରତିବର୍ଷ ସେହିଠାବେ ବାଲଯାତା କପେ ।
ଆଲୋକ ମାଳାରେ ଥାନଟି ହୁଅଇ ବିଭୂଷିତ
ବିପଣୀ ବସଇ ପଥ ପାରୁଣେ ଅପ୍ରମିତ ।
ମିଶ୍ରାନ୍ତ ବିପଣୀ ତର୍ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବେଶି
ବୋଲଇ କଣ୍ଠାରୁ ପ୍ରାୟେକ ରସଗୋଲ ଦିଶି ।

ଗୋଲପ ଜାମୁ ସେ ଦଶର ଶିଳୟୁତା ପର
 ନାନା ମିଷ୍ଟାନ୍ତରେ ପାତ୍ରମାନ ଥାଅଇ . ଭରି ।
 ବଡ଼ ବଡ଼ ଦହିବର ଛେନାର ତତ୍ତ୍ଵ
 ବେଣି ଆକର୍ଷଣ କରଇ ଦେଖନ୍ତାଙ୍କ ମନ ।
 ମହାନଦୀ ବକ୍ଷେ ହୃଅଇ ନଉକା ବିହାର
 ନଗ୍ରଜନମାନେ ତହିଁ ବଡ଼ ତତ୍ପର ।
 ଉତ୍ତର୍କୁ ଗାମୀ କାଣ ମାନ ଆକାଶେ ଉଠିଆଇ
 ନାନା ରଙ୍ଗର ଆଲୋକ ଉତ୍ତର୍କୁ 'ରେ ପ୍ରକାଶଇ ।
 ନଗ୍ରର ଯୁକ୍ତଶାରଣ ପିନ୍ଧଣ ଝାନବାସ
 ହରଷରେ ଏହିଠାବେ ହୋନ୍ତି ପରବେଶ ।
 ଭୈଣ୍ଟା ଗୋଲକୁଣ୍ଡା ଆଦି ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟଜନ
 ଚାହାନ୍ତି ଦେଖିଣ ତହିଁ ହୃଅନ୍ତି ଉଛନ୍ତି ।
 ଆହେ ଗଢ଼ଗଡ଼େଣ୍ଟର ପ୍ରଭୁ ମହାବାହୁ
 ଏସବୁ ଦେଖିଣ କୁହି କେସନେକ ସହୁ ।
 ତୋହର ଆସ୍ତାନ ଗୋଟି ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ମନ୍ଦର ଉପରେ ଅଛଇ ଆରେକ ମନ୍ଦର ।
 ଦୂର ମୁଣ୍ଡି ଏକହୋଇ ରହିଛଇଁ ତହିଁ
 କେମନ୍ତେ ଏସନ ହୋଇଲ କହିବା ବୁଝାଇ ।
 ପ୍ରତାପୀ ମୁକୁନ୍ଦଦେବ ରାଜୁତି କାଳରେ
 ଏକ ଲିଙ୍ଗ ବିଜେ କରିଥିଲେକ ଏହିଠାରେ ।
 ଅଦୁରେ ଗଡ଼ ମଧ୍ୟେ ଥିଲେକ ଗଡ଼ତଣ୍ଡୀ
 ଦୁର୍ଗର ସବୁ ଆପଦ ଦେଉଥିଲେ ଖଣ୍ଡି ।
 ତାକର ପ୍ରସାଦେ ରାଜା ଜିଣିଲ ସବୁନ୍ତି
 ଶବ୍ଦ ଗଣ ଗଡ଼ମଧ୍ୟେ ପଣ୍ଡି ନ ପାରନ୍ତି ।
 ତାକ ସାଥେ ତଣ୍ଡୀଙର ଥିଲାକ ଅଛେଦ ପୀରତି
 କୁତୁହଳେ ଦୁହେଯାଇ କେତେ କଲିନ୍ତି ।
 ଏକଦିନେ ତେଣ୍ଡୀ ଧାର ପ୍ରଚାର ହୋଇ
 ତୋହର ଅଜବୁ ଦେଲିକ କରୁଣେ ରୁଇଁ ।

ଅଶ୍ଵର ଦୃଥିନେଣ କାପୁ ତୁହି କୋପ କଲୁ
 ଚଣ୍ଡୀଙ୍କ ସତ ସମସ୍ତ ସମ୍ପକ୍ତିତେଜ୍ୟାକଲୁ ।
 ମନେ ବହି ଆଖ ଦେବା ନ ଦେଲେ ପ୍ରବୋଧ
 ପ୍ରତ୍ଯଜ୍ଞା କରିଲୁ ତୁହି ନେବୁ ପ୍ରତିଶୋଧ ।
 ଏ ସମୟେ ବାହିଲା ଥାଟ ଯବନ ନୃପତି
 ଉତ୍ତରଶ୍ରୀ ଜୟ ଇଚ୍ଛି ମିଳିଲା ତୋହ କତି ।
 ଦେଖିଲାକ ଦୁର୍ଭେଦ୍ୟ ଗଢ଼ ମହାଭୟକର
 ଘେରିଛଇ ପରିଶା ଏକଇ ଦେବେ ଅଗୋଚର ।
 ନବ ତାଳ ପାଣି ତହିଁ ଯୋଜନେ ବିସ୍ତାର
 ସାଲୁ ସାଲୁ ତହିଁରେ ହେତ୍ତି କିମ୍ବୀର ମଗର ।
 ଗଢ଼ ଦାର ଗୋଟି ଆଖ ମେରୁକୁହିଁ ଜଣି
 ବଜୁ କବାଟ ତହିଁ ଯନ୍ତର କିଳଣୀ ।
 ଦୂର ଅଷ୍ଟତଣି ସଇନ ତିଅନ୍ତି ପହର
 ଅବରତେ ଦିନ ରାତ ସହି ବର୍ଷା ଖର ।
 ଅଗଣିତ ସଇନ ଗଢ଼େ ଅଛନ୍ତି ରହି
 ପଦାତିକ ଗଜାଗେହ୍ନା ଆବର ଅଶ୍ଵାଗେହ୍ନା ।
 ବିଜେ କଣ୍ଠ କଟାଗ୍ରା ସୁଦସ୍ତରେ ଧରି
 ମାଆ ଗଢ଼ଚଣ୍ଠୀ ଥାନ୍ତି ଗଢ଼କୁ ଆବୋର ।
 ତିଆରିଣ ରଖିଥାନ୍ତି ମାଆ ନିଜେ ଦଣ୍ଡ
 ମାଲୁଟିଏ ପଣିଲେ ଦ୍ଵୀପର ନବଖଣ୍ଡ ।
 ଏସନ ବେଶର ଦେଖିଣ ଯବନ ନୃପତି
 ଗଢ଼େ ପଶିବାକୁ ମନେ କଲୁ ମହାଭାରତ ।
 ଚଣ୍ଡୀକୁ କରିଣ ରପୁ ତୋହ ପାଶେ ଗଲ
 ଆରେ ଆରେ ଗଢ଼େଶୁର ବୋଲି କୁହାଟିଲ
 ତତ୍ତ୍ଵ ଦେଖାଅ ଗଢ଼ ପ୍ରବେଶର ପଥ
 ନୋହିଲେ ଡାଳିବର୍କ ତୋ ମାଥେ ଗୋରକ୍ତ ।
 ଗଢ଼ଚଣ୍ଠୀଠାରୁ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ଇଚ୍ଛି
 ଭବିଲୁ ଯଥାର୍ଥ ବେଳ ଏବେ ଆସିଅଛି ।

ନୃପତୁ ବରଣ କୁହ କହିଲୁ ଏମନ୍ତ
 ଗଡ଼କୁ ଗୁଳି ଲେଜୁସି କୋଳଣ ଗୋରଙ୍ଗ ।
 ସମସ୍ୟା ପାବନେଣ ସେହି ଯବନ ନୃପତି
 ତୋତେ ତେଜି ଗଲା ହୋଇ ହରଷିତ ମନ୍ତି ।
 ରକ୍ତବୋଳା ଗୁଳି ଗଡ଼ ଉପରେ ଫିଙ୍ଗିଲ
 ଚଣ୍ଡୀ ପଳାବନେ ଗଡ଼ ଧ୍ୟାସ ହୋଇଗଲା ।
 ଗଡ଼ର ମଧ୍ୟରେ ଆବର ଏକଇ ଲିଙ୍ଗ-ଥୁଲେ
 ସମସ୍ତେ ପଳାବନେ ସେହି କାତର ହୋଇଲେ ।
 ଧରିଲେକ ପଥର ମୂର୍ଖ ହେଲେ ଗୋଲାକାର
 ଗଡ଼ ଗଡ଼ ଗଡ଼ ମଧ୍ୟ ହେଲେକ ବାହାର ।
 ସେହି ମନ୍ତି ଗଡ଼ ଗଡ଼ ତୋ ପାଶେ ଅଇଲେ
 ଆଶ୍ରମ୍ଭ ଆମୃତ ଏବେ ଦିଅସି ବୋଇଲେ ।
 ତାଙ୍କର ଦୁଇଁ ଶା ଦେଖିଣ ହେଲୁ ତୁ ସଦୟେ
 ଆପଣା ପାରୁଶେ ରଖିଲୁ ତାହାକୁ ଦିଇଁ ଯେ ।
 ଗଡ଼ ଗଡ଼ ଆସନ୍ତେଣ ନାମ ଗଡ଼େଶୁର
 ଆବର ତୋହର ନାମ ଥୁଲକ ଶଢ଼େଶୁର ।
 ଗଡ଼େଶୁର ଶଢ଼େଶୁର ଦୁଇ ନାମ ମିଶି
 ଗଡ଼ ଶଢ଼େଶୁର ନାମ ତହୁଁ ଯେ ପ୍ରକାଶି ।
 ସମେ ହୋଇଲକ ସେହି ନାମ ଗଡ଼ଗଡ଼େଶୁର
 ମନ୍ତର ଉପରେ ହେଲକ ଆରେକ ମନ୍ତର ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ଗଡ଼ଗଡ଼େଶୁର
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ପ୍ରଭୁ ବାଘାମୟର ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ବୃଷତ କାହନ
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ପ୍ରଭୁ ସିଲେରନ ।
 ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଏବେ ହେବାକ ସଦୟ
 ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସବୁ ମୋର ହୋଇଯାଉ ଲୟ ।
 ଅଜ୍ଞା କରସି ଅଛନ୍ତି ଯେତେକ ପାଠକ
 କଣ୍ଠେ ସରବେ ଏ ପୋଥ ଏକ ଏକ ।

ଅର୍ଥଚିନ୍ତା ସାଗରରୁ ହେଲେ ପାରି ହେବଇଂ
 ସବୁ ଦିନେ ତୋ ପାଦରେ ଶରଣ ପଶିବଇଂ ।
 ଶୁଣ ସୁଜ୍ଞଜନମାନେ ଦେଇଣ ମନ କଷ୍ଟ
 ସଭପଦ କଥା ଗୋଟି ଯେମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ତହିଁ ଆରଦ୍ଧନ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ ଅଧିକାଶ
 ଡାକୁଆକୁ ଆପଣାର ପାଶକୁ ହକାରି ।
 ବୋଇଲୁ ଯାଅସି ବାବୁ ଏକଣି ସଭର
 ସାହିୟାକ କହିବୁ ହୋଇଣ ଦର ଦର ।
 ଜଣେ ହେଲେ କେହି ଆଜି କାମ୍ପେୟ ନ ଗମିବେ
 ଠାକୁର ଦରକୁ ସଦେ ନିଶ୍ଚପୁ ଆସିବେ ।
 ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଅବଶ୍ୟ ସଭାଟି ବସିବ
 କାଲିର ବୃଦ୍ଧନ ଗୋଟି ସାରଜ୍ଞ ହୋଇବ ।
 ସବୁଟି ବୁଝାଇ କୁହି କହସି ଏକଥା
 କେହି ନ କରଇ ଯେହେ ଏହାନ୍ତ ଅନ୍ୟଥା ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ଡାକୁଆ ବେଗେ ଚଳିଗଲୁ
 ସବୁର ଦୁଆରେ ଯାଇ କୁହାଟ ଗୁଡ଼ିଲ ।
 ପାହାନ୍ତୁଆ ନିଦରେ କେହି ଥିଲକ ଅଚେତନ
 ରହିରେ ଭାଙ୍ଗନ୍ତେ ନିଦ ମେଲିଲୁ ନପୁନ ।
 ଶବଦ ବାରଣ ସେହି ମନରେ ଭବିଲ
 କିପାଇଁ ଏ ଅଳକଣା ପ୍ରଭକୁ ଅଇଲ ।
 ପ୍ରଭକୁ ଶୁଣିଲଇଂ ଅଜି ଏହାର ବଚନ
 କୁବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ଆଜି କଟିବ ମୋର ଦିନ ।
 ନଦୀଣ ଦେଖାଏ ସେହି ଅନ୍ୟନ ବଚନ
 ଯ ଆ ଯା ମୁଁ ପଛେ ଯିବି ବୋଇଲୁ ବଚନ ।
 ପଣ୍ଡାଳୁ ଥିଲ କେହି ମୁଖ ହୋଇଣ ନିଦ୍ରାଲସ
 ଦେଖନ୍ତେଣ ଡାକୁଆ ମୁହଁ ହେଲକ ବିରସ ।
 ଭବିଲ ଏ କିସ ହେଲ ଆଜି ବିପଶାତ
 ଆଜ ପ୍ରାତରେ ଦେଖିଲଇ ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ ।

ଏହାର ଅଳ୍ପକୁ ମୁଖ ଦେଖି ନ ଯୋଗାଇ
 ଦେଖିଲେ ମୁଠିଏ ସୁନ୍ଦା ଅନ୍ତର ନ ମିଳଇ ।
 କୁଣ୍ଡା, ତୃଷା, ଅସମାନେ କଟିଯାଅଇ ଦିନ
 ନିଶ୍ଚେ ପଡ଼ିବର ଆଜ ଆମୁନ୍ତ କଷଣ ।
 ବିରକ୍ତ ହୋଇଣ ସେହି ବୋଇଲକ କାଣୀ
 ଯାଆ ଯାଆ କାଳି ରୁଷେ ଏସନ ଅଛୁ ଶୁଣି ।
 ମାଜଣା କାଠି କେ ଧରିଣ ଦାନ୍ତ ମାଜୁଥିଲ ।
 ଡାକୁଆର ରଢ଼ି ଦୂରୁ ତା କାନେ ପଡ଼ିଲ ।
 ହେଠ ମାଥ ହୋଇଣ ବସିଲ ସେହି ତକ୍ଷଣାନ୍ତି
 ଧୀରେ ଧୀରେ ସମାଜିଲ ଆପଣା ଦନ୍ତପନ୍ତି ।
 ବିରସରେ ଭାଲଇ ସେହି ଆପଣାର ମନ
 ନପୁଣ ଦେଖଇ ପ୍ରାତ୍ମ ଏହାର ବଦନ ।
 କହିଲେ କହିବ କିଛି କାହିଁୟ ଥିଲେ ତାର
 ଦେବର ପୋତଣ ମାଥ ତାହାନ୍ତ ଉତ୍ତିର ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସିଣ ଡାକୁଆ ମିଳିଲ
 ହେଠମାଥ ଦେଖିଣ ତାହାନ୍ତ ପାଖରେ ବସିଲ ।
 ବୋଇଲକ ଜାଣିଛ ଭାଇ ସବୁ ହେବର ଆଜ
 ତର ତର ହୋଇଣ ଏବେ ଦନ୍ତପନ୍ତି ମାଜ ।
 ଡାକୁଆ ବସିବା ଜାଣିଣ ଆପନା ପାରୁଣେ
 ଗାଢ଼ି ମୁଦିଲକ ନପୁନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିରସେ ।
 ଖରତରେ ଯାଅସି ଯାଅସି କହଇ
 ଏଇ କଥା ପୁରୁଷ ମୁହିଁ ଶୁଣିଣ ଅଛଇ ।
 ଲୋଡ଼ାନାହିଁ ଏ ଠାବରେ ତୁଙ୍କାଟାରେ ବସି
 ଆନେ ବୋଲିବାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଖରେଣ ଯାଅସି ।
 ଡାକୁଆ ଭାବର ମନେ ଏ କି ବିପଶାତ
 କିପାଇଁ ବସିଛି ଏହି ହୋଇ ହେଠମାଥ ।
 ନର୍ତ୍ତ ପଡ଼ି ତାର ମୁଖ ଦେଖିଣ ଲୋଡ଼ଇ
 ଦେଖିଲକ ବେନି ଚଷ୍ଟୁ ଅଛଇ ମୁଦାହୋଇ ।

ପୁଣିଲ କପାଳ ବାବୁ ନପୁନ ନ ଫେଡ଼ି
 କରୁ ଦବ୍ୟ ନପୁନରେ ଅଛଇ କିବା ପଡ଼ି ।
 ମୁଖରୁ ବିକୋଣ କରି ବୋଲେ ସେ ବଚନ
 ହଞଁରେ ଦ୍ରୁବେକ ପଡ଼ି ଅଛଇ ନପୁନ ।
 ପାଣି ଗୁଡ଼ ମାରଣ ତାହାନ୍ତ ମୁହିଁ କାଢିବଇଂ
 ଚଳିଯାଅସି ଖରେ କିଆଁ ହେଉଛି ବୋବାଇ ।
 ମୁଖର ବିକୋଣ ଦେଖିଣ ଡାକୁଆ ଭାବର
 ଏହାର ନପୁନେ ଖାବୁ ପୀଡ଼ା ହେଉଛଇ ।
 ଏ ସମୟେ ତାହାନ୍ତ ମୁହିଁ କେସନେ ମୁହୁର୍ତ୍ତିବି
 ଦୁଃଖ ମିଥ ଖୋଗ ପାପେ ଅବଶ୍ୟ ଭାଗୀହେବ ।
 ଆଶ୍ୱାସିଣ ତାହାନ୍ତ କହୁ ଧରିଲାକ ଭିଡ଼
 ବଳେ ଉତ୍ତାନ କରିଣ ଚଷ୍ଟୁ ଦେଲୁ ଫେଡ଼ି ।
 ଗାଡ଼େ ଆକର୍ଷନ୍ତେଣ ସେହି ମନରେ ଭାବିଲ
 ଦେବର ଭିଆଣ ଗୋଟି ଅନ୍ୟଥା ନୋହିଲ ।
 ଆଜି ତକ କପାଳେ ଅଛୁ ରହିବ ଉପକାସ
 କି ଲଭ ବୁଥାରେ ଦେଇ ଡାକୁଆନ୍ତ ବୋଷ ।
 ମୋର ଉପକାସ ଯୋଗ ଯଦ୍ୟପି ନ ଥାନ୍ତା
 ଏହେ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ କିଆଁ ସେହି ରାତ୍ରେ ଆସନ୍ତା ।
 ବେଳ ଚଷ୍ଟୁ ମକଳଣ ତରୁଟି ବୁଝିଲ
 ଜଣା ଯାଉଥିବୁ ଭଲ ଏବେ ଯାଅସି ବୋଇଲ ।
 ଦର୍ଶକ ଡାକୁଆ ତହୁଁ ବେଗେ ଚଳିଯାଏ
 ଦୁଆର ଦୁଆର ହୋଇଣ କୁହାଟ ପକାଏ ।
 ପାଟି କାରି ପାରି କେହି ଘରେ ଲୁଚିଯାଇ
 ହାଙ୍କୋଡ଼ିଯାଆନ୍ତେ କେହି ମନେ ବିରସ ହୁଅଇ ।
 ଅଶୁଭ ମୁଖଟି ତାର ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି
 ଏ କଥାଟି ତାହା ଆଗେ କେହି ନ କହନ୍ତି ।
 ନଜାଣି ସେ ଏହି କଥା ଘରେ ଘରେ ଗମିଲ
 ପ୍ରତ୍ୟେନ୍ତି ନିଜ କର୍ମ ସମାପନ କଲା ।

ତତ୍ତବତ୍ତୁ ସ୍ଥାନହାର ସାରିଣ ନିଜର
 ବେଗ ବେଗ ହୋଇ ଚଳିଲା ଠାକୁରଙ୍କ ଘର ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଉଦେ ହେଲେ ଦିନନାଥ
 ସାହିମଧେ ଲୋକମାନେ ହେଲେ ଆତ୍ସାତ ।
 ପଥ ପାରୁଶେ ଶିଶୁଗଣ ପୁଣିଲେ ପୁଣସ
 ହରଷରେ ଶ୍ଵାନଗଣ ତହିଁ ପରବେଶ ।
 ତୁଳି ଭିତରୁ କେ ବାସି ପାରୁଶ କାଢ଼ିଶ
 ପଥ ଉପରେ ଆଣି ଦିଅଇ ଫୋପାଡ଼ିଶ ।
 ଘର ଭିତରୁ ଆଣି କେହି ଅଳିଆ ଟୋକେଇ
 ପଥ ଉପରେ ଝାଡ଼ିଶ ବେଲକ ପକାଇ ।
 ଅର୍ଦ୍ଦିତା ବାସନ ଆଣି କେ ବୁଢ଼ୀ ଦାଣ୍ଡରେ
 ପାରୁଶ କୁଟାରେ ବସି ମାଜଇ ସଧୀରେ ।
 ଅଙ୍ଗରେ ମର୍ଦଣ ତୈଳ ହୃଦୟ ବାହାର
 ବୁଦ୍ଧ, ଯୁବକ, ବାଲକେ ସ୍ଥାନେ ତତପର ।
 ପାନ୍ତି ପଖାଳକରୀ ଗୋଟି ହଲର ହଲର
 ନିଃରେ ସ୍ଥାନାନ ପାଇଁ କେ ଧୀରେ ଗମଇ ।
 ମିଶ୍ରାନ୍ତ ଶାଳରୁ ଉଠଇ କୃଷ୍ଣ ଧୂମରଶି
 ପୋଡ଼ା ଭୁଲୁଚଣା ତେଲ ଗନ୍ଧ ପରକାଣି ।
 ତେବେ ବୁର୍ଗା ଶବଦ ଦିଅଇ ଡୌଡ଼ିଗ କପାଇ
 ବର ଗୁଲୁଗୁଲ ଛଣା ସକେତ ଦିଅଇ ।
 ବିପଣିଆମାନେ ଫେଡ଼ି ଯେ ଯାର ବିପଣି
 ବିଷ୍ଟୁ ବିଷ୍ଟୁ କହିଣ ଘରେ ହୁଅଦ୍ୟନ୍ତି ପାଣି ।
 ମୁଠି ମେଲରଣ ଦେଇ ଉଣ୍ଡାଣ ବାପୁଡ଼ା
 ଦଷ୍ଟର ଶିଳରେ କ୍ଷୁର ଯେତେକ ଦକ୍ଷତା ।
 ନ ସାରିଣ ଏକଇ ମାଥ ଡିନୋଟି ଆବୋରେ
 ସରିଲ ସରିଲ କହି ଗମେ ଖରତରେ ।
 ଝୁମୁକା ବଜାଇ ଦାଣ୍ଡେ ବୁଲେଇ ବିକାଳ
 ଡାକ ଦେଇ ଘରେ ଘରେ ଯାଉଥାଅଇ ତଳି ।

ମାଜଣା ସମୟ ଜାଣି ତ୍ରାନୁଶ ଓ ମାଳ
 ଠାକୁର ମନ୍ଦର ପାଶ ବେଗେ ଗଲେକ ଚଳି ।
 ଆରମ୍ଭ ହୋଇଲୁକ ମଙ୍ଗଳା ଦେଉଳେ ମାଜଣା
 କମ୍ପିଲ ଦେଖା ମର୍ଦଳ କାହାଳ ବାଜଣା ।
 ଏସନ ସମୟେ ସମସ୍ତ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ଠାକୁରଙ୍କ ଘରେ ତିଜେ କଲାକ ଅଧିକାରୀ ।
 ପଛକେ ଡାକୁଆ ଆସଇ ଆବର କଟୁଆଳ
 ତିନିହେ ହୋଇଲେ ସେହିଠାବେ ଏକ ମେଳ ।
 ଅଧିକାରୀ ଡାକୁଆଳ ଗଇଣ ନିକଟ
 ପୁଇଲକ କମ୍ପାର ସବେ କରୁଛେନ୍ତି ମଠ ।
 ଡାକୁଆ କହିଲାକ ମୁଁ ତ ଘରେ ଘରେ ଗଲି
 ଛେଟିଣ କହିଲଇଁ ସବେ ଜଣେହିଁ ନ ଗୁଡ଼ିଲ ।
 କର୍ମକୁ ନମିବା କଥା ସବେ ଶୁଣିଛନ୍ତି
 ଅଳ୍ପମୁଆ ପଣେ ତେବେଣୁ ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସିଣ ଗୁଡ଼ାର ଲେଖାଆ
 ପାଞ୍ଚ ଛଅଜଣ ସାଥେ ତର୍ହିଁ ହେଲ ଠିଆ ।
 ବିଳମ୍ବର ଆଲୋଚନା ତର୍ହିଁ ହେବା ଶୁଣି
 ତଷ୍ଟଣାନ୍ତି ବିଳମ୍ବ ଶାସ୍ତ୍ର ବସିଲ ବଖାଣି ।
 ବିଳମ୍ବରେ କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥିତି ହୋଇ ଆଅଇ ଦେଖା
 ‘ବିଳମ୍ବ ନାଳ’ ସଂସ୍କୃତେ ହୋଇ ଅଛଇ ଲେଖା ।
 ଆବର ଯହିଁରେ ବିଳମ୍ବ କରିବାର ଅଛି
 ଏବେ ତାହା କହିବରୁ ମୁହିଁ ବାହି ବାହି ।
 କାଣିଜ୍ୟ, ଭୋଜନ, ଆବର ରାଜଦୁଆରେ ଗମନ
 କାହାକୁ କିଛିହିଁ ଦାନ, ସୁମତ ବଖାଣ ।
 କେତନେ କରିବା କାମ ଆବର ବକ୍ତ୍ବୀତା
 ସମାପନେ କରୁଥିବ ବିଳମ୍ବ ସବଧା ।
 ନ୍ୟାୟିଜ୍ଞଙ୍କ ନ୍ୟାୟିଯୁଦ୍ଧ କେବ୍ୟଙ୍କ ତିକିତ୍ରା
 ବିଳମ୍ବ କରିଲେକ ପୂରି ଥାଆଇ ଧନ ଆଶା ।

ରଜାଳୟ, ବାଷ୍ପ-ଶକ୍ତ ମଧ୍ୟ ନିଷ୍ଠ ମଣ
 ନିଶ୍ଚିଥରେ ବିପଣୀର ଦୁଆର ପାତନ ।
 ଧୂଶାନକୁ ଶବ ନେବା, ହାଟ ଦୁକ୍ତ କଣା
 ଏ ସବୁରେ ବିଳମ୍ବଟି ଲଭ ମଧ୍ୟ ଗଣା ।
 ଟତ ଟତ ହସଇ ଏସନ ଶୁଣିଶ ଅଧିକାଶ
 ପୁଛଇ ବାବୁ ଏହା କାହିଁ ଅକୁ ପାଠ କରି ।
 ଠଠର ପୁରୁଣ୍ୟାକ ମୁହିଁତ ପଡ଼ି ଛଇଁ
 ଏସନ ବିଷୟ ଗୋଟି କାହିଁ ନ ଶୁଣିଛଇଁ ।
 କଟୁଆଳ କହଇ ମିଛେ ହୃଦ କିମ୍ବା ଧନ
 କହୁଛଇ ସେହି ସବୁକଥା ମନମଧ୍ୟ ପାନ ।
 ଦହରେକ ସମୟ ଏବେ ହେବାକୁ ବସିଲ
 ଦୟାକାରୀୟ ଆରମ୍ଭତ ହୋଇ ନପାରିଲ ।
 ଯାଏସି ଡାକୁଆ ଏବେ ଏଥୁ ବେଗକରି
 କଟାଳ କରିଣ ଆଶ ସବୁନ୍ତି ହକାରି ।
 ମୁଢିପଣେ ଅବଜ୍ଞା ଯେହି କରିବ ଦୁର୍ଦ୍ରଶ୍ୟ
 କହିଦେବ ନିଶ୍ଚେ ତାହାକୁ ହେବ ଅର୍ଥଦଣ୍ଡ ।
 ଦଣ୍ଡକତ ସେବା ସେହି ପୁଣି ସଭାରେ କରିବ
 ଅଧିକାଶ ଶ୍ରାମୁଖ ଏସବୁନ୍ତି କହିବ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଡାକୁଆ ତଷ୍ଠାନ୍ତି ଚଳିଗଲ
 ଘର ଘରେ ପ୍ରବେଶିଣ ମହାଗୋଳ କଲ ।
 ଦୋର ବନ ଦେଇଣ ସେହି ବୋଇଲକ ବାଣୀ
 ଆରେରେ ପାମରଗଣ ନପାରିଲ ଜାଣି ।
 ସାହିର ହେଲଣି ଆସି ବିଷମ ଅବସ୍ଥା
 ତୁମୁମାନଙ୍କର ତହିଁକ ଲେଶ ନାହିଁ ଚିନ୍ତା ।
 ଅନ୍ତ ଜଳ କପର ଯେ ମୁଖକୁ ରୁଚୁଣ୍ଡ
 ସାହିର ସ୍ଵର୍ଥ ଗୋଟି ସବେ ଦେଲରେ ମୁହଁରୁ ।
 ଶୁଣସି ଏବେ ଅଧିକାଶ ଦେଇଛଇ ଶ୍ରାମୁଖ
 ହେଲା କରିଲେ ଏକଣ୍ୟ ପାଇବଟି ଦୁଃଖ ।

ଉପୁକିବ ସକ୍ଷମଳେ ନିଶ୍ଚୟ ମହାଦନ
 ଦେଖୀକୁ ପୁଲଚନ୍ଦନ ଲାଗି ହୋଇବ ବାସନ ।
 ଅଙ୍ଗ ହୋଇବ ଅବଶ୍ୟ ଦଣ୍ଡବତ ସେବା
 ସାବଧାନ ହୋଇଣ ଥାଅସି ଏ ପ୍ରତି ହୋ ଗାବା ।
 ରତ୍ନ ଦେଇଣ ଡାକୁଆ ଯେ ପକାଏ ହାଲିହୋଳ
 ସାହି ଲୋକମଧ୍ୟ ତହୁଁ ପତଳ ତହଳ ।
 “ସଭାରେ ବିଳମ୍ବ ହେବ” ସବେ ଭବିଥିଲେ
 ଆହାର ସାରଣ ତେଣୁ ଗମିକା ଜାଇଥିଲେ ।
 ଅରହିଲେ ତହୁଁ ଅନ୍ଧବ୍ୟଞ୍ଜନର ପାକ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଡାକୁଆ ଦେଲାକ ଆସି ଡାକ ।
 ଅଧିକାରୀର କଟାଳ ଶୁଣିଣ ସବଜନ
 ଆହାର ନୋହିବ ଭାବି ହୋଇ ଛନ୍ଦନ ।
 ତବିଲେକ ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ପ୍ରଭାତ୍ମ ଦେଖିଛୁ
 ସେବିବେଳୁ ଉପବାସ ଧ୍ୱନିହିଁ ଜାଣିଅବୁ ।
 ଘେରେ ତେଣୁ କରିଲେହେଁ ନୋହିଲ ଅନ୍ୟଥା
 ପଳିଲକ ପ୍ରତ୍ୟଷ୍ଠେ ଅସି ଏବେ ସତକଥା ।
 ଅଧିକାରୀର କଟାଳ ମନରେ ଦୂମର
 ଆହାର ଉପେକ୍ଷି ନଲେକ ସବେ ବେଗକରି ।
ଡାକୁଆକୁ ଗୃହଣୀୟ ଦ୍ୟନ୍ତି ମନେ ମନେ ରାଳି
 ଯୋଗଣୀଖିଆ ଡାକୁଆ ଭାଙ୍ଗୁ ତୋର ଥାଳି ।
 କାଉଣିଆ; ଗାତପଶ ଆରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ଦ୍ରା
 ଚାଲୁପଶ, ଅଣ୍ଣକୁଡ଼ି, ମରସିରେ ତ କୁଆ ।
 ଦିନ ଦିପତରେ ତୋତେ ଟମ୍ ଖାପ ଖାଇ
 ତୋ ମାଇପ ରଣ୍ଟ ହୋଇଣ ବଡ଼ଦାଣ୍ଟ ଯାଉଇ ।
 ତୋ ଡିତେ ବିଲୁଆ ତେଉଁ ଆରେ ନିଅଂଶିଆ
 ତୋ ମୁହଁରେ ଗୋକପଡ଼ି ଆରେ କାଉଣିଆ ।
 ତୋ ବଶେ ପାଣିଦେବାକୁ କେବି ଯେ ନରତୁ
 ଏହିକି ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇ କେସନେ ବେହି କହୁ ।

କେବନେ ଭୁଞ୍ଜିବୁ ଆମେ ସେମାନେ ଶୁଳଗଲେ
 ତୋହଲଗି ଉପବାସେ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ ।
 ଲଗୁଡ଼ି ହୋଇବ ସନ୍ଧ୍ୟା ସବୁ ଭଙ୍ଗୁ ଭଙ୍ଗୁ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଯୋଗ ଅଛଇ ଶୁଦ୍ଧିବାକ ହେବୁ ।
 ଡାକୁଆକୁ ଏହିପରି ବହୁତ ଗାଳିଦେଲେ
 କରମ ସୁମରି ଚାହେ ବିରସେ ରହିଲେ ।
 ଏଣେ ସଞ୍ଚାଲନେ ସବେ ହୋଇଲେକ ତୁଣ୍ଡ
 କେନ୍ତୁବେଳ ବଢ଼ିଗଲ ଗୋଲବାକ ତୁଣ୍ଡ ।
 ବସ ବସ ବୋଲଣ ଅଧିକାଶ କୁହାଟଇ
 ତା ସଙ୍ଗତେ କଟୁଆଳ ଆବର୍ଯ୍ୟୋଗଦେଇ ।
 ଅଧିକାଶକୁ ଦେଖାଇଣ ସବେ ସନମାନ
 ସର୍ବରେ ବସିଲେ ମାଡ଼ ଯେ ଯାହା ଅସ୍ତ୍ରାନ ।
 ପ୍ରଥମେ ଫୁଲ ଚନ୍ଦ ଲଗି ହୋଇକରି
 ଗମ୍ଭୀରେ ଅସ୍ତ୍ରାନ ମାଡ଼ କସିଲକ ଅଧିକାଶ ।
 ତା ପଛେ ତରିଏ ଲଗି ହୋଇଲେ ଚନ୍ଦ
 ସର୍ବରମ୍ବ ଲଗି ସବେ ଜଦବେଗ ମନ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ପାଦେ ଭକତରେ ଓଳଗି ହୋଇଣ
 ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଧିକାଶ ବୋଲିଲ ବଚନ ।
 ଆଗେ ହୋଇଣ ଯାଉ ଏହି କଥା ଗୋଟି ସ୍ଥିର
 ଭକ୍ତପୁର ଜନେ କିମ୍ବା କଲେ ଏ ବିଶୁର ।
 ନଥୁନଟି ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଶୁଭରତ ଦହୁ
 ବିଅର୍ଥେ ଆମ୍ବର କିମ୍ବା ଚିନ୍ତିଲେ ପ୍ରମାଦ ।
 ଚୁକୁଚୁକୁଆ ବହିଆ ଏସନେଇ ଶୁଣ
 ତାଳିଟାଏ ମାରିଦେଇଣ ବସିଲ ବଖାଣି ।
 ଏଥର ତଦଳ ଏବେ ଜାଣିଲାଇଁ ମୁଣ୍ଡ
 ଏସନ ବିଶୁର ସେମାନେ କରିଅଛନ୍ତି କିମ୍ବାଇ ।
 ବୁଝି ପଞ୍ଚଦିନ ତଳେ ସେ ସାହି ନରେଇ
 ତାଢ଼ ପିଇବା ଲଗି ଖଟିପାଣେ ଥିଲ ଯାଇ ।

ଅନନ୍ତିତେ ଶୁଣି ସଙ୍ଗତେ ଲଗାଇଲା କଳି
 ଏସନ ସମୟେ ଆଖନ୍ତାଗୁରୁ ତହିଁ ଯାଇ ମିଳି ।
 ଶୁଣି ସଙ୍ଗତେ ଗୁରୁଙ୍କର ଅଭେଦ ପୀରତି
 ଏକଥା ଜାଣିବ କାହିଁ ସେହି ଦୁଷ୍ଟମନି ।
 ବୋଲନ୍ତେ ଶୁଣିକୁ ସେହି ଝିକାସ ବଚନ
 ବାହାପ୍ରାଟ ମାରଣ ଗୁରୁ ହୋଇଲେ କମ୍ପମାନ ।
 ରେରେକାର କରି ତାହାକୁ ଦେଖାଇଲେ ଆଖି
 ଭୟରେ ନରେଇ ଗଲ ସେ ଆନ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଅପମାନ ପାଇଣ ସେହି ପଳାଇଲା ଖରେ
 ପ୍ରବେଶିଲ ତହିଁ ଯାଇ ଆପଣା ସାହିରେ ।
 କହିଥିବ ଅବଶ୍ୟ ସେହି ବହୁତ ଲଗାଇ
 ପ୍ରତିଶୋଧ ଅର୍ଥେ ଅଛି ଏମନ୍ତ କରଇ ।
 ଏକୁଟିଆ ପାରିବନ କିନ୍ତୁମାସ କରି
 ପାଞ୍ଚରୁ ବାହିଆସିବ ତେଣୁ ଦଣ୍ଡବଳ ଧରି ।
 ଘଟପୂଜା ବେଳରେ ଏହା ହୋଇବ ସତଜ
 ଆମର ଛୁଟିରେ ତତ୍ତ୍ଵ ଦେଖାଇବେ ତେଜ ।
 ହାତଖଣ୍ଡି ଯଗା କହେ ମନମଧ୍ୟେ ପାଞ୍ଚ
 ଏହି କଥା ଗୋଟି ମୋର ମନକୁ ପାଉଛି ।
 ପେରୁ ଭନ୍ଦର କହିଲକ ଆରେ ନାହିଁ ନାହିଁ
 ପ୍ରକୃତ କାରଣ ଗୋଟି ଜାଣିଛୁଇଁ ମୁହିଁ ।
 ମେଷ ଯୁଦ୍ଧେ ହାଇଗଲ ଏଠାବେ ନିମ ସାହି
 ଅପମନେ ହୃଦ ତାଙ୍କ ହୋଇଗଲ ଦବି ।
 ଭକ୍ତପୁର ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ମିଥିତା
 ତାହାକୁ ତିଆରଣ କରିଛନ୍ତି ଏହି କଥା ।
 ଅନା ବୋଲଇ ଅସମ୍ଭବ ଲଗିଲକ ମୋତେ
 ଏକଥାଟି ଯାଉନାହିଁ ମୋତେ ସମ୍ଭବେ ।
 ଆନହାସ୍ତେ ଗଞ୍ଜିହେଲେ ତାଙ୍କର କି ହୋଇବ
 ଅପମାନ ପ୍ରତିଶୋଧ ଏଣ୍ଟେ ନୋହିବ ।

ଶୁଣିଣ ଅଛଇ ମୁହିଁ ତନେ ଦରିପର ସମା
 ଉକ୍ତପୁର କଟୁଆଳେ କରିଲକ ଭର୍ତ୍ତନା ।
 ଆରେ ଦୁଷ୍ଟମତି ଭୁବି ଅଟ୍ଟ ଏକ ମେଷ
 ଆବର କୋଡ଼ସାହି ଲୋକେ ସରବେ ନପୁଂସ ।
 ଭୁବି ବଳଦର୍ଶ ସବ୍ବେ ପାରିଛନ୍ତି ଜନ
 ବୋଲନ୍ତି ସରବେ ନଗ୍ରେ ଅଟ ତୁମେ ହେଲି ।
 କଟୁଆଳ ୦ ଛୁ ଶୁଣିଣ ଏମନ ବଚନ
 ଗୁରୁତମ ଦହିଥିବେ ଅବଶ୍ୟ ଉକ୍ତପୁର ଜନ ।
 ବାର ହେବାପ ରୁ ତେଣୁ କରିଛନ୍ତି ମନ
 ବଜାଳଣ ବାରବାଜା କରିବେକ ଗମନ ।
 ଯଥାର୍ଥ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଜଗା ବୋଲିଲାଜାଣି ।
 ଆନେକ ବୋଲି ଯାହା ଫାନା ଗଲୁ କହି
 ମୋହର ମନକୁ ପ୍ରତେ ତିଳହେଁ ଯାଉନାହିଁ ।
 ତାହାଦେଲେ ଯାଇଣ ଥାନେ ଦରିପର ପଥେ
 ଡିବୁର କରନ୍ତେ କିମା ଦ୍ଵାରା ଆମ୍ବ ସାଥେ ।
 ଏହାର ଭିତରେ ଅଛଇ ଗୁପତ ବିଧାନ
 ସୀମା ବଢାଇବା ପାଇଁ କରିଛନ୍ତି ମନ ।
 ବାରବାଜା ଶୁଣିଣ ଯତ୍ୟପି ରହିବୁ ନିଶ୍ଚେଷ
 ପାଇଯିବେ ପେହିମନେ ତାଙ୍କ ଅଭୀଷ୍ଟ ।
 ମତକାଙ୍କ ପରିପନ୍ତେ ତାଙ୍କ ସୀମା ହୋଇଯିବ
 ପଶୁାତେ କହିଲେ ଆଉ କିଏସେ ଶୁଣିବ ।
 ବୁଝିଲ ବୁଝିବ ଜଗା ପୁନଶ୍ଚ ବୋଲି
 ତୋ ଗହନରେ ଯାଇ ଏ କଥାଟି ଧୂଲ ।
 କୁକୁରପେଞ୍ଚାଗଣ ବଡ଼ଇ ଅବଶ୍ୟାସୀ
 ଏକେବେଳେ ସାବଧାନ ସର୍ବ ଏ ହୃଦୟୀ ।
 ଶମନାମୀର ଆପଣ ମେଠାବେ ବସିଥିଲେ
 ଜଗାକୁ ସମ୍ମୋଧ ସେହି ଏନ୍ତି ବୋଲିଲେ ।

ସବୁ କଥାରେ କୁହି ମାରୁଛୁ ହୋଇ ହୋଇ
 ଆପଣା ବୁଦ୍ଧି ତୋହର କଞ୍ଚକ ନ ଅଛଇ ।
 ଏହିଠାବେ ସରବେ ସାହା ଏବେ ଗଲେ କହି
 ମୋର ମନକୁ ତିଳେ ହେଲେ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ସେ ସାହିର ଜ୍ଞାନୀଆଶଣ ହୋଇଲେ ପ୍ରବଳ
 ସହମଜ ସେମାନେ ପୁଣି ବଡ଼ ଉତ୍ସୁଙ୍ଗଳ ।
 ରକତ ତାହାଙ୍କୁସବା ଫୁଟର ଟକମକ
 ଅମତ୍ତା ମାଡ଼ବା ପାଇଁ ସବଦା ଉନମୁଖ ।
 ସେସବୁନ୍ତି ଆକଟିଲେ ନାହିଁ ଗୁରୁଜନେ
 ହାତୁ ବାଗଡ଼ୋର ପ୍ରତିଶ ରହିଲେକ ମଜନେ ।
 ବାଗଡ଼ୋର ସ୍ଥାନ ଘୋଡ଼ା ନିଆକଟ ଯୁବା
 ଏହି ପୃଥ୍ଵୀରେ ଜାଣସି ଏକର କହିବା ।
 ଶାର ଦର୍ପ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ କରିଲେକ ମନ
 ତେବୟ ଏସନ ଭିପାଣେ ହୃଦୟ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ।
 ଆହର ପାଶରେ ଧନ ବହୁତ ହୋଇଛୁ
 କେବୟ ବିଅର୍ଥେ ଗୋଲ ସେଇମାନେ ଇଚ୍ଛି ।
 ଯୁବାଙ୍କର ଦୋଷ ନାହିଁ ସବୁଠି ସମାନ
 ନିଆକଟ ଦୋଷେ ଦୋଷୀ ତାହାଙ୍କ ଗୁରୁଜନ ।
 ସତ ସତ ବୋଲି ଜଗା ପୁନଶ୍ଚ କୋଇଲ
 ପ୍ରକୃତ କଥାଟି ଏବେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଲ ।
 ସକଳ ହୋଇଣ ପୁନଶ୍ଚ ଲେଖୁଆ କହଇ
 ବେଶି କିମ୍ବଟା ସବା ମନ ହୋଇ ଥାଇ ।
 ବେଶି ଧନ ହୋଇଲେକ ସମୟ ତୁଟଇ
 ବେଶି ଫଳେ ଡାଳ ଭାଙ୍ଗି ଭୂମିରେ ଲେଟଇ ।
 ବେଶି ପାଣି ହୋଇଲେକ ନଦୀ କୁଳ ଲାଗି ଯାଅଇ
 ବେଶି ଭୂମିରେ ଦ୍ରବ୍ୟ ମୂଳ୍ୟ ସାଥେ ଘଟଇ ।
 ବେଶି ଇନ୍ଦ୍ରପୁ ଭ୍ରମରେ ଶଶର ଶ୍ରେଣୀ କଷ୍ଟ
 ବେଶି ପରିଚୟ କରଇ ଗାଇବକ ନଷ୍ଟ ।

ବେଶି ଲେମୁ ତିନୁଡ଼ିଲେକ ତାହ ପିକ ହେଇ
 ବେଶି ଉକ୍ତି କଳ ମେନ ରୋର ହୋଇଥାଇ ।
 ବେଶି ମଣିଷଙ୍କ କତାପି ମୃଷା ନ ମରଇ
 ବେଶି ଯାଆଁକରେ ମାଛ ଅଳପ ବଢ଼ଇ ।
 ବେଶି ରିପୁ ବଶ ହେଲେକ ବୁଦ୍ଧି ହୋଏ ନାଶ
 ବେଶି ଜନ ସମାଗମେ କଳ ପରବେଶ ।
 ବେଶି ଦିଶ୍ଚାସରେ ଲୋକ ପ୍ରତାରିତ ହୋଇ
 ବେଶି ଦାନ ଧର୍ମ କଲେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୋଟଇ ।
 ବେଶି ବଇଦ କରିଲେ ଘେର ବର୍ତ୍ତିଆଇ
 ବେଶି କଉରୁକ କଲେ ଦ୍ଵାଦ୍ଶ ଉପୁଜଇ । /
 ଏହା ଶୁଣି ଟହଟହ ହସେ ଅଧିକାରୀ
 କହିଲ ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ବାବୁ ପାଇଲୁ କିପରି ।
 ଆମୁନ ଅଛଇ ଜଣା ଯେହି ବଢ଼ଇ କହଇ
 ତା କଥାର ଗୁରୁଭାଟି ନିଷ୍ଠେ ହ୍ରାସ ପାଇ ।
 ପ୍ରକୃତ ପ୍ରକୃତ ବୋଲି ଜଗା ଯେ ବୋଲିଲ
 ଏହି କଥା ଗୋଟି ମୋର ମନକୁ ପାଇଲ ।
 ରମନାମୀର ଆପଣ ପୁନଶ୍ଚ କହଇ
 ଏବେ ବିରୁର ସବେ ସାବଧାନ ହୋଇ ।
 ରଜପଥେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଛଇ ଅଧିକାର
 ନିବାର ନୋହିବ ତାହାନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରକାର ।
 ଯଦ୍ୟପି ଜାଣିବେ ଆମ୍ବେ କରିବୁ କନଳ
 ଆସିବେକ ଘେନିଶ ସଙ୍ଗେ ପାଇକଙ୍କ ବଳ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ଆମ୍ବେ ଜିମ କରିବାକ
 ବାଲୁ ବାଲୁ କର ସିନା ବୁଝି ରହିବାକ ।
 ଶାରବାଜା ବଜାଇଣ ଏଠାବେ ଆସିବେ
 ଗଢ଼ ଜୟ କଳ ପ୍ରାୟେକ ଚନ୍ଦ୍ର ଫେରିଯିବେ ।
 ରଜାଙ୍କ ଯଦ୍ୟପି ତାହାନ୍ତ ହୋଇବ ସହାୟ
 ତହିଁଙ୍କ ଆମ୍ବୁର ନାହିଁ କହୁ ହିଁ ଉପାୟ

ମୋହର ଦିଶ୍ଚରେ ତାହାନ୍ତ ପାଶେ ହକାରିବା
 ମିଷତା ମନାସି ଏକଇ ନିଷ୍ଠି କରିବା
 ବୁଝାଇ କହିବା ତାହାନ୍ତ ଅଶେଷ ପ୍ରକାରେ
 ପୂଜାବାଜା ବଜାରଣ ସେସନ ଲେଉଟିବେ ଘରେ
 ସାର ବାଜା ପାଇଁ ଆମ ଦିଶ୍ଚେଷ୍ଟି ସିନା
 ବୁଝାଇ କହିଲେକ ଅବଶ୍ୟ କରିବେକ ସେନା
 ଅନମିତ୍ରେ କିମ୍ବାଇଁ ହେବାକ ମଥା ଫଟାଫଟି
 ତାଙ୍କର ଆମ୍ବର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବଦ କେଉଁଠି ?
 ଯଥାର୍ଥ, ଯଥାର୍ଥ, ଜଗା କହାବନ୍ତେ ବାଣୀ
 ଉଠିଲକ ଗୁନେଇ ବୁଡ଼ା କୋପେ ଶିର ଖୁଣି
 ଝିଙ୍ଗାସି ବୋଇଲ ପୁଣ ହଇରେ ଆପଣ
 କେମନ୍ତେ ବୋଇଲୁ ତୁହି ଏମନ୍ତ ବଚନ
 ଭକ୍ତ ପୁରଜନେ ଡରି ବୋଇଲୁକ ଏହା
 କି ଅବା ଆମ ସାହିର ହୋଇଲୁ ଦୋରେହା
 ସବୁ ଆମେ କିବା ତୋତେ କୁବାକ୍ୟ କହିଛୁ
 ତେବେଣୁ ଘେଷେ ସାହିର ପରମାଦ ଇଛୁ ।
 ଶବ୍ଦୁର ପ୍ରଶଂସା ବାଣୀ ସଞ୍ଚାଳିଲେ କହୁ
 ଏହେ ସ୍ଥାନମାନ ପ୍ରାଣ କେସନେକ ବହୁ
 ରାଜପଥେ ସେମାନଙ୍କ ଅଛଇ ଯେବଣ ଅଧିକାର
 ତାହା ମଧ୍ୟ ରହିଅଛଇ ଆମ୍ବମାନଙ୍କର
 ଆବର ବୋଲୁ ଗଜାଙ୍ଗ ତାହାନ୍ତ ସହାୟ ହୋଇବ
 କି ଦୋଷେ ଆମ୍ବନ୍ତ ତାହା ସହାୟ ନୋହିବ ।
 ପଚିଶ କୋଣ ଆୟୁଷ ହେଲଣି ଆମ୍ବନ୍ତ
 ସାହିରେ ଦେଖିନ କେବେ ନପୁଂସ ଏମନ୍ତ
 ମାରା ବୋଇଲ ମନେ ଏହା ଯାଉନାହିଁ ପ୍ରତେ
 ଜାଣିଛ ପଚିଶ କୋଣ ହୋଇଥାଅଇ କେତେ ?
 କଥାରେ ଝୁଣ୍ଟିଣ ବୁଡ଼ା କୋଲଇ ସଭର
 ପଚିଶ ନୋହିଲେ ହୋଇଥୁବଟି ପନର

ତଥାପି ସନ୍ଦେହ କାଣୀ ସବୁରୁ ଉଠନେ,
 କହିଲୁ ସଠିକ ତାହା ଜାଣିବରୁ କେମନ୍ତେ
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲାକ ମାଗା ଶୁଭିକୋଡ଼ ଦଶ
 ସଭିଏଁ ଜାଣ୍ଟି ଅଟଇ ଭୁମର ବୟସ
 କହିଲାକ ଶୁନେଇ କୋପେଣ ହୋଇଥାଇ ଯେତେ
 ସେହି କଥା ଗୋଟିକ ତୁହି କହୁଅଛୁ କେତେ
 ଯେଉଁ ସମୟର କଥା କହିବରୁ ମୁହିଁ
 ସେ ସମୟେ ମାଆ ପେଟେ କେହୁ ଥିଲ ନାହିଁ
 ବୁଢ଼ାବାପା ଠାରୁ ମୁହିଁ ଅଛଇଂ ଯେ ଶୁଣି
 ଆମ ଉତ୍ତରଖଣ୍ଡର ପୁରୁଣା କାହାଣୀ
 ବାହାରୁ ଆସିଲେକ ଏଥକୁ ପ୍ରଥମେ ମୁଗୁଲେ
 ତହିଁ ପରେ ଆସିଣ ବର୍ଗୀ ବହୁତ ପୀଡ଼ିଲେ
 ତାଙ୍କଠୁରୁଁ ଉଛୁଡ଼ାଇ ନେଲେକ ସିଜଟା ବଉଁଣ
 କୁମ୍ପାନି ତାହାର ନାମ, ଭଷନ୍ତି ଗୋମାଂସ
 ସୁରବେ ଅସୁର ସେହୁ କଢ଼ି ଦୁଷ୍ଟମନି
 ଧର୍ମ ନାଶିଣ ଜନଗଣେ କଷ୍ଟ ଦେଲେ ଅତି
 ଥରେକ ସେ କୁମ୍ପାନି ସାଜିଣ ନିଜ ସମଦଣ
 ଏହି କାଟ ଦେଇ ଗଲାକ ଦପିଁଷୁ ପ୍ରତଣ
 ବଜାଇଲା ବାରବାଦ୍ୟ କରିଣ ଯୋରନାଦ
 ଅଗ୍ନି ବାଣ ଶବଦରେ ସବେ ଗଣିଲେ ପ୍ରମାଦ
 ଏଥୁ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ଯେବଣ ମହାବାର
 ସେତାର ଭାଗେଇ ମଲ୍ଲ ବାନର ସୁନ୍ଦର
 ଦେଖିଲେ କମ୍ପାନି କରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦୁଃସହ
 ଥାଟର ପଲଣି ଶବଦ ଶୁଭର ଗହଗହ
 କୁମ୍ପାନର ମୁଢ଼ିପଣ ଦେଖିଣ କୋପିଲେ
 ତାହାର ଗରବ ଗଞ୍ଜିବା ପାଇଁଣ ଇଚ୍ଛାଲେ
 ସେ କାଳେ ମନ୍ଦେକ ଥିଲ ଆମ ଏ ସାହିରେ
 ଭୁରୁଷା ବାଜ ନାମ ବହି ନିଃଶକ୍ତା ମସ୍ତାରେ

ଅପାର ପଦିକ ତାହାର କଷା ଜଗଞ୍ଜେଠି
 ରତ୍ନେ ଦେଲେକ ନଗ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଯାଅଛି ତାଟି
 ଆକଷି ବୁଲନ୍ତେଣ ପୃଥୀ ହୃଅଇ ଦଳଦଳ
 କରପଦ ଯୋଡ଼ିଣାନ୍ତି ନଗ୍ରେ ସବ୍ର ମଲି
 କୁମାନିର ମୁଢିପଣ ଯୋଗୁଁ ହନ୍ତ କୋପ କଲେ
 ତଷଣାନ୍ତି ଭୁରୁକୁଣ୍ଡା ଦେହେ ବିଜେକଲେ
 ବାଢ଼ି ବୁଲଇ କୋପେଣ ଉଠିଲକ ଭୁରୁଁ ଶ୍ରୀ
 ରେରେକାର ରତ୍ନଦେଲକ ମଲିକୁଳ ଷଣ୍ଠା
 ଆରେରେ କୁମାନ ଦର୍ଢ ଦେଖାଉଥିଲୁ କେତେ
 ନିଶ୍ଚପୁ ଆଜ ମୁଁ ଦେବର୍କ ବିଶାବଳ ତୋତେ
 ତରଣ ପରିଏ ତୋର କାଟିବର୍କ ମାଂସ
 ପାଦରେ ସବୁନ୍ତି ମନ୍ଦିଣୀ କରିବଙ୍କଂ ନାଶ
 ଗୋର ରତ୍ନ ଦେଇଣ ସେହି ଧାମର ଗଳଗାଳି
 ସେ ରତ୍ନ ବିଦାତେ ମେରୁ ପଡ଼ିବକ ଭାଜି
 ଖରତରେ ବୁଲଇଲକ ବାଢ଼ି ରଣରଙ୍କା
 ହନ୍ତକ ପ୍ରସାଦେ ସେହି ସମର ନିଶଙ୍କା
 କୁମାନ ବୁଦ୍ଧରେ ସେହି ଧସାଇ ପଣିଲ
 ରମ୍ଭବନ କଷା ପ୍ରାୟେକ ମନ୍ଦନ କରିଲ
 କାହାନ ବାଢ଼ିଏ ଅବା କାହାନ ଘୁମେଣେ
 ମୁଥେକ ଦେଇଣ କାହା ମଥ ଗୋଟି ମେତେ
 କାହାନ ବିଧାଏ ଦିଆଇ କାହାନ ମାରଇ ନାତ
 ଏକ ଘନ୍ତିକେ ପଡ଼ନ୍ତି ସଇନ ଛାନ୍ତି ତ
 ବେଳୁ ବେଳ କୋପ ତାର ବଡ଼ର ଅପ୍ରମିତ
 ବାଢ଼ି ବୁଲଇଣ ପିଟଇ ଯେସନେ ନିର୍ଦ୍ଦିତ
 ପାଟିଲକ କାହାର ମାଥ ଭାଙ୍ଗିଲ କାହା ଗୋଡ଼
 କାହାର ଭାଙ୍ଗିଣ ହସ୍ତ ହୃଅଇ ନନ୍ତ ନନ୍ତ
 ଅଣ୍ଟାରେ ବାଜନ୍ତେଣ ବାଢ଼ି କେହି ପଡ଼ିଲ ଆଣ୍ଟାଇ
 ହୃଷ୍ଟିର ଦୂରୁର କେହି ଯାଅଇ ପଳାଇ

ବୋପାଲେ ମାଆଲେବୋକଣ କେ ଛୁଟଇ ବୋକାଳି
 ସଭିଜ ଦେହୁ ରୁଧର ପଡ଼ଇ ନିକଳି
 ବାଦ୍ୟକାରଙ୍ଗର କଥା କହିଲେ ନ ସରଇ
 ପଶୁଷଟି ଆଗ ବାଦ୍ୟ କେବା ପରାଇ ।
 ଫୁଟା ଢୋଲ ସହିତରେ କେହୁ ଯାଅଇ ପଳାଇ
 ଫୋପାଡ଼ି ଦେବା ତାହାନ୍ତି ଦେଲ ନ ମିଳଇ ।
 କାହାର ପିତଳ ତୁଣ୍ଣ ହୋଇଲାକ ଚେପା
 ଧାମଇ କେ ସମ୍ବାଳ ଶିର ଡାକଣ ଇଲେ ବୋପା ।
 କାହାର ଉଣ୍ଠିଶ ଶସିଶ ଭୁଲ୍ଲିରେ ପଡ଼ଇ
 କେଣ ବସନ କାହାର ଅସମ୍ବାଳ ହୋଇ ।
 ଦଶ ନଖ ମୁଖେ ଭରଣ କେହୁ ପଶଇ ଶରଣ
 ସାହି ସାହି ଡାକଣ କେହୁ ଧରଇ ଚରଣ ।
 ଏକା ହୋଇଣ ଏତେକ ଥ ଟକୁ ମନ୍ଦିଲ
 କୁମାନ ଏମନ୍ତ ଦେଖିଣ ଚମଜାର ହେଲା ।
 ଲଜ ଭୟ ହୋଧେ ତାହାର ନ ହୁଇଲ ବଚନ
 ଥାଟର ଗଞ୍ଜା ଦେଖିଣ ବିରସିତ ମନ ।
 ଭଗ୍ନଥାଟେ ସମ୍ମୋଦ୍ଦଶ ସେହୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲା
 ମାରସିରେ ଅଗ୍ନିବାଣ ନ କରଣ ହେଲା
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସଇନେ ନଳୀ ଉଞ୍ଚ ଇଲେ
 କରକା ପରା ଗୁଲିମାନ ବରଣ୍ଟିଲେ ।
 ଅଗ୍ନିବାଣ ଫୁଟନ୍ତେଣ ଘୋର ଶବଦ ହୋଇଲ
 ଗୁଡ଼ମ୍ ଗୁଡ଼ମ୍ ଶବଦେ ଚୌଦିଗ କମ୍ଳିଲ ।
 କୁମାନର ମୁଢିପଣ ଭୁରୁକୁଣ୍ଡା ଦେଖି
 ମନାର ପରା କଲାକ ନିଜ ଦେନ ଧାଖି ।
 ପବନ ହୁଁ ଖରଚର କାଢି ବୁଲଇଲ
 କୁମାନର ସମସ୍ତ ଗୁଲି ବିଅର୍ଥ କରିଲ ।
 ଅଗ୍ନିବାଣ ସବୁ ତାହାର ବ୍ୟର୍ଥ ହେବା ଦେଖି
 ଭପ୍ରେ ପଳାଇଲେ ଥାଟ ସେ ହ୍ଲାନ ଉପେକ୍ଷି ।

ମହାରଣୀ ତା କଷଣ ଦେଖିଣ ଆସିଲେ
 ଭୁକୁ'ଣ୍ଟାକୁ ବହୁ ବହୁ ସନମାନ କଲେ ।
 ଦିନ୍ୟୀ ହୋଇଣ ତାହାକୁ କରଇଲେ ଶାନ୍ତ
 ବୋଇଲେକ ହେ ମହାବାହୁ ଷମସି ଆମୂଳ ।
 ନଧର ପଛ କଥାକୁ ଆହେ ବ୍ରଜସେହୁ
 କମାନିର ଅପରାଧ ନକରସି ଘେନା ।
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରଣ ଏବେ କହୁଛଇଂ ମୁହିଁ
 ଏହି ପଥେ ବାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବି ନାହିଁ ।
 ଜାଣିଲଇଁ ଏହି ଠାକେ ଛନ୍ତି ହନୁମନ୍ତ
 ବାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା ଏଥୁ ଅନୁଚିତ ।
 ଆବର କହୁଛଇଁ ଶୁଣସି ଆହେ ମହାବାହୁ
 କାହାର ଧର୍ମକୁ ଆଦୋଶ ନ କରିବୁ ଆଜ ।
 ଭୁକୁ'ଣ୍ଟା ପ୍ରବୋଧ ଆବର କହିଣ ସୁତିବାଣୀ
 ସେ ଠାବରୁ ଚକିଗଲେକ ବେଗେ ମହାରଣୀ ।
 କାଳ କାଳ ରହିଛଇଁ ଏହି କଥା ଗୋଟି
 ଆଜିଯାଏ କେହି ଏହା ନାହାନ୍ତିତ ମେଣ୍ଟି ।
 ସେହି ମହାରଣୀ ପୁନଶ୍ଚ କରିଲେକ ସକ୍ଷ
 ବଜ୍ୟ ଦିଆଇଲେ ତାଙ୍କ ମହାତମାଗାନ୍ଧ ।
 ଗାନ୍ଧ ଅନ୍ତେ ରଜା ହେଲକ ଜହରନାଲ
 କାହାର ଧର୍ମକୁ ସେହି ନ କରେ କଟାଳ ।
 ଯାଜନଗ୍ରର ମନ ସେ କିମ୍ବାଇ ଛାଇଁକେ
 ଭକ୍ତପୁର ଜନେ କିମ୍ବା ସହାୟ ହୋଇବେ ।
 ତାଙ୍କର କିମ୍ବାଇ ହେବ ଶବ୍ଦ ମିଥ ଜ୍ଞାନ
 ସର୍ବିଦ୍ଧ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଅଟନ୍ତି ସମାନ ।
 ଜହରନାଲ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି ଶାମୁଖ
 ସେ ସାହି ପାମର ଗଣେ ଦେଖାଇବେ ଟେକ ।
 ତାଙ୍କର ଏଥନ ଗୋଲେ ନାହିଁ କିଣ୍ଠିହିଁ ହାତ
 ଅଟଇ କେବଳ ଏହା ଭେଣ୍ଟିଆ ଉପ୍ରତି

ଆମ ଅଯୋଗେୟ ସତ୍ୟପି ସେହି ପଥ କାହିନେବେ
 ନାତିଏ ଆମ୍ବନ୍ତ ପଣ୍ଡାତେ କି କୋଲି ବୋଲିବେ ।
 ଭୁକୁ'ଣ୍ଟା ବଉଁଣ ହୋଇ ନିଶ୍ଚେଷ୍ଟ ହୋଇବ
 ନଧୁସ ପଦକୁ ସିନା ମଥାରେ ବୋହିବ ।
 ଏହି କଥାଟି ସମସ୍ତେ ମନେ ଆଶସି ଭାଳି
 ଯେମନ୍ତେ ଭୁକୁ'ଣ୍ଟା ବଂଶେ ନ ଲଗଇ କାଳ
 କେଉଁ ହେଲେ ସାରବାଦ୍ୟ ଛୁଟଣ ନଦେବା
 ଥାଉ ଏହି ମଥା ସବୁ, ଛୁଣ୍ଟିଯାଉ ଅବା ।
 କହୁ କହୁ କୋପଭରେ ଥରଇ ଗୁନେଇ
 ପାକୁଆ ପାଟିରେ କହଇ ଖନେଇ ଖନେଇ ।
 ବିଦନ୍ତ ମୁଖ୍ୟ ପାନ ଛାଟିକା ଉଡ଼ଇ
 ପାଖରେ ବସନ୍ତାଙ୍କ ଦେହରେ ପଡ଼ଇ ।
 ରସି ଇସି କହିଣ ଥୋକେ ଦୁଃଖଲେ
 ପାନପିକ ଭୟେ ଯାଇଣ ଦୁରେଇ ବସିଲେ ।
 ମହାକୋପେ ବୁଢ଼ା ବିନମ ପ୍ରକାଶିଲ
 ଆହମିଲ ପ୍ରାଣ୍ୟକ ହାତେ ବାଡ଼ ବୁଲଇଲ ।
 ଅରନ୍ତା ହାତେ ଲଗୁଡ଼ ବୁଲିବାର ଦେଖି
 ଥୋକେ ଉଠିଗଲେ ଭୟେ ସେ ଥାନ ଉପେଷି ।
 ବୁଢ଼ାକୁ ସାଷ୍ଟମ କରିଣ ଥୋକେ ଆଶ୍ଵାସନ୍ତି
 ଥୟ ଧର ଥୟ ଧର ପ୍ରବୋଧ କହନ୍ତି ।
 ଅରନ୍ତେଣ ବୁଢ଼ା କଟୁଆ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଗଲ
 ବସିଯାଇ ବୁଢ଼ା ତାହାନ୍ତ ହାତେ ଗୋଟାଇଲ ।
 ଅତ୍ୟଧିକ ଶ୍ରମେ ବୁଢ଼ା ବସିଣ ଦାଙ୍ଗଇ
 ପଖାଳକରାରେ ଛୁଟି ଉବର ପୋଛଇ ।
 ଜଗା କହିଲକ ହଲଇ ନିଜ ଖଣ୍ଡିହାତ
 ଯାହା କହିଲେକ ଗୁନେଇ ଅଟଇ ସଥାର୍ଥ ।
 ସାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା ସତ୍ୟପି ଦେଖିବା
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ତାହାନ୍ତ ଓରାଳିବା ।

ଗୁନେଇ ବୁଢ଼ାକୁ ମାଗା ହାମେଇବା ଦେଖି
 ବୋଇଲକ ଏଡ଼େ ଆଶ ପାରିବକ ରଖି ।
 ଏତେ ବଡ଼ ବୁଢ଼ା ତୁମେ ଦେହତ ଥରବ
 ମାରପିଟ, ଗଣ୍ଠଗୋଳେ ତୁମେ ଭାଜନ ନୋହିବ ।
 କୋପରେ ଗଞ୍ଜିଣ ବୁଢ଼ା ପୁନଶ୍ଚ ଠିଆହେଲ
 ଭୂମିର ଉପରେ ଦଷ ପାଦ କରୁଡ଼ିଲ ।
 ବୋଇଲକ ହଇରେ ମୋତେ କିଷ ତୁ ପାଇଛୁ
 ଆନ ବୁଢ଼ା ପ୍ରାୟେକ ତୁହି ମୋତେ କି ମଣିଛୁ ।
 ସାମାନ୍ୟ ମଣିଛୁ କିରେ ମୋ ଅଗ୍ର କାରତା
 ମଳ ପରିଯଙ୍କେ ଏହି ସବୁ କହୁଥୁବେ କଥା ।
 କିଛି ନକଲେ ପଥର ଦିଗୁରିଟା ଧରି
 ପିଇବି ବର୍ଣ୍ଣ ସେମାନଙ୍କ ମାଥେ ଏହିପରି ।
 ପିଇବା ପରାଏ ବୁଢ଼ା ହାତ ଗୁଡ଼ି ଦେଲ
 ହାତର କଟୁଆ ଉଛୁଡ଼ ଦୁରରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ହାତ ଛୁଟିକାର ବେଗ ନ ପାରି ସମ୍ମାଳି
 ଭୁର୍ବୀର ଉପରେ ବୁଢ଼ା ପଡ଼ିଲକ ଟଳି ।
 ହାଁ ହାଁ କରି ସବେ ତାହାନ୍ତ ଲୋଡ଼ିଣ ଧରିଲେ
 ଆଉସିଣ ଆଶୁ ଗଣ୍ଠ ସାଷ୍ଟମ କରିଲେ ।
 ମାଗା ବୋଲଇ ଆମ୍ବେମାନେ ସବେ ଗଲୁ ଜାଣି
 ତୁମେ ଥିଲେ ଭତ୍ତପୁର ଜନେ ଅବଶ୍ୟକ୍ଷି ଜଣି ।
 ସାଷ୍ଟମ ହୋଇଣ ବୁଢ଼ା ବୋଇଲକ ବାଣୀ
 ତୁନପଥ ଟାଣ ଥିଲ ନ ପାରିଲାର୍ ଜାଣି ।
 ମୁଣ୍ଡ ବୁଲଇ ଦିଅନ୍ତେଣ ପଡ଼ିଲି କରୁଡ଼ି
 ଆଣି ଦିଅସି ମୋ ବଟୁଆ କାହିଁ ଅଛି ପଡ଼ି ।
 ଆଶଢ଼ା ଗୁରୁଟା ଯଦ୍ୟପି ମୋ ସଙ୍ଗତେ ଥିବ
 ଏହି ପଥେ ସାରବଦ୍ୟ ଯାଇ ନ ପାରିବ ।
 ବାମନାମିର ଆପଣ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ବୁଢ଼ାକୁ ସମ୍ମାଧ ବୋଲଇ ଧୀର ଧୀର ବାଣୀ ।

ଏତେ ବୃଦ୍ଧା ହୋଇ ଏବେ ତମ କହ
 ସଗରେ ଜ୍ଞାନ ନିରାଳଣ ତୁଙ୍କ କଥା କୁହ ।
 ଲୋକଙ୍କୁ ରଗ ଇ ଦେବା ନିଷ୍ଠାତ ସହନ
 ହୋଧକୁ ଶାନ୍ତ କରିବା କଣ୍ଠ କଷ୍ଟର କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ତଚାଇବା ଲୋକେ ସଦା ନିରାପଦେ ଥାନ୍ତୁ
 ହହେ ପଠିଆଇ ସବେ ଗୁହେ ଲୁଚିଯ ନ୍ତି ।
 ଗୋଲ ଲାଗିଗଲେ ଥରେ ହୋଇବ ଅଣ୍ଟାପୂର
 ଜୀର୍ଣ୍ଣବା ମରିବା କଥା ନୁହଇ କହିଛି ।
 କୁଙ୍କ କଥାଟାରେ ପରାଣ ନେବା ନ ଯୋଗାଇ
 ଏପରି କହନ୍ତା ଲୋକେ ମୁରୁଣ ବୋଲଇ ।
 କହିବା କରିବା ମଧ୍ୟେଣ ବହୁତ ଅନ୍ତର
 ଭଲକର ବୁଝି ସୁଝି ଯାହା ଉଚ୍ଛାବର ।
 ଉଚିତ ଉଚିତ ଜଗା ପୁନଶ୍ଚ କହଇ
 ଏହି କଥା ଗୋଟି ମୋର ମନକୁ ପାଆଇ ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁଙ୍କୁ ଗଇ ବୋଲଇ ଗୁନେଇ
 କହନାହିଁ କଥା କିଆଁ ରହିଛୁ ଅନେଇ ।
 ନିଶ୍ଚ ମାରିଣ ହାତ କହଇ ଆଖଣ୍ଡାର ଗୁର
 କହୁଛୁତ ସବୁକଥା ଆମ୍ବଳ କି ପରାଇ ।
 ବାର ହୋଇ ବାର ବାଦ୍ୟ କେହି ସହି ନ ପାରଇ
 ପୁଂସ ମାତ୍ରକେ ଅକଣ୍ୟ ଜାନ୍ମ କରିଥାଇ ।
 ଯିଏ ଯେମନ୍ତ କହୁ ସତ କହୁଛଇଁ ମୁହିଁ
 ପିଣ୍ଡରେ ପରାଣ ଥାଆନ୍ତେ କେଉଁ ଗୁଡ଼ିବର୍କ ନାହିଁ ।
 ତାଙ୍କର ସାହସ ଦେଖିଣ ଲଗଇ ଆଚମ୍ବିତ
 ଭବିଷ୍ୟତ ମୁହିଁ ଅବା ପ୍ରାଣେ ହୋଇଛଇଁ ହତ ।
 ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଭୁଲିଗଲେକ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟର ବାରତା
 ସେହିଦିନ ଜାଣିଥିଲେ ମୁହିଁ କେସନ ସାମରଥୀ
 ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତହିଁ ହୋଇଣ ଏକମେଳ
 କରୁଥିଲେକ ଶୁଣିକୁ ଦାନିମିତ୍ରେ କଟାଳ ।

ଦେବ ଯୋଗେ ମୁହିଁ ତର୍ହିଁ ହେଲଇଁ ପରବେଶ
 ଶୁନ୍ୟହସ୍ତ ଦେଖିଣ ଆମ୍ବନ୍ତ ବାନ୍ଧଲେକ ସାହସ ।
 ଶୁଣ୍ଠିର ବିକଳ ମୁହିଁ ସହି ନ ପାରିଲି
 ବୁଲ ଢେଇ ଠେଙ୍ଗା ଏକଇ ଘୋଷାତ୍ମ ଆଣିଲି ।
 ବୁଲଇଲି ତତ୍ତ୍ଵମୁଖୀ ପବନଚତୁର୍ବୁଁ ଖରେ
 କାହାନ୍ତ ଦେଲଇଁ ଡିତହ କାହାନ୍ତ ପାହାରେ ।
 ଏକାହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଧସାଇ ପଣିଲି
 ଦିଧିଭାଣ୍ଟରେ ଖୁଆ ପ୍ରାପ୍ନେକ ସବୁନ୍ତି ମଜୁଲି ।
 ଜଣକଠାରୁ ସମସ୍ତେ ପାବନେ କଷଣ
 ଏକମୁଖ ହୋଇଣ ସବେ ଆରମ୍ଭଲେ ରଣ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତେ ଥିଲା ଏକ ଏକ ବାଡ଼ି
 ରେରେକାର କରଣ ସବେ ଆସିଲେକ ମାଡ଼ି ।
 ଏକଇ ବାଡ଼ିରେ ସଭିଙ୍କ ବାଡ଼ି ନିବାରିଲି
 ଉପ୍ରୋଧ ଛୁଡ଼ିଣ କୋପେ ସବୁନ୍ତି ପିଟିଲି ।
 କାହାର ବିଦାତେ କାହାର ବାତିଗଲକ ଉଡ଼ି
 କାହାର ହାତରୁ ଖସି ଯାଅଇ ତଳେ ପଡ଼ି ।
 ଲଗନେଣ ପାହାର କେହୁ ସମ୍ବାଲଇ ହାତ
 ବୁଲଇ ନ ପାରି କାଡ଼ି ହୁଅଇ ନିସତ ।
 ମହାରପ୍ତେ ଦୁଞ୍ଚଗଲେକ ସରବେ ଦୁଇଭଡ଼ା
 ଦୁରେ ଥାଇଣ ଆରମ୍ଭଲେକ ପଥର ଫୋପଡ଼ା ।
 ନପୁଂସ ପ୍ରାପ୍ନେକ ଦେଖିଣ ତାହାକର ବେଶର
 କୋପରେ ଦକ୍ଷିଯ ହୋଇଲକ ମୋହର ଶଶର ।
 ରହ ରହ କହିଣ ତାହାକ ପାଶେ ଷେପି ଗଲି
 ବିଦମ କେଣିବୁ ପ୍ରାପ୍ନେକ ତାହାନ୍ତ ଘୋଟିଲି ।
 ଆମ୍ବନ୍ତ ବାଡ଼ିରେ ପଥର ନିବାରିବା ଦେଖିଣ
 ଉପ୍ରେ ଭାଜ ପଳାଇଲେ ସବେ ହନ୍ତ ଉପେକ୍ଷଣ ।
 ସେମାନଙ୍କ ଦର୍ଯ୍ୟାକେ ଘଉଡ଼ାଇ ନେଲଇଁ
 ହାର କିଳିଦ୍ୟନ୍ତେ ସବେ ସେଠାରୁ ଫେରିଲଇଁ ।

ସେହିଦିନଠାରୁ ଆଉ ଗୋଲ ନ ଇଚ୍ଛନ୍ତି
 ଆମ୍ବଳ ଦେଖନ୍ତେଣ ଭୟେ ପଳାବନ୍ତି ।
 ବିଶ୍ଵରୁ ଅଛିରୁ ଦେଖିଣ ତାହାଙ୍କ ବେଘର
 ପୂର୍ବ କଥାମାନ ମୁଢେ ଗଲେଣି ପାଶୋର ।
 କୁଣ୍ଡାଇ ହୋଇଲଣି ପିତି ଏବେ ମୁଁ ଜାଣୁଛୁ
 ସେ ନମିତେ ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ପୁନଶ୍ଚ ଦନ୍ତ ଇଚ୍ଛି ।
 ଏହିଥର ତଣାଇବିରୁ ଭଲକରି ମାତ୍ର
 ବିଶାବଳ ଦେବଇଁ ମୁଁହିଁ ଭାଙ୍ଗିଣ ହାତ୍ରଗୋଡ଼ ।
 ଛେତଣ କରିବଇଁ ସଦେ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ସ୍ଵର୍ଗ ବସିଣ ଦେଖୁଥିବ ବଜ ଭୁରୁକୁଣ୍ଡା ।
 ସେଠୀବେ ଥାଇଣ ହେବ ସେହି ଆନନ୍ଦର ମନ
 ଜାଣିବ ତା ବଂଶେ ନାହାନ୍ତି ନପୁଂସକ ଜନ ।
 ଅକୁଟ ରହିଛି ତାହାର ଅକ୍ଷୟ କାରତ
 ହରଷିତ ହୋଇବ ଆମ ସାହି କଥା ଚିନ୍ତି ।
 ସେ ଥରକ ପଳାଇଲେ ଇଷ୍ଟଦେବ ଚିନ୍ତି
 କେମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନେ ମୁଁହିଁ ଦେଖିବଇଁ ଏ ଦାନ୍ତି ।
 ଜଗା କୋଲଇ ଏକଥା ଆମ୍ବ ମନକୁ ପାଇଲ
 ଭକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ଶିଶୁ ଜାଣସି ତୁଟିଗଲା ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ମାଗା କୋଲଇ ସଭାର ଅଗ୍ରତେ
 ଏକଥାତ ମୋ ମନକୁ ଯାଉନାହିଁ ପ୍ରତେ ।
 କଥା ଅଛଇ ଯୋଡ଼ାକୁଇ ଘୋଡ଼ା ନୁହଇଁ ସର
 ଏକା ହୋଇଣ ଦରକାର ଦେଲକ ଗୁରୁ କେଉଁପରି ।
 କୋଧରେ ଗରଜି କହଇ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ
 ମଣିଷ ହୋଇଲୁରେ ମାଗା କେଉଁଦିନ ଠାରୁ ।
 ମୋ କଥା ଉପରେ ତୁହି ଖୋଲୁଅଛୁ ଭୁଣ୍ଡ
 ଆନ ହୋଇଥିଲେକ ମୋଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ।
 ବିଶ୍ଵାସ ନ ହେଲ ଯଦ୍ୟପି କାହାନ୍ତି ମୋ କଥା
 କରସି ସରବେ ତୁମେ ତୁମର ବ୍ୟବହାର ।

କେଉଁଥିକ ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ବାହାରିବର ନାହିଁ
 ମୋହ ବାହୁକୁ କେହୁ ରହିବନାହିଁ ଗୁଣୀଁ ।
 ଏମନ୍ତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସେହୁ ହେଲାକ ଅତି କୋପମତି
 ଶୁଳ୍କଯିବା ପାଇଁ ସେଠାରୁ ଉଠିଲାକ ଝଟତି ।
 ରହ ରହ କହି ତାହାକୁ ସଦେ ଓଗାଳନ୍ତି
 ଅଶ୍ୱୟିଶ ପ୍ରବୋଧ ବାକ୍ୟ ବହୁତ କହନ୍ତି ।
 ତାତେ ଧରନ୍ତେଶ ସେହୁ ଗୁଣି ପିଟି ହୋଇଲା
 କଦାଚ ବସିବ ନାହିଁ ଏ ଠାବେ ବୋଇଲା ।
 ମେଞ୍ଚତ ବାହୁକ ମୋତେ କରଇ ଉପହାସ
 ବାରବୁଲ ଛତରର ଏତେକ ସାହସ ।
 ଦେଇଆଆନ୍ତି ବିଶାକଳ ରଙ୍ଗା କରିଥିଲେ
 ଭାବିଲଇଁ ଗନ୍ଧାଏ ହାତ ଚୁରୁନ୍ଦି । ମାରିଲେ ।
 କଟୁର କ୍ଷେତ୍ରା କହଇ ତାହାକୁ ଆବୋରି
 ହୁର ବାଜୁତ କଥାକୁ ଏତେ କୋପ କରି ।
 ସାହି ଉପରେ ବିପଦ ମାତ୍ରିଶ ଅସୁରଇଁ
 ଏତେବେଳେ ନିଜ ମଧ୍ୟ କନ୍ଦଳ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟ ଯତ୍ୟପି ଲୁଗିବ କନ୍ଦଳ
 ସାହି ହୋଇବ ଦୁଃଖ ଶତ୍ରୁ ଏ ପ୍ରବଳ ।
 ସାହିର ଜଳିଲେ ଆଶ ପାଇବା ସଦେ ଅପୟଶ
 ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ କୋଲିବେକ ଆମ୍ବନ୍ତ ନପୁଂସ ।
 ତଥାପି ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁ ଭାବୁ ମୋହ ହୋଇଲା
 ଯେତେ ପ୍ରବୋଧଲେ ସେହୁ ତିଲେ ନ ଶୁଣିଲା ।
 ଶ୍ରମ ପାଇଶ ତେବେଣୁ ତାହାକୁ ସଦେ ଗୁଡ଼ିଦେଲେ
 ବିରକ୍ତେ ସୁଖାନେ ଯାଇ ନିଶ୍ଚଳେ ବସିଲେ ।
 ଯିବ କୋଲିଶ ଗୁଣି ପିଟି ସେହୁ ହେଉଥିଲା
 ତେଜ୍ୟା କରନ୍ତେଶ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟଶ ନିଶ୍ଚଳେ ରହିଲା ।
 ଗରୁର ରେର୍ର ହୋଇଶ ଅତି କୋପଭରେ
 କୁସିଶ ପଡ଼ିଲାକ ଯାଇ ଆପଣା ହୁାନରେ ।

ଶଙ୍କିତ ଚିଉରେ ମାଗା ସଧୀରେ କହଇ
 ଗୁରୁକୁ ଅବଜ୍ଞା ଦିନେ ହେଲେ ନ କରଇ ।
 ସେହି କଥା କହିବାର ହେଉଛି ଉଦେଶ୍ୟ
 ଶୟୁର ବଳ ନିଉନ ନ କରିବ ଲେଖ ।
 ଗୁହାରି ଲେଖୁଆ ବୋଲଇ ଆସୁନ୍ତ ଅଛଇ ଜଣା
 ଯେଉଁ ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ନ କରିବ ଉଣା ।
 ଉପରିସ୍ତ କର୍ମବୁଦ୍ଧିଗଣେ ଶୁଠୁ ବାଣୀ
 ଶୟୁ ପାଶେ ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟ କହଣୀ ।
 କରୁ ନିମନ୍ତଣ ରକ୍ଷା ପ୍ରେମପଦ ଲେଖା
 ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନେ ଛୁପୁଛିବ ଅଭିନୟ ଦେଖା ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ପାଇଁ ଆନେ ଉଚ୍ଛୋଚ ପ୍ରଦାନ
 କ୍ଷମତାଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତିକ ପଶ୍ଚାତେ ଧାବନ ।
 ତିକର୍ତ୍ତକ ପାଶେ ନିଜ ଦୁଇଁ ଶା ବର୍ଣ୍ଣନ,
 ନିର୍ବାଚନ ବକ୍ତୃତାରେ ଲେତକ ବର୍ଷଣ ।
 ଧର୍ମାଶ୍ରୀରେ ଭକ୍ତି ଶାଳୀଗଣେ ଗେଲ
 ମନ୍ଦୀକ ଗଳାରେ ଲମ୍ବାଇବା ଫୁଲମାଳ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧପଦରେ ସ୍ଵୀପୁ ବିବୁତ ପ୍ରଦାନ
 ବିନା ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଵୀକାରରେ ବୁନ୍ଦା ଆପ୍ତେ ଜନ ।
 ରହ ରହ କୋଲି ଦେଲକ ଅଧୁକାଶ ରତ୍ନ
 ଏକଇ ବିଷୟ କାବୁ ଯାଉଅଛୁ ଛୁଡ଼ି ।
 ତୋହର କଥାରୁ ଏସନ ପଡ଼ୁ ଅଛଇ ଜଣା
 ସବ୍ରାପେ ଅଯଥା କଥା ନ କରିବ ଉଣା ।
 ବିପଦ କେଲେ କଥାର ଗୁରୁରୁଛି ଚିନ୍ତ
 ଲୟକଥା ସେତେବେଳେ କେହୁ ନ କହନ୍ତି ।
 ସମ୍ମୋଧନ ଆଖଢ଼ା ଗୁରୁ ପୁନର୍ଶୁ କହଇ
 ଏତେବେଳେ ଏକତାଟି ବହୁତ ଘୋଗାଇ ।
 ଖୁଣ୍ଟ ହୋଇ ଦାୟିରୁଟି ଯଦ୍ୟପି ଦେବୁ ଏହି
 ସାହିଗୋଟି ଅବଶ୍ୟ ଯିକ ରସାତଳେ ପଡ଼ି ।

ତୋହ କାହୁକଳ ସାହି ଆଶେ କରିଅଛୁ
 ଏସନ ସମୟେ ବାବୁ କେସନେ ମୃଦୁଛି ।
 ଯଦିଥି ନ କରିବୁ ତୁହି ଏତେବେଳେ ଆଖ
 ଭୁବୁଡ଼ି ପଡ଼ିବ ନିଶ୍ଚେ ଆମ ସାହି ମେଣ୍ଟ ।
 କଟୁଗୀ ଗନ୍ଧିଆ ଆବର କହିଲକ ଦେଖାଇ
 ଶୁଣସିରେ ମେଣ୍ଟକଥା ଏବେ କହିବର୍ତ୍ତ ।
 ପାଟିଦିନେ ଆଜୁ ଗଣେ ଘରଣ ବୋଇଲା
 ଘରମାନେ ଆଶା ମୋହର ପ୍ରକଳ ହୋଇଲା ।
 ଅଗ୍ରକେ ରହିଛୁ ଯେଉଁ ନାରଙ୍ଗ ପଦ୍ମଫଳ
 ଚିପୁଡ଼ି ଆମ୍ବନ୍ତ ରସ ଦିଅସି ସହଳ ।
 ଆଜୁ ଠିକ୍ ମଧ୍ୟେ ତହୁଁ ଲଗିଲକ କଳି
 ଏକନ୍ତ ଆରେକ କହଇ ମୁହିଁ ତୋଠୁଁ କଳି ।
 କାଣୀ ବୋଇଇ ମୁହିଁ ବଡ଼ ଦେଖାଇଣ ଦନ୍ତ
 ମୋଠାରୁ ଗଣନା ଗୋଟି ହୃଦୟ ଆରମ୍ଭ ।
 ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଅଟଇ ପ୍ରଦ୍ୟୋଜନ ମୋର
 କରପୁଟର ଜଗଇ ମୁହିଁ ଏକଇ ଦ୍ୱାର ।
 ଯେବଣ ଛୁଟେ ନ ପାରନ୍ତି ଆନମାନେ ପଣି
 ତାହାର ଭିତରେ ମୁହିଁ ପାରଇ ପ୍ରବେଶି ।
 ଆବର ସାହାୟ ମୋହର ଲେଜା ନାହିଁ ଲେଶ
 ବେଶସି ସରବେ ଏକାକି ମୁଁ ଚିପୁଡ଼ିବର୍ତ୍ତ ରସ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଇଣ ସେହି ଆକଷେଁ ନାରଙ୍ଗ
 ଗଢ଼େ.ତାହା ଏଣେ ତେଣେ ଲଗନ୍ତେ ତାର ଅଜ
 ମହାଶ୍ରମ ପାଇଣ ସେହି ଲଜେ ନିବର୍ତ୍ତିଲା
 ଅନାମିକା ଆଗଭର ହୋଇଣ ବୋଇଲା ।
 ସବୁଶେଷୁ ମୁହିଁ ଅଟଇ ସବୁଠି ବିଦିତ
 ମୋହର ଅଙ୍ଗେ ଦିଅନ୍ତି କୁଣବଟୁ କୁଳ ପୁରୋହିତ ।
 ମୁହିଁ କାରେ ମୋ ଅଜ ଗୋଟି ମଣ୍ଡିତ ହୃଦୟ
 ପୂଜକ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ଦ ମୋଠୁଁ ଆରମ୍ଭଇ ।

ଏକା ହୋଇଣ ନାରଙ୍ଗ ତିପୁତ୍ତିବର୍ଷ ଆଜ
 ମୋହର ସାମର୍ଥ ଦେଖି ସବେ ପାଇବେକ ଲଜ
 ଏସନ କହିଣ ନାରଙ୍ଗ ଗୋଟି ଆକଷିଲ
 ଶ୍ରମରେ ବିମୁଖ ହୋଇଣ ଲଜେ ନିବର୍ତ୍ତିଲ ।
 ତାହାକୁ ବିମୁଖ ହେବା ଦେଖିଣ ମଧ୍ୟମା
 କାପୁ ଉଲୁସାଇ କହର ନିଜର ବଡ଼ମା ।
 ଦେଖୁଛନ୍ତି ବଡ଼ ମୁହିଁ ଅଟର ସବୁତାରୁ
 ମଧ୍ୟେ ବିଶାଜର ମୁହିଁ ଯେସନେକ ମେରୁ ।
 ଦୂରପାଣ୍ଟେ ସବେ ରଖିଣ ଖଟୁଆଥି ମୋତେ
 ଦେଖ ଏବେ ତିପୁତ୍ତିବ ଫଳଟି ଯେମନ୍ତେ ।
 ବଢ଼ ଆଶ୍ଵାଳନ କରିଣ ହୋଇଲ ବାହାର
 ଆକଷି ଲେଡ଼ିଲ ଫଳ ବଢ଼ ପରକାର ।
 ମହାଶ୍ରମ କରି ସୁନ୍ଦା ବିଫଳ ହୋଇଲ
 ହେଠ ମାଥ ହୋଇଣ ତଢ଼ ଲଜରେ ନିବର୍ତ୍ତିଲ ।
 ଦିଶି ଆଜୁଠି ତାହାର କଷଣକୁ ଦେଖି
 ବୋଇଲକ ମୁହିଁ ଏକା ପାରଇ ପ୍ରଞ୍ଜଳି ରଖି ।
 ଆମ୍ବର ଗୁରୁତ୍ବ ସବୁତାରୁ ଅଧିକ ଅଟଇ
 ଚିହ୍ନିନପାରନ୍ତି କେହି ନଦେଲେ କାହାନ୍ତି ଦେଖାଇ
 ତାର ବାଦ୍ୟ ମୋହଲାଗି ହୃଦୟ ବାଦନ
 ମୁହିଁ ଲଗାଇଣ ଥାଅଇ ତାମ୍ବୁଲରେ ଚୁନ ।
 ମୋହଦିନା ନ ହୃଦୟ ବାନ୍ଧରେ ଗୁଡ଼ାଖୁ ମାଜଣା
 ଦେଖସି ଏବେ ମୋହର ପ୍ରାକର୍ମ ପଡ଼ିବର୍ଷ ଜଣା
 ଏତେ କହିଣ ସେ ଆଜୁଠି ବହୁଶ୍ରମ କରିଲ
 ଆନ ସରିଙ୍କ ପରା ବିଫଳ ହୋଇଲ ।
 ବୃଦ୍ଧାଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ତଢ଼ ଉଠିଣ ବୋଲଇ କଚନ
 ଆମ୍ବର ମହିଁମା ସବେ କେହି କି ନ ଜାଣ ?
 ତୁମ୍ଭ ବୁଝିଜଣ ସଜେ ମୁହିଁ ଏକୁଟିଆ
 ବଳ କଷିବାରେ ସଦା ହୋଇଥାଅଇ ଠିଆ ।

ମୋତ୍ତ ବିନା ଧରୁଣର ହୃଦୟର ଅକାରଣ
 ଆବର ଲେଖାଲେଖି ପୁନଶ୍ଚ ଚିଷାଙ୍ଗନ ।
 ମୋତ୍ତ ଲୁଗି ବଜୁମୁଣ୍ଡି ସମ୍ବବ ହୃଦୟ
 ଆମ୍ବନ ଦେଖନେଣ ପ୍ରତିପତ୍ତ ନିବର୍ତ୍ତି ।
 ଏହିପରି ବହୁ ବହୁ ପ୍ରତିକ୍ଷା କରିଲା
 ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରାୟେକ ସେହି ବିପଳ ହୋଇଲା ।
 ସଭିଙ୍କ ଦୁର୍ବଳ ଦେଖିଣ ପାଠି ବୋଲିର ବାଣୀ
 କୁମ୍ଭେମାନେ ଅନିମିତ୍ତେ ହେଉଥିଛି ଟଣା ଟଣି
 ଏକ ହୋଇଣ ସଦେ ଯଦ୍ୟପି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭିକ
 ନାରଙ୍ଗ ଚିପୁଡ଼ା କାର୍ଯ୍ୟ ସପଳ ହୋଇବ ।
 ଏହାଶୁଣି ସଦେ ତହୁଁ ଏକମୁଖ ହୋଇଲେ
 ନାରଙ୍ଗ ଚିପୁଡ଼ି ରସ କାହାର କରିଲେ ।
 ଏହିମତି ସହଯୋଗ ଯଦ୍ୟପି ଜରିବା
 ଯେତେ ବଢ଼ି କାମ ପଡ଼ୁ ସପଳ ହୋଇବା ।
 କଟୁର ଗନ୍ଧିଆ କଥା ଶୁଣିଣ ଗୁଣେଇ
 କାୟ ଉଲୁସାଇ କହଇ ଖନେଇ ଖନେଇ ।
 ଆରେବାବୁ ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁ ତୁ ବୁଢ଼ା ଆଜୁଠି
 ଆମେ ସମସ୍ତେତ ଅଟୁ ଆନ ରୁରିଗୋଟି ।
 ସମସ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ଆମେ ଏକାଠି ହୋଇବା
 ଭକ୍ତପୁର ଜନେ ଶପି ରସ କାଢ଼ିଦେବା ।
 ବୁଢ଼ା ଆଜୁଠି ଗୋଟିକ ଯଦ୍ୟପି କଟିଯିବ
 ଧନୁ ଆମସ୍ତବା ଆଉ ସମ୍ବବ ନୋହିବ ।
 ଶୁଣ ଶୁଣ ମନୁ ତମ ହୃଦୟସି ସଦୟ
 ତୋହଲଗି ସିନା ନାହିଁ କାହାନ୍ତ ସେ ଭୟ ।
 ମୃତ୍ତିଶ ଅଟଇ ମାଗା ସ୍ଵଭାବରେ ବାଳ
 ନ ଯୋଗାଇ କରି ତାର କଥାରେ କଟାଳ ।
 ଗୁମାନ ନ କରିଣ ବାବୁ ହୃଦୟସି ଉଷ୍ଣ
 ସଭିଙ୍କ କଥାରେ ଏବେ କରସି ସନମତ ।

ଆଉଁ ଗୁରୁର ପିଠ ଆରେକ କହଇ
 ବୁନ୍ଦ ରୁଷାଟି ସତ ହୁ ଯୁ ଦହଇ ।
 ମୁହଁ ଖୋଲ କହୁଁ ବାରେ ନ ବହଣ ଘେଷ
 ସଦେ ଶୁଣୁ ଅରୁ ଆମ୍ବେ ହଅସି ହରଷ ।
 ସଦେ ମିଶି ଶୁଣୁକାଣୀ ବହୁତ କହିଲେ
 ହାତ ଓଠ ଧରଣ କେତେ ନିଜଗୁଲି ହେଲେ ।
 ଏତେକ ବୁଝାନ୍ତେଣ ଯହଁ ନଗଲକ ଶୁଣି
 ଉଠିଲକ ଅଧିକାଶ କୋପେ ଶିର ଖୁଣି ।
 ବୁଗଳ ଚନ୍ଦ ପରାଏ ବୁନ୍ଦର ନଯୁନ
 ଅଧର କାମୋଡ଼ ହୋଧେ ବୋଇଲା ବଚନ ।
 ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ କିମା ଏତେ ନିଜଗୁଲି
 ଜଣେକ ବିନା ସାହି ଶିଶ୍ବ ଯିବକ ହୁଅଛି ?
 ଯଦ୍ୟପି ଆନ ସମସ୍ତେ ଏକ ହୋଇଣ ଥୁବ
 ଏକା ସେହି ଅନ୍ତର ହେଲେକ କ୍ଷତି ନ ହୋଇବ
 ଗୁଡ଼ିଦିଅ ତାହାକୁ ଏବେ ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରୁ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟାଧନ ପରାଏ ଅତି ମାନ କରି ମରୁ ।
 ଅଲକ୍ଷଣାର ବଦନ ଶୁଣି ନ ଯୋଗାଇ
 ଗୁରୁର ବିଅନ୍ତେ ସେହି ବୁଜାରେ ଫୁଲର ।
 ସଭିକ କଥାକୁ ସେହି ଯେବଣ୍ଟ ଏହିଦେଲ
 ଆଜିଠାରୁ ସେହି ଏକଦରିକିଆ ହେଲ ।
 ନାହିଁ ପାଣି ଧୋବା ସହ ଭଣ୍ଟାଶ ବାସନ
 ପାଇ ଫଳ ଯେବଣ୍ଟ ବୁଢ଼ି କଲ ମନ ।
 ଅପାର କଟାଳ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅଧିକାଶଠାରୁ
 ଚନ୍ଦ୍ର ହୋଇଲକ ମନେ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ ।
 ବିରୁରଇ ପଡ଼ିଲକ ଦୁଃସହ ସଙ୍କଟ
 ବେଳ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଭଲ କାଟିବାଳ ବାଟ ।
 ଏତେବେଳେ ଯଦ୍ୟପି ନୁହି ସମସ୍ୟା ନ ଦେବରୁ
 ବୁଥାରେ ସଙ୍କଟେ ପଢ଼ଣ ଧନ ହୋଇବରୁ ।

ଏମନ୍ତ ବିଶୁରଣ ଉଠି ବୋଇଲକ ବଚନ
 ସହଯୋଗ ପାଇଁ ମୁଁ କି କରିଛଇଁ ବାରଣ ।
 ସାହି କାମ ପଡ଼ିଲେକ ମୁଁ ଉଠଇ ତଷଣାଟି
 ଅନନ୍ତିରେ ଦିଅ କିଆଁ ଆମ୍ବନ୍ତ ଅପଖ୍ୟାତି ।
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରୁଛଇଁ ଏବେ ଶୁଣସି ଦେଇ ମନ
 ଏକା ହୋଇଣ ନିବାରିବଇଁ ଉକ୍ତପୂର ଜନ ।
 ସେ ସାହିର ସମସ୍ତ ଲୋକ ଯଦ୍ୟପି ଆସନ୍ତ
 କେହି ନ ବର୍ତ୍ତିବେ ମୋହର କବଳ୍ପ ଏଥାନ୍ତି ।
 ସାହିର ମୁଣ୍ଡରେ ତାହାନ୍ତ ଓଗାଳିବଇଁ ମୁଁ
 ଏକା ହୋଇଣ ତଢ଼ି ଦେବଇଁ ସବେ ଧ୍ୱବ ରୁହିଁ ।
 କାର୍ଯ୍ୟବେଳେ ଦେଖିବ ମୋ ସାମରଥ ପଣ
 ତୁଙ୍ଗରେ କରିବଇଁ କିଆଁ ପ୍ରଭୃତି ବଖାଣ ।
 ହାତଖଣ୍ଡି ଜଗା କହଇ ଯଥାର୍ଥ ଯଥାର୍ଥ
 ଅତି ବ'କେ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ହୃଅର ବିଅର୍ଥ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖା ହୋଇଅଛଇ ଛେଳିଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ
 ପ୍ରଭକେ ମେଘ ଗର୍ଜନ ଉଷିଙ୍କର ଶ୍ରାବ ।
 ଦୋର ଦମ୍ପତ୍ତି କଳତ ଗୁହର ମଧ୍ୟରେ
 ଏ ସମସ୍ତ ଲୟୁ ଫିଘ୍ନା ବହୁ ଆରମ୍ଭରେ ।
 ଗୁହାର ଲେଖୁଆ ତହୁଁ ବୋଇଲକ ବାଣୀ
 ଆଉ କିଛି ଗୁଡ଼ିଗଲୁ ଏବେ ଯାଅସି ଶୁଣି ।
 ପାଇକ କହଣି ଆକର ମହିଷି ବୁଦ୍ଧାଣି
 ମାନ୍ଦିଙ୍କ ପିମ୍ପିତି ତାହା ମଧ୍ୟେ ଗଣି ।
 ନ୍ୟାୟୁଦ୍ଧର ଆଶ୍ଵାସନା ବେଶ୍ୟାର ଗୁମାନ
 ହସ୍ତୀମାନଙ୍କର ଅଧୋବାୟ ନିଷାସନ ।
 ଅଲମୁଆର ଯୋଜନା ପାଇକର ଜିଆ
 ନଂପୁସର ଅଭିସାର ପ୍ରେମ ପଦ ଦିଆ ।
 ଏହା ଶୁଣି ରହ ରହ ଡାକଇ ଅଧିକାଶ
 କୋର ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ରଖସି ପେଢ଼ ମଧ୍ୟେ ରହ ।

କଥାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଗୋଟି କରୁଅଛୁ ନାଶ
 କାଳିର ପରାଏ ବେଳ ହୋଇଯିବ ଶେଷ ।
 କଲଣି ତ ଆଖଡାର ଗୁରୁ ସନମତ
 ତାହା ଶୁଣିଣ ମନ ମେହର ହୁଅଇ ଉଷ୍ଟ ।
 ଆଉ କେହି କହସି ଯଦ୍ୟପି ଅଛଇ ଆପଣି ।
 ଆଜି ଅବଶ୍ୟ କରିବାକ ଏକଇ ନିଷ୍ଠାତି ।
 ଆଖଡା ଗୁରୁର ମୁଖୁ ଅସ୍ତି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ପୂନଶ୍ଚ ଗୁନେଇ ବୁଢ଼ା ବୋଇଲୁକ ବାଣୀ ।
 ଏକା ତାହା ପାଇଁ ମନରେ ହେଉଥିଲ କଷ୍ଟ
 ଏବେ ଜାଣ ଦୁଷ୍ଟଗଲ ସାହିର ଅରିସ୍ତ ।
 ଆନ ସବେ ସନମତ ଏଥକୁ ହିଁ ଜାଣ
 ଏକା ରହିଗଲକ ରାମନାମିର ଆପଣ ।
 ଆରେ ଆରେ ଆପଣ କହସି ତୋହର କଥା
 ତୁଟିଯାଉ ସରକର ସନ୍ଦେହ ଅଯଥା ।
 ରାମନାମିର ଆପଣ ତହୁଁ ବୋଇଲୁକ ବାଣୀ
 ବୁଝାଇ କହିବର ଏବେ ସବେ ଥାଅସି ଶୁଣି ।
 କଥା ମାସକେ ଭଲ ମନ ସବୁଠି ଅଛଇ
 ତା ମଧୁ ବିବେଳା ଜନ ଭଲ ବାଲୁଆଇଁ ।
 ଏଥରେ ମନ୍ତ୍ର ଯାହା ଦେଖାଇଣ ଦେବର
 ଉତ୍ସମ ମାର୍ଗ ଯିବାକୁ ସବେ ବୁଝାଇବର
 ତହିଁ ଅନ୍ତେ ବହୁମତେ ହୁଇର ହେବର ଯାହା
 ଗୁରୁଣ କରିବାକ ସବେ ହେଠ ମାଥେ ତାହା ।
 ବିବେଳା ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଦୋଷକୁ ଦେଖଇ
 ମୁଁ ଜନଙ୍କ ଆଖିରେ ତାହା ନ ପଡ଼ଇ
 ମୂଳରୁ କହିଛଇଁ ମୁହିଁ ବହୁକାର
 ରାଜପଥେ ସରିକର ଅଛଇ ଅଧିକାର ।
 ରାଜାଙ୍କ ରହିଛଇଁ ତହୁଁ ଗତାଗତେ ଜାଣ
 କର ନ ପାରିବେ କେହି କାହାନ୍ତି ବାରଣ ।

ଗଜଶକ୍ତି ଠାରୁ ବଡ଼ ନାହିଁ ଆନ ଶକ୍ତି
 ବଜାଞ୍ଚି ଲଦ୍ଦିଲେ ଲୋକ ପଢ଼ଇ ବିପତ୍ତି ।
 ସମସ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ପଥ ବୈଧୁବେ ଏସନ୍ତୁ
 ଲୋକମାନେ ଗତାଗତ ହୋଇବେ କେସନ ।
 ଗତାଗତ ରୁଦ୍ଧ ହେଲେ ହୋଇବ ଅଚଳ
 ଉପାର୍ଜନ ବିନା ସବେ ହୋଇବେ ବିକଳ ।
 ଆମ ଅନୁଷ୍ଠେଷ ଏଡ଼ ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ
 ସାରବାଦ୍ୟ ବଜାରଣ ଆସିବେକ ଏହି ଧାନେ ।
 କିସବା ଆମ୍ବର ଚହିଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ
 ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ କଥା କନଳ ଉପୁଜିବ ।
 କୋଧକୁ ସମ୍ମର ଯଦ୍ୟପି ସଂସତ ହୋଇବ
 ତେବେ ସିନା ଆମ୍ବେମାନେ ସୁଖ୍ୟାତି ପାଇବା ।
 ଅଣ୍ଟବ ସହଜ ଅଟଇ ଗୋଲ ରିଆଇବା
 ଅତି ଦୁଃସାଧ ଅଟଇ ତାହାକୁ ନିବାରିବା ।
 ଯେବଣ ଜନେ ଦୁଃସାଧ କରିମ କରିଛି
 ଏ ସଂସାରେଁସେହିମାନେଁସୁଯତ ପାବନ୍ତି ।
 କାଦ୍ୟରେ କି ସାରପଣ ଉଦ୍ଧାର ଜଣା
 ମୁଢ଼ିଜନଙ୍କର ଖାଲି ଏସନ ଧାରଣା ।
 କେଳ ଲାଗିଲେକ କିଛି ହିଁ ଜଣା ନ ଦିବ
 କାହା ର ଜୀବନ ଯିବ କାହାର ରହିବ ।
 ଅଯଥା କଥାରେ ଯେହୁ ପରଣ ତେଜିବ
 କାହାର ପରିବାରଗଣେ କିଏ ସେ ପୋଷିବ ।
 ରେଗକୁ ଅଷ୍ଟଧ ଯେହେ ହୃତାଣନେ ଜଳ
 କେଳ ପାଇଁ ତେବେଳକ ପାଇକର ବଳ ।
 କେଳଠୁଁ ବଳିଯିବ ପାଇକଙ୍କ ଦାଉ
 ସେତେବେଳେ ପିତା ନାମ ନ ସୁରିବ ଅଛ ।
 ଦୋଷୀ ନିର୍ଭେଷ ସହିତେ ସବେ ନେବେ ବାନ୍ଧି
 ଠଣେର ଖୁଆଡ଼େ ନେଇ ପୁରାଇବେ ରୁକ୍ଷ ।

ବିଶୁର ଉବନଠାକୁ ହେଉବ ଦୋଷତ୍ତା
 ବୋଝ ଉପରେ ତାହା ହେଉବ ନଳିତାର ବିତ୍ତା
 ନ୍ୟାୟଜୀମାନଙ୍କର ହୋଇବ ତୁମ୍ହଁ ପୁଷ୍ପମାସ
 ହେଲେ ଆମ୍ବମାନଙ୍କର ହୋଇବ ସଂନାଶ ।
 ଏସବୁ ନିମନ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ସମସ୍ତେ ପ୍ରସୁତ
 କରସି ଜଙ୍ଗୁଣଅଛ ସଭିଏଁ ଯେମନ୍ତ ।
 ଏଥର ତଦନ୍ତ ଏବେ ସର୍ବ କହିଲାଇ
 ବିଶୁର କରିବ ଯାହା, ମୁହଁ ତାହା କରିବର୍କ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟାଗେ ସମସ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ଶ୍ରେଣିବକ ଦଣ୍ଡ
 ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ରଷାକରି ଏକଇ ମୋର ମୁଣ୍ଡ ।
 ବିନନ୍ତ କରୁଛର୍କ ମୁହଁ ଏତିକ ମାତର
 ଏହି କଥାକୁ ଭଲ କରି କରସି ବିଶୁର ।
 ବୋଇଲୁକ ଜଗା ଯହଁ ଉଚିତ ଉଚିତ
 ଉଠିଲ ଗୁନେଇ ବୁଡ଼ା ହୋଇଣ କୋପ ତିଆ ।
 ଆପଣେ ସମ୍ବୋଧ ନୋଧେ ବୋଲଇ ବରନ
 ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ବଞ୍ଚିବାର ହୋଇ ପ୍ଲାନିମାନ ।
 ତୋହର ବୋଲରେ ଯଦ୍ୟପି ଦେବା ତାହାକୁ ଛାଡ଼ି
 ରୁହଁ ରୁହଁ ସାହି ଟେକ ପଡ଼ିବ ଭୁଷୁଡ଼ି ।
 ଏହା ନୋହଇ ରଜପଥ ଏହା ଆମ ଛାନ୍ତି
 ଏଥୁ ପରେ ରୁଲି ଗଲେ ଲଭିବା ଅପକାଳ ।
 ସଭିଙ୍କ ଆଖିରେ ଆମେ ହୋଇଯିବୁ ଗ୍ରେଟ
 ରୁଲି ନ ପାରିବା ଆମେ ଆଉ ବାଟ ଘାଟ ।
 ଆଜି ଆମ ସାହି ମଧ୍ୟେ ଧସାଇ ଧରିବେ
 ଘରେ ପଶିବା ପାଇଁ କିଆଁ ଧାର୍ଣ୍ଣ ନ କରିବେ ।
 ଉପ୍ରାକୁ ଛେରୁଆ ଆମ୍ବନ୍ତ ସମସ୍ତେ ବୋଲିଦେ
 ଆମ ମେଣ୍ଟ ନାହିଁ ଜାଣଣ ନିର୍ଭୟ ପିଟିବେ ।
 ଏଡ଼େ ହାନ ଜାବନଠୁଁ ମରଣ ହିଁ ଭଲ
 ଜାଇଁ ଥିବାଯାଏ ହେଉଣଥିବା କଲିବଲ ।

ଯଦ୍ୟପି କରୁଛୁ ଜୟ ସାହିରୁ କରସି ପଳାୟନ
 ଭକ୍ତପୁରୀଆଙ୍କ ପାଶେ ପଶକୁ ଢରଣ ।
 କପାଳ ଆଦରଣ ଆମେ ସଭିଏଁ ରହିବୁ
 ଜୀର୍ଣ୍ଣଲେ ଜୀର୍ଣ୍ଣବୁ ଅବା ମରିଲେ ମରିବୁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଜଗା ବୋଲଇ ହଲଇଣ ମଥା
 ଜଣା ଯାଉଥିଲୁ ଆୟନ୍ତ ଉଚିତ ଏ କଥା ।
 ବିରକ୍ତେ କହଇ ରାମନାମୀର ଆପଣ
 କଟାଳ କର ଆୟନ୍ତ କିଆଁ ଅକାରଣ ।
 ପ୍ରଥମୁ କହିଛଇଁ ବହୁଙ୍କର ମତ ଯାହା
 ଭଲ ନ ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ମାନବଇଁ ତାହା ।
 ଭଲ ମନ୍ଦ ମନ ମଧ୍ୟେ ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧି
 ସବୁ ବସିଥୁବା ହେତୁ ତାହାନ୍ତ କହିଲି ।
 ସ୍ଵମତ ପ୍ରକାଶ ଯଦ୍ୟପି ଏଥୁ ନ ଇଚ୍ଛିଲ
 ତୁଙ୍କାଟାରେ ସବୁ କିଆଁ ଏଥୁ ଡକାଇଲ ।
 ସମସ୍ତ କଥାରେ ଭଲ ମନ୍ଦ ଅବଶ୍ୟ ଅଛଇ
 କଥାର ପ୍ରକୃତ ରୂପ ସବୁରେ ଦିଶଇ ।
 ଜଟିଲ କଥାର ଗଣ୍ଡ ସବୁରେ ଫିଟଇ
 ତେବେଣୁ ସବୁଷ୍ଟଳ ଗୋଟି ପରିଷ ଅଟଇ ।
 ସବୁର ମର୍ମ୍ୟଦା ରକ୍ଷା ସର୍ବଦା ଉଚିତ
 ମର୍ମ୍ୟଦା ଲତ୍ତିଲେ ଫଳ ମିଳେ ବିପରୀତ ।
 ସବୁ ମଧ୍ୟେ ସବୁପତି ହେଉଛନ୍ତି ସାର
 ତାଙ୍କ ବାକେୟ ସନମତ ଉଚିତ ବେଶର ।
 ନ ରଖିବ ଆମୋଶ କେବେ କାହାପ୍ରତି
 ସ୍ଵମତ କହିବ ସମ୍ମେଧଣ ସବୁପତି ।
 ଆନ କହିବା ସମୟେ ନ କରିବ ଗୋଲ
 ସବୁପତିଙ୍କ ଅଜ୍ଞାରେ କହିବ କେବଳ ।
 ଏସନ ଶୁଣିବା ନାହିଁକେ ଗୁଡ଼ାରି ଲେଖୁଆ
 ରହ ରହ ବୋଲି କହିଣ ହୋଇଗଲୁ ଠିଆ ।

କେଉଁ ସତ୍ୟୟୁଗ କଥା କହୁଅଛ ତୁମେ
 ଦେଖୁନାହୁଁ କେଉଁଠାବେ ଏସନେକ ଆମେ ।
 ଆଜିକାଲିକା ସବାର ଯେବଣ ବିଧାନ
 କହୁଅଛି ଶୁଣସି ଏବେ ହୋଇଣ ସାବଧାନ ।
 ସବାରେ ନିଷ୍ଠାତି ଏବେ ହେଉନାହିଁ କିଛି
 ନିଷ୍ଠାତି ସବାର ମାଥେ ଲଦା ହେଉଅଛି ।
 ପ୍ରଥମେ ନିଷ୍ଠାତି କରଣ ସବାଏ ଡାକିବ
 ସ୍ଵ ପକ୍ଷରୁ ସବାପତି କାହିଁ କରାଇବ ।
 ସବାରେ ବିଶ୍ଵାରଣ ମିଥ ସ୍ଵଜନେ ରହିବେ
 ବେଳ ଉଣ୍ଡି ଘନ ଘନ କରିବାକି ଦେବେ ।
 ନ ଦେବ ବିପକ୍ଷ ଜନେ କତାପି କୁହାଇ
 ଗଣ୍ଠଗୋଳ ଆରମ୍ଭିବ କୁହାଇ ତୁହାଇ ।
 ଏକଟ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୋତା ବିପକ୍ଷଙ୍କ ସଙ୍ଗ
 ସବାପତି ସବା ଗୋଟି କରିଦେବେ ଭଙ୍ଗ ।
 ବିପକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ଯଦ୍ୟପି ସବା ହେଉଥୁବ
 ଶ୍ରୋତାଙ୍କ ମଧ୍ୟର ଦେଶାଞ୍ଚର ରଖାଇବ ।
 ଉଣ୍ଡି ବକ୍ତାଙ୍କର ଭଲ କହିବାର ବେଳ
 ଆରମ୍ଭିଣ ଦେଉଥୁବ ମହାଗଣ୍ଠଗୋଳ ।
 ରହିଥୁବେ ଆଉ ଥୋକେ ବାହାରେ ଅନାଇ
 ଷଣ୍ଠ ବା ଗାସ୍ତାଏକ ତର୍ହି ଦେବେକ ପୁରାଇ ।
 ଦୁଇ କିଛି ଲୁହ ଥୁବେ ସାଧୁଜୁନ ପରି
 ଦୁଇ ବୁରିଟା ବୋଲୁଆ ହସ୍ତରେ ଥୁବେ ଧରି ।
 ବେଳ ଉଣ୍ଡି ସବାପତି, ବକ୍ତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି
 ସାବଧାନେ ଗୁଡ଼ ଦେବେ ଢେଲ ଦୁଇବୁରି ।
 ଅଧିକାଶ ଡାକଇ ତହୁଁ ଆରେ ଅଲକ୍ଷଣା
 କେସନେକ ଏହା ତୋତେ ହୋଇଲାକ ଜଣା ।
 ଯଦ୍ୟପି ଶତ୍ରୁ ମାଥେ ଏ ବୁଦ୍ଧି ପଣ୍ଡିବ
 ତର୍ହିର ଉପାୟ ବାବୁ କିମ୍ବ ଯେ କରିବ ।

ଏହି ପାଠ ପଡ଼ି ଅଛୁ ଯେବଣ ପୋଥରେ
 ସେହି ପୋଥୁ ଗୋଟି ଶୟୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିପାରେ ।
 ନିକାର ତାହାନ୍ତ ବୋଲେ ଗୁରୁନେଇ ବଚନ
 କିଆଁ ସେହି ଭାଣ୍ଡ କଥାରେ ଦେଉଅଛ କାନ ।
 ଏହି ପରି କହୁ କହୁ ଦିନ ସରଯିବ
 କରିବା କଥାରେ କିଛିହିଁ ନିଷ୍ଠାତି ନୋହିବ ।
 ଡାକୁଆ ବୋଲିଲ କାମ ବଡ଼ାଥ ଚଞ୍ଚଳ
 ମହା କ୍ଷୁଧା ଲଗିଲଣି ଗଡ଼ ଗଲ ବେଳ ।
 ମାଗା ବୋଲେ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ ତୋତେ ଦେଖି କରି
 ଏମନ୍ତ ହୋଇବ ବୋଲି ଥିଲୁଟି ବିବୁରି ।
 ଗୁରୁନେଇ ବୋଲଇ ଯାହା ହେବାର ହେଲଣି
 ଆଉ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ସବୁ ଲାହାନ୍ତ ବଖାଣି ।
 ଏକ କଥା ପାଇଁ ସଷ୍ଟେ ଏଠି ଆସି ଥାଇ
 ଆନ କଥା ଉଠାଇବା ଏଥୁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ସାହିର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସବେ ହୋଇଲେକ ଏକମତ
 ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟି ତେଣୁ ହେଉ ସମାପତ ।
 ମାତ୍ର ଆଉ ସାତଦିନ ସମୟ ରହିଲ ।
 ଉଦ୍‌ଯୋଗେ ଲଗସି ସବେ ନ କରଣ ହେଲା ।
 ଆଖଡ଼ା ଗୁରୁଙ୍କୁ ପୁଛି ଟିକିନିଖି କଥା
 କାଲିତାରୁ କରସି ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ଶୁଧା ଲଗନ୍ତେଣ ସର୍ବେ ଗଲେ ତହୁଁ ଚଳି
 ସବ୍ବର ଗହଳ ଚହଳ ଗଲକ ମଉଳ ।
 ସବ୍ବପର୍ବ ଗୋଟି ଏବେ ହୋଇଲ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
 ଗଢ଼େଣ୍ଟର ପାଦେ ମୁହିଁ ପଶିଲ ଶରଣ ।
 ଜୟତ୍ର ଜୟତ୍ର ଦେବ ପ୍ରଭୁ ଗଢ଼େଣ୍ଟର
 ଜୟତ୍ର ଜୟତ୍ର ଦେବ ପ୍ରଭୁ ବାଘାନ୍ତର ।
 ଜୟତ୍ର ଜୟତ୍ର ଦେବ ମହାନଦୀବାହୀ
 ମହଣ ମହଣ ଗଞ୍ଜା କ୍ଷଣେ ପାରୁ ଶୋଷ ।

ସାଶା ଆଦି ବାଦ୍ୟଯନ୍ତ କେବଣ ଥାନେ ଗଲା,
 ଡମ୍ବରୁରେ କେବଳ ତୋର ଶରଧା କଳିଲା ।
 କପୂର କମ୍ପୁଶରୁଣ୍ଡ ଚନ୍ଦନ ଆଦି ତେଜି
 ଶମଶାନ ଭୟକୁ ତୁହି ରହିଲୁ ଯେ ରନି ।
 ଯେଉଁ ସାପ ଦେଖିଣ ସର୍ବେ ଉପେ ପଳାକନ୍ତ
 ସେହି ସାପମାନେ ତୋର ଅଙ୍ଗକୁ ମଣ୍ଡନ୍ତି ।
 ଏ ବିଶୁରେ ନାହିଁ ଅବା କେତେ ଜାଣି ଯାନ
 ବାଛି ବାଛି ବୃଷଟୀଏ କରିଲୁ ବାହନ ।
 ସବୁ ଦେବଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅମୃତ ଉପେଷି
 କାଳକୁଠ ବିଷ ଗୋଟି ତୁ କେହ୍ନେ ଦେଲୁ ଭର୍ଷି ।
 ଅତି ପ୍ରିୟ ଅଟେ ତୋର ବଢା ଭାଙ୍ଗ ପଣା ।
 ତୋ ଭକ୍ତ ମାସେ କାହାକୁ ନୁହିଁଇ ଅଜଣା ।
 ତୋତେ ସମର୍ପଣ ଯେହୁ ଭାଙ୍ଗ ପଣା ପିଏ
 ଦୁଷ୍ଟିନ୍ଦା ସାଗରୁ ସେହୁ ହେଲେ ପାରିହୁଏ ।
 ଆନନ୍ଦ ତେଉରେ ଭସି ଉଠଇ ପଡ଼ଇ
 ମନେ ମନେ ଜେବେ ଅବା ଆକାଶେ ଉଡ଼ଇ ।
 ତିନି ଭୁବନର ଦୃଶ୍ୟ ହୃଦୟ ଗୋଚର
 ତୋ ପ୍ରସାଦ ମର୍ମିମା ଯେ ଏମନ୍ତ ଅପାର ।
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଗଡ଼େଶୁର ହେବାକ ସଦୟ
 ତୋ ପାବେ ଆଉ ପ୍ରସାଦେ ଥାଉ ମୋର ଲୟ ।

ଉଦ୍‌ଘୋଟନ ପବ୍

କାଳୀ ବନ୍ଧନା

ଜୟ ଜୟ ଆଗୋ ମାତ କାଳୀ ଠାକୁଶଣୀ
ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମନ୍ଦିର ଉଦ୍‌ଘୋଟନ ତୋହର ରହଣି
ବହୁ ଦିନୁ ସେ ଠାକରେ ଯେବଣ୍ଟ ତୋହର ଧାମ
ପ୍ରକଟ ହୋଇଲକ ତାଙ୍କାର କାଳୀଗଳ ନାମ ।
ପ୍ରଥମେ ବିଗନ୍ତୁ ଥୁଲକ ତହିଁ ଶମଶାନ
ବିକଟାଳ ମହାଘୋର ଚୁଦ୍ରଙ୍କ ଆସ୍ତାନ ।
ସେହି ଶମଶାନ କଥା କହନେ ନସରଇ
ସୁରଣ ମାସକେ ବାକ୍ୟ ବଦନୁ ନ ପୁରଇ ।
ଶଶର କମର ମହାଭୟ ହୋଇଣ ଉପୁଜାତ
ଯେସନେକ ରମ୍ଭା ପରି ହୃଅଇ ଲଗିଣ ବାତ ।
ଶମଶାନ ଚଉକତି ଥାଅଇ ଘୋର କନ
ଶୂନ ଶୃଗାଳୁଭାଲୁକ ହେଠାଙ୍କ ଆସ୍ତାନ ।
ଗୃଧ୍ର ବାୟସ ଯେତେକ ତହିଁ ପଲ ପଲ
ତାଙ୍କ କଳିକଳା ନାଦେ ହୃଅଇ ପୃଥ୍ବୀ ଦଲଦଲ ।
ପ୍ରତ୍ୟକୁ ପଡ଼ଇ ତହିଁ କୁଡ଼ି କୁଡ଼ି ଶବ
ସଂଖ୍ୟା କରିବାରେ କେହି ସମର୍ଥ ନୋହିବ ।
ଆପିଣ ମଡ଼ାଏ କେହି କୁରର ଉପରେ
ସଂଯୋଗ କରଇ ଅଗ୍ନି ବିରସ ମନରେ ।
ଆନ କେବା ହୋଇଣ ତହିଁ ଦେଖବଣ୍ଟ ହସ୍ତ
ଦୁରୁ ନିବାରଇ ଗୃଧ୍ର ବାୟସ ସମସ୍ତ ।
ସାର୍ଦ୍ଦାସ ଗୁଡ଼ କେହି କହଇ ମାଥ କୋଡ଼ି
ଏହି ମତି ସର୍ବେ ଯିବେ ଦିନେ ପୃଥ୍ବୀ ଗୁଡ଼ ।
ପଖାଳକଶ ଭିତର କେହି କା ଅଣାରେ
ଜଳନ୍ତା ଶବକର୍ଣ୍ଣ କେଞ୍ଚଇ ବାର୍ଷିଶ ଦଣ୍ଡରେ ।

କେଞ୍ଚନେଣ ଶଶର ପୁଷ୍ଟି ନିକଳଇ ସ୍ନେହ
 ସ୍ନେହର ସଂଯୋଗେ ଶିଖା ହୃଅଇ ଠହ ଠହ ।
 ପବନ ବିଦ୍ୟାତ ପାଇଣ ଜଳଇ ହୃତୁହୃତୁ
 ସଂଯୋଗ ହୋଇଛଇ କବା ଅନଳରେ ଜତୁ ।
 ଲହ ଲହ ସ୍ୱର୍ଗ ଜିହ୍ଵା ଶିଖା ବିସ୍ତାରଇ
 ଚଢ଼ ଚଢ଼ ଶବଦରେ ମେଦିନୀ କମ୍ପଇ ।
 ପ୍ରଖର ତାପରେ ଯାଆଇ ଚଇଦଶ ପୁରି
 ବିହଙ୍ଗମେ ଅନ୍ତର୍ଗତୁ ଯାଆନ୍ତି ଅପସରି ।
 ଶବଦାତ୍ମ ଫିଯୁ ସବୁନ୍ତି କରିଣ ସମାପନ
 ବିରସ ବଦନେ ସବେ କରନ୍ତି ପ୍ରମ୍ଲାନ ।
 କେହୁ କେହୁ ଶବ ଦାତ୍ମ କରିଣ ନପାରି
 ଖନନ କରିଣ ଭୂମି ତର୍ହି ଦ୍ୟନ୍ତି ଭରି ।
 ମୃତ୍ତିକା ଭରିଣ ଥାପନ୍ତି କଣା କାନକୋଳ
 ନ ପୁଣ ଶୃଗାଳ ଶ୍ଵାନେ ପକାବନ୍ତି ଶୋଳି ।
 ଶକଟରେ ବହିଣ ଆଣି ନଗ୍ର ସମାର୍ଜନ
 ପିଙ୍ଗି ଦିଅଇ ସେଠାବରେ ଶବ ଅରଷ ଯେତେକ
 ନିଶାକେ' ସେହି ଛୁଳି ହୃଅଇ ଭୟକର
 ଦେବ ଦାନବଙ୍କୁ ତାହା ଅଛି ଅଗୋଚର ।
 ଶ୍ଵାନ ଶୃଗାଳ ହେଠାରେ ପୂରଇ ସେହି ଛୁଳି
 ମଡ଼ା ଦେଖିଣ ଦ୍ୟନ୍ତି ସବେ ବିକଟ ବୋବାଳି ।
 କୁହାଟ ଛାତିଣ ଶବ ପାଶେ ଯାଆନ୍ତି ବେଢି
 ପରମ୍ପରେ ଲାଗିଯାଅଇ କାମୋଡ଼ା କାମୋଡ଼ା ।
 ବଶନ ନଶରେ ଦ୍ୟନ୍ତି ଶବ ଦେହ ଚିର
 ଖାବନ୍ତି ଆନନ୍ଦେ ମାଂସ ଭଣିଭଣି କରି ।
 ଗାଡ଼ରେ ରୈବାନେ ଅଗ୍ନି ହୃଅଇ ରତ୍ନମତ୍ତ
 ଆଶରେ ଟାଣନେ ଲୁଣ୍ଠି ଯାଆଇ ହାତ ଗୋଡ଼ ।
 ଶୁନ୍ଦରସ୍ତାଏ କେହୁ ନିଅଇ ଦୋଷାଡ଼
 ଧାମନ୍ତି ତା ପଛେ ଥୋକେ ଦେଇଣ ଦୋରରଢ଼ ।

ଏକଇ ଆରେକର ମୁଖ୍ୟ ନିଅଇ ଉଚ୍ଛ୍ଵାସାଇ
 କାମୋଡ଼ି କେହି ବା ଆନେ ଦିଅଇ ଗଡ଼ାଇ ।
 ବୋକାଳି ପ୍ରତିନି ସବେ ହୋଇଣ ପଲପଲ
 ରହିର ବିଦାତେ ପୃଥ୍ବୀ ହୁଅଇ ଦଲ ଦଲ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ତେଜିଶ ଆପଣା ଆସ୍ତାନ
 ସେଠାବେ କରନ୍ତି ବିଜେ ନିଶ୍ଚିତସ ଚଣ ।
 ତାଙ୍କିମା, ପେଣିମା, ଚଣ୍ଠୀ, ଭଦ୍ରା, କାଣ୍ଡାୟାସ୍ତା
 ବ୍ରହ୍ମମୁଣ୍ଡୀ, ରୁଦ୍ରାଣୀ ଭୈରବୀ ଯୋଗିମା ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ, ଭାଦ୍ରାଣୀ, ଘୋର, ବରସ୍ତା ଗୋପାଣୀ
 ଶଶର ସିପଣ୍ଡ କଳା ଅନ୍ଧକାର ଜଣି ।
 ତରିଗୁଣୀ, ଉଗ୍ରତାର, ସିପୁର, କଙ୍କଳୀ
 ନାରୟଣୀ, ନାରସିଂହା, ଅନନ୍ତା, ବେତାଳୀ ।
 ଯଷ୍ଟିଣୀ, ରଷ୍ଟିଣୀ, ଜୟା, ଶଙ୍କିମା, ତାରିଣୀ
 ବାସେନଇ, ପିଶାଚୁଣୀ, ଚକ୍ରିକା, ରହୁଣୀ ।
 ଖାକରକେଶା ବଜୟା ଆକର କୌମାଣୀ
 ଅନ୍ଧାଦ, ବୃଦ୍ଧ, ନିଖବେ ସଂଖ୍ୟା ଅସୁମାର ।
 ଲହ ଲହ ଜହା ଆବର ଦପ ଦପ ଆଞ୍ଜି
 କେହି କ୍ଷେପଇ ଆକାଶେ ଯେସନେକ ପକ୍ଷୀ ।
 ଉଲ୍ଲଗ୍ନ ସରବେ ଆଉ ବିକଟ ବଦନ
 ସୁଶାସ୍ତର ନଖ ନାରତ ପ୍ରାୟେକ ଦଶନ ।
 ପ୍ରତଣ୍ଡ ଅନଳ ଧୂମ୍ ଜଣିବାର କାନ୍ତି
 ବଦନ ବିପ୍ରାରଣ କେହି ଅଗ୍ନି ଉଦ୍ଗାରନ୍ତି ।
 ଘୋର କିଳିକିଳା ନାତେ ଅବମା ପୂରଇ
 ପବ ଭାରେ ଦଲଦଲ ମେଦିମା ଥରଇ ।
 ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ପଲପଲ ଶକ ଆବୋରନ୍ତି
 ଲଜ୍ଜାର ଦଶନ ନଖ ଗାଡ଼େ ବିଦାରନ୍ତି ।
 ଉତ୍ତର ପିଙ୍ଗିଣ ଶବ କେହି ପାତର ତୁଣ୍ଡ
 ଗ୍ରେବାନ୍ତେ ଶଶର ଗୋଟି ହୁଅଇ ମସିଗୁଣ୍ଡ ।

କାତି ଅନ୍ତନାଡ଼ି କେହି ଗଲା ମାଳା କରେ
 କୁତୁହଳେ ଛିଲ୍ଲ ଅଙ୍ଗେ ଏକ ଶାନ୍ତି ମାରେ ।
 କରନ୍ତି ଉଦ୍‌ଦୃଶ୍ୟ ନୃତ୍ୟ ସବେ ହୋଇଣ ଦ୍ଵେଳ
 ଗାବନ୍ତି କର୍କଣ୍ଠ ଦେଇଣ ରହି ଅନର୍ଗଳ ।
 ଉନ୍ନତେ କରନ୍ତି କେଳି ସବେରେ ଶବରଙ୍ଗ ।
 ହିଲୋକେ କାହାନ୍ତି ନାହିଁ ତିଳେକ ହିଁ ଶଙ୍କା ।
 ବିବିଧ ବାଦ୍ୟରେ ଦୁଲୁକ ଉଠଇ ମସ୍ତାଷ୍ଟକ
 ଢୋଳ, ଟମକ, ଦମାଳୁ ଶବଦ ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ।
 ଶୁଣି, ଢୋଳକ, ପଖୋଜ, ଧୂଡୁକ ନାଚା
 ଡୁଇଁ ଡୁଇଁ, ତେଲଙ୍ଗି ବାଦ୍ୟ, ଧୂମ୍ରତ୍ର, ବଡ଼ଙ୍ଗିର
 ମାଦଳ, ମୃଦଙ୍ଗ ଖୋଲ ସହିତେ କରତାଳ
 ଦିକାଠି, ଦାସକାଠିଆ, କଂସାଳ ମର୍ଦଳ ।
 ତୁଷ, ଭେଷ, ଶିଦ୍ଧା, ଶବଦ ଗହଗହ
 କଣ୍ଠରେ ପଡ଼ିନ୍ତେଣ ଉଲୁସଇ ଦେବ ।
 ଖଞ୍ଜଣି, ଦୁମୁଖ ସଙ୍ଗତେ ବାଜଇ ଚଉଚଉ
 ଉପୁଜାଅଇ ମହା ସାସ କଣ୍ଠେ ଯାଆନ୍ତେଣ ପଡ଼ି
 ଘୋର ବାଦ୍ୟ ନିନାଦରେ କମ୍ପଇ ମସ୍ତାଷ୍ଟକ
 ରସିଯାକ ଲୁଗିଆଅଇ ଏହିମତି କେଳି
 ପୁନ୍ଦରେ ଆଗମ ଜାଣି ଦେବ ବିକର୍ତ୍ତନ
 ସୁଷ୍ଠାନେ ପଳାବନ୍ତି ସବ ନିଶାଚଶାଗଣ
 ସେହି ଶମଶାନ ମହିମା ଅଛି ଅପ୍ରମିଳ
 ସୁପ୍ରିଣ୍ଟ ଜିହ୍ଵାରେ ବାସୁକ ନପାରେ କହି ତ ।
 ଘୋର ବନସ୍ତ୍ର ଆବୋରିଥଲକ ଚଉକଣ
 ମଧ୍ୟେ ବିଜେ କରିଥିଲେ ଏକଇ ଲିଙ୍ଗ ମୁହିଁ
 ଏମନ୍ତେ ସତ୍ୟ ସେତୁପୁର ହାପର ଯେ ଗଲ
 ଅବଶେଷେ କଳିଯୁଗ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 କଳିର ଆଗମେ ହରଷ ତେଜ୍ୟା କରି ମନୁ
 ନିଶାଚଶାଗଣ ସବେ ଗୋପ୍ୟ କରିଲେକ ତନ୍ତ୍ର ।

ଲିଙ୍ଗ ମୃତ୍ତିକ ମାତର ସେଠାକେ ରହିଲେ
 କମେ ଶମେଶୁର ନାମେଣ ପ୍ରକଟିତ ହେଲେ ।
 ଏହିମତେ କେତେ କାଳ ଶୁଳିଗଲ ବହି
 ମୋଗଲ ପଠାଣ ଆସି ଭୋଗକଲେ ମହି ।
 ଧସାଇଣ ପଣିଲେକ ତହଁ ମରହତା ଗଣ
 ଅଖଣ୍ଡ ଶଜୁତ କରିଗଲେକ କରୁଦିନ ।
 ଆସିଲେକ କାର ହାଣ୍ଡିଆ ସବୁନ୍ତି ତଡ଼ିଣ
 ରହିଲେକ ବହୁତ କାଳ ଏଥୁ ମୁହଁ ମାଡ଼ିଣ ।
 ନଳ ବାଉଁଣ ପକାଇଣ ଭୂମି ମାପ କଲେ
 ଭୂସୁମୀଗଣକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଖଞ୍ଜିଦେଲେ ।
 ଅଦେଇତ ବସୁ ନାମେଣ ଏକଇ ବଜାବାସୀ
 କାରହାଣ୍ଡିଆଙ୍କୁ ଥିଲେ ଭକତିରେ ତେଷି ।
 ବହୁତ କରିଣ ଯୁଦ୍ଧ ଆଦର ପ୍ରତିଶାମି
 ଅବଶେଷେ ଏ ଶଣ୍ଟିର ହୋଇଲେକ ଭୂସୁମୀ ।
 ଶମେଶୁରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷ ଲଭିଲେ
 ଛୁପୁମଣ୍ଡପ ଏକଇ ତହଁ ନିର୍ଭା କଲେ ।
 ଆରମ୍ଭିଲେ ପୁଜୁବିଧ କରିଣ ଭକତି
 ଚନ୍ଦିଗେ ପ୍ରକଟିଲ ତାହାଙ୍କ କାରତି ।
 ବିଜୟ କୁମାର ପାଣ୍ଡି ଏକଇ ବ୍ରହ୍ମବୁଦ୍ଧ
 କଳାହାଣ୍ଡିରୁ ଏଠାବେ ଆସିଲେ କାହାର ।
 କେତେକାଳ କରିଣ ତହଁ ବହୁବିଧ ପୁଜା
 ଆରମ୍ଭିଲେ ଏକୋଇଣ ଦିନ ତୁଣଶୟ୍ୟ ।
 ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ବେନୁ ପଣ୍ଡା ନାମେକ ଭିଷାଣୀ
 ବ୍ରହ୍ମବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଛୁମୁରେ ମିଳିଲକ ଆସି ।
 ଉଚ୍ଚିତରେ ବ୍ରହ୍ମବୁଦ୍ଧ ତାହାନ୍ତ ଆଜ୍ଞାନକଲେ
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ବେନୁ ପୁଜା ଆରମ୍ଭିଲେ ।
 ନିରାହାରେ ଏକୋଇଣ ଦିନ ହୋନ୍ତେ ଗତ
 ସେହି ବ୍ରହ୍ମବୁଦ୍ଧ ହୋଇଲେକ ମନରେ ଉସତ ।

କାଠଯୋଡ଼ି ନଷ୍ଟ ଜଳେ ଶରୀର ପଖାଳି ।
 ଥାପିଲେ ତମ୍ଭାର ଏକର ପାପେ ବାମାକାଳୀ
 ମନ୍ତ୍ର ଉପସ୍ଥିରେ ତାହାକୁ ଜୀବନ୍ୟାସ ଦେଲେ ।
 ଶିବକାଳୀ ନାମେଣ ତାହାକୁ ଖ୍ୟାତ କରଇଲେ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ବାବୁ ଅତ୍ରେ ତୁସ୍ମାମୀ ।
 କାଳ ବଶେ ହୋଇଲେକ ପରମେକଗାମୀ
 ଦେବେନ ବୋଷ ନୃତ୍ୟ ଭୁସ୍ମାମୀ ହୋଇଲେ ।
 ଶିବକାଳୀଙ୍କର ଠାର୍ଛ ଭକ୍ତି ରଖିଲେ
 ବେନୁପଣ୍ଡାଙ୍କର ଭ୍ରାତା ପଣ୍ଡା ଯେ ଦ୍ଵେବନି ।
 ବିରେଧୀ ହୋଇଲେକ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ପୁଷ୍ଟ ବେନି
 ଗଦେଇ ପଣ୍ଡା ନାମରେ ବେନୁ ପୁଷ୍ଟ ଖ୍ୟାତ ।
 ଶୁନ୍ତୁତାପୁତ୍ରସ୍ତର ହେଲେ ନ୍ୟାୟ ଦୟନେ ରତ
 ବ୍ରହ୍ମବସ୍ତର ପାଶକର ଉଭୟେ ଆସିଲେ ।
 ତାହାକୁ ମଧ୍ୟରୁ କରି ମୀମାଂସା କରିଲେ
 ବେନୁ ଓ ଦ୍ଵେବନି ପଣ୍ଡା ତହୁଁ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ପୁଜା ଆରମ୍ଭିଲେ ବ୍ରହ୍ମବସ୍ତର ପାଶେ ଥାଇ
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କେତେକାଳ ବହିଗଲା ।
 ଅଠରଶହ ସତ୍ତ୍ଵର ଶ୍ରୀଷ୍ଟାବ ହୋଇଲା
 ସେ କ୍ଷଣେ ଦେବେନ ବୋଷ ପରମେନ ଗଲେ
 ଉଶାନ ବାବୁ ନୃତ୍ୟ ଭୁସ୍ମାମୀ ହୋଇଲେ ।
 ନ୍ୟାୟକାରୀଶ କର୍ମରେ ସାମରଥୀ ସେହି
 ତାଙ୍କ ତୁଳେ ସମକ୍ଷ ନଥୁଲେଟି କେହି ।
 ମାତ୍ର ଶିବକାଳୀ ତାହାକୁ ପରସନ୍ନ ହେଲେ
 ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ବ୍ୟକସାୟେ ଅରଜିଲେ ।
 ମାତ୍ର କଳୀଙ୍କର ଠାର୍ଛ ବଢ଼ିଲା ଭକ୍ତି
 ବିଜେମୁଳି କରଇଲେ ପରିଷ୍ଠାର ଅଛି ।
 ଚଞ୍ଚିଦିଗ୍ରୁ ବଣବୁଦା ବହୁ କଟାଇଲେ
 ଆକର ଜବସଂସାର ତହୁଁ ନିରେଧିଲେ ।

ସେ ସ୍ଥାନ ମହିଁମା ଗୋଟି ବଢ଼ିବାର ଜାଣି
 ବିଜେ କରିଲେକ ତହିଁ କନିକାର ଘଣୀ ।
 ଶିଶୀନବାବୁଙ୍କ ତୁଲେ ପରମର୍ଶ କଲେ
 ଦଷ୍ଟିଣ, ଫୂଦ କର ଦୁଇ ମୁଖଶାଳା କଲେ ।
 ଦିଲ୍ଲଣ ଆବର ଏକ ବେଷାଇର ଦର
 ଗଢ଼ିଲେ ସୁସଞ୍ଚକର ଅଶାବ ଯହର ।
 ଉକତିରେ ସେହିଠାବେ କନିକାର ଘଣୀ
 ବୁଲଦର କରି ଏକ କଲେକ ରହଣି ।
 ପରିଣଟି ଦର ବିଜେଷ୍ଟଳ ଚଉକତି
 ଥିଲେକ ରାମ ପରିଡ଼ା ଓ ଜଗନ୍ନାଥ ଜର୍ଥୀ ।
 ରଧାନାଥଙ୍କର ପିତା ରଘୁରାତ୍ମ ଥିଲେ
 ଭକ୍ତିରେ ଶିବ କାଳ ସତ୍ରିଏଁ ପୁଜିଲେ ।
 ଏମନ୍ତେ ବୃଦ୍ଧବୁଦ୍ଧଙ୍କ କାଳ ହୋଇଗଲା
 ନନ୍ଦା ତଟରେ ତାଙ୍କର ସମାଧି ହୋଇଲା
 ବେନୁ ଓ ଭୋବନ ବେନ ଭ୍ରାନ୍ତଙ୍କ ଉପର
 ପତଳ ଶିବକାଳୀଙ୍କ ପୁଜାପୁଜି ଭର ।
 ତେଇଶି ଗୁଣ୍ୟ ଭୂମିରେ ବିଜେଷ୍ଟଳ ଥିଲା
 ଶିଶୀନ ବାବୁଙ୍କ ମନେ ଶରଧା ବଳିଲା ।
 ତାହାନ୍ତପଢ଼ା ନାମେକ ପଡ଼ା ସମ୍ବୁଦ୍ଧଲେ
 ଶିବକାଳୀଙ୍କ ନାମରେ ତାହା ଖଞ୍ଜି ଦେଲେ ।
 ମାହାଲହାଟ, ଗୋପେଇ, ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପୁର
 ସବେ ଚନ୍ଦ୍ରତିରଣିଆ ଓ କାବିଲ ପୁର
 ଅକାର ବରୁଣି ପଡ଼ା, ରଘୁନାଥଯୁଦ୍ଧ
 ଦଧିକାବନପୁର ଓ ଧନରାମପୁର ।
 ପଦ୍ମପୁର ଆଦି ଏହି ପଡ଼ା ଅନ୍ତର୍ଗତ
 ଶିବକାଳୀଙ୍କ ଏ ବରି ହୋଇଲା ପ୍ରାପତ ।
 ଆରମ୍ଭିଲେ ଶ୍ୟାମ ପୁଜା ଷୋଡ଼ଶ ଉପରୁରେ
 ବଳଦାନ ମହୋତ୍ସବ ପ୍ରତି ସମ୍ମୁଦ୍ରରେ ।

ରାଜନେ ବସୁନ୍ଧରୀଶ ଦେଇ ସମାର୍ଜନି
 ଭକ୍ତିରେ ପଦଧୂର ମନ୍ତ୍ରକେ ଦେଇନ୍ତି ।
 ବେଳୁ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଏକ ପୁସ୍ତ ଯେ ଗଦେଇ
 ଦେବନି ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବୁର ପୁସ୍ତ ଯେ ଅଛଇ ।
 ବାଜର ଓ ଶ୍ୟାମ, କାମ, ରାମ ତାଙ୍କ ନାମ
 ଭକ୍ତିରେ କରନ୍ତି ସବେ ଦେବାଙ୍କ କରମ ।
 ସେ ସମୟେ ଥିଲେ ରାଜ ଭୂମି ଭୁଲକାଶ
 ନାମରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମିଶ୍ର, ଲୋଭେ ଥାନ୍ତି ପୂର ।
 ବାଜର ପଣ୍ଡାଙ୍କ ବାଜ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲେ
 ଭୁମର ରହିବ ପ୍ରୀତି ସବା ଆମ୍ବ ଭୁଲେ ।
 ତେଜଶି ଗୁଣ ଭୂମିରେ ବିଜେଷ୍ଟଳ ଅଛି
 ଦିଅସି ଆମନ୍ତ ସେହି ଭୂମି ମଧ୍ୟ କିଛି ।
 କହିଲେକ ନାଟ୍ରି କାଣୀ ମିଳ ସବୁ ଭ୍ରାତା
 କୋପେଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମିଶ୍ର ବହିଲେ ଅହନ୍ତା ।
 ରାଜବସ୍ତ୍ରାନିରେ ବହୁ ମିଥ୍ୟା ବିରତିଲେ
 ତନିଗୁଣ ଗୁଡ଼ ସବୁନ୍ତି ପ୍ରକାଙ୍କ ଲିହିଲେ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କିଛି କାଳ ଗତ ହେଲ
 ଅଧିକାର ସାବ୍ୟପ୍ରତିର ଦିବସ ଆସିଲ ।
 ପଣ୍ଡା ଭ୍ରାତା ଗଣ ବହୁ ତତପର ହୋଇଲେ
 ପରି ସାଷ୍ୟ ମାସ କିଛିହିଁ ଦେଇଣ ନ ପାରିଲେ ।
 ତନିଗୁଣ ଗୁଡ଼ିଶ ସମସ୍ତ ଭୂମି ଗୁଲିଶ ଗଲ
 ଦେବାଙ୍କ ଅଗଣୀ ହେତୁ ସେତକ ରହିଲ ।
 ଦେବା ସେବାଇତ ରୁପେ ପଣ୍ଡା ଭ୍ରାତାଗଣ
 ରାଜ ପଞ୍ଜିକାରେ ହେଇଣ ଗଲକ ଉଲ୍ଲେଖନ ।
 ପୁଜିଲେକ ଶିଶୀନ ବାବୁ ବହୁଦିନ ମାତ
 କାଳୀପଦ ନାମେଣ ପୁଷ୍ଟିକ ହୋଇଲା ପ୍ରାପତ ।
 ଫମେଣ କାଳୀ ଦ ବାବୁ ଗୁଣକନ୍ତ ହୋଇଲେ
 ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକତା ବୁଦ୍ଧି ଆରମ୍ଭଲେ ।

ପୁଷ୍ପ ନ ହୃଅନ୍ତେଣ ତାଙ୍କର ବନ୍ଦିଲକ ମତି
 କାଳୀ ପୁଜା ଆରମ୍ଭିଲେ କରିଣ ଭକ୍ତି ।
 ତାଙ୍କର ପ୍ରୋତ୍ସହ ଥୁଲେକ ବଜୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ତାହାଙ୍କ କୁଣିଷାରେ ପଡ଼ିଣ ବୋଇଲେ ଏସନ ।
 ଆହେ ଉଜ୍ଜଳୀ ପଣ୍ଡାଏ ଶୁଣସି ଆମ୍ବ ବାଣୀ
 ଆମ୍ବେ ବଜୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅବଶ୍ୟ ଅଛ ଜାଣି ।
 ବଜୀୟ ମତରେ ପୁଜା କରିବରୁ ଆମ୍ବେ
 ଲେନ୍ତା ନାହିଁ ଉଜ୍ଜଳୀୟ ପୁଜା ନବତ୍ରି ଯାଥସି କୁମେ ।
 ନାତ୍ରି ବାଣୀ ବୋଲନ୍ତେଣ ହୋଇଲକ ନ୍ୟାୟପୁରୁଷ
 ବିରତିଲେ କାଳୀପଦ କପଟ ଓ ଛନ୍ଦ ।
 ଗିର୍ଦ୍ଧାରି ପ୍ରସାଦ ବୋଷ ନାମେଣ ଶାଜ କର୍ମବ୍ରତ
 ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରରେ ଦେଲେକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ସଦ୍ବ ସତ୍ୟ କରି ।
 ବ୍ରାହ୍ମବସ୍ତ୍ର ଏହି ଦେଖା ଆପନା କରିଛରୁ
 ଉଜ୍ଜଳୀୟ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ସେଜ୍ଞାରେ ଦେଇଛରୁ ।
 କାଳୀପଦ ବାବୁଙ୍କର ଏହା ନୂହଇ ବିପ୍ର
 ଶୁଣିଣ ନ୍ୟାୟପୁରୁଷଙ୍କର ତୋଷ ହୋଇଲକ ଚିତ୍ତ ।
 ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵ ଅନ୍ତେ ମୀମାଂସା ସେହି କଲେକ ଏମନ୍ତ
 ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଅଧିକାର ହୋଇଲକ ସାବ୍ୟସ୍ତ ।
 ବିମଳବାବୁ ନାମେଣ ଏକଇ ଶିଷ୍ଟକ
 ବହୁକାଳ ଯାଏ ଥୁଲେକ ହୋଇଣ ଅପୁର୍ବିକ ।
 ଠାକୁରଣୀଙ୍କର ବହୁତ ସେବା ପୁଜା କରିଲେ
 ସିଂହଦାର ଅଗ୍ରଭାଗେ କପାଟ ଥାପିଲେ ।
 ମଧ୍ୟଗର ମାଗ୍ ଏକଇ କରିଲେ ପରିଷ୍ଵାର
 ଗୋଡ଼ିରୂନ ହୃଅଣି କରିଲେକ ତାହାର ଉପର ।
 କାଣୀ ଅଧିକାଶ ଆଉ ନାରପୁଣ ଦାସ
 ବାମେଇକ ବାବୁ ଠୁଳ ହୋଇଲେ ଦେଖାଙ୍କର ପାଶ ।
 ସପ୍ତାବ୍ଦିବର୍ଷ ତହିଁ ରତନା କରିଲେ
 ଆଠଜଣ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ତହିଁରେ ଖଞ୍ଜିଲେ ।

ଶାତ୍ରୀ ଶଙ୍ଖାରେ ଦେଖାନ୍ତୁ କଲେକ ମାଜଣା
 ଗୁଡ଼ିଆ ଦୋକାନ ଥାପିଣ ଲଭିଲେ ପାଉଣା ।
 ଯଶ୍ନାନ ବାବୁ ନାମେଣ ଏକଇ ଭକତ
 ଦେଖାଇର ପାଦ ପଦ୍ମେ ରଖଇ ସଦା ଚିତ୍ତ ।
 ସିଂହଦାରରେ କବାଟ ଏକଇ ପାତିଲେ
 ନାଟନ୍ତର ରୋଷାଇଦର ନିର୍ମଣିଲେ ।
 ମଙ୍ଗଳା ଚଣ୍ଡୀର ପାଠ କଲେକ ଥାପନ
 ଖଞ୍ଜିଦେଲେକ ତହିଁ ଏକଇ ବଜୀପୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ପୁରାତନ ଛୁଟ ପାଟି ନିକଳନ୍ତେ ପାଣି
 ଚିନ୍ତମଣି ଆଶ୍ରୟେ ଯେ ପାରିଲେକ ଜାଣି ।
 ଗୋପାଳ ପ୍ରହରନଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ମିଳିଲେ
 ନୃତନ କରିଣ ରଷ୍ଟ୍ରକ ଦର ନିର୍ଭା କଲେ ।
 ରଙ୍ଗନାଲ ମୋଦ ନାମେଣ ଏକଇ ମାତ୍ରାଶ୍ରଦ୍ଧ
 ସେଠାବରେ ଏକଇ ଦେଉଳ ତହିଁ ଦେଲ ଗଢ଼ି ।
 ବିଷ୍ଣୁ ମୋହନ ନନ୍ଦୀ ଯେ ଏକଇ ଭକତ ଥିଲେ ।
 ପଥରର କୁପ ଏକଇ ତହିଁ ଖୋଲାଇଲେ ।
 ଦେବୋତ୍ତର ଦିଦ୍ବାଗ ଏକଇ ଏସନ ସମୟେ
 ଦେବବିର ରକ୍ଷାପାଇଁ ହୋଇଲାକ ଉଦୟେ ।
 କାଳୀପଦକ ବଣଜ ଶିବେନ୍ଦ୍ର ଯେ ଥିଲେ
 ସାମନ୍ତ ପଡ଼ାକୁ କ୍ୟାଗେ ବିଦୟୁ କରିଲେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଆଶ୍ରୟେ ଯେ ନେଲେକ ତାହାନ୍ତ
 ଭୋଗକର ତନିକଷ୍ଟ ପୁଜିଲେକ ମାତ୍ର ।
 କଇଷ୍ଟକ ମହାନ୍ତିକୁ ସେହି ବିନ୍ଦୁ କଲେ
 କାଳଭମେଣ ଅଞ୍ଚଳ ହୃଦୟରେ ତାହାନ୍ତ ସମ୍ପିଲେ ।
 ଏଥମଧ୍ୟେ ତହିଁ ନିର୍ମଣ ହୋଇଣ ଅଛଇ
 ବକୁଳେଶ୍ୱର ଓ ବିଷ୍ଣୁନ୍ଦର ଯେ ଦୁଇ ।
 ସାର୍ଵତନ ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା ଅଟଇ ଘଜକର
 ମିହା ଅଟେ ବିଜେଷ୍ଟଳ କାଳୀ ମାତାଙ୍କର ।

ଆଗୋ କାଳୀମାତ୍ର ମୋତେ ହେବାକ୍ ସଦୟ
 ସଦା ତୋର ପଦ୍ମପାଦେ ଥାଉ ମୋର ଲୟ ।
 ତୋହର କରୁଣା ମାତ୍ର ଯଦ୍ୟପି ଲଭିବାର୍ଜି
 ଉଦ୍‌ଯୋଗ ପଦ୍ମ ଗୋଟି ହେଲେ ଲେଖିବାର୍ଜି ।
 ଶୁଣସି ହେ ପୁଞ୍ଜନନେ ଏହି ପଦ୍ମ କଥା
 ଯାହା ଶୁଣିବା ମାସକେ ହୃଦ୍ୟ ଯିବ ବ୍ୟଥା ।
 ଅତି ପ୍ରଭୁଷ୍ଵର ବୁଡ଼ା ଗୁନେଇ ଉଠିଲ
 ଚରଚର ହେଇଣ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସମାପନ କରିଲ ।
 ଅଧିକାଶ, କଟୁଆଳ, ଡାକୁଆକୁ ବାର
 ସଦଳବଳ ଠାକୁରଙ୍କ ମନ୍ଦରେ ଗମଇ ।
 ବିନୟେ ଅଧିକାଶକୁ ବୋଲଇ ବରନ
 ଲେଡ଼ା ଆଖଡ଼ାର ଗୁରୁ ଏଥର ବହନ ।
 ଦିଅସି ଶ୍ରାମୁଖ କେହୁ ଯାଉ ତା ଅଗ୍ରତ
 ଡାକ ଆଣ୍ଟାର ଗୁରୁ ଏହିଠାବେ ଲେଡ଼ିଣ ତାହାକ୍ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଡାକୁଆ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 ଆଖଡ଼ା ଗୁରୁ ସଙ୍ଗତେ ତହିଁ ଲେଉଠିଲ ।
 ଦିମେ ପ୍ରବେଶିଲେକ ତହିଁ ହୋଇଣ ଜଣ ଜଣ
 ଜଗା, ମାଗା, ଆବର ବ୍ୟମନାମୀର ଆପଣ ।
 ସରବେ ବସନ୍ତେଣ ଅଧିକାଶବୋଲଇ କଞ୍ଚକ
 ପଦ୍ମ ସନମତେ ହେଲକ ସିନ୍ଧାନ ଏହି ମତି ।
 ଏହି ପଥେ ଗାରବାଦ୍ୟ କଦାପି ନ ଛୁଟିବା
 ଏ ନିମିତ୍ତେ ମାଥ ଯାଉ, ରହିଥାଉ ଅବା ।
 ଭକ୍ତପୁର ଜନେ ତହିଁ କରିଛନ୍ତି ଆଖ୍
 ନିଶ୍ଚୟ ବଜାଇଣ ଯିବେ ସଜାଇଣ ଥାନ୍ ।
 କେମନ୍ତେ ତାହାକ୍ ଆମ୍ବେ ନିରୋଧବା ଦୂର
 କହମି ଉପାୟ ସବୁନ୍ତି ଅରେ ଅଖଡ଼ାର ଗୁରୁ
 ଅଧିକାଶ କଥା ସଙ୍ଗତେ କଥାକୁ ଫୋଣ୍ଟଲ
 ପକୁଆ ଗୁନେଇ ବୁଡ଼ା ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲ ।

ଉଠି ପଡ଼ସି ଏବେ କାବୁ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ
 ତୁହି ଏକା ଏ ସାହିର ଅଟୁ ମହାମେରୁ ।
 କାଢି ହାତେ ତୁହି ଯଦ୍ୟପି ଧାଉଁ ଗଲଗାଜି
 ପାଇକପତି ହେଲେ ତ ଭୟରେ ପଳାଇବ ଭାଜି ।
 ଦ ପୁଞ୍ଜା ବୋଲୁଅ ଯଦ୍ୟପି ତୋହର ପାଶେ ଥୁବ
 ନଳିଆ ପାଇକ ମଧ୍ୟ ପଣିଣ ନ ପାରିବ ।
 ଏକାହୋଇ ମର୍ଦଣ ପାରୁ ଛ'ସାତ ପୁରୁଷ
 ତୁ ଅଟୁ ମଉ କେଶରୀ ଆନେ ସବୁ ମେଷ ।
 ତୁହି ତ ପ୍ରଳୟ ବହି କାଠ ଶବ୍ଦୁଶଣ
 ତଷଣାନ୍ତି କରିପାରୁ ତାହାନ୍ତ ଦହନ ।
 ତୁହି ଅଣବୁଣ କାପୁ ଶବ୍ଦୁଏ ତିରଣ
 ପୁକ୍କାରେ ପଡ଼ିବେ ଯାଇଣ ସହୟ ଯୋଜନ ।
 କଳିର ଭାବେଇ ମଲ୍ଲ କ୍ଷୟ କୁଳ ଷଣ୍ଠା
 ସର ନ ହୋଇବେ ତୋତେ ଭଲପୂର ମେଣ୍ଟା ।
 ଅର୍ଦେଦ୍ୟ ଶଶର ତୋଦର ଆରେ ବଜ୍ରସେହା
 ଦ ପୁଞ୍ଜା ରଷ୍ଟକ ମାଥେ କରିପାରୁ ଚୁନା ।
 ଶରଣ ରଷ୍ଟଣ ବାନା, ଛଠ ମହା କାଢି
 ଶିଥୁଳତା ଏ ସମୟେ ନ ଯୋଗାଏ ଆଉ ।
 ଶିର ଝୁଣି ଉଠିପଡ଼ି ଆରେ ଗୋଳରଙ୍ଗା
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ଆମେ ଗୋଳରେ ନିଶକା
 ବୁଝିବୁ ତ ସବୁ କାବୁ ଯେମନ୍ତ ଅବସ୍ଥା
 ବିଳମ୍ବ ନକର କରସି ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ଏଥକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବାବୁ ଯେମନ୍ତ କରିବୁ
 ଆମ୍ବେମାନେ ସେ ସବୁଟି ଅବଶ୍ୟ ପାଳିବୁ ।
 ଗୁନେଇ ମୁଖୁ ଏସନ ଗୁଟୁ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଉଠିଲ ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁ କୋପେ ଶିନ୍ ଝଣ୍ଟି ।
 ବୋଇଲ ହୃଥ୍ୟ ଏବେ ସରବେ ନଶ୍ଵନ୍ତ
 ସାହି ରଷ୍ଟା ଭାର ଏବେ ଲାଗିଲ ଧାନ୍ତି ।

ସବେ କଥିଣ କେଣ୍ଟି ମୋହର ସାମରଥ ପଣ
 ଏକା ହୋଇ ନିବାରିବ ଭକ୍ତପୁର ଜନ ।
 ତେଳପରୁ ଠେଙ୍ଗା ମୋହର କରୁଛଇ ବିଶ୍ଵାମି
 ପଡ଼ିନାହିଁ ତାହାର ଯେବଣ୍ଟା କରିବାକୁ କାମ ।
 ଆଜିଯାଏ ଭାବୁ ଉପରେ ନିଷ୍ଠାଲେ ରହିଥିଲା
 କାଢ଼ିବରୁ ତାହାକୁ ଆଜ ସମୟ ହୋଇଲା ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେହି ଠେଙ୍ଗାଗୋଟି ମୋହର ହୁଣ୍ଡେ ଥିବ
 ଯମ କାପୁଡ଼ା ଏଥିରୁ ପଣିଣ ନ ପାରିବ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଏଥିରୁ ଘୋର ତେଲବୃଷ୍ଟି ହୋଏ
 କକଡ଼ା ମାସ କରକା ବୃଷ୍ଟିର ପରାଏ ।
 ତତ୍ତ୍ଵମୂଖୀ କାଢ଼ି ମୁହିଁ ଡାରରେ ଦୁଲଇଣ
 ହେଲେ ତେଲ ବୃଷ୍ଟି ସମସ୍ତ ପାରଇ ନିବାରିଣ ।
 ବାହିର ବିଦ୍ରାତେ ସବୁ ହେଲା ଯିବେ ଉଦ୍ଧି
 ଏଠାକେ ଏକର ହେଲେ ନପାରିବ ପଡ଼ି ।
 ଥାଉ ପଞ୍ଚେ ତାଙ୍କ ହାତେ ଛେଲୁ , କୁନ୍ତ, ଖଣ୍ଡା
 ବଜ୍ରୀ, ମୁଦୁଲର, କାତି, ପର୍ଣ୍ଣ ଗଣ୍ଡା ଗଣ୍ଡା ।
 ନଳି, ଅଗ୍ନି ବାଣ, ଅବା ବିଷ୍ଣୋଟକ ଗୋଲା
 ଶାର, କାଚକୁମ୍ବ ଥାଉ ଅସୁମାରି ତେଲ ।
 ଏକା ହୋଇଣ ସିଂହ ପ୍ରାୟେକ ସବୁନ୍ତି ଘୋଟିବରୁ
 ଆଖି ପିହୁଳାକେ ମନ୍ତ୍ର ଘରୁଡ଼ାର ଦେବରୁ ।
 ମୁଁ ପଣେ ଯେହି ତାଙ୍କର ସପକ୍ଷେ ଆସିବ
 ଅବଶ୍ୟ ମୋହର ହୁଣ୍ଡେ ପ୍ରାରକ ପାଇବ ।
 ଆସୁ ବି ପାଇକପତି ସାଜି ତାର ଥାଟ
 ଯମର ସଙ୍କତେ ସବୁନ୍ତି କରଇବରୁ ଭେଟ ।
 ଯନ୍ମ ରଥ ଗୋଟି ତାର ମାଥେ ଦେବର ଠେଲି
 ଶହେ ଭଡ଼ା ପରିଯନ୍ତେ ନେଇୟିବ ପେଲି ।
 ଛେତି ଛୁଟି କରିବରୁ ସବେ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ଲଭନ ହୋଇ ପଡ଼ିବେ ପଥେ ଗଣ୍ଡା ଗଣ୍ଡା ।

ଉଦ୍‌ଯୋଗ ସେହି ସିଂହ ଶୁଣାଳର ପଲ
 ତେସନେ ଉଦ୍‌ଯୋଗକୁ ଉଚ୍ଛଵିତ କଲ ।
 ଯଦ୍ୟପି ନଳିଆ ଆସିବେ ଶମ୍ଭୁ ଜୀବ ଧରି
 ମୋହର ବାନ୍ଧ ବିଦ୍ୟାକୁ ନପିବେ ଉବୁରି ।
 ବିକଳେ ଦେଇଣ ଯେହୁ ଦାନ୍ତରେ ତିରଣ
 ମୋହର ପାଦତଳେ ଦେଗେ ପଣ୍ଡିତ ଶରଣ ।
 ଷମ ଷମ କୋଳ କହିବେ ହୋଇଣ ଉଚ୍ଛଵିଲ
 ଅଥବା ମୋ ଦୁଇ ଗୋଡ଼ ମଧ୍ୟେ ଯିବେ ଗଳ ।
 ମୋହର ପାଦଧୂଳି ନେଇ ଲଗାଇବେ ମାଥେ
 ଭୂମିରେ ଉତ୍ଥାନ ହୋଇଣ ପଢିବ ନିସତେ ।
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାକୁ ମୁହଁ ଦେବଇଁ ଅଭୟ
 ଅଷ୍ଟକ ରହିବ ତାହାର ଶଶର ନିଶ୍ଚପୁ ।
 କୋଳ କରି ଆଶ୍ୱାସିବ ତାହାକୁ ସ୍ନେହ ଭରେ
 କରିବଇଁ ଗଭରକ ବହୁତ ପରକାରେ ।
 ଶୁଆଇ ପିଆଇ ଯତନେ କରିବଇଁ ସାନ୍ତୁମ
 ଶରଣ କରୁଳ ପଦ ବହୁ ମୋର ନାମ ।
 ଏମନ୍ତ ଦେଖନ୍ତେଣ ସବ୍ବ ଉଚ୍ଛଵି ଜନ
 ଶରଣ ପଣ୍ଡିତା ପାଇଁ ହୋଇବେ ଉଚ୍ଛନ୍ତ ।
 ଦନ୍ତରେ ତରଣ ଦେଇ ସରିଏଁ ଆସିବେ
 ବିନପୁ କଚନ କହିଣ ଆମ୍ବନ୍ତ ତୋଷିବେ ।
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାକୁ ମୁହଁ ରକ୍ଷା କରିବଇଁ
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ କାନା ମୋହର ଅଛଇଁ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଆମ ସାହିଆ ରତ୍ନବେଳ ଦ୍ଵାରା
 ନିଶ୍ଚପୁ ଭୋଗିବେଳ ତହିଁ ବହୁତ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଅଧିକାଶ ହୋଇଲା କୁପିତ
 ବୋଇଲା ଆରେରେ ଶୁଣୁ ଏ କି ବିପଶାତ ।
 ପ୍ରଭାବୁ ଉଠିଣ ତୁହି ପିଲକୁଳି ତାନ୍ତ
 ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇ ମାଡ଼ ।

କାଟ ଚିହ୍ନିପାରୁ ନାହିଁ ଆରେ ଦିନକଣା
 ପ୍ରଭାତରୁ ତାତି ପିଲଣ ବୁଢ଼ି କଲୁ ବଣା ।
 ଦେଖୁଛି ତୋହର ଦେଇ କାୟ୍ୟ ନ ହୋଇବ
 ଅନିମିତ୍ତେ ସାହିକ ବିପଦ ଘୋଟିବ ।
 ଆରେ ମୁଢ଼ କହୁଥିଲୁ କରିଣ ପବ ଟାଣ
 କାଡ଼ିରେ ଘରଡି ଦେବୁ ଭକ୍ତିପୂର ଜନ ।
 ସେ ପଥରୁ କେସନେ ମୁଢ଼ ଗଲୁ ତୁହି ଅପସରି
 ଏବେ ନିଜ ସାହି ଆଡ଼ି ଅସୁ ବୈରଭାବ ଧରି ।
 ରୁଙ୍ଗ ରୁଙ୍ଗିଆ ବଟିଆ ଚହେଁ ବେଗେ ଉଠି
 କହିଲକ କପାଳରେ ବେନିକର ପିଟି ।
 ଯଦ୍ୟପି ଆଖଡ଼ା ଗୁର ହୋଇଲକ ଅଇରି
 ସରଗଲ ଜାଣସି ଏବେ ଆମ୍ବ ସାହି ଶିଶ ।
 ଏହି ସାହି ମଧ୍ୟେ ଥିବା ଆଉ ନ ଯୋଗାଇ
 ଗୁଲ ଏ ସାହି ଉପେଷ୍ଟ ଯିବାକ ପଳାଇ ।
 ଶାସ୍ତରେ ଲେଖା ଅଛଇ ଯେଉଁ ଉପେଷ୍ଟକା ସ୍ଥାନ
 ଗୋଟି ଗୋଟି କହିବର ଶୁଣସି ମନଦେଇଣ ।
 ହତଶିଶ ଗ୍ରାମ ଆବର ନଥା କୁଳ କାସ
 ଅର୍କ ଉଗୁ ଅଙ୍କାଳିକା ଯହିଁ ଲଗଇ ସାସ ।
 ହନ ଲଗିଥିବା ସ୍ଥାଳ ଅପାଣିଆ ଥାନ
 ମାତ ସମାଗମ ଆବର ଘୋର ଶମଶାନ ।
 ଯେବୟ ସ୍ଥାଳେ ଜୀବ ମଧ୍ୟେ ଶବୁର ଉଭିବ
 ତଷ୍ଠାନ୍ତି ଏହି ସବୁ ସ୍ଥାଳ ଉପେଷ୍ଟିବ ।
 ଯେବୟ ଆମ୍ବ ଭାଇ କଲକ ଆମ୍ବନ୍ତ କଟାଳ
 ଏଥିଲ ରହିଲେ ଆଉ ନହିଁ ଶୁଭ ଫଳ ।
 ନସ୍ତୁତୀ ତାର ବାଣୀ ଗୃହାର ଲେଖୁଆ
 ଏପରି ପୁରୁଣା କଥ କହି ହୋଇଲକ ଠିଆ
 ଏବେ ଯେବଣ ସ୍ଥାଳ ଚଞ୍ଚିନ କରିବା ଯୋଗାଇ
 ଶୁଣସି ସୁଜ୍ଜନେ ଏବେ ତାହା କହୁଛଇଁ ।

ନର ମନମୁଖ ଶାତ ଚକ୍ରପାଣ୍ଠୀ ସ୍ଥାନ
 ଆବର ରହିଛୁ ଯେତେକ ନିମ୍ନଭୂମିମାନ ।
 ଶ୍ରୀପୁତ୍ରଶାଲା ଆବର ରଜମଞ୍ଚ ପାଶ
 ଯନ୍ତ୍ରଶାଲା ଯଦ୍ଵି ଦୃଅଳ ଶବଦ କର୍ଷଣ ।
 ମାଦକ ବିଷୟ ସ୍ଥଳି, ଶଣିକାର ସର
 ବାସ କରିଥାଆଇ ଯଦ୍ଵି ଲେଖା ସାହୁକାର ।
 କହୁମାସ ଶୁଳ୍କ ବାକୀ ପଡ଼ିଥିବା ଘର
 କଳହୁଡ଼ୀ ପୁରଣ ଥୁକେ ଯେବଣ ସ୍ଥାନର ।
 ଶୁନା ସଂଗ୍ରହ ସବଦା ଦେଉଣ ଥୁବା ସ୍ଥାନ
 ଦେଶାଭରେ ଦେଇଣ ଥୁବେ ଯେ ଠାବରେ କାନ ।
 ଏସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଥୁଲେ ବିପଦ ପଡ଼ଇ
 ବିଜ୍ଞଜନ ଏମନ୍ତ ସ୍ଥାନ ବର୍ଜନ କରଇ ।
 କାଳଖଣ୍ଡି ଜଗ ବୋଲଇ ଶୁଣିଣ ସମସ୍ତ
 ଗୁହାର ଲେଖୁଆ କଥା ଅଟଇ ସଥିର୍ଥ ।
 ମନାର ପାଖୁଡ଼ା ପ୍ରାୟେକ କରିଣ ନପୁନ
 ଫେଧରେ ଅଧିକାଶ ବୋଲଇ ଏମଣ୍ଡ ବଚନ ।
 ଜଣକ ଦୁଷ୍ଟମ୍ବ ଲୁଗିଣ ଇଚ୍ଛ କ ପାମରେ
 ଜନମ ଭୁର୍ବୁ ତେଜ ପଳାଇବ ଦୁରେ ।
 ଅଟଇ କବା ସେ ମଦୁଆ ଏକଇ ଶାଙ୍କୁଳ
 ଆବର ସମସ୍ତେ ଆମ୍ବେ ଅଟୁ ଛେଳ ପଲ ।
 ଆମ୍ବେ ସହେ ଏକ ହୋଇଣ ଉପାୟ କରିବା
 ରକ୍ତବୁରଜନେ ଏଥୁ ପଶାଇ ନ ଦେବା ।
 ଯାଉ ସେ ମଦୁଆ ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତାହା କରୁ
 ଭବନେବାକ ମରଣ ଗଲ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ ।
 ଦାରୁଣ ଝିଦ୍ଧାସ କାଣୀ ତାହାର ମୁଖୁ ଶୁଣି
 ବିନୟେ ଗୁନେଇ ବୁଡ଼ା ବୋଲନ୍କ ବାଣୀ ।
 ନ କୁହସି ଅଧିକାଶ ଏମନ୍ତ ବଚନ
 ଭୋଲରେ ଆଖନ୍ତା ଗୁରୁ ହରଇଛୁ ଜ୍ଞାନ ।

ମଥାରୁ ତାଡ଼ ପ୍ରାକର୍ମ ଗଲେକ ଅପସର
 ଭ୍ରମ ବୁଝି ପାରିବ ସେହି ଜ୍ଞାନବନ୍ଧ ପରି ।
 କଟୁର ଗନ୍ଧିଆ ବସିଣ ସମସ୍ତ ଶୁଣୁଥିଲ
 ଠହ ଠହ ଦସିଣ ସେହି ଏମନ୍ତ ବୋଇଲ ।
 ଏଠାବେ ହୋଇଲକ ଯାହା, ଅଟଇ ସମସ୍ତ
 ଗଣୀହାଟ ଶୁକୁଳକାର ପ୍ରାୟେକ ଚରିତ ।
 ସବୁଜନେ ପୁଜ୍ଜାକଲେ କେମନ୍ତ ସେହିକଥା
 ସଞ୍ଚିତିଣ କହସି କାବୁ ଯାଉ ମନ୍ଦ ବ୍ୟଥା ।
 କଟୁର ଗନ୍ଧିଆ ତହୁଁ ବୋଇଲକ ଗୀର
 ଗଣୀହାଟ ଗ୍ରାମେ ଥିଲକ ଏକଇ ଶୁକୁଳକାର ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁ ପ୍ରାୟେକ ସେହି ଯେ ଅଟଇ
 ତାଡ଼ର ସେବନେ ତାର ଦିନ ନ ଅଣଇ ।
 ଗର୍ଭ'ଭେକ ଥିଲ ତାର ହୃଦୟପୂଣ୍ଡ ଅତି
 ତାହା ଯୋଗୁ ତାର ହେଲକ ଅଶେଷ ବଡ଼ତି ।
 ଦିନେ ଥୋଇ ତାର ପୃଷ୍ଠେ ବସୁ ବେନ ଭାର
 ଦଣ୍ଡହସ୍ତେ ଡଳି ଡଳି ଶୁଲଇ ଶୁକୁଳକାର ।
 ତାଡ଼ର ଭୋଲରେ ତାର ଅଶକତ ତନୁ
 କୁର୍ବାଷା ନିକଳି ପଡ଼ଇ ସବଦା ବଦନ୍ତୁ ।
 ଡଳି ଶୁଲନ୍ଦେଶ ସେହି ଏମନ୍ତ ଭାବିଲ
 ଏହି ଗର୍ଭ'ର କହୁତ ଆମୁନ୍ତ ସେବିଲ ।
 ଏହା ଯୋଗୁ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲକ ବହୁଧନ
 ଧନ ହେବୁ ବଡ଼ତି ହୋଇଲକ ସନମାନ ।
 ନଗରର ଶ୍ରେଷ୍ଠୀୟାରୁ ଭୁତ୍ୟ ପରିଯନ୍ତେ
 ସବୁନ୍ତି ଖଟିଲି ମୁଁ ଏହାର ନିମିତ୍ତେ ।
 ସରିଏଁ ଶରଧାକଲେ ମୋ ଖଟଣି ପାଇଁ
 କେବେକି ଗର୍ଭ'ର ରଣ ସୁରି ପାରିବରୁ ।
 ସବ୍ୟପି ଏହି ଗର୍ଭ'ର କାଳେ ହୋଇବ ଅଶକତ
 ଆଣିବରୁ ଆନ ଗଧ ଖଟଣି ନିମିତ୍ତ ।

ସହନେ ଗର୍ଭ'ର ଜାତି ସ୍ଵଭାବେଣ ମନ
 ଆନ ଗର୍ଭ'ରେକ ଦେଖି ବିରଚିବ ଦୁନ ।
 ତେଁ ସା ଦେଇ ତାର ପାଶେ ଯାଉଥୁବ ଯେପି
 କାମୁକିବ ପୁଲା ପୁଲା ହୋଇ ମହାକୋପୀ ।
 ଦିନରୁତି ଲଗାଇବ ଗୋଳ ଏହି ଦୁଷ୍ଟ
 ମୋ ମଢ଼ିଆ ସୁଖ ଶାନ୍ତି କରିଦେବ ନଷ୍ଟ ।
 ଯେତେହେଁ ନିବାରିଲେ ନଶୁଣିବ ଏହୁ
 ସଦା କଳି ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଡ଼ିଣ ଯିବେ ଦେହୁ ।
 ଏହା ଦେଖି ଜାତିଆଶେ କରିବେକ ଟାହି
 ଅପଣ୍ୟାତି ଦେବେ ମୋତେ ଅଲଜୁକ କହି ।
 ବୋଲିବେକ ଗୃହ ଅଗ୍ରତେ ଦେଖୁ ସଦା ହନ୍ତ
 ଜାଣିଆ ଲିହିଛୁ ଦଇବ ତୋ କପାଳେ ମନ ।
 ନପୁଂସ ପରାଏ ତୁହି ଅଟୁ ଏତେ ହୁନ
 ହନ୍ତ ନିବାରଣେ ତୁହି ନହେଲୁ ଭଜନ ।
 ଗୁର ଏ ଗର୍ଭ'ର ଲଗି ଏ ଝିଦ୍ଧାସ କାଣୀ
 ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଥାଉ ମୁହିଁ ନ ପାରିବ ଶୁଣି ।
 ଏ ଗର୍ଭ'ର ପ୍ରାଣ ଗୋଟି ଆଜ ବିନାଶିବ
 ତାହା ଯୋଗୁ ଏ ଅପଣ୍ୟାତି ସହି ନ ପାରିବ ।”
 ଏହା ଭାବ ବହିଲକ ହୁଦେ ଗୁରୁତମ
 ଦଣ୍ଡ ଉଞ୍ଚାଇଣ ଆମୋଶର ଯେସନେକ ଯମ ।
 ରେରେକାର ରତ୍ନ ଦେଇ ବଣ୍ଡ ଉଠାଇଲ
 କୁରୁଳ ଚନ୍ଦ ପ୍ରାୟେକ ଆଶି ବୁଲଇଲ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପରାଏ ଗଧ ମାଥେ ଦେଲକ ପିଟି
 ପରାଣ ତେଜିଣ ଗର୍ଭ'ର ପଡ଼ିଲକ ଲେଟି ।
 ତାତିର ପ୍ରାକମ୍ ତୁଟନ୍ତେ ସମସ୍ତ ବୁଝିଲ
 କି କଳି କି କଳି କହି ମୁଣ୍ଡ କୋଡ଼ିହେଲ ।
 ଏହିମତି ହୋଇଅଛଇ ଗୁରୁ ଭୋଲ ଏବେ
 ତାତିର ପ୍ରାକମ୍ ଗଲେ ସମସ୍ତ ବୁଝିବେ ।

ଆଶ୍ଵାସିଣ ଗୁରୁ ଗୁନେଇ ବୋଲଇ ବଚନ
 ଏତେବେଳେ କାବୁ ବିହୁନିତ ନ କରସି ମନ ।
 ନିବାରିକା କେସନେକ ଭକ୍ତିପୂର ଜନ
 ସମସ୍ତ ଉପାୟ ଛାଇ କରସି କହନ ।
 ସମସ୍ତେ ତ ତୋହାରେ ରହିଛନ୍ତି ରୁଦ୍ଧି
 ବ୍ୟବସ୍ଥା କରସି ଖଟତ ଯାହା ହେବ ଯତ୍ତି ।
 ଏସନେକ ଶୁଣି ଗୁରୁ ସାଷ୍ଟ୍ରମ ଦେଇଲ
 ଅତି ସାବଧାନ ହେ ଇଣ ପୁନଶ୍ଚ ବେ ଇଲ ।
 ଗୋଲ ପାଇଁ ହୋଇଥାଅଇ ସଦା ପ୍ରସ୍ତୁ ଜନ
 କାର କ୍ଷାରଜଳ କୁମ୍ଭି, ଦଣ୍ଡ, ଢେଲମାନ ।
 ଅକାମ୍ନୁଚକୁମ୍ଭି, ବଜ୍ରବାଟୁଳି ଓ ଖଡ଼ା
 ତରଳ ପୁଷ୍ପ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଟୁକା ହୃଅଇ ଲୋଡ଼ା ।
 ଆଗରୁ ଏସବୁ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବ
 ଗୋଲବେଳେ ଖୋଜିବାକୁ ଯେମନ୍ତେ ନୋହିବ ।
 ସାହିର ସବୁ ଭେଣ୍ଟିଆ ହୃଅସି ଛାପାରା
 ସମସ୍ତ ଗୋଲ ଦରବ ରଖସି ବେଗବେଗ ।
 ପ୍ରଥମ ଦଲେ ରହିବେକ ସବୁ ବାଟୁଳିଆ
 ସାହି ମୁଣ୍ଡେ ଲୁଚି ଛପି ହୋଇବେକ ଠିଆ ।
 କଣ୍ଠା ବାଉଁଶର ଖଡ଼ା, ଚିକିଟା ବାଟୁଳି
 ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତେ ଥୁବ ଶତେକରୁ ବଳି ।
 ଲୁଚିଲ ଆନରୁ ଟାଣି କଣ୍ଠୀଯାଏ ଗୁଣ
 ବରଷିବେ କଞ୍ଜ ବାଟୁଳି କରକା ସମାନ ।
 ବାଟୁଳିର ମନ୍ତ୍ରମାତ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ତାହାର ମାତ୍ରରେ କମ୍ପି ଯାଆନ୍ତି ସୁରପୁର ।
 ହାତା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଯିବ ଛୁଡ଼ିଣ ପଳାଇ
 ଛୁର ମାନବାର କଥା ଜିପ କହିବରୁଁ ।
 ଚିକିଟା ଖୋଲାଇ ଆଶସି ବାଲକେ ପଠିଆଇ
 ଦଳସି ତାହାନ୍ତି ଭଲ ବାଲ କିଛି ଦେଇ ।

ବରକୋଳି ପ୍ରମାଣେ ଗତସି ବାଟୁଳି ତହିଁରେ
 ଭଲକରିଣ ପୋଡ଼ି ଦିଅସି ପକାଇ ନିଆଁରେ ।
 କଣ୍ଠା ବାଉଁଶ କାଟି କରସି ଫନ୍ଦା ଫନ୍ଦା
 ନିର୍ମଣ କରସି ତହିଁରେ ବାଟୁଳିର ଖନ୍ଦା ।
 କାରମାସିଆର ଗୁଣ ଦିଅସି ତହିଁରେ
 ହାତ ସାଧ ନିଅସି ସବେ ଦିନ ଦୁଇଟାରେ ।
 ବାଟୁଳିଆମାନେ ହେବେ ଆଗୁଆଣି ଥାଟ
 ଶକିବେ ଶତ୍ରୁଏ ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ମୁଶଟ ।
 ତାହାଙ୍କ ପଣ୍ଡାତେ ଥୁବେକ ଡେଲ ଫୋପାଡ଼ା
 ଯେ ଯାହା ଏଇ ପଣ୍ଡାତେ ହୋଇଥୁବେ ଠିଆ ।
 ଛୋଟ ବଡ଼ ଡେଲ ସବୁ ପୀତ କରିଥୁବେ
 ଶତ୍ରୁ ଉପଗତ ହେବା ମାସକେ ବରଷିବେ ।
 ବାଟୁଳିଆ ଲଦି ଶତ୍ରୁ ଯତ୍ୟପି ଆସିବ
 ଏହିମାନଙ୍କର ପାଶୁ ନିଶ୍ଚେ ନିବର୍ତ୍ତିବ ।
 ସ୍ଵପୁଂ ମହାଦେବ ଡେଲ ବିଦ୍ୟାତେ କମନ୍ତି
 ରଷ୍ଟ୍ର ସୁମରିଣ ସେହି ଭପ୍ରେ ପଳାବନ୍ତି ।
 ଶକପଥେ ପୀତ ହୋଇଅଛଇ କଳା ଗେଟି
 ବାହୁ ବାହୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଆଣିବ ସାଉଁଟି ।
 ଆଗରୁ ସାଇତି କରି ଏ ସବୁ ରଖିବ
 ପ୍ରପ୍ରେକ୍ଷନକେଲେ ଲୋଡ଼ିବା ଯେସନେ ନପଡ଼ିବ ।
 ଆଉ ଦଲେ ରହିଥୁବେ ତାହାଙ୍କ ପଣ୍ଡାତେ
 କ୍ଷାରଜଳ କାକକୁମ୍ବ ଧରିଥୁବେ ହସ୍ତେ ।
 ଶତ୍ରୁ ସନ୍ଦିକଟ ହେଲେ କୁମ୍ବକୁ ହଲାଇ
 ତାହାଙ୍କ କରିଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରିଞ୍ଜିବେ ନିଠାଇ ।
 ପଡ଼ିବା ମାସକେ କୁମ୍ବ ପ୍ରତଣ୍ଟେ ପାଟିବ
 କାତର ଛୁଟିକା ଉଡ଼ି ଗାସ ବିଦାରିବ ।

ଲୁଧର ବିଦ୍ଯାଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗୁ ପଡ଼ିବ ନିକଳି
 ଭପୁରେ ଭାଜିବେ ସବେ ଦେଇଣ ବୋବାଳ ।
 ଏମାନନ୍ତ ଲାଗୁ ଯେହୁ ଆଗୁମାର ହେବ
 ଅମ୍ବିକାଚକୁମ୍ବିଆଙ୍କୁ ଅଗ୍ରକେ ଭେଟିବ ।
 କେ ଦ୍ୟୁତିକ କାରଣପେ ଉଗ୍ର ଅମ୍ବ ଭରି
 ଛକ ରହିଣ ଥୁବେ ସବେ ଶାନ୍ତିଲଙ୍କ ପରି ।
 ଶବ୍ଦ ଉପଗତ ହେବାପାଇଁ ଟାକ ରହିଥୁବେ
 ପଦ୍ମଶ୍ଵରା ମାସକେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଫଂଜିବେ ।
 ମଥାରେ ପଡ଼ଣ ଅମ୍ବକୁମ୍ବି ଯିବ ଭାଙ୍ଗ
 ମୁହଁ ଦହ ପୋଡ଼ିଯିବ ଉଗ୍ର ଅମ୍ବ ଲୁଗି ।
 ସବୁହିଁ ନିବାରଣ ଯଦ୍ୟପି ଆସିବେ
 ଯମଦୂତ ପ୍ରାପ୍ୟେକ ଦଣ୍ଡଧାରକୁ ଭେଟିବେ
 ଏହି ଦଳ ଦଣ୍ଡ ଧରି ଲୁଚ ରହିଥୁବେ
 ଚଉମୁଖ ବୁଲଇଣ ଶବ୍ଦରେ ଘୋଟିବେ ।
 ତେଲପରା ବାଡ଼ି ଧରି ମୁହଁ ଥୁବ ଟାକ
 ସିଂହ ପ୍ରାପ୍ୟେକ ଷେଟିଯିବରୁ ରେରେକାର ଡାକ ।
 ପବନହଁ ଖରତର ବୁଲଇବରୁ ବାଡ଼ି
 ଶୃଗାଳେ ଶାନ୍ତିଲ ପ୍ରାପ୍ୟେକ ନେଇଯିବରୁ ତଡ଼ି
 ମୋହର ବାଡ଼ି ପ୍ରାକମେ ପଥ ଗୋଧ ହେବ
 ମାଛିଟିଏ ସୁଦା ଡେଇଁ ଯାଇ ନ ପାରିବ ।
 ସବୁନ୍ତି ଅତିମନିଃଶ୍ଵର ଯେହୁ ଆସିବଇ
 ମୋ ବାଡ଼ି ବିଦାତେ ଅବଶ୍ୟ ଯମପୁର ଯାଇ ।
 ଦୁଃସାହସ କରିବାର ପ୍ରାଭବ ପାଇବେ
 ଏପଥେ ଆସିବା ଆଉଦିନେ ନ ଇଚ୍ଛିବେ ।
 ଏତିକରେ ସେ ସବୁନ୍ତି ଛୁଡ଼ି ନ ଯୋଗାଇ
 ଦଣ୍ଡିବା ଆନ ପ୍ରାକାରେ ପଞ୍ଚଭବ ଦେଇ ।
 ହକାର ଆଶିବାକ କେତେ ପୁଷ୍ପବାହକ
 ସଜାଢ଼ିବାକ ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ମଳଭଣ୍ଟପାକ ।

ମାଟିର କୁଟୁଳାରେ ଭରି ତରଳ ପୁଣସ
 ଦୋଢ଼ିଣିରେ ଭଲକରି ମୁଦିବେ ନଅ ବଣ ।
 ଶେଷ ଦଳ ଏସବୁନ୍ତି କରିବେଳ ଠଳ
 ଛକିବେ ଯଥାର୍ଥ ଆନେ ନ କରିଣ ଗୋଳ ।
 ଏ ନିମିତ୍ତେ ମାଧ ସାହୁ କୋଠା ଯୋଗଥାନ
 ସେ ବାଟେ ଆସିବା ଧ୍ୱନି ଭକ୍ତ ପୁରଜନ ।
 ଯେତେବେଳେ ସେହି ବାଟ ଦେଇଣ ଆସିବେ
 ଏମାନେ ସେ ସବ୍ବ ତାଙ୍କ ମାଥେ କରଷିବେ ।
 ମଥାରେ ପଡ଼ି କୁଟୁଳା ମସିରୁଣ୍ଡା ହେବ
 ତରଳ ପୁଣସ ତକ ସବାଙ୍ଗେ ଲାଗିବ ।
 ତାହାର ଦୁର୍ଗନ୍ଧେ ସବେ କାତର ହୋଇବେ
 ଇଷ୍ଟ ସୁମରିଣ ସବେ ଭାଜ ପଳାଇବେ ।
 ପକ୍ଷେ ପରିୟନେ ତାହାକ ନ ରୁଚିବ ଅନ୍ତ
 ଅନ୍ତ ବିହୁନେ ଶଶର ହୋଇଯିବ ଶୀନ୍ ।
 ଆବର ପଞ୍ଚଆୟାରେ ବଇକୁଳ୍ୟ ହେବେ
 ବାର ବାଦ୍ୟ ବାଇବାର ପ୍ରାରବ ପାଇବେ ।
 ଏବେ ବୁଝାଇ ସମସ୍ତ କହିଲଇଁ ଯାହା
 ସମୟରେ ମନେ ହେଜଣ କରିବାକ ତାହା ।
 ମିଶ୍ର ଉଦ୍‌ୟାନେ ରହିଛି ବାଉଁଣର ବଣ
 ସେଠାବକୁ କେଗ ହୋଇଣ ଯାଅସି କେକେଜଣ ।
 ତୋଟାଳିଆକୁ ମନାଇ କାଟସି ଦଣ
 ଲମ୍ବ ଛଅ ହାତରେ ବିଶଂ ସିଂଶ ଖଣ୍ଡ ।
 ଦ୍ଵିମଣ୍ଡାଳେ ନେଇ ତହିଁ ବସାଅ କଣଣି
 ଟାଣରେ ଯେମନ୍ତେ ଯିବ କଜୁତହିଁ ଜଣି ।
 ଏ ନିମିତ୍ତେ ସମୟର ହେବ ପ୍ରସ୍ତୁତଜନ
 ଦଣ ଦଣ ସଂଗ୍ରହରେ ଯାଅସି ବହନ ।
 ଗୁରୁଙ ମୁଖ୍ୟ ଶୁଣିଣ ଏସନେକ ବାଣୀ
 ତୁଙ୍କୁ ତୁଙ୍କିଆ ବଟିଆ ଉଠଇ ଶିର ଝୁଣି ।

ଦୁଇ ଶୂର ଜଣେ ଶ୍ଵର ବୋଲଇ ବଚନ
 ଆସରେ ଯିବାକ ସବେ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଉଦ୍‌ୟାନ ।
 ବାଛୁ ବାଛୁ ଆଣିବାକ ଦଣ୍ଡ ତଢ଼ୁ କାଟି
 ଆଣସି କେଉଁଠାବେ ଅଛୁଇ ଫଣ୍ଟଣ କାତି ଗୋଟି ।
 ଆସରେ ଆସରେ କହି ଆକଷ୍ମର ଆନେ
 ବାଉଆ ବିମୁଖ ଦେଖି ବେଶର ଏସନେ ।
 ବଟିଆକୁ ନିର୍ଭୀର ଏସନ କହଇ
 ଏପରି ବେଶରେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନାଶ ଯାଇ ।
 ତୋଟାଳିଆ ମନ କଥା ନଶୁଣି ନଜାଣି
 କେମନ୍ତେ ଯାଉଛୁ ଭୁବି ବଂଶ ଦଣ୍ଡ ହାଣି ।
 ଯଦ୍ୟପି ଧେଠାବେ ଆମେ ଧସାଇ ପଣ୍ଡିକା
 ଅନ୍ତମିରେ ଅପଞ୍ଜ୍ୟାତି ବହୁତ ପାଇବା ।
 ଭଲ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତର୍ହି ଉପୁ ଜିବ ଗୋଲ
 ସେଠାବକୁ ଧାଇଁବେଳ ପାଇକଙ୍କ ବଳ ।
 ପାଇକ ପ୍ରାକମ୍ ଅଟଇ ଅପ୍ରମିତ କାବୁ
 ହରିପୁର ଗୋଲ ବେଳେ ଦେଖିଅଛୁ ସବୁ ।
 ସେଠାବକୁ ଯାଇଥିଲଇଁ ସମୁଦ୍ର ସଙ୍ଗୋଳି
 ଘଥ ମଧ୍ୟେ କଣ୍ଠା ଏକ ପାଦେ ଗଲୁ ଗଲି ।
 ବଲକୁଳ୍ୟ ହୃଅନ୍ତେଶ ବଜ ପାଟିକରି
 ପାଦୁ କଣ୍ଠା କାଢି ଦେଲୁ ହାତିଆ ଉଣ୍ଡାରି ।
 ଉଣ୍ଡାରି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଅଟଇ ବିକଷଣ
 ମୁହଁତୁର୍କେ ଶୌର କରିପାରଇ ବେନିଜନ ।
 ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ସେହି ଦାମବାବୁଙ୍କର
 ଅଟନ୍ତି ନ୍ୟାୟ କର୍ମରେ ବଡ଼ଇ ଧୂରଙ୍ଗର ।
 ବଜ ଦୟାବକ୍ତ ସେହି ନିଲୋର ଅଟନ୍ତି
 ଦରିଦ୍ର ଦେଖିଲେ ବିନା ଧନରେ ଖଟନ୍ତି ।
 ତାହାଙ୍କର ଦୟା କଥା କେ କହି ପାରିବ
 ପୂଜିଲେ ଧାନା ଭକାରି ସମସ୍ତ ଜାଣିବ ।

ପାନା ଭକାରିର ବୁଲେ ଥୁଲେକ ଭ୍ରାତା ତନ
 କଳହ କରିଲେ ସବେ ହୋଇ ଅନେୟଅନ୍ୟ ।
 ଷଣ୍ଠକୋପୀ ବନା ଥିଲ ତାର ଜ୍ୟେଷ୍ଠତାତ
 ଗଲଥା ମାରଣ ଆନାକୁ କଲାକ ହନ୍ତସନ୍ତ ।
 ଏହି ମତି ଗଢ଼ିଯିବା ବାଉଆକୁ ଦେଖି
 ଝିଦ୍ଧାସିଲ ଅଧିକାଶ ଉପ୍ରୋଧ ଉପେଷି ।
 ବୋଇଲକ ରହ ରହ ରେ ମାଦଳମୁ ଶ୍ରୀ
 ସଦା ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଯାଉଥିବୁ ଅଟ୍ ଯେଣ୍ଟି ହୃଣ୍ଣା ।
 ହୃଣ୍ଣାପଣିଆ ତୋହର କେବେହେଁ ନ ଯିବ
 ଜାଣୁଛଇ ତୋହଦେଇ କିନ୍ତୁ ହିଁ ନ ହେବ ।
 ଯେତେହେଁ ତିଆରିଲେ ତୁହି ବାଟକୁ ନ ଆସୁ
 ଭୁଅଁ ବୁଲିଲ ପ୍ରାପ୍ତେକ ଅବାଟରେ ପଣ୍ଠ ।
 ବରଚିକ ଯଦ୍ୟପି କେହୁ ତୋତେ ତିଙ୍କିଶାଳ
 ମୁଢି ପଣରେ ଉଠିବୁ ତୁହି ଯାଇଣ ଡେଙ୍କା ନାଳ ।
 ପ୍ରବେଧିଶ ପେଣ ଭମର ବୋଇଲକ ବାଣୀ
 ଗୁଡ଼ୁପି ହେ ଅଧିକାଶ ତାହାନ୍ତ ମାନବା ନ ଗଣି ।
 ଯେତେ ମାଜିଲେକ ଅଜାର ଶୁକଳ କି ହୋଇ
 ଶିଖାଇଲେ ତୁଆ କି କେବେକ ଶୁକ ପ୍ରାପ୍ତେ ଗାଇ ।
 ଅନିମୀତ୍ରେ ସେହି କଥାରେ ନ ବୁଲାସି ମଥା
 ବଖାଣ୍ଡ ଆଖଢ଼ାଗୁ ରୁ ଅଛଇ ଆନ କି ବ୍ୟବହ୍ଲା ।
 ତାହାର ବାକ୍ୟ ଶୁଣିଣ ସବେ ପଡ଼ିଲେକ ତୁନି
 ପୁନଶ୍ଚ ଅଖଢ଼ାଗୁ ରୁ ଆରମ୍ଭିଲ ବାଣୀ ।
 ବଜପଥେ ପଡ଼ି ଅଛଇ ବହୁତ କଳା ଗେଟି
 ବାଜରେ ସର ଏ ମିଶିଣ ଆଶସି ସାଉଁଟି ।
 ପଛକତି ଘର ମଧ୍ୟ ପାଇଁ କରସି ନେଇ
 ଲୋଡ଼ିବା ମାସକେ ଯେମନ୍ତ ତାହା ପ୍ରାପତ ହୃଅଇ ।
 ଯେମନ୍ତେ ପ୍ରବେଶିବେ ତହିଁ ଭକ୍ତପୂର ଜନ
 ଦିହାନ୍ତିଆ ଡେଲୁ, ବୋଲୁଅ କରିବ ବରଷଣ ।

କକନ୍ତା ମାସରେ କରକା ବୃଷ୍ଟିର ପର୍ବତ
 ବରଷୁଣ ଥୁବ ଭାଷ୍ଟେ ଭାଜ ପଳାଇବା ଯାଏ ।
 ପାଲିକିଆ ଇଟା କିଛି ଥୁବଟି ସଜାଡ଼
 ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମଞ୍ଚରେ ଦେଉଣ୍ଠିଥୁବ ଘୁଷ୍ଟ ।
 କେବଣ ତାରୁ ଆସିଲ କେହୁ କଳ ନ ପାରିବେ
 ପଳାଇବା ପାଇଁ ସବେ ବଇକୁଳ ହେବେ ।
 ଖଣ୍ଡାରେ ଦେଉଣ ବାଟୁଳ ଯେତେକ ବାଟୁଳିଆ
 ଘାଟି ଥାନରେ ଟାକଣ ହୋଇଥୁବେ ଠିଆ ।
 ବେଳ ଉଣ୍ଠିଣ ବରଷିବେକ ନିତାଇ ବାଟୁଳ
 ଆଖି କାନେ ଯାଅଇ ଯେସନେକ ଗଲି ।
 ପାରୁଣ, ପଶ୍ଚାତୁଁ ଦେଉଣଥୁବ ଢେଲ ମାଡ଼
 ତାହାର ଉପରକୁ ଆବର ବାଟୁଳର ତୋଡ଼ ।
 ତନ୍ଦ ପ୍ରାୟେ ମହାଶର ପଡ଼ିଲକ ଝେଡ଼
 ଯିବେକ ଭକ୍ତପୂର ଜନେ ତୃଣ ପ୍ରାୟେ ଉଡ଼ ।
 ହାତଖଣ୍ଡି ଜଗା ବୋଇଲକ ଏ ସମସ୍ତ ଶୁଣି
 ସେମାନେ ନିରେଖ ହେଲେ ସବେ ଥାଅସି ଜାଣି ।
 ଆଖନ୍ତାରୁ ରୁ ପଲଣି ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଭକ୍ତପୂର ଜନେ ତହିଁ କିଞ୍ଚିତ ମାତର ।
 ଆୟୁତତୁଁ ମନସ୍ତାପ ଏବେ ତୁଟିଣ ଗଲ
 ସେମାନଙ୍କ ଭାଗେୟ ମନ ବିଧାତା ଲିହିଲ ।
 ବୋଇଲକ ମାଗା ତହିଁ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ଦେଖୁଛୁଇଁ ସରବେ ଏହାନ୍ତ ଶେଳ ପ୍ରାୟ ମଣି ।
 ଆୟୁ ପ୍ରାୟେ ତାହାନ୍ତ ଢେଲ ପ୍ରାପତ ହୋଇବ
 ସେମାନେ ପିଞ୍ଜିଲେ ତାହାନ୍ତ କିଏ ନିରେଥୁବ ।
 ସେମାନେ ଭାଜିବେ ଆମ ଢେଲର ବିଦାତେ
 ଏହା ମୋହ ମନକୁ ତିଲେ ଯାଉନାହିଁ ପ୍ରତେ ।
 ସେମାନଙ୍କ ହସ୍ତେ କମ୍ପା ନ ଥୁବ ବାଟୁଳ
 ଏହି କଥା ମନରେ ସବେ ଅବଶ୍ୟକୀୟ ଭାଲ ।

ପାଇକଙ୍କ ତୁଲେ ଅଛଇ ତାହାଙ୍କ ପୀରତି
 ତାହାନ୍ତ ସଙ୍ଗତେ ଦେନ ଆସିଣ ପାରନ୍ତି ।
 ବଡ଼ଇ ଦୁରପଦ ଦେବ ସେମାନେ ଆସିଲେ
 ଭଜନ ଦେବୁକ ଆମ୍ବେ ପାଇକଙ୍କ ତୁଲେ ।
 ହାତଖଣ୍ଡି ଜଗା ଦୋଇଣ ମନରେ ବିରସ
 ବୋଇଲକ ଯଥାର୍ଥ ଅଟଇ ମାଗା, ମିଥ୍ୟା ନାହିଁ ଲେଖ ।
 ଯଦ୍ୟପି ପାଇକ ତୁଲେ ସେମାନେ ଆସିବେ
 ଆମ୍ବକୁ କହୁଛ ସେହି ପରାଇବ ଦେବେ ।
 ଆଖତା ଗୁରୁ ଏସନେକ ଜଗା ମୁଖୁ ଶୁଣି
 ଅପାର ପହିଜ କଲକ କୋପେ ଶିର ଝୁଣି ।
 ବୋଇଲ ପଳାରେ ନପୁଂସ ଯଦ୍ୟପି କରୁ ଭପୁ
 ଜାଣିଛଇ ଯେସନେକ ଆସଇ ବିଜୟ ।
 ଯଦ୍ୟପି ବାଟୁଳି, ତେଲ ଲଞ୍ଚିଣ ଆସିବେ
 କ୍ଷାର ଓ ଅମ୍ବକୁମ୍ବିରେ ପ୍ରାଇବ ପାଇବେ ।
 ବିକେ କ୍ଷାର ଜଳ କୁମ୍ବ ପୀଠାପୁରେ ବିଶି
 ସେ କୁମ୍ବରୁ ସିଂଶଗୋଟି କଣି କହନ ଆଶ୍ୟ ।
 ବିଜୁଳି ବତିର ଯେବଣ ନଷ୍ଟ କାତ ମଣ୍ଡା
 ବଡ଼ ବଡ଼ ବାତୁ ଆଶସି ଦଶ ବାର ଗଣ୍ଡା ।
 ନାରେଇ କାତ ବିନାଶି ପାଶେ ଦେନିଣ ଯିବ
 ଅମ୍ବ ତହିଁ ଭରିବା ପାଇଁ ତାହାନ୍ତ କହିବ ।
 ବିରକ୍ଷଣ ବିନାଶି ସେହି ଅଶେଷ ତା ବୁଦ୍ଧି
 ପଛ ବାଟେ ଅମ୍ବ ଭରଣ ପୁନଶ୍ଚ ଦେବ ମୁଦି ।
 ଆଜ ତାହା ପାଶେ ଯାଇ ଦିଅସି ଆଦେଶ
 ଦେଲେ ନିର୍ଭା କରୁ ଯେହେ କୋଡ଼ିଏ ତରିଣ ।
 ଆଜ ତହିଁ ତିଆରିଥିଲେ ସେହି କରଣ ପାଇବ
 ଏ ସବ କାର୍ଯ୍ୟରେ କରୁ ସମୟ ଲାଗିବ ।
 କେବଳ ଦ୍ଵାରର ଜାର୍ଯ୍ୟ ନ ହୁଅଇ ସିରି
 ଶଟାଇବକାକୁ ପଡ଼ଇ ରତ୍ନଦିଗେ ବୁଦ୍ଧି ।

ଶବ୍ଦ ର ବଳ କଳନା ଅଛି ପ୍ରସ୍ତୁତିଜନ
 ସେ ନିମିତ୍ତେ ଲେଡ଼ା ହୃଦୟ ଦେଶାଭିରଣଣ ।
 ଗୁପତରେ ପ୍ରୀତିଭାବ କହିଣ ଦେଶାଭିରଣ
 ଶୀରମାର ହୋଇବେକ ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗତରେ ।
 ଆଟର ପଲଣି ଆବର ବଳ କଳ ନେଇ
 ଗୁପତରେ ବେଉସୁବେ ଆମୁନ ଯୋଗାଇ ।
 ଆବର ବହୁତ ମିଥ୍ୟା ସମ୍ବାଦ ଦିରଚିବେ
 ଶବ୍ଦ ର ଶୁଭାଶିରେ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିବେ ।
 ଏକଇ ବିରୁଦ୍ଧେ ଆନର ମିଥ୍ୟା ବାଣୀ କହି
 ବିରେଧ କେବଳବେକ ଗୁପତରେ ତହିଁ ।
 ଏମନ୍ତେ ଏକକୁ ଆରେକ ସନ୍ଦେହ କରିବ
 ଶବ୍ଦ ଟାଟି ହାତେ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇବ ।
 ଗୋଲ ବେଳେ ପ୍ରସ୍ତୁତିଜନ ଆବର ଏକଇ କଥା
 ତଷ୍ଠାନ୍ତି ଜଣାପଡ଼ଇ ଯେହେତୁ ପାଇକ ବାରତା ।
 ଥୋକେ ଥୁବେକ ଲୁଚିଣ ସାହି ମୁଣ୍ଡ ଯାଇ
 ପାଇକ ଦେଖନ୍ତେଣ ଶିଦ୍ଧା ଦେବେକ ବଜାଇ ।
 ଶିଦ୍ଧା ଶବଦ ଶୁଣିଲେକ ସବେ ନିବିତ୍ତିକେ
 ଦ୍ୱାସ୍ତ ତେଜିଣ ଗୁପତ ହୁନରେ ତଡ଼କ ଲୁଚିବେ ।
 ପାଇକର ପ୍ରାକର୍ମ ଅଟଇ ଅଛି ଅପ୍ରମିତ
 ତାଙ୍କ ତୁଳେ ବିରେଧ ନୁହଇ ଉଚିତ ।
 ସୋଦରମା ପଣେ ସଦା ତାଙ୍କ ତୁଳେ ଥିବା
 ଶୁଠୁ ବଚନେ ସବୁନ୍ତି ତୋଷିଣ ରଖିବା ।
 ମହ୍ୟ, ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ଆବର ଧନରହ ଦେଇ
 ଆଜତହୁଁ ରଖିବାକ ତାହାକୁ ମନାଇଁ ।
 ଗୋଲୁକେ ପଢ଼ିଲେକ ପାଇକ ବନ୍ଦନେ
 ମୁକତି ପାଇବା ହାତେ ସୋଦରମା ପଣେ ।
 ତାଙ୍କ ତୁଳେ ଯଦ୍ୟପି ଆମ୍ବ ପ୍ରୀତିଭାବ ଥିବ
 ହେଲେ ଧବଳ ପଦାର୍ଥ କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

ହାତ ଖଣ୍ଡି ଜଗା ଚଢ଼ି ସବୁ କଥା ଶୁଣି
 ଉସତ ହୋଇଣ ମନେ ବୋଲିଲକ ବାଣୀ ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁର କଥା ସଥାର୍ଥ ଅଟଇ
 ପାଇକେ ତୋଷିବା କର୍ମ ଅଗ୍ରତେ ଯୋଗାଇ ।
 କେବଣ ଠାବେ ତୋଷଣ ଦରକ ପାଇବା
 ଆମ୍ବେ ଗୁଲସି ସେହି ଗୋଟି ବିଶୁର କରିବା ।
 ତୁଳୁ ତୁଳୁ ଆ ବଟିଆ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ବୋଲିଲକ କି ହେବ ଖାଲି ଏହିକଥା ଶୁଣି ।
 ଉଠସି ସରବେ ଯିବା କୌବର୍ତ୍ତ ଭବନ
 ଦକାର ଆଣିବାକ ସାଥେ ଲାହାନ ବହନ ।
 ସାହୁକାର ପୋଖରୀରେ ବହୁ ମସ୍ତ୍ର ଅଛି
 କୌବର୍ତ୍ତ ପୁରାଇ ଧରିବାକ ବନ୍ତ ବନ୍ତ କାହୁ ।
 ପାଇକ ଉବନେ ନେଇଣ ତଷଣାନ୍ତ ଚଦକା
 ଏ ହବୁ କର୍ମେରେ ଆଉ ହେଲା ନ କରିବା ।
 ଆନ କେହୁ ଯାଉ ଏବେ କୌବର୍ତ୍ତ ଭବନ
 ମୁହିଁ ଯାଉଅଛଇ ଆଣି ଉତ୍ତମ ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ।
 ଗୁଡ଼ିଆ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟଇ ମାଧ ସାହ
 ତାହାର ମହିମା କଣାଣି ନ ପାଇବ କେହୁ ।
 ବର, ଗୁଲୁଗୁଲ, ଆକର ପିଆଜି, ପକୁଡ଼
 ବାଇଗଣି, ବୁଟଚଲ, ଦହିବର, ମୁଡ଼ି ।
 ପାମଡ଼, ବୁଦ୍ଧିଆ, ଗଜା, ଦିପାଗୀ ଉଖୁଡ଼ା
 ଖସାଳଡ଼, ଘିଅପିଠା, ନଡ଼ିଆ କାକର ।
 ମାଲପୁଆ, ରସକୋର, ଜଳପି ଓ ଲଡ଼
 ଛେନାପୋଡ଼ ପିଠା, ମୁଆଁ ଯେସନେକ ଗଡ଼ ।
 କହୁ କହୁ ବଟିଆର ପାଟି ଲାଲେଇଲ
 ନିକଳ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଲାଲ କାକ୍ୟାନ ହେଲ ।
 ପଖାଳକରାରେ ପୋଛି ପକାନ୍ତେ ବଦନ
 କୁଠ କୁଠ ହସିଲେକ ସବ୍ରାପଦ ଗଣ ।

ତାହାନ୍ତ ସମ୍ମୋଦ୍ଧ ମାଗା ଏମନ୍ତ ଦୋଇଲ
 ତୁହି ଏକ ଡାହାଣା ବୋଲଣ ଏବେ ଜ୍ଞାତ ହେଲା ।
 ପାଇକପତି ଉବନେ ତୋ ହପ୍ତେ ମିଠାଇ
 ପଠାଇବା ଜାଣୁଛଇଁ ତଳେ ନ ଯୋଗାଇ ।
 କହନେଣ ତୋ ପାହିରୁ ଲାଳ ଗଡ଼ାଅଳ୍ପି
 ଏକାନ୍ତେ ଭର୍ଷିବୁ ଅବଶ୍ୟ ହପ୍ତେ ଥିଲେ କିଛି ।
 କୈବର୍ଗି ଦକାଇବା କର୍ମେ ତୁହି ଏକା ପିଚୁ
 ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ଯୋଗାଣ କର୍ମେ ଆମ୍ବେ ହିଁ ରହିବୁ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ବହିଆ କୋପମତି ହେଲା
 ଅନିମିତ୍ରେ ଅପକ୍ଷାତି ଦେଉ ତୁ ବୋଇଲା ।
 ମୋହର ଡାହାଣାପଣ କେଉଁଠି ଦେଖିରୁ
 ଯେ ନମିତ୍ରେ ଆମ୍ବ ତୁଲେ ଦୂର ତୁହି ଇଚ୍ଛ ।
 ତୋହର ବୋଲରେ ଆମ୍ବେ ନ ପାତିବୁ କାନ
 ଅବଶ୍ୟ ମୁହିଁ କରିବର୍କ ଯୋଗାଡ଼ ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ।
 ଦେଖିବର୍କ କେ ନେବ ଏହୋ ମୋ ହମ୍ବ ଜକୁଡ଼ି
 କିଛି ନ କୋଲନେଣ ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ବଢ଼ି ।
 ଭାବିଛୁ ନିଜକୁ ତୁହି ବଜଇ କୃହାଳିଆ
 ଲୋଡ଼ା ତୋତେ ଖାଲି ବଧା ବାଇଶ ପଳିଆ ।
 ଏମନ୍ତ ଝିଙ୍ଗାସ କାଣୀ ତାହା ମୃଖୁ ଶୁଣି
 ସବ୍ରରେ ଉଠିଲକ ମାଗା କୋପେ ଶିର ଝୁଣି ।
 ବୋଇଲକ ଦେଖାଉ ତୁହି କାହାନ୍ତ ମୁଗଟ
 ମୁଥେକ ବାଜନେଣ ଜ୍ଞାନ ହୋଇବ ପ୍ରକଟ ।
 ମାନ୍ଦୁଆ କନା ପ୍ରାୟେକ ମଣି ଅଛୁ କି ଆମନ୍ତ
 ଏକା ମୁଥକେ ଭାଙ୍ଗି ଦେବର୍କ ତୋହର ଦାନ ।
 ଏସନ କଟାଳ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରକେ ବହିଆ
 ଦୋଧରେ ପରଜୁଳ ହେ ଇଲକ ଠିଆ ।
 ପଖାଳକରୁ ଅଣ୍ଟରେ ବାନ୍ଧିଲକ ଆଣ୍ଟି
 କସନ ଟେକଣ ଗାଡ଼ରେ ମାରିଲ କର୍ଫଟି ।

ଦଶନ କାମୋଡ଼ି ଆବର ଉଲୁସାର କାପୁ
 ବୋଇଲୁ ଆରେ ପାମର ନାହିଁ କି ତିଳେ ଭୟ ।
 ମୋହର ପ୍ରାକର୍ମ ଏବେ ଦେଖାଇବର୍କ ତୋତେ
 ଅଲଜୁକ ମୁଗଠ ଦେଖାଉଥିଲୁ କେତେ ।
 ଉତ୍ତରନ କରିଣ ଦେବର୍କ ମାଲବର ଗୁଲି
 ତୋହାରେ ଲୋଡ଼ା ଅଛଇଁ କିଣ୍ଟି ବିଶାବଳି ।
 କହୁ କହୁ ଗୁରୁତମ ବହିଲକ ହୃଦେ
 ମାଗା ପାରୁଶକୁ ବିଶମିଣ ଗଲକ ହାଦେ ।
 ରହ ରହ କହିଣ ସମ୍ଭାପଦ ଗଣ
 ଗାଢ଼େ ଆକର୍ଷଣ ବସାଇଲେ ବେନିଜନ ।
 ଦୁର୍ବିଜର ଏସନ ବେଶର ଦେଖିଣ
 ଦୁଃଖପଦ ବାକ୍ୟ କହିଲକ ଅଧିକାରୀ କୋପେଣ ।
 ଆରେ ଅଲକ୍ଷଣା ମୁଢେ ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରମ୍ଭ ହେଲ
 ଦୁଃଖ ସମୟେ ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଦୂନ ବିରତିଲ ।
 ଏସନ ବେଶରେ ଶତ୍ରୁ ହୋଇବେ ଉସତ
 ଆମ୍ବ ସାହିକୁହିଁ ଅପକ୍ଷାତି ହୋଇବ ପ୍ରପତ ।
 ଅପକ୍ଷାତି ପାଇଲେକ ଜୀବନେ କି କାରଣ
 ଜୀବନତହୁଁ ଅଧିକ ଭଲ ହୋଇବ ମରଣ ।
 ସର୍ବେ ତୁମ ହୃଦୟରେ କଟୁରି ଗନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲୁ
 ନିମ ସାହି ଭୋଇ ପ୍ରାପ୍ନେକ ବେଶର ହୋଇଲୁ ।
 ସେଠାବେ ଥିଲେକ ବେନ ହୃଣ୍ଡା ଭୋଇ
 ଅନୁବ୍ରତେ କରୁଆନ୍ତି ବୁଝ ମନ ଧୂଆନ ଦେଇ ।
 ଧସାର ପଶିଲକ ଦିନ ତହିଁ ମଳିକର ଶଣ୍ଡ
 ଭୋଇ ଖେତ ଉଜାଡ଼ିଣ କଲକ ଲଣ୍ଡଭଣ୍ଡ ।
 ଷଣ୍ଡକୁ ଗୋଡ଼ାବନେ ସେହୁ ଗଲକ ପଳାଇ
 ଖେତ ଜୁର ଦେଖିଣ ତମ ବହିଲେକ ଦୁଇ ।
 କୋପରେ ପରଜୁଳ ଅପାର ପହିଜ କରିଲେକ
 ବୋଇଲେ କାପୁଡ଼ାକୁ ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରାଇବ ଦେବାକ ।

କନିଷ୍ଠେ ବୋଇଲକ ଜ୍ୟୋତି ଶୁଣସି ଆରେ ବାବୁ
 ନପୁଣ ଲେଉଠଇ ଷଣ୍ଠ ଏଠାବେ ଜଗିଣ ଥିବୁ ।
 ଏଷଣି ଯିବରୁ ମୁହିଁ ମଳିକର ପାଶ
 କ୍ଷତିପୂରଣ ମାଗିବରୁ କେଜିଣ ସମସ୍ତ ମୁହିଁସ ।
 ନାସ୍ତି ବଚନ ଯଦ୍ୟପି ସେହୁ ଆମ୍ବନ୍ତ ଶୁଣାଇବ
 ଅବଶ୍ୟ ଏହି ଠେଙ୍ଗାରେ ପ୍ରାଭବ ପାଇବ ।
 କନିଷ୍ଠ ବୋଇଲକ ଏସନ କେଉର ନ ଯୋଗାଇ
 ଭୁଲେ ଏଠାବେ ରହସ୍ଯ ସେଠାବେ ମୁହିଁ ଯାଇ ।
 କ୍ୟାପୁ କରଇ ମନିକତହୁଁ ଏଣିବରୁ ଧନ
 ଏସନ କର୍ମରେ ଠେଙ୍ଗାରେ କିମ୍ ପ୍ରିୟୋଜନ ।
 ବୋଇଲକ ଜ୍ୟୋତି କେମନେ କହୁ ଏହି କଥା
 କଜୁକ ରେ ମନିକତହୁଁ ଖାଇବୁ ଗଲଥା ।
 ଘେରକୁ ଶାସ୍ତରବଚନ ଶୁକରେ କଦଳୀ
 ଯେତେହେଁ ଯାତିଲେକ ସୁଫଳ ନମିଳି ।
 ସେଠାବେ ତୋହର ଯିବା ତିଳେ ନ ଯୋଗାଇ
 ମନିକ ପାରୁଣେ ମୁହିଁ ଅବଶ୍ୟ ଯିବଇ ।
 ବଚନ ପ୍ରତି ବଚନୁଁ ଗୁରୁ ତମ ହୋଇଲକ ଜାତ
 ମୁଖ ସହିତରେ ଚଳିଲକ ବେନି ଘାଇଙ୍କର ହାତ
 ମୁଥ ମରମରି ହୋନେ ହୁଏଇ ନିକଳ
 ଷେତ କେଜିଣ ଉଭୟେ ବଇଦ ପାଶେ ମିଳି ।
 ଉଭୟେ ନ ଦେଖନ୍ତେଣ ଷଣ୍ଠ ପୁନଶ୍ଚ ଆସିଲ
 ଉବୁରି ଥିଲକ ଯାହା ସମସ୍ତ ଜୁର କଲ ।
 ଅଧିକାଶ ବୋଇଲକ ହୋଇଣ କୋପମତି
 ଦେଖୁଛରୁ ଏ ଦୁହିଙ୍କ ଲାଗି ମିଳିବ ଅପରାତି ।
 ପୁନଶ୍ଚ ଯଦ୍ୟପି ଏଥୁ ଏମନ୍ତ ଆଚରିବ
 ଗଲଥା ଖାଇଣ ଅବଶ୍ୟ ଏହିଠାବୁଁ ଯିବ ।
 ଅନମିତେ ବିରଚନ୍ତି ହନ୍ତୁ ଏହି ଦୁଇଜଣ
 ଜହନ କାପ୍ୟକୁ ଏ ମୁଢ଼େ ନୁହିଁନ୍ତି ଭର୍ଜନ ।

କହସି ଆଖଡ଼ାଗୁରୁ ଆନ ଯାହା ଅଛୁ ଜାଣି
 ଏ ମୁଢି ଦୁର୍ବିଳୁ କଦାଶୁ ମାନବା ନ ଗଣି ।
 ହିତାସ କାଳେ ସରବେ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ତୁନି
 ପୁନଶ୍ଚ ଆଖଡ଼ାଗୁରୁ ବୋଇଲକ ବାଣୀ ।
 ଶାହାସ ଏମନ୍ତ କଥା କହିଣ ଅଛଇ
 ପ୍ରିସ ଆବର ରାଜକୁଳକୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଅଣନ୍ତିଆ ପଇକ ଏଠିବେ ଯତ୍ୟପି ଆସିବ
 ସବୁନ୍ତି କାନ୍ଧିଣ ନେଇ ଠଣ୍ଡରେ ଉରିବ ।
 କେଜାଣେ କେଉଁ ପାଇକ କେମନ୍ତ ଅଟଇ
 ବିଶୁରପତି ପାଶେ ସେହୁ ଦେବ ପଠିଆଇ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ରାମନାମୀର ଆପଣ
 ବୋଇଲକ ଯାର୍ଥ ଆଖଡ଼ା ଗୁରୁର ବଚନ
 ଶାହାସରେ ଯେବଣ କଥା ହୋଇଛି ଲିଖନ
 ଏବେ କହିବତୁ ତ ତାଙ୍କ କରସି ଶ୍ରବଣ
 ନଖୀ, ନଖ, ଚାଲୀ ଆବର ଶୃଧାଶ
 ପ୍ରିସ, ରାଜକୁଳକୁ କଦାଚ ବିଶୁ ସ ନକରି ।
 ଗୋପନ ବିଷୟ ଏହାନ୍ତ କହିବା ନ ଯୋଗାଇ
 କହନ୍ତେ ବିପଦକୁ ଅବଶ୍ୟ ଲୋଭଣ ଆଣଇ ।
 ଆପଣ ମୁଖର ବଚନ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ଗୁହାର ଲେଖୁଆ ତକ୍ଷଣାନ୍ତି ବୋଇଲକ ବାଣୀ
 ଏସବୁ ଶାହାସ ବଚନ ଏବେ କେହୁ ନ ବୋଲଇ
 ଶୁଣସି ନୁହନ ଶାହାସ ଯେମନ୍ତ ଅଛଇ ।
 ଗୋରସ ବିଷୟେ ଗୋପାଳ କାବୁଡ଼ାର ଉକତି
 ସୁର୍ଖିକାରର ସାଧୁତା, ରୈରର ଭକତି
 ନ୍ୟାୟକୁଳର ଆଶ୍ୱାସନା, ବିନାଶୀ ବଚନ
 ଘୋର ବିଷୟରେ ଲୋଭ ବଇଦ କଥନ
 କୁଟୁମ୍ବାନ୍ତକାନଙ୍କ କହୁଣ ଥୁବା କଥା
 ଦେଶାଭିରାଗଣଙ୍କ ବରଜ ବାରତା

ବିଦେତାର ପାଣିଦରକ ମୁଲ୍ୟ ନିରୂପଣ
 ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦିରରେ ଶଠର ସାଷ୍ଟ୍ୟ ପ୍ରଦାନ ।
 ପାଗଳ, ମଦ୍ୟପ ବଚନେ ପରତେ ନୟାଇ
 ଅନ୍ୟଥା କରିଲେ ଅବଶ୍ୟ ପରାଇବ ପାଇ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅଧିକ ସା ହେଲାକ କୋପମତି
 ବୋଇଲାକ ଆରେ ଲେଖୁଆ ନିବର୍ତ୍ତ ତଡ଼କି
 ଅନିମତେ ଲୟ କଥା ବୋଲୁ ବାରବାର
 ବିପଦ କାଳରେ ନ ଯୋଗାଇ ଏମନ୍ତ ବେଶ୍ୱର ।
 ବିପଦ ଆସିଣ ଦୁଆର କଲଣି ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ
 ନୋହିଲ ତୋହରେ ଜ୍ଞାତ ବିପଦ କେଡ଼େକ ବଡ଼
 ଏଷଣାନ୍ତି ଲୟ କଥାରେ ଯତ୍ୟପି ମାତ୍ରିକ
 ପଣ୍ଡାତରେ କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି କଦାଚ ନୋହିବ
 କଟୁରିଗନ୍ଧଆ ବସିଣ ଶୁଣ୍ୟଲାକ ସବୁ କଥା
 ବୋଇଲାକ ଦେଖନ୍ତେଣ ଏମନ୍ତ ବାରତା
 ଦାରୁଠେଙ୍ଗ ଭୂମିପତି ପ୍ରାୟେକ ଲଗୁଛଇଁ
 ଶୁଣସି ସଇବେ ଏବେ ତାହାନ୍ତ କହିବଇଁ
 ଦାରୁଠେଙ୍ଗରେ ଥିଲାକ ଏକଇ ଭୂମିପତି
 ବିଳାସବ୍ୟସନେ ମଜ୍ଜିଥାଅଇ ଦିନବ୍ରତ
 ଏମନ୍ତ ବେଶ୍ୱରେ ଧନ ହୋଇଲାକ ଶେଷ
 ଧନ ବହୁନେ ଭୂମିପତି ହେଲାକ ବିରସ
 ବନ୍ଧକ ଦେଇଣ ଭୂମି ସାହୁକାର ପାଶ
 ଆଣିଲାକ କାହାଠାରୁ କଉଡ଼ି ଅଶେଷ
 କୁକୁଟ ହନ୍ଦ ରଚନେ ମାତ୍ରିଲ ଦିବାନିଶି
 କଳନ୍ତର କଥା ମନେ ତିଳେକ ନପଣି ।
 ଏମନ୍ତେ ବହୁତ ଦିନ ଦେଖନ୍ତେଣ ଗଲା
 କଳନ୍ତର ପରିଶୋଧ କିଛିଛି ନୋହିଲା ।
 ସାହୁକାର ମନଗୋଟି ଉଦବେଗ ହେଲା
 ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇଣ ହନ୍ଦ ବିରତିଲା ।

ଏସନେକ ଅଭିଯୋଗ ନ୍ୟାୟପତ୍ର ପାଇ
 ଭୂମିପତ୍ର ପାଶେ ହକର ଦେଲେକ ପଠାଇ ।
 ଏଡ଼େକ ବିପଦେ ସେହି କାତର ନୋହିଲ
 ଅନୁଷ୍ଠାଣୀ କୁକୁଟୁ ଦୟରେ ମଜ୍ଜିଲ ।
 ଯେ ଯେତେ ବୁଝାନ୍ତେଣ କଣ୍ଠର୍ଥୀ ନ ଶୁଣିଲ
 ଲଦ୍ଦୁଳଥାରେ ଦିବସ ରଜମା ବିତାଇଲ ।
 ଭୂମିପତ୍ର ବିଦୃନେ ନ୍ୟାୟ ହେଲକ ସମାପନ
 ପ୍ରାପନ ହେଲକ ସାହୁକାର ତାର ଧନ
 ଲିହିଲେକ ନ୍ୟାୟପତ୍ର ଏସନେକ ନ୍ୟାୟ
 ଭୂମିପତ୍ରର ସମ୍ପତ୍ତି ହେଲକ ବିନ୍ଦୁ
 ସେ ଧନ ନେଇଣ ଉସତ ହେଲକ ସାହୁକାର
 ଭୂମିପତ୍ର କପାଳରେ ତାଢ଼ିଲକ କର ।
 ଲଦ୍ଦୁ କଥାରେ ମାତିଣ ସବ୍ବୀ'ଦ୍ଵାରା
 ଏଡ଼େକ ସମ୍ପଦ ତାର ବିଶ୍ରଥରେ ଗଲ ।
 ନିବର୍ତ୍ତି ନିବର୍ତ୍ତି ବୋଲି ରତ୍ନ ଦ୍ୟନ୍ତେ ଅଧିକାଶ
 ମଞ୍ଜନ ହେଲେକ ସବେ ବଚନ ସଂହରି
 ପୁନର୍ଶୁ ଅଧିକାଶ ବୋଇଲକ ବାଣୀ
 ମହ୍ୟ, ମିଷ୍ଟାନ୍-ପ୍ରିୟ ପାଇକେ ଅଛୁ ତାହା ଜାଣି
 କହସି ଆବର କେବଣ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ପ୍ରିୟ ତାହାଙ୍କର
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାନ୍ତ ସଂଗ୍ରହ ଯୋଗାଇ ଆମ୍ବର ।
 ଅଧିକାଶ ମୁଖୀ ଶୁଣି ଏସନେକ ବାଣୀ
 ବୋଇଲକ ଲେଖୁଆ ଆମ୍ବେ ଅଛୁ ତାହା ଜାଣି
 ପଦାର୍ଥେକ ଅଛଇ ନାମ ତାର ବୁଟୁ
 ମହାବୋଧୀର ଦୋଷ କରିପାରେ କାଟୁ ।
 ବୁଟୁ ବଚନରେ ବଣ ହୋଇଛିଁ ସିଲୋକ
 ତାର ସାମରଥୀ କେବେହେଁ ନୋହିବେ ପାଇକ
 ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ଆଦି ଦେବଗଣ
 ଅଭୟ ଦିଅନ୍ତି ବୁଟୁରେ ସନ୍ତୋଷ ଲଭିଣ ।

ଶୁଠୁର ସ୍ଵରୂପ ଅଟଇ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 କାହାରଟି ମନୋହର ଭିତର ଭୟଙ୍କର ।
 ପ୍ରଥମ ପରଶରେ ଏହୁ ଉଲୁସାୟ କାୟ
 ପଣ୍ଡାତରେ ଘଟଣ ହୃଅଇ ଅତିର୍ହିଁ ଦୂର୍ଦୟ
 ଶୁଠୁର ପ୍ରସ୍ତୋଗ ବିଧ ହୋଇଣ ଅତର ନିଧାୟୀୟ
 ଯେସନେକ ଅବଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ହୋଇବର୍କ କାୟୀୟ ।
 ଶୃଣ୍ୱି ସରବେ ଏବେ ଦେଇ ମନ କଷ୍ଟ
 ଭାଆଣ ହୋଇଅଛଇ ଯେମନ୍ତେ ଶୁଠୁର ବିଧାନ
 ଯଦ୍ୟପି ଅଳପ ବୁଢ଼ି ପାଇକ ହେଉଥିବ
 ବିନୟ ଭାବ ବନ୍ଧଣ ତାହାନ୍ତି ଏସନ କହିବ ।
 ତେ ଦେବ ଆପଣ ଅଟ ପାଇକ କୁଳ ଷଣ୍ଠା
 ମୁଥେକ ମାରନ୍ତେଣ ଗୈର ହୃଅଇ ମସି ଗୁଣ୍ଠା ।
 ନିର୍ଭୀଅ ଶତେ ଦସ୍ୱ୍ୟ ଏକାଙ୍ଗ ହୋଇଣ
 ସଦେ ପଳାବନ୍ତି ତୁମ୍ଭ ମୁଖଟ ତେଣିଣ ।
 ଅଗ୍ନି ଅସ୍ତ୍ର ସଳକ୍ଷଣ ଯଦ୍ୟପି ଦେବୁ ହୃଦି
 ଯୋଜନେ ଦୂର ମନ୍ତ୍ରିକା ପଢ଼ିବ ମୁହଁ ମାତ୍ର
 କଳିର ଭାଗେର ମଲ୍ଲ ତୁହି ବଳବନ୍ତା
 ତୋ ବିନ୍ଦୁ କେ ଅଛି ଆନ ଏଠାବେ ରଖନ୍ତା
 ତୋ ନାମ ଶ୍ରୀବଣ ମାସକେ ସବୁ ଦୁଷ୍ଟଜନ
 ଭୟେ ପଳାବନ୍ତି ଗୋଲ ସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷିଣ
 ହୁଇ ମାନବା କି କହି, ବନସ୍ତ୍ର ଶାର୍ଦୂଳ
 ତୋତେ ଦେଖନ୍ତେଣ ହୃଦୟନ୍ତି ମୁହଁ ମଳ
 ଏହି ମନ୍ତ୍ର ବାକ୍ୟ ସେହି ଯଦ୍ୟପି ଶୁଣିକ
 ତଷଣାନ୍ତି ଶୁଠୁ ବଚନରେ ଭୟିଯିବ ।
 କ୍ଷମିକ ଅନେକ ଦୋଷ ଶୁଠୁର ପ୍ରଭାବେଣ
 ଶମ୍ଭୁର ସମସ୍ତ କଟାଳ ହୋଇବ ଅକାରଣ ।
 ପାଇକ ଯଦ୍ୟପି କଞ୍ଚକ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥିବ
 ତାହାନ୍ତି ଏସନ ଶୁଠୁ କଦାଚ ନ କହିବ ।

ତା ଅଗ୍ରକେ ପ୍ରଶଂସିବ ତା ବାହୁଦିନ ନନ୍ଦନ
 ଦୁଷ୍ଟପଣେ ଜଣିଥାଉ ପଛକେ ସିଭୁବନ ।
 ବାହୁଦିନ ମୁଖେ ଅଛଇ ଏମନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ
 ଯୁବା ବୟସରେ ହୋଇବ ଅବଶ୍ୟ ନରବଣ ।
 ବହୁ ଦୁଃଖୀଙ୍କର ଫେଡ଼ିବ କଣଣ ଏହୁ
 ଏ ଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳେ ତା ସମ ନୋହିବେକ କେହୁ
 ଆମ୍ବ ଆୟୁ ତାହାକୁ ପ୍ରାପତ କରାନ୍ତୁ ପରମେଷ୍ଠୀ
 ଷୟ ପାଇୟାଉ ସମସ୍ତ ତାହାର ଅରିଷ୍ଟ ।
 ଶାହାସରେ ଲିଖନ ଏସନ ହୋଇଛଇ
 ଯେମନ୍ତ ବୃକ୍ଷରେ ତେମନ୍ତ ଫଳ ଉପୁଜଇ
 ସୁର ପ୍ରଶଂସା ସାରିଣ ଭାବିଜା ପ୍ରଶଂସିବ
 ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦିନେ କରିଛନ୍ତି ୨୬ କଣ କହିବ ।
 ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ଜନେ ଏସନ ଭାବିବା ମିଳିଥାଇ
 ଶାହାସରେ ଏହାର ବହୁ ପ୍ରମଣ ଅଛଇ ।
 ନଗ୍ରଜନ ସବେ ତାହାକୁ ପ୍ରଶଂସନ୍ତୁ
 ଦୁଃଖୀ ରଙ୍ଗୀଙ୍କ ରଖନ୍ତା ବୋଲିଣ କହନ୍ତି ।
 କୁପଣ ଦଣରେ ହୋଇଥାଉ ପଛେ ଜଗଞ୍ଜିତା
 ବୋଲିବ ତାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ମୁକ୍ତିହସ୍ତା
 ନିଷ୍ଠୁର କଳହପ୍ରିୟା କର୍କଣ ଭାଷିମା
 ଅବା ହୋଇଣ ଥାଉ ସେ ତୁରଗଗାମିମା ।
 ଦୟାବଣୀ, ନମ୍ରା, ମିଷ୍ଟା ଭାଷିମା ବୋଲିବ
 ତିଳେହେଁ ଶୁଠୁ ବଚନ ପାଇକେ ନ କହିବ ।
 ଯଦ୍ୟପି ପାଇକ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ହୋଇଥିବ
 ତା ପାଶେ ଏସନ ଶୁଠୁ କେବେ ନ ବୋଲିବ ।
 ଅଜୁଷ୍ଟି ମନ ଥିଲେଇ ନ କହିବ କଥା
 ପଛ ବୁଣ୍ଡାଇବ ନାହିଁ ପୋତ ନିଜ ମଥା ।
 ସଞ୍ଚିତ କହୁଥିବ ତାହାକୁ ବଚନ
 ଜାଣିଛର୍ବ ଶୁଠୁ ଉତ୍ୱରେ ରହିଛ ଆପଣ

ଲଗନେ ବୁଟୁର ଧୀସ ହୃଥ କୋପମତି
 ବୁଟୁକାରଗଣେ ଉପ୍ରେ ଶୁଦ୍ଧିଶ ପଳାବନ୍ତି ।
 ଜଣେକ କହୁଣ ଥିଲ ମୋତେ ପାଶେ ରାଇ
 ତୋହ ପ୍ରାୟେକ ପାଇକ କୁଷାପି ନଥାଇ
 କଳେକ ନାହିଁ ତୋଠାରେ ସୋଦରମାପଣ
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଶରେ ଭୁବି ବଜୁତହୁଁ ଟାଣ
 ଏଡ଼ିକ କଠୋର ପୁରୁଷ ପାଶକୁ ନୟାଇ
 ତାମୋଳ ଖଣ୍ଡକୁ ସେହୁ ଉଚ୍ଛୋର ମଣ୍ଡଥାର
 ଦୋଷ ଦେଖନ୍ତେଣ ପିତା ପୁଷ୍ଟ ନ ଶୁଦ୍ଧିବ ।
 ରଜ୍ଜୁରେ ବାନ୍ଧଣ ତାହାନ୍ତ ଠଣାରେ ପୁରାଇବ
 ମଜ୍ଜାର ମୁଖୁ ମୁଣ୍ଡିକ ଖସି ପଳାଇ ପାଇଲ
 ତୋପରି ପାଇକ ମୁଖୁରେର ନ ବର୍ତ୍ତିଲ
 ଶାର୍ଦ୍ଦୁଲୀଠୁଁ ଧ୍ୱନିତ ତୁ ବଜୁତହୁଁ କଠୋର
 ଏମନ୍ତ ମାନବ ସଙ୍ଗେ କେହୁ କରିବ ଦେଖାଇ
 ଏହିମତି ବୁଟୁ ଜିମକୁ ଯଦ୍ୟପି କରିବ ।
 ଯେତ୍ତେହେଁ କଠୋର ହେଉ ଅବଶ୍ୟ ଦ୍ରୁବିବ ।
 ଏହି ସିଦ୍ଧି ବୁଟୁରେ ଯେହୁ ହୋଏ ସମରଥା
 ସିପୁରଜିନ୍ତା ସେହୁ ନୋହିବ ଅନ୍ୟଥା
 ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟି ଆମ୍ବେ ରଖିବୁ ସ୍ଵଦସ୍ତ
 ଦେଖୁଛଇଁ ଆନ ସବେ ଏଥକୁ ଅଶକତ
 ମହ୍ୟ, ମିଷ୍ଟାନ୍ତ, ବୁଟୁ ସଙ୍ଗତେଣ ସୁର
 କରିଥାଅଇ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ଇବ ।
 ଦେଶୀ ସୁରରେ ପାଇକେ ସନ୍ତୋଷ ନୋହନ୍ତି
 ଦେଶୀ ସୁରକୁ ସେହୁ ସବଦା ଇଚ୍ଛନ୍ତି ।
 ଦେଶୀ ସୁର ବିଷ୍ଟା ପରାଏ ଗନ୍ଧାଇ
 ତାହାର ଗନ୍ଧରେ ଅନ୍ତ ପେଟରୁ ଉଦ୍ଗାର ପଡ଼ିଲ
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ
 ବୋଇଲକ କେସନେ ଦେଶୀ ସୁର ନିଦା କରୁ,

ଦେଶୀ ଦରବ ସବୁନ୍ତ କରସି ଆଦର
 କହିଣ ଅଛନ୍ତି ମହ ତମା ଗାନ୍ଧୀ କାରକାର
 ଅନମିତ୍ରେ କୁ କିମ୍ବା ତିନ୍ଦୁ ଦେଶର ଦରବ
 ଦିଘଟଣ କି ଦେଖିବୁ ଆମ୍ବନ୍ତ କହିବ
 ନିରୁତା ମହୁଳି ପ୍ରାୟେକ ନୋହିବ ବିଦେଶୀ
 ଆବର ତାହା ପରୀଏ ମୂଲ୍ୟ ନୋହେ କେଣି
 ଖୋଚିବା ମାଦେଶ ତାହା ମିଳଇ ବହୁତ
 ଦେଶୀ ଦରବ ନିନ୍ଦବା ନୁହଇ ଯୁକତ ।
 ନିରୁତା ମହୁଳି ନେଇଣ ପାଇକିଙ୍କୁ ଦେବା
 ନିଉରୁଳ ହୋଇ ସେବନ କରସି କୋଲିବା
 ଯକ୍ୟପି ଦେଶୀ ପରାର୍ଥ ଦେବେକ ଫେରଇ
 ଏ ବାରତା ଗାନ୍ଧୀପାଶେ ଦେବାକ ପଠିଆଇ
 ଶୁଣିଲେକ ମହାତମା ହେବେକ କୋପମନ୍ତ
 ତିରସ୍ବାର ଆସିବ ତାହାଙ୍କ ପାଶରୁ ତଡ଼କି
 ନିରୁତା ମହୁଳି କେହୁ ନପାରିବ ତିହାରୀ
 ମୁହିଁ କେବଳ ତାହାକ ପାରିବର୍ତ୍ତ ଜାଣି
 ଶୁଣି ବାପୁଡ଼ା ସଙ୍ଗତେ ମୋହର ପୀରୁତ
 ଆମ୍ବନ୍ତ ନିରୁତା ମହୁଳି ସେହୁ ଦେଉଥାଇ ନିତ
 ବାରେକ ଦେଇଣଥିଲା ଜଳ ମିଶାଇଣ
 ଶୁଣି ମାରନ୍ତେଣ ପଞ୍ଚଲ ମାଟି କାମୋଡ଼ଣ
 ପାଦେ ଗଢ଼ିଯାଇ ଶୁଣି ନିଉରୁଳ ହେଲା
 ଆଉ ନ କରିବ ଏସନ କୁକର୍ମ ବୋଇଲା ।
 ନିରୁତା ମହୁଳି କେଇଣ ଯିବର୍ତ୍ତ ପାଇକକ ପାଶ
 କହିବର୍ତ୍ତ ଘେନାକରସି ରଖିଣ ମୁହିଁସ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ମାଗା ନାକେ ହସ୍ତଦେଲ
 ଅଳପ ହସିଣ ସେହୁ ପଞ୍ଚପି କହିଲ ।
 ଯେସନ ବେଶର ଏଠାବେ ମୁହିଁ ଦେଖୁଛର୍ବ
 ମାଜ୍ଜାର ହସ୍ତେ ମସ୍ତ୍ୟ ଦେବାକ ପଠିଆଇ

ଏସନ ଶୁଣନେଣ ଗୁରୁ ଉଠିଲକ ଗଳଗାଜ
 ଏଡ଼େକ ସାହସ ତୋର ଦେବର୍କ ପ୍ରତିପଳ ଆଜ
 ମାଗା ପାଶକୁ ବିଦ୍ୟମି ଯାଆନେ ଷେପିଣ
 ସବୁଜନେ ତାହାକୁ ଗାଡ଼େ କଲେ ଆଲିଙ୍ଗନ
 ଗୁରୁ ତମ ବହିଶ ହୃଦୟ ବୋଲେ ଅଧିକାଶ
 ଦେଖୁଛୁର୍କ ସାହି ନିଶ୍ଚେ ହେବ ହତଶିଶ
 ଯେତେବେଳେ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଉଣ ଅଛୁ ଧାତ
 ଅନ୍ୟେଅନ୍ୟ ଦକ୍ଷ ରନ କେସନେ ପଥ ହୁଅ
 ଆଜରହୁଁ ଛାପଦିନ ମ ଧକ ରହିଲ
 ଏହି କଥା ସଭକର ଜୀବ କି ନୋହିଲ ।
 ଏ ସର୍ବରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହୋଇଲକ ଯାହା କିନ୍ତୁ
 ସେ ସବୁକୁ ନିର୍ଭୀର କର ସମସ୍ତ ମୁହଁଳି ।
 ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ଏହିଠାବେ ହେଉ ସମାପନ
 କାଲିଠାରୁ କରେ ଲାଗି ଯାଅସି ବହନ
 ଉଦ୍‌ଘୋଗ ପରବ ଗୋଟି ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ଅଧିମ ପରୁରନନ୍ଦର ନ ଦେନିବ ଦୋଷ
 କଣ୍ଠେ ବସି କହିଲେକ ଯାହା କାଳୀମାତ
 କରିଲାର୍କ ତାହାକୁ ଏଠାବେ ଉକତ
 ଜୟ ଜୟ କାଳୀମାତ ତୋ ପଦେ ଶରଣ
 କୁ କଲେ ସୁଦୟା ଗୁରୁ ହୋଇବ ସମ୍ମୁଖ
 ଶର୍ପ'ର ଧାରଣୀ ମାଗୋ ଶସ୍ତ୍ର ସଂହାରଣୀ
 ଗୁରୁ ଲିଖନ ବିଦ୍ୟ ସମସ୍ତ ପକା ହାଣି
 ସୁଦୟା ବହିଲେ ମାତ ହୁଦିପୈ ତୋହର
 ହେଲେ ତରିଯିବର୍କ ଗୁରୁ ରଚନା ସାଗର

ଆମ୍ବାତ୍ରାଗୁରୁ ପବ୍

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ଜୀଉ ବନ୍ଦନା

ନମର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ଜୀଉଙ୍କ ଚରଣ
ବିଘ୍ନବିନାଶକ ପ୍ରଭୋ କରସି ଦୁରିତ ହରଣ
ଖସାଲତ୍ତୁପ୍ରିୟ ତୃତୀ ଅଟ୍ଟ ଲମ୍ବୋଡ଼ର
ସିନ୍ଧୁର ତଳେପନେ ଦିଶର ସୁସଞ୍ଚ ଶଶର ।
ପାଶଅଙ୍କୁଶ ଧାରଣ ଜନ୍ମୁର ବଢ଼ନ
ସୁତ୍ପ୍ରା କରିବୁ ମୋହରେ ପ୍ରଭୁ ଗଜାନନ
ଜମ୍ବୁଦୀପ ଚଉବନ୍ତି ଭ୍ରମିଣ କରିବୁକେ
ଧାତିକାରେ ପ୍ରନଦଶିଲୁ ନଗର କଟକେ
ଦେଖିଲୁ ସୁସଞ୍ଚ ସ୍ଥାନକ ମଠ ମାହିଦାସ
ସେଠାବେ ଜନମିଲୁ ତୋହର ମୁହଁସ
ଉସତ ହୋଇଣ ସେହି ଠାବେ ବିଜେକଲୁ
ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ଜୀଉ ନାମେଣ ବିଦିତ ହୋଇଲୁ ।
ମାହିଦାସ ନାମେଣ ଏକଇ ବିଦୂଷକ ସନ୍ଦ୍ୟାସୀ
ମଠ ଗୋଟି ଥାପିଣ ଥୁଲେକ ଏହି ଠାବେ ଆସି
ସେହିଠାବେ ସାଧୁ ସମାଧୁ ଲବିଲେକ ଅନ୍ତେ
ସାମାଦାର ବଣ ଗୁହେକ ଅଛର୍ବ ସମାଧୁ ଅଗ୍ରଃେ
ଦର୍ଶଣ ପାରୁଣରେ ଅଛର୍ବ ବାସନ୍ତୀ ରଜମଞ୍ଜ
ସେ କାଳେ ସ୍ଥାନକୁ ଥୁଲକ ଅତିର୍ବ ସୁସଞ୍ଚ ।
କମେ ସେହି ସ୍ଥାନ ଗୋଟି ହୋଇଲାକ ଖ୍ୟାତ
ମାହିଦାସ ବଜାର ନାମେଣ ହେଲକ ବିଦିତ

ତାହାର ବିଦ୍ୟାର ଯେମନ୍ତ ହୋଇଣ ଅଛଇଁ
 ସଞ୍ଚିତ ସବୁନ୍ତି ଏବେ କହିବଳ୍କ
 ପଣ୍ଡିମ କଢି କାଳୀ-ମନ୍ଦିର ବଉଳ ବୃକ୍ଷ ଗୋଟି
 ତାହା ମୁଲେ ରାମେଶ୍ୱର ମହାଦେବଙ୍କ ଆସ୍ତାନଟି
 ପୂର୍ବରେ ଶ୍ରୀଶଶ ତନ୍ତ୍ର ଗୟ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଘର
 ତନ୍ତ୍ରଖେ ନନ୍ଦନାଥ ମହାଦେବଙ୍କ ମନ୍ଦିର
 ଦଷ୍ଟରେ ବିନୋଦ ବିହାରୀ ମଧ୍ୟରେ
 କାବା ବୈଦ୍ୟନାଥ ବିଜେ ଏକଇ ମନ୍ଦିରେ
 ଉତ୍ତରେ ଖଟବିନ ଆବର କାର୍ଣ୍ଣିସାମ୍ଭା
 ଜଗନ୍ନାଥ ବଲ୍ଲଭ ଶ୍ରୀ ଚୌତନ ମନ୍ଦିର ଅଛଇଁ
 କୁଞ୍ଜ ବିହାରୀ ବୋଷ ଏକଇ ଭୂମିଏତି
 ତାଙ୍କ ନିବାସ ହାତୀମନ୍ତା ଗୋଦିନପୁର କଢି
 ମାହିଦାସ ମଠ ସେହି ଅଧିକାର କଲା
 ମିହା କେମାତକ ସମାଧ ସ୍ଥଳଟି ରହିଲା
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଲମ୍ବୋଡ଼ର ହୋଇଣ ହରଷ
 ଏହି ମଠେ ଆସ୍ତାନ କଲୁ ବହୁତ ବରଷ
 ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶର ନାଗପୁର ନରବଣ
 ଜାନୋକି ଘୋନ୍ସଲେ ଥୁଲେକ ନାମେଣ
 ତୋହଠାରେ କରିଲାକ ଅଚଳା ଭକ୍ତି
 ନିର୍ଭାକଲା ମନ୍ଦରେକ ସୁପୁଞ୍ଜିତ୍ତି ଅତି
 ପୀତି ମନ୍ଦିର ବେଳିଣ ସେହି ଅଟେ ଜୀବ
 ଭଜତାରେ ହୋଇବଳ୍କ ପଞ୍ଚାଶ ଦାତ
 ସେହି ମନ୍ଦିରେ ନେଇଣ ତୋତେ ଥାପିଦେଲ
 ତୋହ ପାଇଁ ସବୁମନ୍ତେ ପୂଜା ଖଞ୍ଜିଦେଲ
 ସୁତୀ କମେନ୍ ନିପୁଣ ବହୁ ବିଜାଣୀ ହକାରି
 ସିଂହାସନ ମେତି ଆହି ଦେଲେକ ନିର୍ଭାକର
 ସମୀ, ଲତା, ଫଳ, ପୁଷ୍ପ ଅତିର୍କିର୍ଣ୍ଣ ସୁଶୋଭନ
 ଲନ କି ଆସ୍ତାନ ତହିଁକି ନୋହିବ ଖର୍ଚ୍ଚନ

ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ଜାଉ ବିଶ୍ଵବ ମହାବସ୍ତ୍ର ରହିଥିଲା
 ହସ୍ତୀ ପୃଷ୍ଠେ ଥାପି ନରବଣ ଏଠାବେ ଆଣିଲା
 ନାଗପୁର ଆବର ସମ୍ବଲପୁର ମାର୍ଗ କାଟେ
 ଏଠାବେ ରାଜା ଆଣିଲକ ହସ୍ତୀ ପୃଷ୍ଠେ
 ଜଗମୋହନରେ ଅଛଇଁ ଭବାମାଣଙ୍କର
 ଲକ୍ଷ୍ମୀନାନ୍ଦପୁଣି, ଗଣେଶ କାହନ ରହୁର
 ହାରବନ ଉଚ୍ଛେତ୍ର ନକରହ ମୂରତି ବିଶ୍ଵଜଇଁ
 ଖଣ୍ଡ ଏ ପ୍ରସ୍ତରେ ଖୋଦନ ହୋଇଣ ଅଛଇଁ
 ରାମ, ସୀତା, ଭବାମାଣଙ୍କର, ବରତ ମୂରତି
 ଶୋଭବନ ଦିଶନ୍ତି ରହିଣ ବେଢା ଚରିକତି
 ନାଟ ମନ୍ଦର ବୃଦ୍ଧଟି ଦାନ୍ତି ଭାଜିଣଗଲ
 ଲଳ କାଳ ମୋହନ ରାମ ତାହାଙ୍କ ଗଢିଲ ।
 ଆବର ଭରତ ବିନାଣି ହକାରି ଆଣିଲେ
 ଖଲଣ ଗୋଟିକ ସୁମଞ୍ଚ କରିଣ ଗଡ଼ାଇଲେ
 ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ ଆଜ୍ଞାରେ ଗେବିନ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ
 ଆବର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଲେକ ଶେଷ
 ଯେବଣ ଭୂମିରେ ମନ୍ଦର ହୋଇ ଅଛଇ ହୁଏଇଥିଲେ
 ତାହାର ପରିମାଣ ଆଠ ବିଶ୍ଵା ଗୁଣ ସାତ ।
 କୁପେକ ମନ୍ଦର ମଧ୍ୟ ରହିଣ ଅଛଇ
 ତାହାର ଜଳକୁ ଅମୃତ ତିଳେ ହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଗଣେଶ ଜାଉଙ୍କ ଲାଗି ଖଣ୍ଡା ଭୂମି ପରିମାଣ
 ଷାଠିୟ, ସତ୍ତ୍ଵା କାଟି ଥୁଲକ ରହିଣ ।
 କଟକ ବରତ୍ରା ମଧ୍ୟଶାସନ ମଧ୍ୟର
 ବ୍ରହ୍ମା ଆବର ଅନନ୍ତ ଦାଶ ଦୁଇଜଣ
 ଠାକୁର ସମ୍ପର୍କିର ଥିଲେକ ରଖନ୍ତା
 ପୁଣ୍ୟ କର୍ମରେ ଦୁହେଁ ଅତିହେଁ ବଳବନ୍ତା
 ଏବେ ତାଙ୍କ ବଂଶଧର ବିମୁଖ ହୋଇଲେ
 ଠାକୁରଙ୍କ ପୂଜାବିଧ ସବୁ ଉପେକ୍ଷିଲେ

ଠାକୁରଙ୍କ ଖଟଣିରେ ଥୁଲେକ ଏକଇ ପୁଜାଶ
 ଆବର ତାହାଙ୍କ ତୁଳେ ଟହଲିଆ ରୁଧ
 ବନ୍ତ ଦେଉଳ ପ୍ରାୟେକ ଅଛଇ ବିଧ ନ
 ତିନି ଧପ, ପାଞ୍ଚ ଅବକାଶମ ନ
 ବନ୍ତ ସିଂହାର ଧ୍ୟାନ ଗେଣେବେଳେ
 ଓଡ଼ିଶୀ, ତଷ୍ଠୀ, ମାତ୍ରା ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭନ୍ତି ଘେଲେ ।
 ଗଜାନନ ମହିମାଟି ଦେବ ଅବଶାତର
 ଛୁର ମାନବା ମୁହିଁ ଜାଣିବ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାର
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଗଣନାଥ ମୁଣ୍ଡିକ ବନ୍ଦନ
 ତୋର ପାଦେ ମୁହିଁ ସଦା ରଖିଛଇଁ ମନ ।
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଲମ୍ବାଦର ହୃଦୟସି ସଦୟ
 ତୁଟି ଯିବ ଯେସନେକ ମୋର ଭବ ଭୟ
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ଆଖତାଗୁରୁ ପବା ଲେଖିବରୁ
 ଦୁଷ୍ଟର ରଚନା ନଦୀ ପାର ହୋଇବରୁ
 ଶୁଣସି ହେ ସୁଜ୍ଜନେ ଏ ପବର କଥା
 ଶୁଣନ୍ତେଣ ତୁଟିଯିବ ମନୁ ଗୁରୁ ବ୍ୟଥା
 ଗୋବିନ୍ଦା ନାମେଣ ଥୁଲକ ଏକଇ ଦେଶାଭିର
 ଭକ୍ତପୁର ମଧ୍ୟେ ଅଛଇଁ ମତଆ ତାହାର
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କ ତୁଳେ ରଖଇ ପୀରତି
 ସେଠାବେ ଆଚ୍ୟାତ ହୃଦୟ ଦିବାରାତି ।
 ଗୁପତରେ ଧାରଣ ଶୁଣିଲକ ପଲଣି ବାରତା
 ଆପଣୀ ପୁରେ ଚଳିଲକ ପାଇଣ ଗୁରୁ ବ୍ୟଥା
 ଅନାଦି ପାରୁଶେ ସେହି ମିଳିଲ ଝଟକ
 କଣାଇଲ ସବୁ କଥା ହୋଇଣ ବିରସିତ ମତି ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ଅନାଦି ହୋଇଲା ଆଚମ୍ଭିତ
 ଡାକୁଆ ହକାରି ଶ୍ରାମୁଖ ଦେଲକ ଏମନ୍ତ
 ଅଧୁକାଶ ପାରୁଶେ ଯାଅସି ବହନ
 ତାହାକୁ ହକାରି ଆଶସି ବେଗେ ଏହି ସ୍ଥାନ

ଶ୍ରୀମୁଖ ନେଇଣ ଡାକୁଆ କଷଣାନ୍ତି ଗଲ
 ଅଧିକାଶ ଛୁମୁରେ ପ୍ରବେଶି କୁହାଟିଲ
 ଆହେ ଅଧିକାଶ ଏବେ ପଡ଼ିଲ କଷଣ
 ଅନାଦି ପାରୁଶେ ଏବେ ଚଳସି ବହନ
 ରଙ୍ଗିଲେଣି ଯାଜିନଗ୍ରିଆ ଆମ୍ବ ରୁଲେ ହନ
 କୁର କରିବେକ ଆମ୍ବର ଏଡ଼େକ ଧମ୍ବଦ
 ଆମ୍ବର ବିଶେଷେ ସେହୁ ରତ୍ନିଂ୍କ ପ୍ରାଚ
 ଘଟପୁଜା ପାଇଁ ପାମରେ ଓର ବେଳ ବାଟ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେ ଅଧିକାଶ କେ ପଦତି ହେଲ
 ଅନାଦି ଛୁମୁରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ
 ଡାକୁଆକୁ ରାଶି ଆଜ୍ଞା ଦେଲ କ୍ଷେଣାନ୍ତି
 ସାହିର ଭେଣ୍ଟିଆ, ବୁଢା ଏଠାବେ ଅଣାଅ ସବୁନ୍ତି ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଡାକୁଆ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 ଅଧିକାଶର ଶ୍ରୀମୁଖ ଘରେ ଘରେ ଦେଲ ।
 ଆଜ୍ଞା ଶୁଣିଶ ସରବେ ହୋଇଲେ ଉଦବେଗମନ
 ଠାକୁର ଘରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ବହନ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଟବେ ଆସିଲେ
 ଅଧିକାଶ ଅନାଦିର ପାଦେ ଓଳଗିଲେ ।
 ବେନିଏ କଲ୍ୟାଣ କରି କୋଇଲେ ବଚନ
 ଶୁଣିଛ ତ ଯାଜିନଗ୍ରିଆମାନଙ୍କ ବିଧାନ
 ପଲଣି ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଶୈଖବେକ ଘଟ ପୁଜା ଗୋଟିକ ଆମ୍ବର
 ଶକପଥୁଂ ନିବର୍ତ୍ତାର ପାଇବାବ୍ୟ ଗୋଟି
 କରିଦେବେ ଉଚ୍ଚପୁର ଜନେ ସାତବେଶି ।
 ତାହାଙ୍କ ବୁଲେ ଆମ୍ବେ ନୋଡ଼ିକ ଶାଜନ
 ବିଶ୍ଵରିଜନ୍ତୁ ଆମ୍ବକୁ ଏଡ଼େକ ନିଉନ
 ତାହାଙ୍କ ଅଖିରେ ଆମ୍ବେ ଯେମନ୍ତ ମୁଣ୍ଡିକ
 ମାର୍କାର ହୋଇଣ ସେହୁ ମୋଡ଼ିବେ ଆମ୍ବ ବେକ

ଆରେରେ ପଞ୍ଚପ୍ରାଣ୍ତକ ସବେ ରଣରଙ୍କା
 ସରବେ ତ ଅଟ ଗୋଳ ପୁନରେ ନିଶଙ୍କା
 କୁହସି ସରବେ ଏବେ କିଷ ଯେ କରିବା
 ଶରଣ ପଣିକା ଅଥବା ଥାଟ କାହି ଯିବା ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ସ୍ମାମ ହୋଧେ ପରଜୀଳ
 ବୋଲିଲକ ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କୁ ଦେବର୍କ ବିଶାବଳି
 ଯଦ୍ୟପି ଗେଧୁକେ ପଥ ଘଟ ପୂଜା ପାଇଁ
 ଘଟ ସହିତରେ ମୁହିଁ ପେଲ ପଣିବର୍କ
 ଯଦ୍ୟପି ରଚିବେ ଦ୍ଵନ୍ଦ ସମସ୍ତେ ଆସିଣ
 ହେଲେ ନିବାରିବ ସବ୍ ମୁଥେକ ମାରଣ ।
 ବୋଲିଲକ ଅରଜୁନ କଷା ଜଗଜେଠି
 ମୋ ଢେଲ ବିଦାତେ ସବେ ପଡ଼ିବେକ ଲେଖି ।
 ଦୁଇହାତେ ମୁହିଁ ଢେଲ ମାରଣ ପାଇଇ
 ମୋ ହାତେ ଦେଖିଲେ ଢେଲ ପାଇକ ଥରଇ ।
 ଅଣ୍ଟିରେ ଭରଣ ଢେଲ ଯଦ୍ୟପି ମୁଁ ଥବି
 ଯାଜନଗ୍ରିଆ ସବୁନ୍ତି ଦୁଇ ନିବାରିବ ।
 ବୁଝିଲ ତଥ ପରାୟବୁଲଇଣ ଆଖି
 ବୋଲିଲେକ ନକୁଳ ମୁହିଁ ପାରୁଛଇଁ ଦେଖି
 ଯାଜ ନଗ୍ରିଆଏ ଏବେ ନିରେଖ ହୋଇବେ
 ମୋହର ବାଢ଼ ବିଦାତେ ଭୁଲ୍‌ରେ ଲେଖିବେ ।
 ପବନହୁଁ ଖରତର ବୁଲିବ ମୋର ବାଢ଼
 ଉପେ ଭାଜିବେ ସବେ ଓଗାଳିବା ପୁଣି
 ବୋଲିଲକ ସହଦେବ ନ୍ୟାପୈ ଜଗନ୍ନିତା
 ନ୍ୟାପୁ ହନ୍ତେ କଟାଇ ଦେବର୍କ ତାହାକୁ ମୁଁ ଚିତା
 ନ୍ୟାପୁଞ୍ଜ, ପାଇକ ଭୁଲେ ଅଛଇଁ ପୀରତି
 କରଣ ପାଇଇ ମୁହିଁ ଦିବସକୁ ରାତି
 ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ ହନ୍ତେ ଆମ୍ବନ୍ତ ଜିତିବେ
 ନ୍ୟାପୁ ହନ୍ତେ ମୋହର ହାତୁ ପ୍ରାଇବ ପାଇବେ

କନୀଶାଳେ ପୁରାଇବରୁଁ ଗୋଟି ଗୋଟି କର
 ଦୁଷ୍ଟଗଣଙ୍କର ମନୁଁ ଆଖ ଯିବ ମର ।
 ସୁଧର୍ଷୀର ବୋଇଲା ହୃଦୟ ସରକେ ଏବେ ଶାନ୍ତ
 କରିବାକ ଘଟଣାର ଏକଇ ତଦନ୍ତ
 ବିପଦ କାଳରେ ସ୍ନେଧ କେରେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଶାନ୍ତାସ୍ଥରେ ଏହାର ପ୍ରମାଣ ଅଛଇ
 ସାର୍ଥାର୍ଥ ଲୋକ ମୁଖ୍ୟ ସମସ୍ତ ଶୁଣିବ
 କାହାର କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଦାପି ନ ଥାପିବ ।
 ଯାଆନ୍ତ ଅନାଦି ଏବେ ତାଙ୍କ ଅଧିକାଶ ପାଶ
 କରିବେକ କଥାକାର୍ତ୍ତା ନତେଜି ମୁହଁସ
 ସମସ୍ତ ଶୁଣିଣ ସବେ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା
 ସେହି ଅନୁସାରେ ଆମ୍ଭେ କରେ ଆଗୁଧାର ହେବା
 ସୁଧର୍ଷୀର କଥାରେ ସବେ ହେଲେକ ସନମତ
 ଅଧିକାଶ ବୋଇଲାକ ଏକଥା ଅଟଇ ଉଚିତ ।
 ଦୂର୍ଗା ସୁମରି ଅନାଦି ବେଗେ ଚଳିଗଲା ।
 ଯାଜନଗ୍ରୀ ଅଧିକାଶ ପାରୁଣେ ମିଳିଲା ।
 ତାହାନ୍ତ ଦେଖନ୍ତେଣ ସେହି ଅଧିକାଶ
 ପାରୁଣେ ବସାଇଲାକ ଗଞ୍ଜିବ କରି
 ପୁଣିଲାକ କି ନମିତ୍ରେ ବିଜେ ଏହିଠାରୁଁ
 ସଂଶୟ ତେଜିଣ କୁହୁସି ଭକ୍ତପୁର ସାରୁଁ
 ଅଧିକାଶ ମୁଖ୍ୟ ଶୁଣିଣ ଏସନେକ ବାଣୀ
 ଅନାଦି ବୋଇଲାକ ଆମ୍ଭେ ପାରୁଅଛୁ ଶୁଣି
 ଘଟପୁଜା ଆମ୍ଭୁର ଏସନ କରଇ ନ ଦେବ ।
 ଘଟ ଆସିବାର ପଥ ଢୁଡ଼ରେ ଝୁଙ୍କିବ ।
 ସବୁ ସନ ବାଦ୍ୟ ସହ ଏଠାବେ ଘଟ ଆସୁଥିଲା
 ଅନିମିତ୍ରେ ଏଥରେ କିମ୍ପାଁ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵ ଉପୁଜିଲା ।
 ସବୁକାଳେ ଏହିଠାରେ ଘଟ ଆଣିଥାଉ
 ପୁଜା ପାରବଣ ସାର ଗୁହେ ଚଳିଯାଉ ।

ଏଥରେ କାହାର କିଛି ହିଁ ନଥୁଲଟି ଷତ
 ଆଜ କିପାଇଁ ହୋଇଲୁ ଦିଚଳିତ ମତ ।
 ପ୍ରବୋଧଣ ଅଧିକାଶ କୋଇଲୁ ବଚନ
 କରିନାହୁଁ ଆମ୍ବେମାନେ ପଲଣି ରଚନ
 ଖୋଲ କରିତାଳ ବାଇ ଯଦ୍ୟପି ଆସିବ
 କେହିହେଲେ ତାହାକୁ ବାରଣ ନ କରିବ
 ଯଦ୍ୟପି ଶାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇ ଆସିବ
 ଭେଣ୍ଟିଆମାନଙ୍କ ଜାନୁ ଅବଶ୍ୟ କମ୍ପିବ
 ଜାନୁ କମ୍ପିଲେକ ସେମାନେ ଲୋଡ଼ିବେଳ ଦନ
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ଅବଶ୍ୟ ଉପୁଜିବ ମନ
 ଅନାଦି ବୋଇଲୁ ତୁଳି ସବୁ ଜାଣୁ ଜାଣୁ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ଗୈଥରାଟା କେମନେ ବଜାଣୁ
 ଘଟ ସହ ମହାଶାର ଦେଇ ଯନ୍ତରୁ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ନ ବାଇଲୁ ଅବଶ୍ୟ କୋପିବ ।
 ହନ୍ତୁ କୋପରେ ବିଅର୍ଥ ହୋଇବ ସବୁ କାହିଁୟ
 ତାର କୋପାନଲେ ସଦେ ହୋଇବେ ଦହିଯ୍ୟ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ଗୋଟି ଆମ୍ବେ ମୁହଁନ ପାରିବୁ
 ଘଟର ସଙ୍ଗତେ ବାଇ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବୁ ।
 ଆଖଢ଼ାଗୁରୁ ଦେଠାକେ କସି ଶୁଣୁଥିଲ
 ଗୁରୁ ତମ ଗୋଟି ତାର ହୃଦରେ କସିଲ
 ଦାନ କାମୋଡ଼ କୋପେ ଉଠିଲାକ ଶିର ଝୁଣି
 ବୋଇଲାକ ରେ ପାମର ମୁହଁ ପାରୁଛଇଁ ଜାଣୁ
 ମରଣ ସମୟ ତୋର ହୋଇଲ ନିକଟ
 ଆଜ ଯମ ସଙ୍ଗତେ ତୋର କରାଇବି ଭେଟ
 ଏଡ଼େକ ସାହସ ତୋର ତୁ ପୁଣି କହୁଛୁ
 ଶାରବାଦ୍ୟ କାଇ ଯିବା ଏ କାଟରେ ଲଜ୍ଜା ।
 ଆରେ ଗୋଲକୁଣ୍ଡା ଆଜ ଦେବର୍ ବିଶାବଳି
 ମୁଥେକ ମାଇଲେ ଯିବୁ ଯମପୁରେ ଚଳି ।

କହଁ କହଁ ଧରିଲକ କୃତାନ୍ତକ କେଣ
 ଆକଷି ଧରିଲକ ଅନାଦିର କେଣ
 ରହ ରହ କହି ଅଧିକାଶ ତାହାନ୍ତ ରେଧିଲ
 ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ତାର ହସ୍ତ ଗାଡ଼େ କୋଳ କଲୁ ।
 ବୋଇଲକ ଆରେ ମୁଢ଼ ଏଡ଼େକ କର୍ମ କଲୁ ।
 ଆମ୍ବର ମହତ ଗୋଟି ତଳେ ଲୋଟାଇଲୁ
 ଦୁତରୁ କଟାଳ କରିବା ତଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ହାରିଣ ହୋଇଲୁକି ବାଇ
 ଶମନାମୀର ଆପଣ ତର୍ହି ବସିଥିଲୁ ।
 ସମ୍ମେଧ ଆଖଡ଼ାଗୁରୁ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲୁ ।
 ଆମ୍ବନ୍ତ କି କୋଳିକେ ଆନ ସାହି ଜନେ
 ବୋଲିକେ ଯାଜନଗ୍ରିଆ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁଢ଼ପଣେ ।
 ପରିଣ ମଣ୍ଡଳେ ହୋଇବ ଏହାର ବିଶ୍ୱର
 ସରବେ କରିବେ ଆମ୍ବନ୍ତ ଖାଲ ଛୁଟିକାର ।
 ସଞ୍ଚରେ ପୂଲରନ୍ଦନ ହୋଇବ ବାସନ୍ତ
 ଅନିମିତ୍ତେ ଭାରିଲୁ ଆମ୍ବ ଆତ୍ମ ମନ୍ଦ ।
 ସବୁବେଳେ ତାତ୍ତ୍ଵ ଖାଇ ହୋଇଣ ଥାଉ ଭେଳ
 ଦିନମି ଉଠୁ ସବ୍ଦବା କରିବାକୁ ଗୋଳ ।
 ଯଦ୍ୟପି ତୋହର ଥିଲକ କିନ୍ତୁ କହିବାର
 ତାହାନ୍ତ କହିଥାଆନ୍ତ ହୋଇଣ ଧୀର ପ୍ଲିର
 ଏମନ୍ତ ନ କରିଣ କେଣ ଆକଷିଲୁ
 ସାହିର ମାନ ମହତ ସବ୍ଦ ବୁଡ଼ାଇଲୁ
 ଏସନ ଧକାକ୍ରି ଆପଣ ଆବର ଅଧିକାଶ
 ପ୍ରବୋଧଲେ ଅନାଦିର ଦୁଇ ହସ୍ତ ଧରି ।
 ସମାଜିଣ ତାହାନ୍ତ ବୋଲିଲେ ବଚନ
 ଆପଣା ପୁରେ ଏବେ ଚଳସି ବଢନ ।
 ସବୁନ୍ତ ପାଗ୍ଲେଟି ନେବୁ ଗରୁରକ କରି
 ତଳେକ ପରିମାଣେ ଏଥୁରେ ସନ୍ଦେହ ନକରି ।

ଶାରବାଦ୍ୟ କାଇଲେକ ଉପୁଜିକ କଳି
 ଅବଶ୍ୟ ଗୈଧରୁ ପଥ କାଳବୁଦ୍ଧ ମିଳ ।
 ଓଗାଳିରୁ ପଥଗୋଟି ଶତେପ୍ତୁ କରି
 ମାଛୁଟିଏ ସେଠାବରୁ ନୟିକ ଉବୁରି ।
 ଶେଷକଥା ହୋଇଲାକ ଏହାହିଁ ଆମ୍ବର
 ଏବେ କରସି ଯାହା ରଙ୍ଗା ହୃଅର ତୁମ୍ଭର ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଅନାଦି ସେଠାରୁ ଚଳିଗଲ
 ଉକ୍ତପୂର ଅଧିକାଶ-ଶ୍ଵମୁରେ ପ୍ରବେଶିଲ ।
 ଯାଜିନଗ୍ରିଆ କଲେକ ଯେମନ୍ତ ବେଶର
 ଆଶତ୍ରାଗୁ ରୁ ଦୁନ୍ତ୍ୟ ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ।
 ଶାମନାମୀର ଆପଣ ଆବର ଅଧିକାଶ
 ତାହାକୁ ପ୍ରକୋପିଲେ ଯେମନ୍ତ ହସ୍ତଧରି ।
 ଏସନ କାରତା ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅଧିକାଶ
 ଗୁରୁକ୍ୟଥା ପାଇଲକ ହୃଦରେ ତାହାରି ।
 ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ସହିତେ ଥୁଲେକ ଆନେ ତହିଁ
 ସବେ ବିଚଳିତ ହେଲେକ ମନେ ତମ ବହି ।
 ସମ୍ବୋଧ ସରଙ୍ଗୁ ଅଧିକାଶ ଏସନ ବୋଇଲ
 ଯାଜିନଗ୍ରିଆଙ୍କ ମତି ବିଭ୍ରମ ହୋଇଲ ।
 ଶଜପଥେ ଗୈଧବା କାହାକୁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଯାଜିନଗ୍ରିଆ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇଲେଣି କାଇ ।
 ମହାଶର ପତାଙ୍ଗ ଯିକ ପୁଜାୟଟ ସାଥେ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବୁ ନାହିଁ କା କେମନ୍ତେ ।
 ହନୁମନ୍ତକର କେମନ୍ତେ ହୋଇବୁ ହୋରେହା
 ତାଙ୍କ କୋପ ହେଲେକ ସବେ ହରାଇବୁ ଶହା ।
 ଏଥକୁ ବିଶ୍ଵର ଜରସି, ଶାରବାଦ୍ୟ କାଇ ଯିବା
 ଅଥବା ତାହାକୁ ଡରି ନିଶ୍ଚେଷ୍ଣ ରହିବା ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଉଠିଲାକ ଘୋର ଗୈଳ
 ଶାରବାଦ୍ୟ କାଇ ଯିବୁରୁଁ ସଜାଇଣ ବଳ ।

ବନପଥଟି କୁହର ଏକା ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି
 ତହିଁ ସବେ ଆଚୟାତ ହେଉଥାନ୍ତି ନିତ ।
 ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଆମ୍ବର ଅଛର ଅଧିକାର
 ପାମରେ କେମନ୍ତେ ତାହା କରିବେକ ଜୁର ।
 ପୁଷ୍ଟି ବୋଲିଲ ତାହାଙ୍କ ମୁକ୍ତିଲ ଧରମ
 ଅପାର କଷଣ ପାଇବେ ହେବ ଦଇବ ବାମ
 କୋପେ ଶିର ଝୁଣି ବୋଲିଲକ ଧାମସେନ
 ଏକା ହୋଇଣ ନିବାରିବ ଯାଜିନଗ୍ର ଜନ ।
 ଦଶତଣ୍ଡ ଯଦ୍ୟପି ମୋର ହସ୍ତରେ ରହିଥିବ
 ଯମକାପୁଡ଼ା ହେଲେ ବି ପ୍ରାଇବ ପାଇବ ।
 ବିନମିଶ ଯଦ୍ୟପି ଦେବରୁ ରେରେକାର ରତ୍ନ
 ଯାଜିନଗ୍ରିଆ ରଘେ ପଳାଇବେ ଛୁଡ଼ି ।
 ଅରଜୁନ ବୋଲିଲକ ସବେ ହୃଦୟ ନିର୍ଭୟ
 ପ୍ରାପନ ହୋଇବ ଅବଶ୍ୟ ଆମୁନ ବିଜୟ ।
 ଅନ୍ତରୁତେ ପିଙ୍ଗିପାଇର ତେଲ ଦୁଇହଷ୍ଟେ
 ବାର ସବ୍ୟସାରୀ ଆମୁନ ତାକନ୍ତି ସମସ୍ତେ
 ନକୁଳ ବୋଲିଲକ ମୁହିଁ ବଡ଼ର ଦୁର୍ଦଣ୍ଡ
 କ୍ଷାରକାତ କୁମି ପିଙ୍ଗିଶ କରିବରୁ ଲଞ୍ଛିବଣ୍ଡ ।
 ଥାଟ ସଜାଇଣ ଅରଜୁନ ପଣ୍ଠାଚରେ ଥୁବ
 ତାହାର ଦୁଇହଷ୍ଟକୁ ତେଲ ଯୋଗାଇବ ।
 ଆବର ଏକର କଥା ମନରେ ହେଜିବ
 ଗୋଳ ଅନ୍ତେ ନ୍ୟାୟଦହନ୍ତ ଅବଶ୍ୟ ଉପୁଜିବ ।
 ତୁହି ବାବୁ ସହଦେବ ନ୍ୟାୟେ ସାମରଥୀ
 ଆବର ଜାଣିବୁ ସବ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ବାରତା ।
 ନ୍ୟାୟଦହନ ରହିଛର ଯେମନ୍ତ ଉପାଶ
 କରିବୁ ସମସ୍ତ କର୍ତ୍ତା ଉତ୍ତମ କରିଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ନକୁଳ ଥୟ କରି ଶୁଣ
 ଲଗାଇବୁ ବାଳକ ଗଣେ କର୍ମରେ ଯେସନ ।

ପୁଣ୍ୟଦିନ ଅର୍ଦ୍ଧରେ ଚଳସି ରଭସେ
 ଗୁରଣ ବାଲକଗଣେ ଯାଜନଗ୍ରୀ ସୀମା ପାଶେ ।
 ପୀତି କରିବେକ ବାଡ଼ିବୁଦା ମୁଳେ ତେମ
 ବାଉଁ ଶବାଡ଼ିରୁ କିଛି ଶଣି ଥିବ ଓଳା ।
 ପକ୍ଷ ବାଇତଙ୍କ ଫଳ ପରିରରେ ଭରିଣ
 ପୁଣ୍ୟଆ କର ସାଇତିବ ଯତନ କରିଣ ।
 ଏସନ ପୁଣ୍ୟଆ ପଣେ ଦୁଇପଣ କରି
 ବାଉଁ ଶିଆରେ ନେବ ପୁଜା ଦୁଇୟ ପରି ।
 ଗୋଲବେଳେ ଫିଙ୍ଗି ବ ଏହାକୁ ନିଠାଇ
 କୁଣ୍ଡେଇ ହୋଇଣ ଶଷ୍ଟୀ ଏ ଯିବେକ ପଳାଇ ।
 ବିଲୁଆ ଭଗତ ପାଶେ ଅଛଇଁ ବାଡ଼ିଆ ପୋଟକା
 ଆଶସି ତା ଠାରୁ କଣି ନ ରହିବ ଶଙ୍କା ।
 ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଶଷ୍ଟୀ ଆଡ଼େ ଦେଉଥିବ ରୁଦ୍ଧ
 ତାହାର ବିଘାତେ ଶଷ୍ଟୀ ଏ ପଡ଼ିବେକ ମୃଦୁମାଡ଼ି ।
 ଯାଜନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ତମ ବିଅର୍ଥରେ ଯିବ
 ଆମ୍ବର ହସ୍ତରେ ଅବଶ୍ୟ ପାଇବେ ପ୍ରାଇବେ ।
 ସହଦେବ ତହିଁ ଥାଇଣ ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲ
 ପାଇକ ଗଣଙ୍କ କଥା ଆମ୍ବନ୍ତ ଲଗିଲା ।
 କାଲ ପ୍ରଭ୍ରତେ ଯିବର୍ତ୍ତ ପାଇକଙ୍କ କତ
 ତାହାଙ୍କ ତୁଳେ କରିବର୍ତ୍ତ ବହୁତ ପୀରତି ।
 ନାନାବିଧ ମୀଣ୍ଡାନ୍ତ ତାହାନ୍ତ ଭୁଞ୍ଜାଇବି
 ବିଟୁ ବଚନ କହିଣ ସବୁନ୍ତି ତୋଷିତି ।
 ଜୀବ କରିବର୍ତ୍ତ ଯାଜନଗ୍ରୀଆ କହିପ
 କହିଛନ୍ତି ଭାଙ୍ଗିବେକ ପାଇକ ଦରପ ।
 ଦେଉଛେନ୍ତି ପାଇକେ ବହୁ ଗ ଲିମନ
 ଅବର କେନ୍ତି ରତିବେ ତାହାଙ୍କ ତୁଳେ ହନ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତା ଧାଇଜେ କେ ପେ ଧରିଜୁଲି
 ଯାଜନଗ୍ରୀଆ ଲେଖିଣ ଦେବେକ ବିଶାଖି ।

ଠଣାରେ ଉଚିକେ ନେଇଣ ଦୃଢ଼ବ ନ
 ଆମ୍ବନ୍ତ କରିବେ ନାହିଁ ତିଳେହୋଁ କନାଳ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ଅନାଦି ହୋଇଲ ଉସକ
 ବୋଇଲକ ଅବଶ୍ୟ ଯଶ ଆମ୍ବନ୍ତ ହେବ ପରପତ ।
 ଆମ୍ବ ମଧ୍ୟ ଅରଜୁନ କଷା ଜଗଙ୍ଗେଠି
 ରତ୍ନ ସେ ଆଟର ପଲଣି ଦିନବତି ଖଟି ।
 ନିର୍ଭା କଷ୍ଟ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କାଳିର ଭିତରେ
 ହୋଇବଟି ଘଟପୁକା ଅଷ୍ଟମୀ ତଥରେ ।
 ବାହାବେଳେ ବାଇଗଣ ରୁଆ ନ ଯୋଗାଇ
 ବିଳମ୍ବରେ ଜଳ କର୍ମ ବିଅର୍ଥରେ ଯାଇ ।
 ପୁଜାବେଳେ ବହୁଲୋକ ହେବେ ଆତ୍ମଯାତ
 ଗୁପତ ଥାଟ ପଲଣି ହୋଇପିବ ଜ୍ଞାତ ।
 ଏବେ ସବେ ହୃଦୟ କର୍ମେ ତତପର
 ପୀତ କରସି ଅସ୍ଵଗସ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ।
 ତିଆରଣ ଥୁବ ଗାରକାଦ୍ୟକା ରଗଣେ
 ପହୁଞ୍ଚିବେ ଏଠାବେ ଅଷ୍ଟମୀ ପ୍ରଭାତେ ଯେସନେ ।
 ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବ ତିଆରଣ ଦେଲକ ପଠାଇ
 ଅବକାଶ ଆସ୍ତାନରେ ବସିଲକ ହେଠମାଥ ହୋଇ ।
 ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଣ ଏସନ ପୁଜଇ ଅଧିକାଶ
 କେମନ୍ତ କଷଣ ବାବୁ ପଡ଼ିଲ ତୋହର ।
 ଏ ଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳେ କେହୁ ଅଛି ତୋ ସାମରଥା
 ଅନିମିତ୍ତେ କରୁଅଛୁ କ ଲାଗି ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥା ।
 ଭବିତ୍ତୁକ ଆମ୍ବର ପଡ଼ିବ ପରମାଦ
 ସେ ନିମିତ୍ତେ ଜାତ କି ତୋହର ବିଷାଦ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅନାଦି ତୋଳିଲକ ମଥା
 ବୋଇଲ ବିଷାଦ ନୁହଇ ଭକ୍ତିଭାର୍ତ୍ତ ଏକ ନଥା ।
 ଯାଜନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଆଖଡ଼ାର ଗୁରୁ
 ମଲିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଟଇ ମହାମେନ୍ଦ୍ର ।

ଯଦ୍ୟପି ତାହାର ହସ୍ତେ ଥୁବ ବଂଶ ଦଣ୍ଡ
 ପାଇକଗଣେ କରିଣ ପାଇବ ଲଣ୍ଡରଣ୍ଡ
 ଯମବାପୁଡ଼ା ବି ସାସେ ପଳାଇବ ଦୁରେ
 ଭୟେ ଭଜିବେ ସରବେ ଦୟନ୍ତୁ ଖେ ସମରେ ।
 ଆବର ଅଛଇ ଏକ ନାମେଣ ନଟିଆ
 ମହାପରମମୀ, ଧୂମୁସା, ହୋଇଣ ଥିଲେ ଠିଆ ।
 ପେଲି ନପାରନ୍ତି କେହୁ ପଣ୍ଡାତେ ତାହାନ୍ତ
 ବଢୁସମ କାଷ୍ଟ ତାର ମହା ବଳବନ୍ତ ।
 ଆବର ଏକଇ ଅଛି ନାମେଣ ହଟିଆ
 ଅପାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାର ମୁଖ ବିକାଟିଆ ।
 ବାଢ଼ ଶେଳରେ କେହୁ ଦୃଢ଼ଇ ତାର ସମକଷ
 ବାଢ଼ରେ ନିବାରି ପାରଇ ଶାଙ୍କ'ଳ ଆବର ତୁଷ ।
 ପବନତୁଁ ଖରଚର ବାଢ଼ ସେ ବୁଲାଏ
 ମାଛୁ ପଡ଼ିଲେକ ତହିଁ ନବଖଣ୍ଡ ହୋଏ ।
 ଦୟନ୍ତୁ ସମରେ ତାହାନ୍ତ କେ ନୋହେ ଭାଜନ
 ଦୃଢ଼ ନିବାରି ପାରଇ ଏକା ଅରଜୁନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ହାତର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଏକଇ ଢେଲରେ ଫଟାଇ ପାରଇ ଏକ ଶିର ।
 ତା ଢେଲ ବିଦାରୁ କେହୁ ବର୍ଣ୍ଣି ନ ପାରିବେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସୁମରିଣ ସବେ ଛୁଡ଼ିପଳାଇବେ ।
 କାଉଁଶ ତାଟିର ଡାଳ ତା ପାଣିଶ ଧରିଥୁବ
 ଶତ୍ରୁ ଢେଲ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲେ ନିବାରିବ ।
 ଶୁଣିଲଇଁ ତାଙ୍କ ପାଶେ ଅଛନ୍ତି କାଟୁଳିଆ
 ଆମ୍ବେ ମଧ୍ୟ ତିନି ବୁରି କରିବାକ ଠିଆ ।
 କାଲିମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦ୍ରୁବ୍ୟ କରିବାକ ଠୁଳ
 ପଛନେ ସେସବୁ ଲୋଡ଼ିବାଲାଗି ନପାଇବା ବେଳ ।
 ପହୁଚିବା ସମୟେ ଏକେ ହୋଇଲାକ ଆସି
 ଆପଣା ଆପଣା ବାସେ ବହନ ଚଳସି ।
 ଦୁଆର ମୁଦିଣ ଯନ୍ତ୍ର କିଳେଣି ଲଗାଇଣ
 ଉଦବେଗେ ଚଳିଲେକ ଯେ ଯାହା ଭବନ ।

ପ୍ରତିମା ଦଶ'ନ

ଶୁଣସି ସୁଜ୍ଜନେ ସାହି ମହାଘରତ
ଶୁଣନ୍ତେଣ ଯାହା ମନ ହୋଇବ ତୃପତ ।
ଷଷ୍ଠୀଗତେ ମହାସ୍ପ୍ରମୀ ହୋଇଲ ଉପଗତ
କାରଣସି କଟକ ହୋଇଲ ଅତି ଶୋଘବନ୍ତ
ପ୍ରଭୁତ୍ତ ନିଦ୍ରାତେଜି ଉଠିଲେକ ପୂରଜନ
ସର୍ବରେ କରିଲେକ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସମାପନ ।
ନୂତନ ବସ୍ତି ପିନ୍ଧଣ ହୋଇଲେ ସୁବେଶ
ରମଣୀଗଣ ପିନ୍ଧଲେକ ଦିବ୍ୟ ଖୀନବାସ ।
ନାନା ଦିବ୍ୟ ଅଳକାର ମଣ୍ଡିଲେକ ନିଜ ଅଙ୍ଗେ
ତାମ୍ବୁଲ ଲୁଗି ହୋଇଣ କଥା କହନ୍ତି ନାନାରଙ୍ଗେ ।
ମଧୁବେଶ୍ୟ ଘରୁ ଆଣିଣ ବିବିଧ ମିଷ୍ଟାନ
ହରଷିତ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇଣ ସର୍ବେ କରନ୍ତି ଭେଜନ ।
ଶିଶୁଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କଥା କହିଲେ ନସରର
ମୁଖ୍ୟରକ ଗୋଳରେ ଚଞ୍ଚିତିଗ ପୂରଇ ।
ବାଦ୍ୟକାରଗଣ ବସିଣ ପ୍ରତିମା ମଣ୍ଡପ ପାରୁଶେ
ବାଆନ୍ତି ବିବିଧ ବାଦ୍ୟ ଅଣ୍ଟାକ ହରଷେ ।
ବାଳକ ବାଲକାଗଣ ହୋଇଣ ସୁବେଶ
ପ୍ରତିମା ଦଶ'ନ ଲୁଗି ମଣ୍ଡପେ ହୁଅନ୍ତି ପରବେଶ ।
ଶୁଭ୍ରଜର ଲତାପୁଷ୍ପ ଶୋହଇ ମେଢ଼ମାନ
ଝଟକର ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିରେ ରଜଇ ସମାନ ।
ଶିଲ୍ପୀଗଣ ନିର୍ଭା କରିଥାନ୍ତି ନାନା ମୁରତି
କେବଣ ଠାବରେ ଦୁର୍ଗା କାହିଁ ହର ପାରବଣ
ଧାନକୁଟା, ତଳପେଷା ଆଦି ମୁରତ ଅଛନ୍ତି
ଆଟେ ସଜା ହୋଇଛନ୍ତି ରହିଣ ପନ୍ତିପନ୍ତି ।
ନିର୍ଜାକ ମୁରତିଗଣ କରନ୍ତି କର୍ମ ନାନାବିଧ
ବର୍ଣ୍ଣମାନେ ହୁଅନ୍ତି ଆନନ୍ଦୁଗଦଗଦ ।

ପିତୁଳାରେ ବଣ୍ଟିତ ହୋଇଛଇଂ ନାନା ଉପାଖ୍ୟାନ
 କାହିଁ ବୁଡ଼ା ବରବେଶ କାହିଁ ଶମଶାନ ।
 କେବଣ ଘ୍ରାନରେ ଅନ୍ତର ନେଉଛଇ ବାହି
 ଶମକୃଷ୍ଣ ବେନିଭ୍ରାତା ରଥରେ ବସାଇ
 ଶଜପଥେ ବେନିପାରୁଣେ ବିପଣୀ ସଜାଇ
 ବିପଣିଆଗଣ ଦେଇଛନ୍ତି ପସବ ମେଲଇ ।
 ନାନାବଣ୍ଟେ ମଣ୍ଟିତ ହୋଇଣ ଦିଶନ୍ତି ଶୋଘ୍ରବନ
 ବଳେ ଆକର୍ଷୁଣ ଥାଇ ବାଟୋଇର ମନ ।
 ଶତ ଆସନ୍ତେଣ ଶୋଘ୍ର ପଢ଼ିଲ ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ
 ନାନାବଣ୍ଟର ଦିଦ୍ଧିତ ଉଠିଲକ ଜଳ ।
 ଉଚ୍ଛ୍ଵଳ ଆମ୍ଲେକେ ଚୌଦିଗ ପୁରିଗଲ
 ଦିବସ ଅଥବା ଶତ ବାର ନ ହୋଇଲ ।
 ବାଉଦାଉ ହୋଇଣ ଝଟକେ ଜରି ମେତିମାନ
 ପ୍ରତିମା ଦେଖନ୍ତାଗଣ ହୋଇଲେକ ହରଷିତ ମନ ।
 ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସେ ପୁରିଗଲ ତତ୍ତ୍ଵିଗ
 ଯାଜିନଗ୍ର ଉଚ୍ଚପୂର ଜନ ହୋଇଲେ ଉଦବେଗ ।
 ବେନିଘ୍ରାନେ ଆରମ୍ଭିଲୁ ଥାଟର ପଲ୍ଲଣି
 ଲଚର ଜନେ ତାହାନ୍ତ ନ ପାରିଲେ ଜାଣି ।
 ଅପାର କଟାଳ କରିଣ ଯାଜିନଗ୍ର ଅଧିକାଶ
 ନିରେଧୁଲେ ମଦ୍ୟପାନ ଦବୁନ୍ତି ହକାରି ।
 କୋଇଲେକ ଆପଦକାଳେ ଏସନ ନ କରିବ
 ଅନ୍ୟଥା କରିଲେ ପଲ୍ଲଣ ବିଅର୍ଥରେ ଯିବ ।
 ସବୁଠାରେ ଲଗିଛଇ ପାର ଆନନ୍ଦ
 ଅଦ୍ଭୁତେ ଉପୁଜିଲୁ ଯଠାବରେ ହନ୍ତ ।
 ରହ ସବେ ଧୀରପ୍ରିର ହୋଇଣ ପଲ୍ଲଣି
 ଯେସନେକ ଶବ୍ଦ ପ୍ରକ୍ଷଣ ନ ପାରିବେ ଜାଣି ।
 ତିଶାକାଳେ ସବୁ କର୍ମ କରସି ସମାପନ
 ପିର ହୋଇଣ ଶୁଳ୍କ ଯେବଣ ବିଧାନ ।

କାଳ ପ୍ରଭାତରେ ସବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଣ
 ଆବୋର ରହିବ ସବେ ଯେ ଯାହା ଆସାନ ।
 ଅଛେଦ ଦୂର ରତନା କରିବ ଏମନ୍ତ
 ଭେଦ ନ ପାରିବେ ଉଚ୍ଚପୁରିଆ ଯେମନ୍ତ ।
 ଦୁଃଖପଦ କାଣୀ କହିଣ ଏଠାବୁ ଅନାଦି ଯାଇଛୁ
 ଅବଶ୍ୟ ଆସିବକ ଦୁଷ୍ଟେ ଗଣ୍ଠଗୋଲ ରଜ୍ଜି ।
 ବହନ ହୋଇଣ କାର୍ଯ୍ୟ କରସି ସମାପତ
 ବଜପଥେ ଆଉ ନାହିଁ ଲୋକ ଗତାଗତ ।
 ବୁଦ୍ଧସଙ୍କା କରିଣ ସବେ ବାହୁଡ଼ିବା
 ବାତି ଦିନହର ବେଳେ ଗୃହେ ପଢ଼ିବିବା ।
 ନିଶାରେ ନିଦ୍ରା ନରଲେ ପଡ଼ିବ କଷଣ
 ଏତେକ ପଲାଣି ସବୁ ହୋଇବ ଅକାରଣ ।
 ବାତରେ ଯେବଣ ଜନ ସୁଷ୍ଟେ ନିଦ୍ରା ଯାଇ
 ସମ୍ପୁ ତେଜ ଗାର୍ଯ୍ୟ ତା ପାଶେ ଲେଉଛି ଆସଇ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ସବେ ହୋଇଲେ ଚତପର
 ସଜାଇ ରଖିଲେକ ସମସ୍ତ ରଣର ସମ୍ଭାର ।
 ସମାଦି ସମସ୍ତ କର୍ମ ନିଶାର୍କ ମଧ୍ୟରେ
 ପଢ଼ିଲେ ନିଜନିଜ ଗୃହେ ବାହୁଡ଼ିଣ ।
 ଦିଲ୍ଲୀରବ ସଙ୍ଗତେ ଶୁଭରକ ପ୍ରେତକର ସ୍ଵନ
 ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ ସବେ ହୋଇଲେ ଅଚେତନ ।
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ସପ୍ତମୀ ରଥ ହୋଇଲାକ ଅନ୍ତ
 ମହାଷ୍ଟମୀ ତଥୁ ହୋଇଲା ଉପଗତ ।
 କନ୍ୟା ମାସର ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ଭୁଗୁବାସ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ମହାଷ୍ଟମୀ ପରବେଶ ।
 ତୌ ତିଳ ନାମେ କରଣ ସୁକର୍ମୀ ନାମେ ଯୋଗ
 ପ୍ରାତକୁ ବୁଦ୍ଧିଦର୍ଶ ଏକବୁଦ୍ଧି ଲିତା ଘୋଗ ।
 ଉତ୍ସବାତ୍ମା ନଷ୍ଟ ବିଶାନେ ଯୋଗିନୀ
 ସପ୍ତମୀ ଅନ୍ତେ ଅଷ୍ଟମୀ, ଧନୁତନ୍ଦ୍ର ଦେନ

କାଳ କୁଳକୁଟ ଡାଢ଼ିକ ଉଠିଲେ ଗରଜ
 ବେନି ପୁର ଜନେ ଉଠିଲେକ ନଦ୍ରାଙ୍କିତେଳି ।
 ସର୍ବିକର ହୋଇଲାକ ଉତ୍ତବେଶ ମନ
 ବେଗେ କରିଲେକ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସମାପନ ।
 ଠାକୁର ଘରେ ଚଳିଲେ ସରବେ ଝଟକି
 ମିଳିଲେକ ତର୍ହିଁ ହୋଇଣ କୋପମତି ।
 ଯାକିନିଗ୍ରୀ ଅଧିକାଶ ସେଠାକରେ ମିଳି
 ଠାକୁରଙ୍କ ପାଦରେ ହୋଇଲା ନିଉଗୁଲି ।
 ବିସ୍ମୟେ ପୁଜୀଲ ସେହି ଡାକୁଆକୁ ବାହିଁ
 ଅନ୍ଧାରକଣା ଗୁନେଇ କପ୍ଟା ଆସି ନାହିଁ ।
 ବହନ ହୋଇଣ ଯାଅସି ଗୁନେଇଙ୍କ ପାଶ
 ମୋହର ମାନ୍ୟ ଜଣାଇଣ ବେଗେ ଦେନିଆସ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମଣେ ଡାକୁଆ ବେଗେ ଚଳିଗଲା
 ଗୁନେଇ ଦ୍ୱାର ଅଗ୍ରତେ କୁହାଇ ଡାକିଲା ।
 ଆସି ମିଳିଲାକ ତର୍ହିଁ ଗୁନେଇ ଘରଣୀ
 ଶୋକଭର ହୋଇଣ ବୋଇଲାକ ବାଣୀ ।
 ରାତି ଦିପହରେ ତାହାର ଦେଲାକ ପକ୍ଷାଦାତ
 ନ ଚଳଇ ଏକ ପାରୁଶର ଗୋଡ଼ ଦାତ ।
 ମୁଖ ହୋଇଛଇ ବଙ୍କା ନମ୍ବୁରେ ବଚନ
 ଶୟାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ହୋଇଣ ଉତ୍ସାନ ।
 ବିଷାଦ ଲଭିଣ ଡାକୁଆ ସେଠାବରୁ ଗଲା
 ଅଧିକାଶ ଛୁମୁରେ ସମସ୍ତ ଜଣାଇଲା ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ସବେ ବିଷାଦ ଲଭିଲେ
 ନିଶ୍ଚିଲେ ରହୁ ସେ ଗୃହେ ସରିଏଁ ବୋଇଲେ ।
 ଗୁନେଇ ଭାରିଜା ନିବର୍ତ୍ତାଇଣ ଡାକୁଆ
 ସ୍ଵାମୀର ପାରୁଶ ଯାଇଣ ହୋଇଲାକ ବିଆ ।
 ତାହାକ ସମ୍ମେଧ ଗୁନେଇ ବୋଇଲା ବଚନ
 ଏତେଦିନେ ତୃପତ ହୋଇଲା ଆମ୍ବ ମନ ।

ମୁଢ଼ିପଣେ ଆମ ସାହିଆ କି କର୍ମ ନ କଲେ
 ଅମ୍ବଳ ବାସନ କରିଣ କେତେ ସନ୍ତୁଳିଲେ ।
 କବା ବୋଷେ ଭିଆଇଥୁଲେ ଏଡ଼େ ଦଣ୍ଡ
 ଏକଘରକିଆ କରିଣ କଲେକ ଲଣ୍ଡଭଣ୍ଡ ।
 କେସନେ ଜାଣିବି ମୁହିଁ ମିଥ ବଧୁପଣ୍ଡ
 ଜାତିଗୋପ ହରାଇଣ ଥିଲାକ ଗୋଳକୁଣ୍ଡ
 ମିଷପଣେ ଦିନେ ତାର ଗୃହେ ଯାଇଥିଲି
 ଦିବ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ସେଠାବେ ଭୁଞ୍ଜିଲି ।
 ଏ କଥାଟି ସାହିରେ ହେଲାକ ପ୍ରସଂଗ
 କୋପିଲେକ ସାହିଲେକ ପଡ଼ିଲୁ ସଙ୍କଟ
 କେତେକ ଦୋର ପାତକ ଗୁନେଇ କରିଲୁ
 ଗୋଳକୁଣ୍ଡର ଗୃହେ ଅନ୍ତିମ ଭୁଞ୍ଜିଲି ।
 ବାକୁତ ପ୍ରାୟେକ ତୁହି ହୋଇଲୁ ଅଞ୍ଜନ
 ରୈସାନା ନର୍କରେ ପାଇବୁ ନାହିଁ ସ୍ଥାନ ।
 ଦିଅସି ପାଞ୍ଚଶତ ମୁଦ୍ରା ଅର୍ଥଦଣ୍ଡ
 ମନର ପାରୁଣେ ଲଣ୍ଡା କରିବୁଟି ମୁଣ୍ଡ ।
 ପଞ୍ଚୁଗବ୍ୟ ପିଇଣ ହୋଇବୁ ଶୁଚିବନ
 ଦିବ୍ୟ ଭୋଜନେ ତୋଷିବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସାଧୁସନ୍ଧ୍ୱାନ ।
 ଗୃହ ଅଗରେ ଛୁମୁଡିଆ ଏକଇ ବାନ୍ଧବୁ
 କାର୍ଣ୍ଣିନ ଅନ୍ତେ ସାହି ଜନେ ଭୁଞ୍ଜାଇବୁ ।
 ଏସନ କୃତ୍ୟ କରିଲେ ଜାତି ପ୍ରାପନ ହେବୁ
 ସାହି ଭ୍ରାତାମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଚଳିବୁ ।
 ଏସନ ନ କଲେ ହେବୁଟି ଜାତିରେ ଅଟକ
 ତେଜ୍ୟା କରିବେକ ତୋତେ ଛନ୍ତିଶି ପାଠକ ।
 ଏସନ ଶୁଣନେ ମୁହିଁ ଆଚମ୍ଭିତ ହେଲି
 ନ ସ୍ତୁରିଲ ମୋ ବଚନ ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲି ।
 ହୋଧୋଇ ଚର୍ଚର ହୋଇଣ ସବେ ବାହୁଡ଼ିଲେ
 ସେହି ଦିନଠାରୁ ଅମ୍ବଳ ବାସନ କରିଲେ ।

ପୀତ୍ରା ପାଆନେଣ ମୁହିଁ କରିଲଇଁ ସନମତ
 ନିର୍ଭା କରିବଇଁ ଦବ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯେମନ୍ତେ
 ସାହିକାର ପାଶେ ଯାଇଣ ଭୂମି କିଛି ଦେଲି
 ଏକ ସସ୍ତୁ ମୁଦ୍ରାରେ ସବୁ ନିର୍ଭାକଳି ।
 ହତଶିଖ ହୋଇଣ ମୁହିଁ କରିଲଇଁ ବିଗୁର
 ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବଇଁ ଅବଶ୍ୟ ଏହାର
 କରିଗଲେ ବଡ଼ାଇଣ ଦୁଇ ସାହି ମଧ୍ୟେ ଦୁଇ
 ପାପିଷ୍ଠଗଣଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଦେବରଙ୍ଗ ପରମାଦ
 ଏତେବିନେ ଆସିଛଇଁ ସେହି ଶୁଭଦିନ
 ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇଣ ତୃପତ ହେବ ମୋର ମନ ।
 ଗୃହ ମଧ୍ୟେ ଅବଶ୍ୟ ମୁହିଁ ଗୁପତେ ରହିବି
 କି ହୋଇଲ ବୋଲି କିଛିହିଁ ଜାଣିନପାରିବି ।
 ବହନ ହୋଇଣ ଯାଅସି ସନେଇର ପାଶ
 ଗୁପତରେ ଜଣାଇବ ଆମ୍ବର ଆଦେଶ ।
 ଦେଶାଉର ପଣେ ସେହି ଅଟଇ ଜଗନ୍ନାଥ
 କହିବ ମୋ ପାଶେ ଭକ୍ତପୁରର ବାରତା ।
 ଭରିଜାକୁ ତିଆରିଣ ଦେଲକ ପଠିଆଇ
 ଗମୀନରେ ରହିଲକ ଉଦବେଗ ହୋଇ ।
 କିଛିଷଣ ଅନ୍ତେ ତାର ଘରଣୀ କାହୁଡ଼ିଲ
 ସନେଇ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ସବ ତାହାନ୍ତ କହିଲ ।
 ଅଜ୍ଞ ପ୍ରମାଣେ ସନେଇ ଭକ୍ତପୁର ଗଲ
 ସମସ୍ତ ବାରତା ଦେନି ଆସିବ ବୋଲିଲ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ବେନିଦଣ୍ଟ ହୋଇଲକ ଗତ
 ସନେଇ ଆସିଣ ତର୍ହିଁ ହୋଇଲ ଉପଗତ ।
 ଆପଣା ପାଶେ ତାହାନ୍ତ ତକ୍ଷଣାନ୍ତି ଗଲ
 ଉଦବେଗେ ପୁଜୀଲକ ବାରତା ଗୁନେଇ ।
 ଗଜପଥେ ବେନିପକ୍ଷ ମୁହିଁମୁହିଁ ହୋଇ
 କି କି କର୍ମ କରିଲେକ କହସି ସନେଇ ।

ଏସନ ଶୁଣିଣ ସେହି କୋଇଲା ବଚନ
 ଶୁଣସେ ସବେ ଯେମନ୍ତ ହୋଇଛୁ ସଂଥି
 ଭକ୍ତପୁରିଆଜ ଦେଖିଣ ଆଟର ଟଙ୍କଣ
 ଯାଜନଗ୍ର ଅଧିକାଶ କୋଇଲାକ ଚଣୀ ।
 ଦେଖୁଛୁ ଆଖଡ଼ା ଗୁରୁ, ଭକ୍ତପୁର ଥାଟ
 ଆମ୍ବ ସମ ସେହି ନୁହଇ ବିରାଟ ।
 ସମ୍ମୁଖେ ରହିଛୁ ତୁହି ଆଖଡ଼ାର ଗୁରୁ
 ଶମ୍ଭୁକଳ ପଳାଇବେ ତୁମନ୍ତ ଦେଖି ଦୂରୁ ।
 ପବନ ହଁ ଖରଚର ବାଜି ବୁଲନେ ଆହେଶି
 ଭରସି ଯମ କାପୁଡ଼ା ନ ପାରଇ ପଶି ।
 ବାଢ଼ରେ ଶମ୍ଭୁର ଢେଲ ସବୁନ୍ତି ନିବାରୁ
 ଶମ୍ଭୁ ଦେଖନ୍ତେଣ ସିଂହ ପ୍ରାପ୍ନେକ ଆବୋରୁ ।
 ତୋହର ମହିମା କାବୁ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ନୋହିବ ଭାଜନ ତୋହର ସମସ୍ତ ଭକ୍ତପୁର ।
 ଆବର ଅଛଇ ମାଲଦିନାଣି ନଟିଆ
 କେହି ତା ଅଗ୍ରତେ ହୋଇ ନ ପାରିବେ ଠିଆ ।
 ହନୁଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ ସେହି ମହା ବଳବନ୍ତ
 ମାଲବନରେ କେହି ନାହିଁ ବଳିଶ ତାହାନ୍ତ ।
 ଆଖରେ ବୃଷର ଶିଘ୍ର ଯଦ୍ୟପି ଧରଇ
 ଅଶକତ ହୋଇଣ ସେହି ପଶ୍ଚାତେ ଛେରଇ ।
 ମୁଣ୍ଡ ପ୍ରହାରିଣ ନଟିକଳ କରଇ ସେ ତୁନା
 ଅସ୍ଵର ଅରେବ୍ୟ କାଯୁ ସେହି ବଜୁସେହା ।
 ଆହୁର ଅଛନ୍ତି ଧୂରନାଥା କାଟୁଳିଆ
 ଆନ କେହି ନାହାନ୍ତି ଗନ୍ଧିଆ, ଖେତର ଭଳିଆ ।
 ପାତ୍ରଶେ ସବେ ତୋହର ଜଗି ରହିଥୁବେ
 ପାତ୍ରଶୁରୁ ଆନମଣ ହେଲେ ନିବାରିବେ ।
 ଅଧିକାଶ ମନେ ହରସ ଉପୁଜିବା ପାଇଁ
 ଘୋର ରହି ଦେଇ ଗୁରୁ କଳାକ କାନ ଖାଇଁ ଖାଇଁ ।

ମହାଦୋର ଅଟଇ ତାର ରେବେଳାର ରହି
 କଜ୍ଞାଧାତେ ମନର କି ପଡ଼ିଲକ ଛୁଟ ।
 ନଟିଆ, ବଟିଆ ତାର ସଙ୍ଗକେ ରହି ଦେଲେ
 ଆକାଶୁଁ ପାତାଳ ଯାଏ ସବୁନ୍ତି କମ୍ପାଇଲେ ।
 ଶୁଣେଣ ତାହା ପାଣ୍ଡବେ ଅଣବ କୋପିଲେ
 ସିନ୍ଧୁଭୋଷ ପରାଏ ସବେ ଘୋର ରହି ଦେଲେ ।
 ତୋଳ, ଟମକ, ମହୁର ଉଠିଲକ ବାଜି
 ଶୂନ ମାର୍ଜାର ଭୟେ ପଳାଇଲେ ଭାଜି ।
 ସାରବାଦ୍ୟ ସଙ୍ଗକେ ମିଶିଣ ରେ ରେକାର ଧୂନ
 ଘୋର ଶବଦେ କମ୍ପିଲକ ଆକାଶ ମେଦିନୀ ।
 ସେ ଘୋର ଶବଦ ଯାଜନଗ୍ରୀଆ ଶୁଣିଲେ
 ହୃଦୟ ପାଟିଲ ପ୍ରାୟେକ ସରିଏଁ ମଣିଲେ ।
 ଏସନ ସମୟେ ଅନାଦି ଅରଜୁନେ ନେଇ
 ଯାଜନଗ୍ର ସାରଗଣେ ଦେଲକ ଦେଖାଇ ।
 ସେଠାବେ ଦେଖନ୍ତେ ଗୁରୁ, ନଟିଆ, ବଟିଆ
 ଗନ୍ଧିଆ, ଖେତର, ମାଗା ଆବର ହଟିଆ ।
 ଥକ୍କା ମାରି ରହିଗଲ ସାର ଅରଜୁନ
 ଅନାଦି ସମ୍ମେଧ ସେହି କୋଇଲ ଏସନ ।
 ଅଗରେ ଦେଖୁଅଛଇ ସବେ ସଙ୍ଗ ମୋର
 କେସନେ ତାହାକ ତୁଲେ କରିବ ସମର ।
 ଆଶତ୍ରା ଗୁରୁ ସଙ୍ଗକେ ଯାଥିର ଶୁଣିଦର
 ସେହିଠାବେ କସିଣ ଭରୁ ତାତିରେ ଉଦର ।
 ତାହା ସହିତରେ ମୋର ଅରେବ ପୀରତି
 ଏବେ ହନ କଲେ ଲଭିବର୍କ ନିଶ୍ଚୟ ଅପକ୍ଷାତି ।
 ଗନ୍ଧିଆ ଅଟଇ ମୋହର ପଶାଖେଳ ସାଥୀ
 ଆମେ ଦୁହେଁ ଟେଲୁଥିଲେ ଜିଣିପାରୁ କ୍ଷିତି ।
 ସୁଭବେ ବଟିଆ ଶାଳକ ମୋହର ଅଟଇ
 ତାହାର ସଙ୍ଗକେ ହନ ଆମ୍ବର ନ ଯୋଗାଇ ।

ଅଛଇ ପେଣ୍ଠି ଉମସ ମୋହର ସମୁଦ୍ର
 ସଙ୍କଟ କାଳରେ ଆମନ୍ତ ଦେଇଥାଇ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଆବର ଦେଖୁ ଅଛଇ ଅନେକ ସଜାତ
 ସେମାନେ ହୃଦୟ ଆମ୍ବ ଘରେ ଆଚଯାତ ।
 ଏହାଙ୍କ ସଜାତ କେସନେ ହୋଇବ ଦୋରେହା
 କମ୍ପୁଛଇଁ ମୋର ଦେହି ଭାବନ୍ତେଣ ଏହା ।
 ଦୁଇ ହାତରୁ ଖସି ପଞ୍ଚକୁଛଇଁ ଦେଲା
 ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ମୁହିଁ ମୋର କିସ ଦେଲା ।
 ମୁଖ ଶୁଣି ଯାଉଛଇ ବରନ ନ ସ୍ତୁରଇ
 ଠିଆହୋଇ ନ ପାରଇ ମସ୍ତକ ଭ୍ରମଇ ।
 କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲି କେଡ଼େକ ପାତକ
 ହୋଇଥାଆନ୍ତି ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଯାତକ ।
 ନ ବାଇଣ ବାରକାଦିଏ ଯାଇଥିଲେ ତହିଁ
 କିସ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତା ବୁଝି ପାରୁନ ହିଁ ।
 ଯାଚିନିଗ୍ରହେ ଅଛନ୍ତି ଆମୁର ବହୁ ଜ୍ଞାନ
 ତାହାନ୍ତ ବଧୁଣ ପାଇଥାଆନ୍ତି ଅପସାନି ।
 ଏସନ କହିଣ ମହା ଶୋକେ ଅରଜୁନ
 ହେଠମାଥେ ଠିଆ ହୋଇ ହେଲାକ ମରନ ।
 ବିଷମ ସମୟେ ଦେଖିଣ ତାହାର ଅକୟା
 ଲଭିଲାକ ଅନାଦି ହୃଦରେ ଗୁରୁବ୍ୟଥା ।

ଅନାଦି ଗୀତା

ଅରଜୁନେ ସମ୍ମୋଦ୍ଧଶ ଏସନ କୋଇଲା
 କାହୁଁ ଅସିଣ ଏ ମୋହ ତୋତେ ଘୋଟିଗଲା ।
 ଶାରୁ କାପୁରୁଷଙ୍କର ଏସନ କେଉର
 ଏମନ୍ତ ବିଭ୍ରମ କେସନେ ହୋଇଲା ତୋହର ।
 ପାମରଗଣେ ତେମନେ କାନ୍ଦକ ବିବୁଦ୍ଧ
 ଦୁରଗୁର ଶଶ ସଙ୍ଗେ ଆବର ପ୍ରୀତି କରୁ ।

ପାରିଧି ବେଳରେ ତୋର ଗଳଇ ପୁଣ୍ୟ
 ଆନ ବେଳରେ ତୁହି ତ ମୋଡ଼ୁଆଜି ନିଶ ।
 ତୁହି ସାମରଥୀ ଯଦ୍ୟପି ଏସନ କରିବୁ
 ଜଗତରେ ଅପକ୍ଷାତି ଅବଶ୍ୟ ଲଭିବୁ ।
 ମରଣ ତହଁ ଅଧିକ ଅଟଇ ଅପକ୍ଷାତି
 ଏହା ଯୋଗୁ ନିନ୍ଦକ ହୋଇକେ ତୋହର ପୁଅ ନାହିଁ
 ଟାହି ଟାପର କରିବେ ତୋହର ଶସ୍ତ୍ରଗଣ
 ଜିଲକା ମରିବା ଏଥରେ ଅଟଇ ସମାନ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅରଜୁନ ବୋଲିଲ
 ବଢ଼ି ଦୁରପଦ କରନ ମୋ କଣ୍ଠ ଶୁଣିଲ ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁଠାରୁ କହୁଛିଦ୍ୟା ସାଧିଛଇଁ
 ତାହାର ବିଦ୍ୟାରେ ମୁଁ ଜଗଞ୍ଜିତା ଅଟଇଁ ।
 ସେହି ରଖିଛଇଁ ମୋଠାରେ ସୋଦରମା ପଣ
 କେସନେ ପିଙ୍ଗିବଇଁ ଡେଲ ତାହାର ଉପରେଣ ।
 ସୋଦରମା ପଣ ମୁଁ କେସନେ ଗୁଡ଼ିବଇଁ
 ମିଥ ଦ୍ରୋହ କରି ଅନ୍ତେ ନରକେ ପଡ଼ିବଇଁ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅନାଦି ବୋଲିଲ ବଚନ
 ଏଥକୁ ମିଥ ତୋରହା ହୋଇଲ କେସନ ।
 ଯେତେବେଳ୍ୟାଏ ଦକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତିନ ତାଢ଼ି ରହିଥାଇ
 ତାଢ଼ିଆଙ୍କ ସେହି ଦକ୍ଷା ବାନ୍ଧବ ହୋଇଥାଇ ।
 ଦକ୍ଷାରୁ ତାଢ଼ି ଯଦ୍ୟପି ନିଶ୍ଚେଷ ହୃଥର
 ତଷଣାନ୍ତି ସେ ଦକ୍ଷାରୁ ପୀରତି ତାହାର ତୁଟଇ ।
 ସେହିମତ ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁର ସିନେହ ଯଦ୍ୟପି ନଥାଇ
 ତାହାର ସହିତ ପୀରତି ତିଳେ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଆଜିର ସୋଦର କାଲ ଦୋରେହା ହୃଥର
 ଅନମିତେ କିମ୍ବା ତୁହି ହେଉଥିଲୁ ବାଲ ।
 ସୋଦରମା ପଣ ଗୁଡ଼ ଯେହ ଶସ୍ତ୍ରକା ଆଚରଇ
 ଦେଖିବା ମାସକେ ତାହାକୁ ପ୍ରହାର ଯୋଗାଇ ।

ଏତେବେଳେ ମୃଦୁପଣ ବେଗେ ତେଜ୍ୟାକର
 ବେନିଦୁଷ୍ଟେ ଆକର୍ଷଣ ଶିଳାଙ୍ଗେ ଧର ।
 ଅରଜୁନ ବୋଇଲକ ହୋଇଣ ଶୋକଭର
 ବଜୁଗଣେ ମାରି ଅରଜିବା ପାତକ ମହାଘୋର ।
 ଆବର ଗୋଟିଏ କଥା ମନକୁ ଆସଇ
 ଯଦ୍ୟପି ମୋହର ଶିଳ ଲକ୍ଷ୍ୟତ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ।
 ଫଟାଇବ ଏକର ବାହୁଦର ମଥା
 ଚଉଦିଗେ ରହିଯିବ ମୋହର ଅପୟଶ କଥା ।
 ସତ୍ରିଏଁ କୋଳବେ ଅରଜୁନ ବଞ୍ଚଇ ପାଷଣ୍ଡ
 କାପୁରୁଷ ପଣେ ଫଟାନଲକ ବାହୁଦର ମୁଣ୍ଡ ।
 ସମ୍ମନ୍ଦୂଷ ସମରେ ସମକଷ ଉପେଷିଲ
 ବାହୁଦର ଉପରେ ଶିଳା ନିଠାଇ ମରିଲ ।
 ଧୂକ ତାର ପଞ୍ଜରୁଷ ଧୂକ ତାର ତାତ
 ମଥା ଟେକଣ କେସନେ ସେହୁ ହୁଅଇ ଆସାଇ ।
 ଏତେକ ଅନ୍ତରୀତି ମୁହିଁ ସହି ନ ପାରିବ
 ଅନୁତାପ ଅନଳରେ ଦଗଧ ହୋଇବ ।
 କହୁ କହୁ ହେଠମାଥ ହୋଇଲକ ଅରଜୁନ
 ନ ଶୁରୁଇଲ ବଦନରୁ ତାହାର ବଚନ ।
 ତାହାର ପୃଷ୍ଠରେ କର ସଧୀର ଚଳାଇ
 ବୋଇଲକ ଅନାଦି କିରେ ହୋଇଲୁକ ବାଇ ।
 କାହାନ୍ତି କହିଛୁ ବନ୍ଦୁ କାହାନ୍ତି ସୋଦର
 କିଏ ତୋହର ଶଳା କିଏ ବା ଶଶୁର ।
 ଖଟିରେ ଯେ ପରିୟନ୍ତେ ଥାଅଇ ଖଜୁରୀ ରସ
 ଭଜିଗଣ ସେଠାବେ ହୁଅନ୍ତି ପରବେଶ ।
 ଡିକାଡ଼ିକ ହେଉଥାନ୍ତି ସେହିଠାବେ ଥାଇ
 ମରୁଷା, ଭଣଜା, ମାମୁଁ, ଶଳା, ସଙ୍ଗାତ ଓ ଶାଇ ।
 ଶ୍ରେଣେ ହେଉଥାନ୍ତି ପରମରେ କୋଳାକୋଳ
 ପୀରତି ଭଣ୍ଡ ସଭିଙ୍କ ପଡ଼ଇ ଉଚ୍ଛୁଳି ।

ଯଦ୍ୟପି ସେଠାବେ ତାଢ଼ି କିଞ୍ଚିତେ ନ ଆସଇ
 ଯାଅଇ ପ୍ରୀତି ବନ୍ଧନ କ୍ଷଣକେ ଉତ୍ତରାଇ ।
 ସେହିମତି ଯେଉଁଠାବେ ସ୍ଵାର୍ଥ ଗୋଟି ଥାଇ
 ହୁଣ୍ଡି ହୃଦୟରେ ସେଠାବେ ସଙ୍ଗାତ ଓ ଭାଇ ।
 ମାମୁଁ, ଭଣଜା, ପିରସା, ମରସା, ପିଆର
 ସମୁଦ୍ର, ଭିଶାର, ଶଳା, ପୁରୁଷ, ଶଶୁର ।
 ସ୍ଵାର୍ଥ ଥିଲ ପରିସନ୍ଧେ ଆଆନ୍ତି ଏକମ୍ବ
 ନଥୁଲେକ କେହୁ କାହା ନ ଦେଖନ୍ତି ଗାସ ।
 ଉପ୍ରୋଧ ଉପେକ୍ଷା ସେମାନେ କଲେକ କଟାଳ
 ତୁ କିମ୍ବା ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଗାନ୍ତ ଅଶ୍ରୁଜଳ ।
 ଗଜପଥେ ଆଚୟାତ ହେବାର ଅଧିକାର
 ଆମ୍ବନ୍ତ ସେଖବା ପାଇଁ ସେମାନେ ତତ୍ପର ।
 ଅନିମିତ୍ତେ ଆଚରନ୍ତ ଶବ୍ଦୁତା ଦୁଷ୍ଟଗଣ
 ଗମିବାକୁ ଗଜପଥେ କରନ୍ତି ବାରଣ ।
 ଶବ୍ଦୁତା ପ୍ରୀତିପଣ ତିଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଅନିମିତ୍ତେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉଥିବୁ ବାର ।
 ପଣ୍ଡିତ ପାଯେୟକ କଥା କରୁଛୁ ବଖାଣ
 କର୍ମବେଳେ ବିପଶ୍ଚକ କରୁ ଆଚରଣ ।
 ସମ୍ମାନ ସମର୍ପ ଏବେ ତୁହି ଯଦ୍ୟପି ଦୁଷ୍ଟବୁ
 ଆରୁ କାପୁରୁଷ ପବ ଅବଶ୍ୟ ଲଭିବୁ ।
 ଟାଢ଼ି ଓ ଟାପର ତୋତେ କରିବେକ ଲଭୁଜନ
 ଜୀବନ ମରଣ ତୋହର ହୋଇବ ସମାନ ।
 ଜଡ଼ତା ତେଜଣ ବାବୁ ହୃଦୟି ସାଷ୍ଟମ
 ଦତ୍ତନ୍ତ କରସି ଯାଜନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ତମ ।
 ଗୋଲରଙ୍କା ଯହିଁ ତୁହି ଅଟ୍ଟ ବଳପୁରାନ
 ଆଶ୍ରେ କରିଛନ୍ତି ତୋତେ ଭକ୍ତପୁରାଜନ ।
 ଏତେବେଳେ ଯଦ୍ୟପି ତୁହି ହୋଇବୁ ନିର୍ଜନ
 ବିପଦ ସାଗରେ ଭସିବେ ଭକ୍ତପୁରାଜନ ।

ବିଶ୍ୱରିବେ ତୋହ ଲଗି ପଡ଼ିଲାକ ବିପତ୍ତି
 ଚଉଦିଗେ ରହିଯିବ ତୋହର ଅପନୀତି ।
 ହେଳା ନ କରଣ ଫିଙ୍ଗସି ବେଗେ ଶିଳାଖଣ୍ଡ
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଗଣେ କରସି ଲଣ୍ଠନରଣ୍ଡ ।
 ବୁଦ୍ଧ ରତ୍ନ ଉତ୍ତର ହୋଇଛନ୍ତି ଦୁସ୍ତିଗଣ
 ତୋହର ଶିଳା ବିଦ୍ୟାତେ ଲଭିବେ ମରଣ ।
 ବୁଦ୍ଧ ଭେଦିଣ ସଦ୍ବେ ବେଗେ ଯିବୁ ମାଡ଼
 ଘଟପାଜା ଅନ୍ତେ ସଦ୍ବେ ଆସିବା କାହୁଡ଼ ।
 ବିଷମୀ ବେଗେ ଚଳସି ଆରେ ଅରଜୁନ
 ଯାଜନଗ୍ରା ନାଶ ଯିବ ତୋହର କୋପେଣ
 ଏତେବେଳେ ସଦ୍ୟପି ତୁହି ପଶ୍ଚାତେ ଲୁଚିବୁ
 ଭକ୍ତପୁରିଆଜଠାରେ ଦୋରେହା ହୋଇବୁ ।
 ବେଳି ପକ୍ଷ ଜନେ ତୋତେ ବୋଲିବେ ନପୁଂସ
 ନାଶ ଯିବ ତୋହର ଅରଜିଲ ଯଶ ।
 ବୃଦ୍ଧଜନେ ତେଜିବେଳ ତୋଠୁଣ୍ଡ ମୁହଁସ
 କାହୁଡ଼େ କରୁଣ ଥୁବେ ତୋହରେ ଉପହାସ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅରଜୁନ ପୁଛିଲ କୋହରରେ
 ଏସନ ଶୁଣିଛଇଁ ମୁହଁ ଶାହାସୁରେ ।
 ପାପ ପୁଣ୍ୟର ଅଛଇ ଯେମନ୍ତ ବିଧାନ
 କହୁଛଇଁ ଶୁଣସି ହୋଇ ସାବଧାନ ।
 ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହନ କଦାପି ନ ଯୋଗାଇ
 ହନ୍ତୁ ଆରମ୍ଭିବା ଜନ ପାପ ଅରଜଇ ।
 ହନ୍ତୁ ରେ ନମାତି ଯେହୁ ସହଇ କଟାଳ
 ଅରଜନ କରଇ ସେ ବହୁ ପୁଣ୍ୟ ଫଳ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅନାଦି ବୋଲିଲାକ ବାଣୀ
 ତୋହ ପ୍ରାୟେ ସାର ମୁଖରୁ ଏସନ ନଶୁଣି ।
 ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଅଟୁସବୁ ତୁହି ଜାଣୁ
 ଅନ୍ତକନ ପ୍ରାୟେ ତୁହି ତ ଏଠାବେ ବଜାଣୁ ।

;

ଲଦୁ କଥାରେ କଟାଳ ସିନା ସହିଯିବା
 ଗୁରୁଚର ଉଷ୍ଣପୁରେ କିଷ ଯେ କରିବା ।
 ପାସୋର ଗଲଣି କରେ ଦୂର ବୃଦ୍ଧ ମନ୍ଦ
 ଯାଜିନଗ୍ରିଆ ଦଣ୍ଡିଶ ଥଳେଟି ତୋର ସୁନ୍ଦ ।
 ବାକୁଳ କୁମର ସେହି ସେଠାବେ ଯାଇଥିଲ
 ମାଗା ପୋତା ସାଥେ ତର୍ହି ଉଚବାଚ୍ୟ ହେଲ ।
 ଗୁରୁଚମ ବନିଶ ମାଗା ଅସିଲକ ଧରୁ
 ତୋହର କୁମରେ ଧରି ପିଟିଲ ନିଠ ଲ ।
 ଭେଣ୍ଡିଆ ହେ ଇଶ ମାଗା ବାକୁଳ ପିଟିଲ
 ବୁଦ୍ଧ ମାନଙ୍କ ଅଗ୍ରାଚ ଏତେ କର୍ମ କଲ ।
 କେହି ଆକଟିଲେ ନାହିଁ ସେଠାବେ ତାହାନ୍ତ
 ଯାଜିନଗ୍ର ଜନଙ୍କର ବିଶ୍ଵର ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ।
 ଉତ୍ତପୁରିଆ ଦେଖିଲେ କମ୍ପଇ ତାଙ୍କ ତରୁ
 ଗୋଳ କରନ୍ତି ଅନମିଶେ ଉପ୍ରୋଧ ତେଜିଶ ମନ୍ଦ ।
 ଏହି ଆଚତାୟୀ ଗଣେ ଦଣ୍ଡିବା ଉଚିତ ।
 ଏଥରେ କମ୍ପାଇ ତୁହି ହେଉଛୁ ନିସତ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସେ ପାଷଣ୍ଡଗଣ ପଣିବେ ଉକ୍ତପୁରେ
 ଅଚ୍ୟାବୁର କରିବେକ ସଭିଙ୍କ ଉପରେ ।
 ସୀଶ କନ୍ୟା ସହିତେ ସବୁନ୍ତି କରିବେକ ବନ୍ଦର କଟାଳ
 ଉକ୍ତପୁର ନାଶଯିବ କମ୍ପା ତୁ ନ ଘାଲ ।
 ସାରପଣେ ତୁହି ତ ବନ୍ଦର ସାମରଥୀ
 ଏତେବେଳେ ନ ଯୋଗାଇ କାପୁରୁଷ କଥା ।
 ଉତ୍ତପୁର ରୁଷଗଣ କି ବୋଲିବେ ତୋତେ
 ଧକ୍କାରପଣ କାଢିବେକ ରହିଛଇ ଯେତେ ।
 ବୋଲିବେକ ଅରଜୁନ ଉପେକ୍ଷିଣ ସମର
 ସୀଶଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଲୁଚିଲକ ଆପଣାର ଘର ।
 ଯାତାବେଳେ ଏମନ୍ତ ମୁଖ ଦେଖିବା ନ ଯୋଗାଇ
 ଏମନ୍ତ କଲେକ୍ ସମସ୍ତ କର୍ମ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ।

ଶୁଣିଣ ବାହୁଦିଗଣ ତୋହର ଅପସନ
 ହେଠମାଥେ ରହିବେକ ହୋଇଣ ଦିରସ ।
 ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କୁ ସବେ କରିବେକ ଉପହାସ
 ତୋହଲୁଗି ଉକ୍ତପୁର ଅବଶ୍ୟ ଯିବ ନାଶ ।
 ସମ୍ମଳି ସମରେ ପଡ଼ିବା ମହାପୁଣ୍ୟ ବୋଲି ଜଣା
 ସେଠାବୁ ଦୁଷ୍ଟ ଆସିବା ପାତକରେ ଗଣା ।
 କାହାନ ଦିବ୍ରୁ ଗୁରୁ କାହାନ ସୋଦର
 ଘୋଟିଛଇ ବିଷ୍ଟୁ କୁଠ ମାୟା ମହାଗୋର ।
 ସେ ଯାଏ ପାଉଥୁବେକ ତୋ ଠାବୁ ଉପକାର
 ସେ ଯାଏ ବୋଲୁଣ ଥିବେ ତୋହରେ ସେବର ।
 ଉପକାର ଗୋଟି ଅନ୍ତ ହୋଇବ ମସିଲେ
 ବିରୁଦ୍ଧବେ ଶତ୍ରୁ ବୋଲିଣ ତୋହରେ ସେହି ଲୋକେ ।
 ଆଗେଇ ଯାଅସି ବାବୁ ନ କରିଣ ମଠ
 ଦେଖାଏ ଆଖଡ଼ାଗୁରୁ ଦୁଃଖ ମୁଗଟ ।
 ନପୁଂସ ହେଲେ ବି କେହି ସହି ନ ପାରିବ
 ଜୟ ମହାବାର କୁହାଟି ତାହାନ୍ତ ଘୋଟିବ ।
 ହୃଦୟରେ ଆଗୁସାର ମୁହିଁ ଅଛଇ ପଣ୍ଡାକେ
 ମହାବାର ଅବଶ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବେକ ତୋତେ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ କୋପେ ପରଜ୍ଞିଲ
 ସାର ଅରଜୁନ ତକ୍ଷଣାନ୍ତି ଗଲା ଚଳ ।
 ଘୋର ଟମକ ଦଶା ଉଠିଲକ ବାଜି ।
 ଶବଦେ ମନର ଗିରି ପଡ଼ିବକି ଝଳି ।
 ରେରେକାର ଗାଲତୁଶା କଲାକ ଘୋର ରତ୍ନ
 ରତ୍ନର ବିଦାତେ ଆକାଶ ପଡ଼ିବକି ତୁନ୍ତି ।
 ଅଗ୍ରତେ ମହାବାର ନେତ ଉଡ଼ଇ ଫରହର
 ମାଥେ ଘଟ ରଜିଣ ରତ୍ନା ଚଳଇ ସଧୀର ।
 ଯାଜିନଗ୍ର ଠାବେ ଥାଇଣ ଆଖଡ଼ାର ଗୁରୁ
 ସମ୍ମୋଧ ଉକ୍ତପୁରିଆ କୁହାଟିଲ ଦୁରୁ ।

ମନାର ପାଖୁଡ଼ା ପ୍ରାୟେକ ତା ବେଳି ନଦୀନ
 କୁବଳ ଚନ୍ଦ୍ର ପରେ ବୁଲଇ ଅନୁଷ୍ଠାଣ ।
 ବୋଇଲକ ଆରେ ପାମର ତେଜସି ମୁଢ଼ପଣ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ବଜାଇବା କରସି ସମ୍ମରଣ ।
 ଶାରବାଦ୍ୟ ଶୁଣନ୍ତେଣ କମ୍ପୁ ଅଛଇ ଜାନୁ
 ଗୁରୁତମ ବହିଣ ଜରଜର ସବ୍ବ ତନୁ ।
 ବିଧରେ କାର୍ତ୍ତିନ ବାଦ୍ୟ ବାଇବା ଯୁକ୍ତ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ଶୁଭିଣ ନ ଦେବୁ ଏହି ପଥ ।
 କୋପେ ପରଜଳି ବୋଇଲକ ଅରଜନୁ
 ଆରେ ମୁଢ଼ ମଣିକୁ ଆନ୍ତର ନଦୀଂସ ସମାନ ।
 କାତୁଳ ପ୍ରାୟେକ ତୋହର ହୋଇଲଣି ମତି
 ବିବୁରୁଅଛୁ ରଜପଥଟି ତୋର ତାତର ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ତିଳେକ ନ ଶଙ୍କିବୁ ଦେଖିଣ ତୋହର ମୁଖଟ
 ଅବଶ୍ୟ ବାହିଣ ଯିବୁ ଘଟ ପୁଜା ଥାଟ ।
 ଯଦ୍ୟପି ରେଧୁକ ପଥ ବ୍ୟହ ସୁଜାଇଣ
 ଭେଦିଣ ତାହାନ୍ତି ତଳ ଯିବୁ ଘଟ ସଙ୍ଗତେଣ ।
 ତୁମ କାଢ଼ ଶିଳାଖଣ୍ଡ ହେଲେ ନିକାରିବୁ
 ଶୁଗ ପଲକୁ ଶାର୍ଦ୍ଦୁଳ ପରେ ଘୋଟିବୁ ।
 ଫୋଧରେ ଆଖନ୍ତାଗୁରୁ କାଢ଼ ଉଞ୍ଚାଇଣ
 ବୋଇଲକ ଦେଖିବଇ ଆସିବ କେମନ୍ତେଣ ।
 ମାଧ ସାତ ଘର ସୀମା ଲକ୍ଷଣ ଆସିବା ମାସକେ
 କାଢ଼ରେ ପ୍ରହାରିଣ ପେଣିବୁ ଯମ ଲେକେ ।
 ଆଜନ୍ତି ଦେଖିବ ଆରେ ଭକ୍ତପୁର ଭେଣ୍ଟା
 ପିଟିଣ ସବୁନ୍ତି କେସନ କରିବଇ ମସିଗୁଣ୍ଡା ।
 ଅପାର ପହିଜ କଲକ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପଡ଼ିବା ପ୍ରାୟେକ ଶୁଭିଲ ଆକାଶକୁ ।
 ଅରଜନୁ ତାହାର କଟାଳ ନ ଦେନିଲ
 ତାରିଣ ଉଚ୍ଚପୁରିଆ ଥାଟ ବାହିନେଲ ।

ଲକ୍ଷ୍ମିବା ମାସକେ ଥାଟ ମାଧ ସାହୁ ଘର
 ସିନ୍ଧୁ ଘେ ଷ ପ୍ରାପ୍ନେକ ଶବଦ ଉଠିଲ ଅପାର ।
 ରେରେକାର ଶବଦରେ ଉଠିଲକ ଯୋର ରହି
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପଡ଼ିଲ ପ୍ରାପ୍ନେ ଆକାଶରୁ ଝୁଢ଼ି ।
 ଯାଜନଗ୍ର ନିବାସୀ ହାତ୍ର ଗୁର ନଶ
 ମାଧ ସାହୁ ଘର ଉପରେ ଥୁଳେକ ଛାପିଣ ।
 ତରଳ ପୁଷ୍ପାଷ କୁଟୁମ୍ବା ତହିଁ ରଖିଥୁଲେ
 ଉଚ୍ଚପୁରିଆଙ୍କ ଉପରେ ଫିଙ୍ଗିଣ ପଳାଇଲେ ।
 ଉଦ୍ଧି ଉଦ୍ଧି ଉସି ଉଠିଲକ ଗୋଳ
 ପୁଷ୍ପାଷ ଗନ୍ଧରେ ସବେ ହୋଇଲେ ବିକଳ ।
 ପଶ୍ଚାତେ ଦୁଃଖ ଆସ ବୋଲିଣ ଅନାଦି ଆଜ୍ଞା ଦେଲୁ
 ଉଡ଼ାଏ ପଛକୁ ଦୁଃଖ ଥାଟଟି ରହିଲ ।
 ଅନାଦି ବୋଲିଲ ମୁଢେ କଲେକ ମନ ପଣ
 ଫିଙ୍ଗିଲେକ ଅନାପ୍ଯ ପ୍ରାପ୍ନେ ପୁଷ୍ପାଷ ଆଣିଣ ।
 ଘଟଟି କରସି ରକ୍ଷା ଯେସନେ ନହେବ ଅପବିଷ
 ସ୍ନାହାନ କରସି ବେଗେ ପଡ଼ିଛଇ ଯାହା ଗାନ୍ଧ ।
 ଦୁଃଖକା ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଣ ଆଖନ୍ତାର ଗୁରୁ
 ବୋଲିଲକ ନ ପାରିବା କିନ୍ତୁ କର ଏତେ ଦୁର୍ଦ୍ରି ।
 ତଳସି ବହନ ହୋଇଣ ଠେକୁ ଶିଆ ମିଳ
 ପଶ୍ଚାତରୁ ଦେବାକ ତାହାନ୍ତ ବିଶାବଳ ।
 ପବନହୁଁ ଶରତର ବୁଲଇଣ ବାଢ଼
 ଉଚ୍ଚପୁରିଆଙ୍କ ଆଡ଼େ ବେଗେ ଗଲେ ମାଢ଼ ।
 ଶୁଣନ୍ତେଣ ରେରେକାର ଶବଦ ମହାଦୋର
 ଲେଉଟିଣ ପଡ଼ିଲେକ ଉଚ୍ଚପୁରିଆ ସଇର ।
 ଅନାଦି ବୋଲିଲକ ଆରେ ଅରଜୁନ
 ବାହରେ କେହୁ ନୋହିବେ ଆଖନ୍ତାଗୁରୁର ସମାନ
 ଫିଙ୍ଗିସି ତାହା ଉପରେ ବହନ ଶିଳାଖଣ୍ଡ
 ଶିଳାର ବିଦ୍ୟାମତ ବେଗେ ଫଟାଅ ତାର ମୁଣ୍ଡ ।

ଶିଳା ବରଷିଲେ ସେହୁ ରହିବ ଆଡ଼ ହୋଇ
 ଅସି ନ ପାରିବ ଏଥୁ ଲଗୁଡ଼ ବୁଲଇ ।
 ଏମନ ଶୁଣିଣ କୋପେ ବାର ଅରଜୁନ
 ଅନୁବ୍ରତେ ଫିଙ୍ଗିଲକ ଶିଳା ଖଣ୍ଡମାନ ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟତ୍ତରା କେହୁ କହି ତ ନ ପାରି
 ନମିଷକେ ଫିଙ୍ଗିଲକ ଶିଳା ଅସୁମାରି ।
 ଅଷ୍ଟପୁ ଶିଳା ଚୋକେଇ ଥିଲକ ପଣ୍ଡାତେ
 ଧରଇ ଦେଉଣ ଥିଲେକ ବାଲକେ ବେନି ହସ୍ତେ
 ପୀଢ଼ କଳ ପ୍ଲଞ୍ଚ ଯୋଗାଣିଆ ଗଣ
 ଭରଣ ଦେଉଥିଲେକ ଶିଳା ତତକଣ ।
 କକଡ଼ା ମାସରେ କରକା ବଣ୍ଠିଲ ପରାଏ
 ବେନି ହସ୍ତେ ଅରଜୁନ ବରଷୁଣ ଥାଏ ।
 ଶିଳା ବରଷିବା ଦେଖିଣ ହର୍ଷନ ହସ୍ତରୁ
 ଅଗ୍ରସର ନ ହୋଇଲ ଆଖଡ଼ାର ଗୁରୁ ।
 କାଢ଼ ବୁଲଇଣ ବହୁ ଶିଳା ନିବାରିଲ
 ସରବେ ମିଳଣ ଶିଳା ଫିଙ୍ଗସି ବୋଇଲ ।
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଏ ତହୁଁ ସହେ ଏକ ହୋଇ
 ଶିଳା ଖଣ୍ଡମାନ ବେଗେ ଫିଙ୍ଗିଲେ ନିଠାଇ ।
 ଦୂର ଦିଗୁ ଶିଳା ଖଣ୍ଡ ଆକାଶେ ଚଳିଲ
 ଶିଳାର ସଙ୍ଗେ ଶିଳାର ପରିଚାଳ ହେଲ ।
 ଆବର ଶିଳା ସଙ୍ଗତେ ବାଜଣ ଶିଳାଖଣ୍ଡ
 ଆକାଶରେ ଥାଇଣ ଦୃଅର ମସିଗୁଣ୍ଡ
 ଆଛାଦିଲ ଆକାଶ ଉଠିଣ ତହୁଁ ଧୂଳି
 ଗୋପ୍ୟାନ ହୋଇଲେ ଆକାଶୁ ଦେବ ଅଂଶୁ ମାଳ ।
 ପ୍ରଭାତ ପ୍ରଦୋଷ ଗୋଟି ନ ହୋଇଲ କାରି
 କାକ ପକ୍ଷୀଗଣ ଆକାଶୁ ଗଲେକ ଅପସର ।
 ଅରଜୁନ ମହିମା ଗୋଟି କହିଲେ ନ ସରି
 ଶବ୍ଦର ଏକଇ ଶିଳାକୁ ଫିଙ୍ଗର ସେ ଗୁର ।

ଏକହାତେ ଶିଳାଖଣ୍ଡ ଫିଙ୍ଗିବାର ବେଳେ
 ଆନହଟେ ନେଉଥାର ଶିଳାଖଣ୍ଡ ହେଲେ ।
 ଅଦିଗ୍ରାନ୍ତେ ଫିଙ୍ଗୁଆର ଶିଳା ଏହି ମନ୍ତି
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କ ମନେ ଘୋଟିଲକ ଭାତ ।
 ଗୋଳ ଉଠିଲକ ସବେ ଧର ତାଟି ଡାଳ
 ଶିଳା ନିବାରିବା ପାଇଁ ଅଟଇ ତାହା ଭଲ ।
 ବାଟୁଳିଆ ଗଇଣ ଆଖଡ଼ାଗୁରୁଆଙ୍କ ଦେଲୁ
 ମାରସି ବାଟୁଳି ସବେ ନ କରିଣ ହେଲା ।
 ଆମ୍ବୁର ବହୁତ ଲୋକ ହେଲେଣି ଖଣ୍ଡିଆ
 ଏତେବେଳେ ନ ଯୋଗାଇ ହୋଇବାକୁ ଠିଆ ।
 ମାଥ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଣ ମାରସି ଏସନ ବାଟୁଲି,
 ଯେସନେ ଶିଳା ଫିଙ୍ଗାଳି ପଡ଼ିବେକ ଟଳି ।
 ଆମସ୍ତ୍ରର ବାଟୁଲିଖଡ଼ା ବାଟୁଲିଆ ଗଣ
 ତୁଣୀରୁ ବାଟୁଳି କାଢି ବିନ୍ଦିଲେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
 ପାପୁଲିରେ ଧରିଣ ଗୁର ପାଞ୍ଚଟି ବାଟୁଳି
 ଶବ୍ଦ ଉପରେ ଦେଲେକ ଖରତରେ ଗୁଲି ।
 ବଜୁସମ ବାଟୁଳି ଗମନେ ଘନଘନ
 ସାଇଁ ସାଇଁ ଶବଦରେ ପୁରିଲ ଗଗନ ।
 ଗୁଣର ଟଙ୍କାର ଧୂନ ହୃଥିନେ ପରକାଶ
 ଶବ୍ଦ ମନରେ ଉପୁଜିଲ ମହାପାସ ।
 ତଥାପି ବିରସ ନ ହୃଥିନେ ଶବ୍ଦପୁଷ୍ଟ ଛେଲୁ
 ଆଖଡ଼ାଗୁରୁ ବହୁତ ଆଚମିତ ହେଲୁ ।
 ଏମନ୍ତ ପାରଇ ଫିଙ୍ଗିଣ ଶିଳା ଅରଜୁନ
 ନିବାରି ପାରିଲେ ତାହାକୁ ହୋଇବ କାରଣ ।
 ବାଟୁଲିଆଗଣେ ସମ୍ମୋଧ ବୋଲିଲକ ଏସନ
 ଅର୍ଜୁନେ ଲକ୍ଷଣ ସବେ କରସି ବାଟୁଲି ବରଷଣ ।
 ତହିଁ ବାଟୁଲିଆଗଣ ବେଗେଣ ତଳିଗଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ପରେ ନିବାର ବାଟୁଲି ବଷିଲେ ।

ଏସନ କେବଳ ଦେଖିଣ ଅନାଦି କୋପ କଲ
 ବାଉଁଶବୁଣା କବଚ ସବେ ଧରସି ବୋଲିଲ ।
 ଅରଜୁନ ଦୁଇ ପାଶେଣ ଥାଇଣ ଦୁଇଜଣ
 ବାଉଁଶ କବଚେ ତାହାନ୍ତ କରସି ଆଜ୍ଞାଦନ ।
 କବଚେ ବାଜଣ କାଟୁଳି ହେଲାକ ମସିଗୁଣ୍ଡ
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କ ତେବେଣ୍ଟ ନ ସ୍ମୃତିଲ ତୁଣ୍ଡ ।
 ବିଅର୍ଥେ ଯିବା ଦେଖିଣ ସମସ୍ତ କାଟୁଳି
 ଖଡ଼ାରୁ ସଭିଏଁ ଦେଲେକ ଗୁଣକୁ ହୃଗାଳ ।
 କାଢି ପ୍ରାୟେକ ତାହାନ୍ତ କରିବାକୁ କ୍ୟବହାର
 କାଟୁଳିଆଗଣ ତହୁଁ ହେଲେକ ତତପର ।
 ଏକ ହପ୍ତେ ଶିଳା ଆବର ଆନ ହପ୍ତେ ବାଡ଼ି
 ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ପରେ ଆସିଲେକ ମାଡ଼ି ।
 ଆଖଡ଼ାଗୁରୁର ମନ୍ତ୍ରମା କହିଲେ ନ ସରଇ
 ଧାମନେ ମହା ଫୋଧରେ ଲଗୁଡ଼ ବୁଲଇ ।
 ପାଦ ତିଥାକେ ମେଦିମା କମ୍ପିଲ ଦଳଦଳ
 ଘୋଟି ଆସଇ ଶାକୁଳ ଯେସନେ ଛୁଗପଳ ।
 ପବନ ତହୁଁ ଖରତର ବୁଲଇ ତାର ବାଡ଼ି
 ମସିଗୁଣ୍ଡା ହୃଅଇ ଶିଳା ତହିଁପରେ ପଡ଼ି ।
 କାଳାନ୍ତକ ପ୍ରାୟେକ ତାହର ଦିଶୁଆଇ କାପୁ
 ଗୋଳ ପୁଣରେ ତାହାର ତିଳେହହୁଁ ନାହିଁ ଭୟ ।
 ମନାର ପାଖୁଡ଼ା ପ୍ରାୟେ ଦିଶର ତା ବେନି ନପୁନ
 କୁରାଳ ଚନ୍ଦ ପରାଏ ବୁଲଇ ଦନ୍ତନ ।
 ଶ୍ରମେ ଗନିଣ ପଡ଼ଇ ଅଙ୍ଗରୁ ସେବକାରି
 ନୋହେ ସାମରଥୀ କେହୁ ତାହାନ୍ତ ନିବାରି ।
 ମହାକୋପେ ଷେପିଣ ଗଲାକ କାଢିବୁ ବୁଲଇ
 ଭୟେ ଶ୍ଵାନ ଗାତ୍ରାଗଣ ଗଲେକ ଆଉହୋଇ ।
 ତାହାନ୍ତ ଏସନ ବିଷମି ଆସିବାର ଦେଖି
 ସାସେ ପଳାଇଲେ ଥୋକେ ସମର ଉପେଷି ।

ଶ୍ରୀମ ନକୁଳ ଦୁହଁ ତହଁ ବାଢ଼ ଧରି
 ବେନି ପାରୁଶରେ ଗଲେକ ତାହାନ୍ତ ଆବୋରି ।
 ଆଖଡାଗୁରୁ ଏସନ ବେଶରକୁ ଦେଖି
 ବୁଲଇଲା ଖରଚରେ ବାଢ଼ ଚଉମୁଖୀ ।
 ବିଚିନ୍ଦଗତି କରଣ ଅଜ ସମ୍ବାଲଇ
 ଅର୍ଦ୍ଧନର ଶିଳାମାନ ବିଅର୍ଥରେ ଯାଇ ।
 ଏସନ ଦେଖିଲେଣ ତାହାର କରଣକ
 ହୋଇଲାକ ଅରଜୁନ ମନରେ ଡିକଳ ।
 ବିଷମ ବେଳା ହେବାର ଅନାଦି ଜାଣିଲ
 ବାଢ଼ଆଳଗଣେ ଶାଇ ଏସନ ବୋଇଲା ।
 ଆରେ ବାଢ଼ଆଳଗଣ ସରବେ ଯାଅସି
 ଶ୍ରୀମ ନକୁଳଙ୍କ ସହ ବେଗେ ଯାଅ ମିଶି ।
 ଉପ୍ରୋଧ ତେଜ୍ୟା କରଣ ପଟ୍ଟିବ ନିଠାଇ
 ଯେସନେ ତାହାର ହାତ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ
 ବାଢ଼ ହଣ୍ଡେ ଉକ୍ତପୁରିଆ ତହଁ ଧାମନ୍ତେଣ
 ଯାଜନଗ୍ରିଆ ଜାଣିଲେ ପଡ଼ିଲ କଷଣ ।
 ରେରେକାର ରତ୍ନ ଦେଇଣ, ବୁଲଇଣ ବାଢ଼
 ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ଉପରେ ଆସିଲେକ ମାଡ଼ ।
 ସବୁ ବାଢ଼ଆଳଗଣ ହୃଅନ୍ତେ ଏକାଠି
 ଲାଗିଲାକ ସେହିଠାବେ ଘୋର ପିଟାପିଟି ।
 ରକତମୁଖୀ ହୋଇଲେକ ତହଁ ଦୁଇଦଳ
 ତର୍ଜନ ଗର୍ଜନ ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଉଠିଲ ପ୍ରବଳ ।
 ବାଢ଼ ସଙ୍ଗତେ ବାଢ଼ର ପରିଚାଳ ହେଲା
 ଠକଠକ ଶବଦରେ ଘୈଦିଗ କମିଲ ।
 ବାଢ଼ ବାଜନ୍ତେଣ କାହାର ଫାଟଇ ମଞ୍ଜଳ
 ଉପୁତ୍ତନେ ଦାନ ଛୁଧର ପଡ଼ିଲ ନିକଳ ।
 ମଥାରେ କାହାର ଏକଇ ଆବୁ ପ୍ରକଟିଲ
 କାହାର ପିଠି ଫାଟିଣ ଛୁଧର ସ୍ଵବଳ ।

କାଚ ଭାଇନ୍ଦେଶ କେହୁ ଅନ ହମ୍ପ ତାହା ଖର
 ଗୋଳଭୁମିରୁ ଗଲକ ବେଗେ ଅପସର ।
 କେ ଦେଲକ କାହା ଛୁଟି କାଡ଼ିରେ ଭୁଷିଣ
 ସମର ଉପେଷି ଗଲକ ସେହୁ ଛୁଟି ଆଉସିଣ ।
 କର୍ପଟି ହୃଦୂଳ ଯାଆନ୍ଦେଶ କାହା କସନ ଖସିଲ
 ଲଜରେ ତେଜିଣ ଗୋଳ ସେହୁ ପଳାଇଲା ।
 ଅନାଦି ପାରୁଣେ ଥାଇଣ ବୋଇଲ ଅରଜୁନ
 ଏବେ ମୁଁ ଫିଙ୍ଗିବର୍ଜି ଶିଳା ଯେ କେସନ ।
 ଏଠାବରେ ଶବ୍ଦ ମିଥ ଅଛନ୍ତି ଏକଥ
 ନପୁଣ କାଜଇ ଶିଳା ଅମ୍ବ ଭ୍ରାତା ଗାସ ।
 ଆଶତ୍ରାଗୁରୁର ତେଜ ବଢ଼ୁଣ୍ଣି ବେଳୁବେଳ
 ନିବାରି ନପାରିଲେ ତାହାନ୍ତ ସମସ୍ତ ନିଷ୍ଠଳ ।
 ପ୍ରବୋଧ ଅରଜୁନ ଅନାଦି ବୋଇଲ ବଚନ
 ସମ୍ମନ୍ଦ୍ର ସମରେ ତାହାନ୍ତ ନିବାରି ନୋହେ କବାଚନ ।
 ବାଡ଼ିପଛକତି ଚଳସି ରହିବା ଗୋପନେ
 କଉଶଳ କରିଣ ଦଣ୍ଡିବା ସେହି ଥାନେ ।
 ବାନ୍ଧ ପଛକତି ଦୁହେଁ ହୋଇଲେ ଗୋପ୍ୟାନ
 ଆଶତ୍ରାଗୁରୁ ନିମନ୍ତେ ଉଦବେଗ ମନ ।
 ସଦେଇ ଶାରଣ ଅନାଦି ଅଞ୍ଜଳେ
 ଠାକୁର ଘର କତି ବହନ ଯାଅସି ବୋଇଲ ।
 କାନ୍ଦକୁରାରେ ଅଛଇ ପାଞ୍ଚୋଟି ପୁଡ଼ିଆ
 ଲକ୍ଷାଗୁଣ୍ଡାଧୂଳ ମିଶି ହୋଇଛୁ ଗୁଡ଼ିଆ ।
 ତହିଁରୁ ଆସି ତିନୋଟି ଏଠାବେ ବହନ
 ପଡ଼ିଲାକ ଏହିଠାବେ ଦୁଃସହ କଷଣ ।
 ଅଞ୍ଜ ପାଇଣ ସଦେଇ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 ପୁଡ଼ିଆ ଅଣିଣ ବେଗେ ତହିଁ ପ୍ରବଣିଲ ।
 ଅର୍ଜନ ହସ୍ତରେ ଅନାଦି ତାହାନ୍ତ ସମର୍ପଳ
 ଆଶତ୍ରାଗୁରୁ ମାଧେଶ ଫିଙ୍ଗିବି ବୋଇଲ ।

ପୃଥ୍ବୀରେ ନାହିଁ ତା ସମ କେହୁ ବାଢ଼ିଆଳ
 ଜିଣି ନ ପାଇବା ତାହାଙ୍କ ନ କରିଣ ଛଳ ।
 ବେଗେ ଫିଙ୍ଗପିରେ ବାବୁ ନ କରିଣ ହେଲା
 ମଠ କରିଲେ ଅବଶ୍ୟ ବୁଡ଼ିବଟି ଭେଲା ।
 ବାଢ଼ିରେ ବାଜନ୍ତେଣ ପୁଡ଼ିଆ ଯିବ ପାଟି
 ଚଷ୍ଟୁରେ ଲାଗିବ ତାହା ବାୟୁ ସଙ୍ଗତେ ଲୋଟି ।
 ଲକ୍ଷାଗୁଣ୍ଡ କୋପରେ ସେହୁ ବୁଝି ନ ପାଇବ
 ବୁଲଇ ନପାର ବାଢ଼ି ଲୋତକ ପୋତୁବ ।
 ଏମନ ସମୟେ ତୁହି ନ କରିଣ ହେଲା
 ମଥା ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାରିବୁ ଏକ ଶିଳା ।
 ଧର୍ମ କ'ପ୍ରେୟକୁ ପାପିଷ୍ଟେ କରନ୍ତି ବାରଣ
 ଅବଶ୍ୟ ସାହା ହୋଇବେକ ତୋହର ହନୁମାନ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ବେଗେ ଅରଜୁନ
 ଲକ୍ଷିଣ ପୁଡ଼ିଆ ଏକଇ ଫିଙ୍ଗିଲ ବହନ ।
 ବାଢ଼ିରେ ବାଜନ୍ତେଣ ପୁଡ଼ିଆ ପାଟିଲ
 ବାୟୁରେ ମିଶିଣ ଗୁରୁ ଚଷ୍ଟୁରେ ଲାଗିଲ ।
 ପୋଡ଼ନ୍ତେଣ ଦୁଇଚଷ୍ଟୁ କୋହିଲକ ଲୁହ
 ଆକୁଳେ ଡାକଇ ଗୁରୁ ଆରେ ରହରହ ।
 ସମ୍ଭୁଗ ସମରେ ପାପିଷ୍ଟେ କେହୁ ନ ପାଇଲ
 କାପୁରୁଷ ପ୍ରାୟେକ ମାୟା ବିରଚିଲ ।
 ଏତିକି ଛୁଦୁ ପାଇଣ ବାର ଅରଜୁନ
 ଫିଙ୍ଗିଲକ ଶିଳା ଏକ ମଥାକୁ ଲକ୍ଷିଣ ।
 ଗୁରୁ କାନମୁଣ୍ଡରେ ତାହା ପ୍ରତଣ୍ଡେ ବାଜିଲ
 ଉତ୍ତରନ ହୋଇଣ ଗୁରୁ ଭୂମିରେ ଲୋଟିଲ ।
 ଲକ୍ଷାଗୁଣ୍ଡ ଭପ୍ରେ ଭକ୍ତପୁରିଆ ଘୁଞ୍ଚିଲେ
 ଯାଜନଗ୍ରଜନେ ଗୁରୁ ଟେକଣ ନେଇଗଲେ ।
 ସିରକଂୟାନରେ ଥୋକେ ଗୁରୁକୁ ବସାଇ
 ବିଦେଶୀ ବଇଦ ପାଶେ ଦେଲେକ ପଠିଥାଇ ।

ନଟିଆ ପତ୍ର

ହୃଥନେଣ୍ଠାଶଙ୍କାଗୁରୁ ଗୋକୁଳ ଅନ୍ଧର
ଯାଜିନଗ୍ରଜନେ ହେଲେକ ଦେଖରେ ଅସ୍ତିର ।
ସର୍ବଏଁ ନଟିଆ ପାଶେ ହୋଇଣ ଏକାଠି
ବୋଇଲେ ତୋ ବିନ୍ଦୁ ରଖନ୍ତା କେହି ନାହିଁ ଏଠି ।
ଏସନ ଶୁଣିଣ ନଟିଆ ହେଲେକ କମ୍ପମାନ
କୋପେଣ ମନ୍ଦାର ପ୍ରାୟେ କଲ୍ପନ ନୟନ ।
ବୋଇଲୁ ଏଷଣି ମୁହିଁ ଯିବର୍କ ଭକ୍ତପୂର
ମହିଣ ସବୁନ୍ତି କରିବର୍କ ନାରଖାର
ଭକ୍ତପୂର ଭାଙ୍ଗି ମୁହିଁ ବୁଲଇବ ତଳ
ଛୁଗପଳ ଭାବିଅଛନ୍ତି ମଳ କି ଶାଙ୍କୁଳ ।
ଏଡେକ କର୍ମ କରିଲୁ କେବଣ ପାଷାଣ୍ଠ
ଏହି ହପ୍ତେ ମୋଡ଼ିବର୍କ ଅବଶ୍ୟ ତାର ମୁଣ୍ଡ ।
କୁଟ କପଟ ଭିଆଇ ଗୋଳ ଆରମ୍ଭିଲେ
ସ୍ତିର ପରାଏ ଲଙ୍କାଗୁଣ୍ଡ ଆଦରିଲେ ।
ପୁନର୍ଶୁ ଆସନ୍ତି ସେହି କେଡେକ ସାହସ
ମୋହର ବାଡ଼ ଆଘାତେ ସଦ୍ବୀ ଯିବେ ନାଶ ।
କପଟିଆ ସଙ୍ଗତେ କପଟ କରିବା ଯୋଗାଇ
ଏଥକୁ କପଟ ଆମ୍ବେ ଅବଶ୍ୟ କରିବର୍କ ।
ଗୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଆମ୍ବର ଅଛଇ
ଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ତାହା ଥୁଲକ ନିର୍ଭିତୋର ।
ଫଗୁଆ ଲଟି ପାଶେ ଥୁଲେକ ଥୋକେ ଯାଇ
ବେତା ଏ ବାଇଡ଼ଙ୍କ ତହିଁ ଆସିଥିଲେ ନେଇ ।

ଶିଖିରରେ ଆତ୍ମ' ଥିଲା ତାହାର ଅଂଶୁମାନ
 ସେହି ସମୟରେ ତାହା ହୋଇଲା ଆହରଣ ।
 ତହିଁରେ ନିର୍ବିହୋଇଛଇଁ ଦଶଟି ପୁଣ୍ଡିଆ
 ଠାକୁର ଘର ପଣ୍ଡାତେ ହୋଇଛଇଁ ଥୁଆ ।
 ବହନ ଯାଇଣ ତାହାକୁ ସବ ନେଇଆସ
 କପଟିଆକୁ କପଟେ କରିବାକ ନାଶ ।
 ବର ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଯାଅସି ତାହାକୁ ଦେନଣ
 ମାଧସାହୁ ଘର ପଣ୍ଡାତେ ଥୁବଟି ଛପିଣ ।
 ଆସିବା ମାସକେ ପାପିଷ୍ଟେ ସେ ଗୃହ ଲକ୍ଷଣ
 ତାହାଙ୍କ ମଥାକୁ ଲକ୍ଷ ପିଙ୍ଗିବ ତତକଣ ।
 ପୁଣ୍ଡିଆ ପାଠନ୍ତେ ଅଂଶୁ ଅଂଗରେ ଲାଗିବ
 ମହାକଣ୍ଠୁ ଜାତ ହୋଇବ ପାଇବେ ପ୍ରାଭବ ।
 ତାତଳୋ ମାତଳୋ ଡାକଣ ହେବେକ ଅସ୍ତିର
 କାଢି ବୁଲାଇବା ଛାଡ଼ିଣ ହୋଇବେ କାତର ।
 ଏସନ ସମୟେ ଆସେ ସମ୍ମଣେ ଷେପି ଯିବୁ
 ନିର୍ବାଚ ପରାଏ ସବୁନ୍ତି ସମ୍ମଣେ ଛେରିବୁ ।
 ଅରଜୁନ ଦେଖିବ ଆଜ ମୋହର ମୁଗ୍ଧ
 ଆଜ କରିବଇଁ ତାହାକୁ ଯମ ସଙ୍ଗତେ ଭେଟ ।
 କପଟ କରନ୍ତେ ସେହି ଗୁରୁ ମୋହର ଗଲେ
 ଅନ୍ତି ଭୁଞ୍ଜିବିନ ମୁହିଁ ତାହାକୁ ନ ମାଇଲେ ।
 ଏତେକ କର୍ମ କଲାକ କାପୁରୁଷ ସେହି
 ତାହାର ରଖନ୍ତା ହୋଇ ନ ପାଇବେ କେହି ।
 ଯଦ୍ୟପି ପାଇକ ପଢି ଏଠାକେ ଆସିବ
 ମୋହର ହସ୍ତରେ ଅବଶ୍ୟ ପାଇବ ପ୍ରାଭବ ।
 ମୁହଁ ଭବିଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବନ୍ତ ନିକାରିବେ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ବାଇଣ ଏହି ପଥେ ଚଳିଯିବେ ।
 କାଦ୍ୟକାରଣଣ ଯାଇଥିଲେକ ପଳାଇ
 ପୁନଶ୍ଚ ପ୍ରବୋଧ ତାହାକୁ ଆସିଲେଣି ନେଇ ।

କଚନ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି କାଦ୍ୟକାରେ ଆଖି
 ଶଙ୍ଖିଗଲେ କାଦ୍ୟ ନୁହନ ଦେବେ କଣି ।
 ଆଜ ଦେଖିବରୁ ମୁହିଁ କେସନ ପାପିଷ୍ଠେ
 ବାରକାଦ୍ୟ ବାଇଶ ଗମିବେ ଏହି କାଟେ ।
 ଆରମ୍ଭିଲେଣି ଆସିବା ସଜାଇଶ ଥାଟ
 ଆମୁନ ଦେଖାଉଅଛନ୍ତି କେଡ଼େକ ମୁହଟ ।
 ଯାଅସିରେ କାଇଡ଼ିଙ୍କ ପୁଣିଆ ଧରି ହାତେ
 ଛପି ରହିଥିବ ମାଧସାହୁ ଗୃହର ପଣ୍ଡାତେ ।
 ଅତିଦିନ କରିବା ମାତ୍ରକେ ସେହି ଦର
 ପଣ୍ଡାରୁ ଫିଙ୍କିବ ପୁଠୁଳା ତାହାଙ୍କ ଉପର ।
 ପୁଠୁଳା ପାଟିଣ ଅଂଶୁ ଲୁଗିବ ଦେହରେ
 କୁଣ୍ଡାଉଥିବେଟି ଶଶର ସରବେ ସେହିଠାରେ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆମ୍ବେ ବୁଲଇଶ ବାଡ଼ି
 ଦିନମିଶ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଯିବା ମାଡ଼ି ।
 ଏସନ ସମୟେ ଭକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ଥାଟ
 ପହଞ୍ଚିଲ ମାଧସାହୁ ଗୃହ ସନ୍ଧିକଟ ।
 ବାରକାଦ୍ୟରେ ମେଦିନୀ ପଡ଼ଇ ଉଛୁଳି
 ମଉଗଜ ପ୍ରାୟେକ ସବେ ରମନ୍ତି ଢଳି ଢଳି ।
 କଳିକଳା ଶବଦରେ ଦିଅନ୍ତି ଘୋରରତ୍ନ
 ଆକାଶୁ ଖସି ପଡ଼ଇ ଯେସନେ ଘରୁଘରୁ ।
 ତୋଳ ଟମକ ମହୁର ବାନ୍ଧଇ ଘନ ଘନ
 ଦିନାମରଦଳେ ପାନ୍ତିଣ ପଡ଼ୁଅଛୁ କାନ ।
 ଅଗପତ୍ର କରିଶ ଅଣ୍ଟା ବୁଲନ୍ତି ଘଣ୍ଟାଆ
 ଉଭରତିବୀଡ଼ା ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ କାଣ୍ଟାଆ ।
 ଏସନ ଦେଖିଣ ନଟିଆ ହୋଧେ ଗଲକ ପରଜୁଳି
 କୁହାଟିଲ ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ଆଜି ଦେବରୁ ବିଶାବଳି ।
 ବୁଲଇବରୁ ମୋହର ବାଡ଼ି ଅତି ପରତଣ୍ଡ
 ପାପିଷ୍ଠଗଣଙ୍କ ମଥା କରିବରୁ ମସିଗୁଣ୍ଡ ।

ନିରେଖକା ପାଇଁଣ ତାହାଙ୍କ ଅଗ୍ରଗତି
 କାହିଁ ବୁଲଇଣ ଧାଇଁଲ ନଟିଆ ତଡ଼କି ।
 ଶରିବାହିଆଳଗଣ ତାହା ସଙ୍ଗତେ ଗଲେ
 ଦୁଇ ପାରୁଶେ ରହିଲେକ ନଟିଆର ତୁଲେ ।
 ଭକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ମାଥେ ସହସା ପଡ଼ିଲ
 ପଶ୍ଚାତୁ ଆସିଣ ବହୁ ବାଇଢ଼ିକର ପୁଠୁଳା ।
 ଅଂଶୁ ଲଗନ୍ତେଣ ସବେ ହୋଇଲେ କାତର
 ଦୋଧ ତେଜିଣ ରମ୍ପି ହେଲେକ ଖରଚର ।
 ପ୍ରବଳ କଣ୍ଠୁରେ ହୋଇଣ ସବେ ତୃତପଟ
 ଜାଣିଲେ ପଡ଼ିଲକ ବିଷମ ସଙ୍କଟ ।
 ପଛଦୂଆ ଦେଲେକ ସବେ ସାହି ପାଇଁ
 ଏସନ ସମୟେ ନଟିଆ ଆସିଲକ ଧାଇଁ ।
 ପଶ୍ଚାତୁ ପିଟିଲ ସେହି ଧର୍ମ ଉପେକ୍ଷିଣ
 ଉତ୍ତାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିରେ ତିନିଜଣ ।
 ସହସା ପବନ ନେଲା ଅଂଶୁ ଉସାଇଣ
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କ କାପ୍ତେ କଲାକ ଲେପନ ।
 ପଳାଇ ଗଲେକ ସବେ ସେ ମୁଳ ମୁରୁଛି
 ଅନାଦି ଦେଖିଲ ନଟିଆ ପଶ୍ଚାତରେ ଅଛୁ ।
 ଅରଜୁନେ ଶରଣ ସେହି ଆଜ୍ଞାଦେଲ
 ନଟିଆ ଲକ୍ଷ୍ମିଣ ଶିଳା ଫିଙ୍ଗପି ଦୋଇଲ ।
 କଳିରେ ଭାବେଇମଳ ସେହି ସବ୍ୟସାତି
 ବେନି ହପ୍ତେ ଧରିଲକ ଶିଳା କାହିଁ କାହିଁ ।
 ମହା ବେଗେ ଆଗପତ୍ର ନହାଇଣ ବେନି ଶିଳା ଗଲେ
 ନଟିଆ ମଥ ଆବର ପିଠରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଜ୍ଞାନ ହାଣିଣ ନଟିଆ ପଡ଼ିଲକ ଲୋଟି
 ବେବୁନନ୍ଦିଲେ ଯାଜନଗ୍ରିଆ ତାହାନ୍ତ ସାଉଁଟି ।
 ଅଂଶୁମୟ ହୋଇଥିବା ଜାଣି ସେହି ମୁଳ
 ଉରୟ ପକ୍ଷ ସେଠାବୁଁ ବେଗେ ଗଲେ ତଳି ।

ନଟିଆ ପଡ଼ିଲା କୋଳି ଉଠିଲାକ ରଢ଼
 କିଞ୍ଚିତେ ଏକେକ ମାଳ ପଡ଼ିଲକ ଝଢ଼ ।
 ବେଗେ ତାହାକୁ ତୋଳଣ ଯାଇନଗ୍ରଜନ
 ଦିଦେଶୀ ବରଦଘର ଗମିଲେ ବହନ ।
 ସମ୍ମୋଧ ଭେଣ୍ଟିଆଗଣେ ସମନାମିର ଆପଣ
 ବୋଇଲା ବାଲଦକ ଅଂଶୁ ଦେଲକ କଷଣ ।
 ଏପଟୁ ବୋହିଥାଆନ୍ତା ଯଦ୍ୟପି ପବନ
 ହୋଇଥାଆନ୍ତେ ଭକ୍ତପୁରୀଆ ଉଛନ୍ତ ।
 ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ବାଧାଦାନ ନୁହଁର ପୁକତ
 ତେବେଣୁ ହୋଇଲା ଦଇବ ଆମ୍ବର ବିପରିତ ।
 ଆଖଢ଼ାଶୁରୁ ପଛନ୍ତେ ନଟିଆ ପଡ଼ିଲା
 ନିଶ୍ଚପୁ ଜାଣିଲଇଂ ବିପର୍ତ୍ତି ଘୋଷିଲା ।
 ଯାଆନ୍ତୁ ପଛକେ ସେହୁ ସାରବାଦ୍ୟ କାଇ
 ପଥ ଗୁଡ଼ଣ ତାହାକୁ ଯିବାକ ଆଡ଼ ହୋଇ ।

ହଟିଆ ପବ୍

ଆପଣ ମୁଖ୍ୟ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ
ଉଠିଲକ ଗଳଗାଜି ହଟିଆ କୋପେଣ ।
ଫୋଧରେ ପରଜ୍ଞଳ ଏସନ ବୋଇଲ
କେମନ୍ତେ ଉଦିଲୁ ମତ୍ର ବାରଶୁନ୍ୟ ହେଲା ।
ଯାଜନଗ୍ରୁ ହଟିଆ ତ ଯାଇନାହିଁ ମରି
କେବଣ ବାପୁଡ଼ା ଏଠାବୁଁ ଯିବକ୍ଷି ଉବୁରି ।
ମୋହର ହପ୍ତରେ ବାଢ଼ି ଥିବା ପରିସନ୍ତେ
ଏ ପଥେ ନ ଛୁଡ଼ିବାର୍କ ବାରବାଦ୍ୟ କଦାଚିତେ ।
ଯାବତ କାଳକୁ ମୋହର ହପ୍ତେ ବାଢ଼ି ଥିବ
ଯମ ବାପୁଡ଼ା ମୋ ପାଶେ ପଣି ନ ପାରିବ ।
ଭକ୍ତପୂରିଆକୁ ଏଠାବେ ଛକଣ ରହିଥିବ
ତରଣ ପ୍ରାୟେ ସବୁନ୍ତି ଉଡ଼ାଇଣ ଦେବ ।
ହଟିଆ ପହିଜ ଶୁଣିଣ ଯାଜନଗ୍ରଜନ
ବିଷାଦ ତେଜିଣ ହେଲେକ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ।
ବୋଇଲେକ ଏବେ ଗଲୁ ଆମ୍ବ ମନୁ ତିନ୍ତା
ତୋ ବିନୁ ଆନକେ କାହିଁ ଆମ୍ବର ରଖନ୍ତା ।
ତୁହି ତ ଅଟୁ କାବୁ ଗୋଲରେ ରଣ ଷଣ୍ଟା
ଏକା ହୋଇଣ ନିକାରିପାରୁ ତୁ ବେନିଗଣ୍ଟା ।
ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ଆଜ ରହିବ ନଗ୍ରଟେକ
ପାଷଣ୍ଟଗଣେ ଏହି ଠାବରେ ତୁହି ଛେକ ।
ଦେବେ ଅଗୋଚର ଅଟଇ ତୋହର ପଲଣି
ଛୁର ମାନବା ତାହାନ୍ତ କେସନେ ପାରିବ ଜାଣି ।

ଦେଖିଣ ଅଛୁ ଆମ୍ବେ ସରବେ ଦେନି ତୋଳେ
 ପ୍ରାଚକ ଦେଲୁ ତକତକୁ ଯେମନ୍ତେ କୁତୁହଳେ ।
 ଥିଲକ ସେହି ଭୋର ସାହିରେ ଦର୍ଶଣ
 ତାହାର ପ୍ରତାପେ ସର୍ବେ ହେଲେକ ଅଶ୍ଵେ ।
 ଯାଉଣ ଥିଲକ ଏହି ବାଟରେ ପିଇ ତାଢ଼ି
 ଆସ୍ତାଳ ଯାଉଥିଲ ବୁଲଇଣ ହାତେ କାଡ଼ି ।
 ତାହାର ମୁଗ୍ଧଟ ଦେଖି ସରବେ ଆଜି ହେଲେ
 କାଳ ପୁରୁଷ ଯାଉଣ ଅଛଇଁ ବିରୁଦ୍ଧଲେ ।
 ବୈଧନ୍ତିକ ତାହାର ପଥ ତୁହି ଏକାକି ହୋଇ
 ମହାକୋପେ ପ୍ରହାରିଲ କାଢ଼ିଟା ବୁଲଇ ।
 ଶିପ୍ର ଗତ କରିଣ ତୁହି ପାରୁଣେ ଦୁଞ୍ଜଳିଲୁ
 ବଜୁସମ ପ୍ରହାରଟା ବିଅର୍ଥ କରିଲୁ ।
 ପଣ୍ଡାତୁ ହାମୋଡ଼ିଲୁ ଛନ୍ଦଣ ତାର ପାଦ
 ଭୂମିରେ କରୁଛି ପଡ଼ିଲୁ କରିଣ ଘୋରନାଦ ।
 ବିଜୁଳ ବେଗରେ ଉଛୁଡ଼ି ନେଲୁ ତା ହସ୍ତ କାଢ଼ି
 ପିଟିଣ ଗଲୁ ସବାଳ କେବଳ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ି ।
 ତେଜ୍ୟାକରିଣ ଅଛଇଁ ସେବିନ୍ଦୁ ଦୁଷ୍ଟପଣ
 ପୁନଶ୍ଚ ଏପଥେ ପିବାକୁ କରିଣ ନାହିଁ ମନ ।
 ଏମନ୍ତ ମାଡ଼ି ଦିଅସି ଉଚ୍ଚପୁର ଜନେ
 ପୁନଶ୍ଚ ନ ଆସିବେ କବାପି ଏହି ଥାନେ ।
 ଏବନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ହଟିଆ ହୋଇଲ ଉସତ
 ଅପାର ପଢ଼ିଜ କରିଣ ବୋଇଲକ ଏମନ୍ତ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ଏକଷ ହୋଇଣ ଦର୍ଶଣେ ଆସୁଛନ୍ତି
 କର୍ତ୍ତି ନ ପାରିବେ ମୋହର ଦାଡ଼ରୁ ଏ ଦାନ୍ତି
 ଖଳବୁଦ୍ଧି ଦିଆଇଣ ତାହାନ୍ତ ଅନାଦି
 କର ଅଛଇଁ ଆମ୍ବ ସଙ୍ଗତେ ବିଚେ ଥା ।
 ତାହାର କୋଳରେ ପଡ଼ିଣ ଅଜନ୍ମ ପାମର
 ଭାର୍ତ୍ତ ଗାପୁରୁଷ ପ୍ରାୟେ କରଇ ଧମର ।

କାଢ଼ି ସଙ୍ଗେ କାଢ଼ି ସୁଜ ଅଟଇ ସୁଜକ
 ଶିଳା ପିଙ୍ଗିଣ ଫଟାଉଛି ବାନ୍ଧିଆଳର ମାଥ ।
 ବାନ୍ଧିଆଳ ସଙ୍ଗତେ ବାନ୍ଧିଆଳ କରୁଥିଲେ ରଣ
 ଆନ ତହିଁ ପଶିବାଟା ଶାହାସ୍ତ୍ର ଅଛଇ ବାରଣ ।
 ପାପିଷ୍ଟ ଅରଜୁନ କେଡ଼େକ କାଣ୍ଡ କଲ
 ଶିଳା ପିଙ୍ଗିଣ ବାନ୍ଧିଆଳଙ୍କ ମାଥ ଫଟାଇଲ ।
 ପଶୁରେ ଲୁଚଣ ସେହି ପିଙ୍ଗୁଆଅଇ ଶିଳା
 ନିଲ୍ଲଜ ବେଖାଉଅଛଇ ତେଜ ଅନଗ'ଳା ।
 କେତେକ ପାତକ ସେହି ବୋହଣ ଅଛି ମୁଣ୍ଡେ
 ଦେହାନ୍ତେ ଅବଶ୍ୟ ପଡ଼ିବ ସେହି ନରକର କୁଣ୍ଡେ ।
 ପଥରେ ଖମା ଡଙ୍ଗର ଡଙ୍ଗାଡ଼ିବା ନିମନ୍ତେ
 ପୀଢ଼ ହୋଇଥିଲକ କୃଷ୍ଣଶିଳା ତାଙ୍କ ପଥ ଖାନ୍ତେ ।
 ନଗର ପାଲକାର ତାହା ଅଟଇ ସମ୍ପର୍କି
 ଦୁଷ୍ଟଗଣ ଜୁର କଲେକ ରଣରଙ୍ଗେ ମାତି ।
 ନଗର ପାଲକା ତାହାକୁ କରିବ ଅବଶ୍ୟ କଟାଳ
 ବିରତିବ ନ୍ୟାୟଦୂର ତାହାକୁ ହେବ କାଳ ।
 ଏହିଠାବେ ପଡ଼ି ଅଛଇଁ ସେହିସବୁ ଶିଳା
 ତାହାର ପ୍ରସାଦେ ଅନ୍ତ କରିବୁ ତାଙ୍କ ଲାଳା ।
 ହେଇ ଆସୁଣ ଅଛନ୍ତି ଦୁଷ୍ଟେ ବାରବାଦ୍ୟ ବାର
 ପ୍ରସୁତ ହୋଇ ଯାଅସି ଆପଣା ଘାନେ ଥାଇ ।
 କହନ ହୋଇଣ ଯାଅସି ଆରେ ମାଗା, ଲେକ
 କଣ୍ଠୁର ଘର ଉଶ୍ବାରେ ରହୁଥିବ ଛକି ।
 ରଖିଣଥିବ କ୍ଷାର କାଚକୁମିକୁ ଲୁଗୁର
 ପାଶେ ହୁଅନ୍ତେଣ ପିଙ୍ଗିବ ଉପରେ ନିଠାଇ ।
 ତଳେ ପଡ଼ନ୍ତେଣ କୁମି ପ୍ରଚଣ୍ଡେ ଫାଟିବ
 ଜଡ଼ିଣ କାଚ ଛୁଟିକା ଅଙ୍ଗ ବଦାରିବ ।
 ଆସୁ ଆନ୍ତୁ ପଡ଼ୁଥିବ ଶିଳା ଅନୁବ୍ରତେ
 ହାଉଳ ଖାଇଣ ସବେ ଦୁଇବେ ପଶୁରେ ।

ଏସନ ସମୟେ ଆମ୍ବେ କାଢ଼ିଆଳଗଣ
 ପଣ୍ଡାକୁ ପିର୍ବୁ ତାହାକୁ ଉପ୍ରୋଧ ନରଶିଖ ।
 ଛୁନିଛୁଟ ହୋଇଣ ସେମାନେ ଟଳାଇଣ ଯିବେ
 ଆବର ଥରେ ଆସିବା ମନେ ନ କରିବେ ।
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କ କଟାଳ ଅନାଦି ନ ଦେଖିଣ
 ଭବଲୁ ଏଥୁ ଅଛଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଗୁପତ କାରଣ ।
 ସମ୍ବୋଧଣ ଅରଜୁନେ ସେହି ଏହାକୁ ବୋଲନ୍ତ
 ଏଥର ତଦନ ବାବୁ ଜୀବ ନ ହୋଇଲୁ
 ପ୍ରତିଦର ଷେପି ଅସନ୍ତ ଅମ୍ବନ ଦେଖିଣ
 ଏଥର କିମ୍ବାର୍ ସବେ ଅଛନ୍ତି ମଉନ
 ଏହିଠାବେ ଆମ୍ବେଦୁହେଁ ଅଟକଣ ରହିବା
 ଅପଟଣ ଦିନିଲେକ ବେବେଳା କରିବା ।
 ସଜ କରି ରଖି ଆଥସି ଅଗ୍ନିବାଣ ପାଶେ
 ସଙ୍କଟ ଉପୁଜିଲେକ ପେଣି ପାରିବୁ ଅନ୍ତେଶେ ।
 ସାରବାଦ୍ୟ ସହିତେ ଥାଟ ଗଲକ ତଡ଼କି
 ପହଞ୍ଚିଣ ଗଲକ ସାହୁକାର ଘର କରି ।
 ସହସା ସେହିଠାରେ ଥାଟ ଅଟକିଲୁ
 କ୍ଷାର କାର କୁମ୍ଭ ମାନ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲୁ ।
 ପଡ଼ିନ୍ତେଣ କାର କୁମ୍ଭ ପାଟିଲ ପ୍ରତଣ୍ଟେ
 କାରର ଶ୍ରୁଟିକା ରେତିଲକ ଆଖି କାନ କୁଣ୍ଠେ ।
 ଲେଞ୍ଛଟି ଆସନେଣ ସବେ ହୋଇଣ ଉପୁରୁଷ
 ପଣ୍ଡାକୁ ଆସିଣ ନଗ୍ରିଆ ପିଟିଲେ ନିର୍ବାଚ ।
 ଏସନ ସମୟେ ଅନାଦି ଅଙ୍ଗରେ ଅରଜୁନ
 ଷିପ୍ରତ୍ୟେ କଟିଲକ ଶିଳା ବରଷଣ ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତା କେହି କହି ତ ନ ପାରି
 ନମିଷକେ ମାରିଲକ ଶିଳା ତନ ବୁରି ।
 ଶିଳା ବରଷଣ ଦେଖିଣ ସବେ ପଛକୁ ଦୂର୍ଧିଲେ
 ପୁନଶ୍ଚ ଆସିବା ପାଇଁ ସାହସ ନ କରିଲେ

ଗରେ ତମ ତମ ହୋଇଣ ବେଳାନ ବିଶ୍ଵା
 ଆରେ ଅରଜୁନ ଲୁଚିଣ କପାରଁ ହେଲୁ ଠା
 ସାର ପ୍ରାୟେ ସମ୍ମଖ୍ୟା କାଢି ଧରଣ ଆସ
 ଦେଖିବାକ ଆଜି ତୋର କେଡ଼େକ ସାହସ ।
 ପଣ୍ଡାତେ ଲୁଚିଣ ତୁହି ଶିଳା ଫିଙ୍ଗୁ ଅଛୁ
 ତୋହ ପରି କାପୁରୁଷ ଆମ୍ବନ ମଣିକୁ ।
 କୋପେଣ ଉତ୍ତର ଦେଲକ ତଥଁ ଅରଜୁନ
 ଲୁଚିଣ କାଚକୁମ୍ବି ଫିଙ୍ଗା କାର୍ଯ୍ୟଟି କେସନ ।
 ଅମଳକୁକ ପଣେ ସବେ ଯାଇଣ ଅଛି ସର
 ତେବଣୁ ମୁଢି ପଣେ ଆମ୍ବନ ପରୁର ।
 ଏକ ହସ୍ତେ ତାଟି କବତ ଆନ ହସ୍ତେ ବାଡ଼ି
 ଧରଣ ଯାଜନଗ୍ରୀଆ ଆସିଲେନ ମାଡ଼ି ।
 ଏସନ ଦେଖିଣ ଅନାଦି ବୋଲାନ ବଚନ
 ବାବୁରେ ଶିଳା ଫିଙ୍ଗାରେ ନାହିଁ ପ୍ରାୟେ ଜନ ।
 ତାଟି କବତରେ ସେହି ସବୁନ୍ତି ନିବାରିବେ
 ଆମ୍ବର ଥାଟକୁ ସେହି ମରଦିଣ ଦେବେ ।
 କାଢିଯିରେ ଅଗ୍ନି ବାଣ ବେଗ କରି ତୁହି
 ତହିଁରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରିବରଁ ମୁହିଁ ।
 ବେଳି ହସ୍ତେ ଧରନ୍ତେଣ ଅରଜୁନ ଅଗ୍ନି ବାଣ
 ଅନାଦି ସଂଯୋଗ କଲାକ ଅଗ୍ନି ତତ୍କଷଣ ।
 ସେ ଅଗ୍ନି ବାଣ ମହିମା ଦେବେ ଅଗୋଚର
 କାହିଁ ଯାଣିକେ ଯାଜନଗ୍ରୀଆ ପାମର ।
 ଏକ ହସ୍ତ ପରିମାଣ ଏକଇ ଲୌହବେଣ
 ତାହାକୁ ଧରଇ କାଣୁଆ ହସ୍ତେ କରଣ ଆଖ ।
 ଗୁଡ଼ିଆ ହୋଇଣ କନା ଏକ ପ୍ରାନ୍ତେ ଥାର
 କନ୍ଦୁକ ଆକାର ପ୍ରାୟେ କର୍ଣ୍ଣୁକ ଦିଶର ।
 ତଇଳରେ ଜୁଡ଼ିବୁଡ଼ି ହୋଇ ଥାର ତାର କାପୁ
 ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗରେ ଜଳିଲ ଲହ ଲହ କିହୁ ପ୍ରାୟେ ।

ବେଳ ଦସ୍ତରେ ଧରିଣ ତାହା ଅରଜୁନ
 ଶୂଳ ଉପରକୁ ଲକ୍ଷଣ ପିଙ୍ଗଲ ବହନ ।
 ତାହା ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଜଳ ଉଠିଲକ ଶୂଳ
 ଯାଜିନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ମଧ୍ୟେଣ ପଡ଼ିଲ ହାଲିହୋଳ ।
 ଲେଞ୍ଛିଣ ହଟିଆ ଶୂଳକୁ ପୁଣିଲ
 ଏତିକ ମାତ୍ର ଛିଦ୍ର ଆର୍ଜୁନ ଖୋଜୁଣ ଥିଲ ।
 ହଟିଆ ମାଥକୁ ଲକ୍ଷି ପିଙ୍ଗନେ ଏକ ଶିଳା
 ପ୍ରତଣ୍ଟ ବେଗରେ ତାହା ସେଠାବେ ବାକିଲ ।
 ଦାଏ ସମାଇଣ ହଟିଆ ସେଠାବେ ପଡ଼ିଲ
 ଶିଳାର ଦିବାତେ ସେହି ଜ୍ଞାନ ହରଇଲ ।
 ହଟିଆ ପଡ଼ିଲ ବୋଲି ପଡ଼ିଲକ ହରି
 ଗନ୍ଧିଆ ସଙ୍ଗକେ ଆନେ ଆସିଲେ ବାହାର ।
 ପାଣି ଛଢାଇଣ ପ୍ରାଣେ ମହା ହୋଧଇରେ
 ପଡ଼ିଲେକ ଯାଇ ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ପରେ ।
 ଆହମଣର ବେଗ ସମ୍ବାନ୍ଧ ନପାରିଣ
 ଉକ୍ତପୁରିଆ ଗଲେକ ପଶୁକେ ଘୁଞ୍ଚିଣ ।
 କାହାର ଭଜିଲ ଗୋଟି କାହାର ବା ହାତ
 ମୁଥ କାରଣ ଉପୁତ୍ତ ପଡ଼ିଲକ କାହା ଦାନ୍ତ ।
 ପଳାଇ ଗଲାକ କେହି ଛେଟେଇ ଛେଟେଇ
 କେହି ପଳାବନ୍ତି ହାତୁ ଖସିଲ ବାହିକୁ ଗୋଟାଇ ।
 ପଖାଳକଗରେ କେହି ପୋଛଇ ଶୋଣିତ
 କେହି ସମ୍ବାନ୍ଧ ପେଟେ ଲଗନ୍ତେ ଆସାଇ ।
 କାହାର କର୍ଫ୍ଟି ଗୋଳରେ ଯାଆକେ ହୃଦୟ
 ପଳାଇଣ ଯାଅଇ ସେହି ଆପଣା କସନ ସମ୍ବାନ୍ଧ ।
 ପ୍ରଖ୍ୟର ଗୋଳର ବେଗ ସହଣ ନପାରି
 ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଗଲେକ ଦୁରକୁ ଅପସର ।
 ଅଗ୍ନିବାଣ ପଡ଼ିଥିଲକ ଯାଜିନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ଶୂଳେ
 ଥୋକେ ତହୁଁ ଉଠିଣ ଲଭାଇଣ ଦେଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରିଆ ପତ୍ର

ବିବେଶୀ ବଇଦଶାଳ ରଥ ହକାରିଣ。
ହଟିଆକୁ ସେନିଗଲେ ତହିଁରେ ଭରିଣ ।
ସାଜିନଗ୍ରିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ିଲ ଭାଲେଣି
କିଏ ସେ ହୋଇବ ଏବେ ନଗ୍ରାର କାରେଣି ।
ପ୍ରବୋଧଣ ଗନ୍ଧିଆ ବୋଇଲ ନୂହସି ଭାବିତ
ନଗ୍ରରେ ଗନ୍ଧିଆ ଅଛଇ ଏବେ ବି ଜାବିତ ।
କୁଠବୁଦ୍ଧି କରିଣ ଉକ୍ତପୁର ଜନେ
ନିବାର ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବର ତନ ମାଲ ଗଣେ ।
ସମ୍ମାଖ ସମର ଯଦ୍ୟପି କରିଥାନ୍ତେ ସେହୁ
ବରତ ନଥାନ୍ତେ ପାମରେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ କେହୁ ।
ମାଲକନ୍ତରେ ସେହୁ ସର୍ବେ ଅଶକତ
କାଢି ବୁଲରେ ଆବର ନପୁଂସ ବୋଲି ଜୀବ ।
ଶିଳା ଫିଙ୍ଗାରେ ନାହିଁ ତିଳେକ ବାରପଣ
ଏସନ ବେଶର କରନ୍ତି କାପୁ ରୁଷ ଗଣ ।
ଏବେ ସଜାଇବଇ ମୁହିଁ ଆମ୍ବର ପଲଣି
ତାହାକୁ ପାମର ଗଣ ନ ପାରିବେ ଜାଣି ।
ବାନ୍ଧିଦିଅସି ସଂବା ପରାଳକରି ମାଥେ
ଆମ୍ବର ସୀମା ଟପି ଲଦ୍ଦିଣ ନୟିବ ଅଗ୍ରତେ ।
ଯେତେକ ବାଢ଼ିଆଳ ଆବର ବାଟୁଳିଆ
ପନ୍ତି ପନ୍ତି ହୋଇଣ ହୃଅସି ଏଥୁ ଠାରୀ ।
ଥୋକେ ବାଉଁଣ ତାଟି କବଚକୁ ଧର
ପାରୁଣେ ରହିବେକ ବାଟୁଳିଆକୁ ଆବୋର ।
ଶବ୍ଦକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଣ ବାଟୁଳିଆ ଗଣ
ବାଟୁଳି ପେଷୁଥୁବେ ସଞ୍ଚଦା ଘନ ଘନ ।

ନିବାର ନ ପାରିବେକ ଉତ୍ତର ଶିଳାମାନ
 କବତେ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିବା ଉଚ୍ଛିନ୍ଦି ପ୍ରାୟୋଜନ ।
 ନାରେଇ ବିଜାଣି ପାଶେ ଯାଅସି କହନ
 ଅମ୍ବ ଭରିଣ ନିର୍ମାଣିଲୁ କାତ ମଣ୍ଡାମାନ ।
 ଅତି ଉପୁଙ୍କର ଅଟଇ ସେହି କାତମଣ୍ଡା
 କହନ ଆଶସି ତାହାଠାରୁ ଦୂରଗଣ୍ଡା ।
 ପାତେର, ବାଡ଼ ପଣ୍ଡାତେ ରହିବ ଲୁଣି
 ପିଙ୍ଗିବ ଶତ୍ରୁ ଉପରେ ମଥାକୁ ଲକ୍ଷଣ ।
 ମଣ୍ଡା ପାଠକେଣ ଅମ୍ବ ଅଙ୍ଗଠର ଲଗିବ
 ଅମ୍ବର ଜୁଳାରେ ମାନବା କାତର ହୋଇବ ।
 ଅଙ୍ଗ ପଞ୍ଜାଳିବା ପାଇଁ ଜଳ ଲୋଡୁଥିବ
 ଗୋଳକୁ ଅବଶ୍ୟ ସେହି ଖରେ ଉପେକ୍ଷିବ ।
 ଚନ୍ଦୁରେ ଲଗନେ ସେହି ଯିକ ଅନ ହୋଇ
 ବିକୋତି ହୃଅଇ ଅଙ୍ଗ ଯହିଁ ଲଗିଥାଇ ।
 ପଲଣି ସାରିଣ ଗନ୍ଧିଆ ଏହି ମତି ଉଚ୍ଛି
 ଭକ୍ତପୁରିଆ ଥାଟ ଆଡ଼େ ରହିଲକ ଗୁହଁ ।
 ବିଅର୍ଥରେ ଆମୁସନ ହେଲେକ ବିବାହ
 କଦାପି ଆମ୍ବ ବୁୟଦକୁ ନ ପାରିବେ ଭେଦ ।
 ଯଜନଗ୍ରିଆ ଗଣେ ନିଶ୍ଚଳ ଦେଖିଣ
 ଅନାଦି ଆପଣା ଥାଟେ କହିଲ ସମ୍ମୋଦ୍ଦଶ ।
 ସେମାନେ ସିନା ରହିଲେ ନିଶ୍ଚଳେ ସେଠାବେ
 ଆମ୍ବେ ରହି ନପାରିବା ତେମନ୍ତ ଏଠାବେ ।
 ପୁଜିବା ନିମନ୍ତେ ଘଟ ମନ୍ଦରେ ଗମିବା ଉଚ୍ଛିତ
 ଅରକିବା ପାତକ ଯଦ୍ୟପି ବିଦ୍ରୁ ହୃଅଇ ନାତ ।
 ଯେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେଣ ତାଙ୍କ ବୁୟକ ଭେଦ ଯିବା
 ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରାଣପାତ ପଡ଼ିଲେ କରିବା ।
 ଛଅ ଜଣ କେଣା ଧରି ଥାଆନ୍ତ ଅଗ୍ରତେ
 ବାଡ଼ିଆଳ ଥାଆନ୍ତ ତାହାଙ୍କ ପଣ୍ଡାତେ ।

ତୃଷ୍ଣୟ ପନ୍ଥରେ ଧୂକ ଖର ଅରଜୁନ
 ଶିଳା ବାଉଁ ଶିଆ ସହ ଥୁବେ ଯୋଗାଣିଆ ଗଣ ।
 ତେଣା ସଙ୍ଗନେଣ ବାଡ଼ି ତୁଲ ନ ହୋଇବ
 ଧସାଇ ପଶନେଣ ତାହାଙ୍କ ବ୍ୟହ ଭେଦ ହେବ ।
 ପରଶୁ ସହିତେ ଥୋକେ ଆଟ ମନ୍ଧ ଥୁବେ
 ଗୋଲୟୁଦ ବେଳେ ତାହାଙ୍କ କାପୀୟ ଲଗାଇବେ ।
 ତେଣା ପରଶୁ ଦେଖିଣ ସେମାନେ ଯିବେକ ପଳାଇ
 ଘଟପୁଜୀ କରିଣ ଫେରିବା ନିର୍ବିଦ୍ଧର ଯାଇ ।
 ପାଇକ ଠଣାକୁ ପାଥସି ସହିତେବ ତୁ ବହନ
 ସେଠାବେ କରିବୁ ସଙ୍ଗ ଯେମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ଏବେ ଗୁଲସିରେ ଆଟ ହୃଥିର ଉଛୁର
 ମହାବାର ଜୟ ହାଙ୍ଗିଣ ହୃଥିର ଆଗୁସାର ।
 କାଜିଲକ ତୁରି ଭେଣ ମୃଦଙ୍ଗ କରତାଳ
 ଢୋଳ ଟମକର ନାଦ ବଢ଼ିଲ ବେଳୁ ବେଳ ।
 ମହାବାର ଜୟ ଧୂନି ପଞ୍ଚଇ ଦନ ଦନ
 ଯାନିନଗ୍ରିଆଙ୍କ ଜାନୁ ହେଲକ କମେମାନ ।
 ନିକଟ ହୃଥିନେ ଆଟ ବାଟୁଳିଆ ଗଣ
 କରିଲେକ ବାଟୁଳିର ଦୋର ବରଷଣ ।
 ତାଟି କବରରେ ଥୋକେ ଥୁଲେକ ତାହାନ୍ତ ଆବୋର
 ବିକଳ ହୋଇଲା ଅର୍ଜୁନ କିନ୍ତୁ କରିଣ ନପାରି ।
 ପ୍ରବଳ ବାଟୁଳ ବାଜନେ ତେଣାଧାରୀ କାପ୍ତେ
 ଉପୁଜିଲ ଆବୁମାନ ବରକୋଳ ପ୍ରାୟେ ।
 ବାଟୁଳ ଆସିବା କାହାନ୍ତ ଗୋତରୁନୋହିଲ
 ଆଟ ତହିଁ ପଣ୍ଡାତକୁ ଦୁଃଖ ଆସିଲ ।
 ଦୁଃଖକା ଦେଖିଣ ଚନ୍ଦିଆ ହେଲକ ଆନନ୍ଦିତ
 କାତ ମଣ୍ଡାଧାରଙ୍କୁ ଦେଲକ ଉଚ୍ଚିତ ।
 ଏସନ କରନେଣ ଦୁଷ୍ଟ ଗଲକ ଅପସର
 ଭୁଲିଗଲ ଭକ୍ତପୁରିଆ ଅଛନ୍ତି ଆବୋର ।

ଏତିକି ମାତ୍ର ତୁମ୍ଭୁ ପାଇଣ ଅରଜନ
 ପେଷିଲକ ବେଳି ଶିଳା ଚନ୍ଦ୍ରା ଉପରେଣ ।
 ବାଜିଲକ ବେଳି ଶିଳା ତା'ହା'ର ମଧ୍ୟାରେ
 ଘାଏ ଦୂମାର ପଡ଼ିଲକ ଭୁମିର ଉପରେ ।
 ଏସନ ଦେଖିଣ ମଣ୍ଡାଧାସ କୋପ ହୋ'ଇ
 ଛିଙ୍ଗିଲେକ ଅମ୍ଭୁମଣ୍ଡା ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ନିଠାଇ ।
 ଫାଟନ୍ତେଣ ମଣ୍ଡା ଅମ୍ଭୁ ଲଗିଲକ କାପ୍ତେ
 ପାଢା ପାଇଣ ଏଣେ ତେଣେ ପଳାଇଲେ ଭପ୍ତେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରା ପଡ଼ିଲ କୋଲି ଉଠିଲକ ରହି
 ସରବେ ଅନ୍ତର ହେଲେ ଅନ୍ୟାଅନ୍ୟ ଗୁଡ଼ି ।
 ଥୋକେ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ ଦେଇଣ ଗଲେକ ବାହାରି
 ବିଦେଶୀ ବରଦ ପାଶେ ନେଲେକ ହାହୋଳାରେ ଭରି ।
 ଅଙ୍ଗ ପଖାଳିବାକୁ ତେଣାଧାସ ପଳାଇଲେ
 ଆନଗଣ ଅମ୍ଭୁଭପ୍ତେ ପଶ୍ଚାତେ ଦୁଃଖିଲେ ।
 କାତ ଖଣ୍ଡମାନ ପାଦରେ ଯାଆନ୍ତେଣ ଗଲି
 ତହିଁରୁ ରକତ ଧାର ପଡ଼ିଲ ନିକଳି ।
 ପାଦୁ କାତ କାଢିବାକୁ ବେଳ ନ ମିଳଇ
 ପଳାଇଣ ଖଲେ ଥୋକେ ଗ୍ରେଟେଇ ଗ୍ରେଟେଇ ।
 ଖେତେରକୁ ବାଲଣ ବୋଇଲ କଟୁର ଚନ୍ଦ୍ରା
 କିମ୍ବ ଦେଖୁଅନ୍ତର ଭୁବ ତହିଁ ହୋଇଣ ଠିଆ ।
 ଆମ୍ଭର ମହାଶ୍ଵରରେ ଘାଏ ଦୂମାଇଲେ
 କପଟ ପୁନ୍ର କରିଣ ତାହାଙ୍କ ନିକାରିଲେ ।
 ଏବେ ତୋ ବିନ୍ଦୁ ଆନକେ ନାହିଁ ଆମ୍ଭର ରଖନ୍ତା
 ତୋ ସମ ଆନ କେ ନାହିଁ ନଗ୍ରେ ବଳବନ୍ତା ।
 ଆଜ ସଦ୍ୟପି ତୁହିଁ ସାହା ନ ହୋଇବୁ
 ତରେଣ ପରପ୍ତେ ସଙ୍ଗେ ଜଳେ ଭାସିଯିବୁ ।

ଶେରେ ପର

କଟୁର ଗନ୍ଧା ମୁଖୁ ଏସନେକ ଶୁଣି
ଖେତେର ଉଠିଲକ କୋଟେଣ ଶିର ଝୁଣି ।
ଆଜ ମୁଣଁ ଭକ୍ତମୁର କରିବର୍କ ଜୁର
ଭେଣ୍ଟିଆ ଗଣେ ସବୁନ୍ତି କରିବ ସଂହାର ।
ମାର୍ଜାର ଶିଶୁଟାଏ ବି କଦାପି ନ ରଖିବ
ନ କଲେ ମଙ୍ଗଳା ପାଦେ ଦୋରେହା ହୋଇବ ।
ଏତେ କହି ବାଡ଼ି ହସ୍ତେ ଧାଇଁଲକ ସେହୁ
ଉପୋଧନ କରିଣ ପିଟିଲ ସମ୍ମୁଖ ଥିଲ ଯେହୁ
ଓରାଳିବାକୁ ତାହାକୁ ବାର ଘାମ ବଳବନ୍ତ
ଧାତିକାରେ ଆସିଣ ତହିଁ ହେଲକ ଉପଗତ ।
ପ୍ରତଣ ଆସାତେ ଭାଙ୍ଗେ ଦୁହିଁଙ୍କର ବାଡ଼ି
ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଣ ଦୁହେଁ ହୋଇଲେ ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ।
ମାଲବନ୍ତରେ କେହୁ କାହାକୁ ନୋହେ ଉଣା
କିଏ ସେ ଜଣିବ ତାହା ନ ପଢ଼ିଲ ଜଣା ।
ମାଲବନ୍ତ କଉଣଳ କରିଣ ଯୁଝେନ୍ତି
ଆକର୍ଷଣ ଅନ୍ୟାଅନ୍ୟ ଭୂମିରେ କରୁଛନ୍ତି ।
ପୂନଶ୍ଚ ଉଠିଣ ହୃଦୟ ମୁଥ ମରମର
ପାଦେ ପାଦ ଛନ୍ଦଣ ହୃଦୟ ଧରଧର ।
ପାଦଛନ୍ଦା ବନ୍ଦ ଏକଇ ଖେତେର ମାରିଲ
ସମ୍ବାଲ ନ ପାରିଣ ଘାମା ତଳେ ଗଡ଼ିଗଲ ।
ଆଖି ପିଛୁଲାକେ ତାହାକୁ ବସିଲକ ମାଡ଼ି
ତନ ବୁର ମୁଥ ଦେଲକ ତା ମୁଖରେ କୋଡ଼ି ।

ନିକଟରେ ଛକ ଥିଲ ଏକଇ ଭକ୍ତପୁର ଜନ
 ବାଡ଼ିସହ ସେହିଠାବେ ମିଳିଲ ତତ୍କଷଣ ।
 ଖେତେଗୁର ମାଥେ କାଡ଼ି ନିର୍ଦ୍ଦାତେ ପିଟିଲ
 ଜୀବ ହାରିଣ ଖେତେର ଭୂମିରେ ଲୋଟିଲ ।
 ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ରଷା କରିବାରୁପାଇଁ
 ଭକ୍ତପୁର ଯାନନ୍ଦ ଜନେ ଆସିଲେକ ଧାଇଁ ।
 ଭୂମିରୁ ଉଠିଣ ବେଗେ ଘ୍ରାମା ପଳାଇଲ
 ପଞ୍ଚାଳ କରରେ ମୁଖୁ ରୁଧର ପୋଛିଲ ।
 ଟେକଣ ନେଲେ ଖେତେର ଯାନନ୍ଦ ଜନ
 ବିଦେଶୀ କଇଦ ପାଶେ ନେଲେକ କହନ ।

ନାଣ୍ଡିଆ ପବା

ଶେତେର ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ସବୁ ଶୁଣନେ ଅଧିକାଷ୍ଟ
ବୁଦ୍ଧାଇଲା ନମ୍ବୁନରୁ ଅବଶ୍ରାନ୍ତ ବାରି ।
ବିଧାତାଙ୍କ ନିଜ ସେହି କୋଇଲା ବଚନ
ଏହେକ କପଟ ବୁଝି ସହିଲୁ କେସନ ।
ଆମ୍ବ ବାରଗଣ ସବେ ପଡ଼ିଲେ ଏକ ଏକ
ଆଜତହଁ ଯାଜନଗ୍ରିଆ ହୋଇଲେ ନିରେଖ ।
ଏସନ ଶୁଣିଣ ନାଣ୍ଡିଆଟିକୋପେ ପରକୂଳ
ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ କତି ବେଗେ ଗଲା ଚଳ ।
ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟେଣ ଥୁଲେକ ଯେତେ ବାର ତେଣାଧାଶ
ସଭିଏ ପଳାଇ ଥୁଲେ ଗୋଳ ତେଜ୍ୟା କରି ।
ଆମ୍ବ ଲାଗନ୍ତେଣ କାପ୍ତେ ସବେ ଅର୍କୁନ ସହିତେ
ଅଙ୍ଗ ପଖାଳିବା ପାଇଁ ଗମିଥୁଲେକ ବୁରିତେ ।
ଏତିକି ଛିଦ୍ର ପାଇଣ ଶେତେର ଧାର୍ମିଲ
ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ପାଶେ ଯାଇଣ ମିଳିଲା ।
ତାତା ସମ ବାର କେହି ସେଠାବେ ନଥୁଲେ
କୁତାଙ୍କ ସମ ମୁରତ ଦେଖିଣ ତ୍ରୁଷିଲେ ।
କଣ୍ଠ ବାଉଁଶର କାଢି ଧରିଥିଲ କରେ
ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ପିଟିଲାକ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ।
ଆକେ ପଣିଯାଇ ଘରେ କଳିଲେ କବାଟ
ପଳାଇ ଯିବାକୁ ଆନେ ନ ପାଇଲେ ବାଟ ।
ଏକାକି ବେଶିଣ ନାଣ୍ଡିଆ ଯାଜନଗ୍ର ଜନ
ଧାର୍ମ ଆସି ମିଳିଲେକ ତାହା ସଙ୍ଗତେଣ ।

ପୁରମଧେ ପଣିଣ ଥୋକେ କରନ୍ତେ କଟାଳ
 ସେହି ଠାବେ ପଡ଼ିଗଲକ ମହା ହାଲହୋଳ ।
 ଅଳପ କବାଟ ଖୋଲି ପୁରନାଶ୍ଵରଣ
 ତପତ ପେଜ ଫିଙ୍ଗିଲେ ତାଙ୍କ ଉପରେଣ ।
 ତପତ ପେଜ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ନାଶ୍ତୀଆ ନିବଞ୍ଚିଲ
 ତତ୍ତ୍ଵିଦିଗ ବୃଦ୍ଧିଣ ସେହୁ କାହାନ୍ତ ନ ଦେଖିଲ ।
 ଅଜ ପଣାଳିବାକୁ ସବେ ଥୁଲେକ ପଳାଇ
 ବାକୁଳ ସ୍ତିଷ୍ଠା ବୁଢ଼ାଏ ଗୁଡ଼େ ଥୁଲେକ ରହି ।
 ଯାଜିନଗ୍ର ରେଣ୍ଟିଆଏ ହୋଇଣ ମହାକୋପୀ
 ଭକ୍ତପୁର ମଧ୍ୟାଏ ଯାଇଥୁଲେ କ୍ଷେପି ।
 ଭକ୍ତପୁରିଆ ରେଣ୍ଟିଆ କାହାନ୍ତ ନ ଦେଖି
 ଭବିଲେକ ପଳାଇ ଗନ୍ଧଳଣି ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 ତପତ ପେଜ ଯହୁଁ ପଡ଼ିବା ଦେଖିଲେ
 ଆରେରେ ନପୁଂସ ବୁଦ୍ଧି ଆଚର ବୋଇଲେ ।
 ଶ୍ରୀଶ ପରାଏ ଗୁଡ଼ ମଧ୍ୟେଣ ଲୁଚିଲ
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଅପକ୍ଷାତି ସର୍ବଏଁ ଅବନିଲ ।
 ଶ୍ରୀଶଙ୍କ ପଣତ ତଳେ ଯେହୁ ଲୁଚିଥାଇ
 ତାହାର ମୁଖ ଦେଖିବା ତଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଏସନ ସମପ୍ରେ ଡାକୁଆ ଧରିଣ ଆସିଲ
 ପାଇକ ପାଶେ ସହଦେବ ଗଲଣି ବୋଇଲ ।
 ଏଷଣି ପଇକବଳ କ୍ଷେତ୍ରିଣ ଆସିବେ
 ଯହାନ୍ତ ଦେଖିବେ ଅଗ୍ରତ ତାହାନ୍ତ କାନ୍ଦିନେବେ ।
 ପାଇକ ସଙ୍ଗତେ ଦୂର ତଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଏ ସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷି ସବେ ଆସ ହେ ପଳାଇ ।
 ପାଇକ ନାମ ଶୁଣନ୍ତେଣ ସବେ ଉଦବେଗ ହେଲେ
 ସେ ସ୍ଥାନରେ ଉପେକ୍ଷି ସର୍ବେ ପଳାଇଣ ଗଲେ ।

ପାଇକ ପତ୍ର

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣସି ପାଇକ ପର୍ବ କଥା
ଯାହା ଶୁଣନ୍ତେଣ ଦୂର ହୋଇବ ଭବ ବ୍ୟଥା ।
ଅନାଦି ଆଜ୍ଞାରେ ବେଗେ ଗମିଲା ସହଦେବ
ଠଣାରେ ପାଇକ ଗଣେ କରିଲାକ ଠାବ ।
ତାହାଙ୍କ ଘୁମୁରେ ଯାଇଣ ହୋଇଲା ନିଉଘୁଲି
କୋଇଲା ଉଦ୍‌ଧର ପ୍ରଭୁ ଆୟୁ ଦୁଃଖ ଗଲାକ କଳି ।
ଏତେବେଳେ ନ ରଖିଲେ ଆମ୍ବେ ଭସିଣ ଯିବୁ
ଦୁଃଖର ବିଷପୁ ଆୟୁର କାହାନ୍ତି କହିବୁ ।
ଉପମୁଖ୍ୟ ପାଇକେ ବସ୍ତିଥୁଲେକ ଆସ୍ତାନେ
ମାତ୍ରଣ ଯାଇ ଧବଳ ପିକା ଧୂମ ପାନେ ।
ପାଇକପତିର ଥିଲେକ ବିରକ୍ତ ଭାଜନ
ତେବେଣୁ ସରିକର ଥିଲା ଉଦ୍‌ବେଗ ମନ ।
ନଗ୍ର ମଧ୍ୟେଣ ଅଶାନ୍ତି ବ୍ୟାପିବାର ଜାଣି
ପାଇକପତି କହିଛନ୍ତି ଦୁରପଦ ବାଣୀ ।
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନେ ସେମାନେ ନୁହନ୍ତି ସାମରଥ
ନିରପଦ ନୁହଇ ଆଉ ନଗ୍ର ବଜପଥ ।
ଦିବସରେ ଦୁଷ୍ଟଗଣ ନ୍ୟାୟ ପଥ ହୁଅ
ପଥୁକଙ୍କ ହସ୍ତ ଧନ ନଶନ୍ତି ଉଚ୍ଛବି ।
ମହା ଆଶ୍ରରେ ସବୁଠି ଆତଚାୟୀଗଣ
ମଦ୍ୟରେ ଭୋଲ ହୋଇଣ କରନ୍ତି ବିଚରଣ ।
ଦୁଷ୍ଟ ନରଧମ ସକଳ କାମେ ଜନ୍ମିତି ହୋଇଣ
ନିର୍ଭୟରେ କରୁଅଛନ୍ତି ନାଶ ଧରଷଣ

ହଜ୍ଞା, ଦସ୍ୟବୃତ୍ତି, ଶୁଦ୍ଧଦାତ କର୍ମମାନ
 ଦଟ୍ଟାଇଣ ପ୍ରଜାକୁଳେ କରନ୍ତି ଉପୀଡ଼ନ ।
 ଏଥରେ ପାଇକ ନାମ ହୃଅଇ କଳଙ୍ଗିତ
 ଧୂଂସ ସମୟ ଆସିଣ ହୋଇଲା ଉପଗତ ।
 ତତ୍ତ୍ଵ ନ ହୋଇଲେ ଏ ସବ୍ ନିରେଧ
 ପାଇକଗଣେ ଭୋଗିବ ଅବଶ୍ୟ ଆମ୍ବ ଫୋଧ ।
 ପାଇକପତଙ୍କ ଶୁଣିଣ ଏସନ ବୃଦ୍ଧନ
 ଉପମୁଖ୍ୟ ପାଇକ ଗଣେ ହୋଇଲେ ବିଚଳିତ ।
 ସୋଡ଼କ ଉଷ୍ଣ ପାମୟ ଏକଇ ବୋଲିଲ
 ଆମୁନ ନିନ୍ଦବା ତାଙ୍କ ଉଚିତ ନୋହିଲ ।
 ବାଜଧାମରେ ଥାଇଣ ବିଧାନିଆ ଗଣ
 ପାଷଣ୍ଟଗଣେ କରନ୍ତି ଅଇୟ ପ୍ରଦାନ ।
 ତାହାନ୍ତ ବଣ କରିଣ ରଖିବା ପାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଅଛ' ରାତିରେ ଧନ ରତନ ଦେଉଥାନ୍ତି ।
 ବିରେଧିଦଳଙ୍କୁ ଦମନ କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ଏହାନ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଅନ୍ତ ଶାସକ ସମସ୍ତେ ।
 ନିର୍ବାଚନେ ନିରାହଙ୍କୁ କରନ୍ତି ଭୟଭାବ
 ବୋଲନ୍ତ ଦେବୁରେ ଶାସକ ଦଳଆଜ୍ଞୁ ମତ ।
 ଯଦ୍ୟପି ନଦେବୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତୋ ମତଦାନ
 ବଞ୍ଚିଶ ସହିତେ ତୋତେ କରିବୁ ନିଧନ ।
 ନିରାହ ନିର୍ଜସର ସଂଖ୍ୟାରେ ବହୁତ
 ଏସନ କରିଣଲେ ଶାସକେ ହୃଅନ୍ତ ନିର୍ବାଚିତ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଠଣାରେ ଭରୁ ପାମରଗଣେ ଧରିଣ
 ଶାସକଙ୍କର ଆସ୍ତାନ ହୃଅଇ କର୍ମମାନ ।
 ତକ୍ଷଣେ ଆସଇ ତହୁଁ ଗୋପନ ବାରତା
 ପ୍ରତି ଦ ଏସି ତାହାନ୍ତ ସେହୁ ଆମ୍ବ ଭ୍ରାତା ।
 ବିଦ୍ରୂପ କରିଣ ପାମର ବହୁନ ଯାଏ ଚଳି
 ଲଜରେ ସରବେ ପୋକୁ ନିଜର ମର୍ଜଳ ।

ଶାସକ ହୋଇଣ ଯେହୁ ଏସନ ଆଚରଇ
 ସେହି ଗଜ୍ୟକୁ ଅବଶ୍ୟ ଦୁର୍ଭଗ୍ୟ ଦୋଠଇ
 ନ୍ୟାୟ ଦଣ୍ଡ ଧରିଣ କଷ୍ଟେ ଆସ୍ତାନେ କମ୍ପନ୍ତି
 ଯାବଳ ଅନ୍ୟାୟ କର୍ମ ସେଠାବେ କରନ୍ତି ।
 ମୃତ୍ତି ପ୍ରାୟ ଚିନ୍ତନ୍ତ ଆସଣା ହୃଦଗତେ
 ସିଂହାସନେ ବସିଥିବେ ମୃଞ୍ଜୁ ପରିପତେ ।
 ଲଟଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ସୁଖେଣ ଧାଆନ୍ତି
 ପ୍ରଜାଙ୍କର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଜୀବ ନ ହୃଦିନ୍ତି ।
 ଯେତେବେଳେ ସିଂହାସନ୍ତ ହୃଦିନ୍ତି ଅନର
 ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଣ ଯାଆନ୍ତି ସବ୍ବ ଶୁନ୍କାର ।
 ଯେତେହେଁ ଭୋଗିଲେ ତାଙ୍କର ନ ପୁରୁଷ ଜୀବ
 ସ୍ଵର୍ଥରେ ମଜ୍ଜି ଅଛଇ ସଦା ତାଙ୍କ ମନ
 ପାଇକପତଙ୍କୁ ବୁଝାଇ କହିବା ଏମନ୍ତ
 ତାହାଙ୍କ ରୋଷ ଲାଘବ ହୃଦିର ଯେମନ୍ତ ।
 ଏସନ ସମୟେ ସହଦେବ ତର୍ହିଁ ମିଳ
 ତାହାଙ୍କ ଛୁମୁରେ ହୋଇଲାକ ନିଉଛୁନ୍ତି ।
 ବୋଇଲାକ ଭୋ ଦେବ ହୃଦୟେ ସଦୟ
 ଯାଜନଗ୍ରିଆ କଲେଣି ଆମୃତ ଅଥୟ ।
 ଧସାଇଣ ଆମ୍ବ ପୁରରେ ସେହୁ ପଣିଛନ୍ତି
 କରୁର ନ କରିଣ ବୁଦ୍ଧ ବାକୁତେ ପିଟନ୍ତି ।
 ଏତେବେଳେ ଯଦ୍ୟପି ତୁମି ନ ହୋଇବୁ ସାହା
 ଆମୃତ ମିଳିବ ନାହିଁ କେଉଁଥାନ୍ତେ ରହା ।
 ବହନ ହୋଇଣ ଏବେ ଆମ୍ବ ପୁରେ ଆସ
 ଆମୃତ କରିଣ ରକ୍ଷା ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ନାଶ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ସଦ୍ବେ ବେଗେ ଚଲିଗଲେ
 ମୁଖ୍ୟ ପାଇକ ଛୁମୁରେ ସମସ୍ତ କହିଲେ ।
 ତାହା ଶୁଣନ୍ତେଣ ସେହୁ ଫୋଇଲେ କୁପି ।
 ବୋଇଲେକ ଦୁଷ୍ଟଗଣେ କରିବର୍ତ୍ତ ନିପାତ ।

ସଜାଆ ପାଇକ ବଳ ଅସ୍ତ୍ର ଶତ୍ରୁଷୁ
 ବାହିଣ ନେବା ଆୟୁ ରଥ ସେଠାବେ ତୁରିତେ ।
 ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ସଦେ ଆଶିଶ ଅସ୍ତ୍ର ଶତ୍ରୁ
 ବେନିରଥ ପାତ୍ରଶରେ ହୋଇଲେ ଏକଷ ।
 ସରବେ ବସନ୍ତେଶ ବେନି ରଥ ଗଲ ଚଳି
 ସିନ୍ଧୁଦୋଷ ପ୍ରାୟେ ଗର୍ଜଣ ଉତ୍ତାଇଣ ଧୂଳି ।
 ଉତ୍ତପୁର ଯାଜନଗ୍ର ମନ୍ଦିରଣ ରହିଲ
 ପାଇକେ ଆସିଲେ ବୋଲି ଚଢ଼ିଲ ପଡ଼ିଲ ।
 ପାଇକଙ୍କ ପ୍ରାକମ୍ବିକୁ ମନେ ସୁମରିଲେ
 ଗୋଲ ତେଜିଣେ ବେନି ପକ୍ଷ ବେଗେ ପଳାଇଲେ ।
 କେଣ ବସନ ସଭିଙ୍କ ହୃଦୟ ଅସମ୍ଭାଳ
 ଅଙ୍ଗରୁ ନିକଳ ପଡ଼ଇ ଶ୍ରମଧାଳ ।
 କର୍ବଟି ହୃଦୟ ଯାଆନ୍ତେ କାହାର ଖସଇ ବସନ
 ବେଗେ ଧାମର ସେହି ତାହାନ୍ତ ହସ୍ତରେ ଧରିଣ ।
 ଉପ୍ରେ ପଳାବନେ କେହି ଝୁଣ୍ଡି ପଡ଼ଇ ଭୂମିରେ
 ଶଶର ବିଲେପନ ହୃଦୟ ତପତ ରୁଧରେ ।
 ପାଇକ ଉପ୍ରେଣ କେହି ଧାମର ମହାଶରେ
 ବେଗେଣ ଲୁଚଇ ପଣିଣ ଆନ କାହା ଘରେ ।
 ବାନ୍ଧ ଭିତରେ ଧସାଇ କେହି ପଣିଣ ଯାଆନ୍ତି
 ବାନ୍ଧ ହସ୍ତେ ପାଇକରଣ ପଣ୍ଟାତେ ଧାମଣ୍ଡ ।
 ପଳାଇ ଯିବାକୁ ବାଟ କେହି ନ ପାଇଶ
 ଉତ୍ତାନେ ପଡ଼ଇ ଦଶ ନଖ ମୁଖରେ ଉରିଣ ।
 କୋଳଇ ରଖସି ପ୍ରଭୁ ପଣିଲି ଶରଣ
 ତୁହି ନ ରଖିଲେ ଜୀବନ ହୋଇବ ଅକାରଣ ।
 କରୁ ଅଛଇ ବିନତି ପାଦରେ ତୋହର
 ତୋ ବିନୁ ଆନକେ ନ ହିଁ ରଖନ୍ତା ମୋହର ।
 ତାହାର ବିନ୍ଦୁ ଭବ ପାଇକେ ଦେଖିଣ
 ବହନ ହେ ରଣ ଗଲେକ ସେ ସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷଣ ।

ଅଗ୍ରତେ ଏକଇ ସ୍ଥାନେ ଦେଖିଲେ ବହୁତ ରେଣ୍ଡିଆ
 କୋପେ ପରଜ୍ଞାଳ ସବେ ହୋଇଛନ୍ତି ଠାଁଆ ।
 ସେଠାବେ ବହୁନ ହୋଇଣ ପାଇବେ ଚଳିଗଲେ
 ବହୁତ ଝିଦାସି ତାହାକୁ ଏସନ ପୁଛ ଲେ ।
 ଆରେ ଶଶୁରପୋତା ଏ କିମ୍ । କରୁଅଛ ଗୋଳ
 ଅକାରଣେ ଭିଆଉଅଛ ଏଥୁ ତାଲିହୋଳ ।
 ଶାନ୍ତ ବାହୁତ ପରାଏ ଯାଅସି ଗୃହେ ଚଳି
 ନୋହିଲେ ଅବଶ୍ୟ ଦେବୁ ତୁମ ପଠିରେ ବିଶାବଳ ।
 ନ୍ୟାୟ ହୃଦିଣ ସରବେ ରୈଧରୁଅଛ ବଜପଥ
 ଅନ୍ତର ନହେଲେ ଏଥୁ ଛେତିବୁ ତୁମ୍ଭ ମାଥ ।
 ଏକଇ ରେଣ୍ଡିଆ ତହୁଁ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ପାଇ ଅଛକ ଆମ୍ବନ ତସ୍ଵର ସମାନ ।
 କିମ୍ବାଇ ବୋଲୁଣ ଅଛ ଏତେକ ଦୁରପଦ ବାଣୀ ।
 ତୁମ୍ଭଠାରୁ ଅଧିକ ନ୍ୟାୟ ଆମ୍ବେ ଅଛୁ ଜାଣି
 ଦୂର ଲଜ୍ଜିଣ ଉଚ୍ଚପୁରିଆ ଏଠାବେ ଆସିଥିଲେ
 ଆମ୍ବର ପାଞ୍ଚବାରଙ୍କୁ ଘାଉଡ଼ କରିଦେଲେ ।
 ଅଗ୍ନି ପିଣ୍ଡୁଳା କଲେକ ବୁଲରେ ବରଷଣ
 ଘନତ୍ତାର ଦିଅନ୍ତେଣ କରିଛନ୍ତି ପଳାପୁନ ।
 କାହିଁ ଥୁଲଟି ସବେ ଏଠାବେ ନ ଆସିଣ
 ଏତେବେଳେ ମହା କୋପେଣ କରୁଛ ଜରଜନ ।
 ରକ୍ଷା କରିବୁ ଅବଶ୍ୟ ଆମ୍ବର ନଗ୍ରାଗୋଟି
 ଦେଖିବୁ ଅନେକ ଆମ୍ବେ କଷା ଜଗଜେଠ ।
 କୋପେଣ ପାଇକଗଣ ବେଗେ ଗଲେ ମାଡ଼
 ଧୁମୁସା ରେଣ୍ଡିଆ ବେନି ଅଣିଲେକ ଭବି ।
 ହସ୍ତ ଗାତେ ଧରିଣ ନିଅନ୍ତେ ଘୋଷ ଡି
 ଯାଜନଗ୍ରିଆ ସର୍ବେ ଏ ତାହାକୁ ଗଲେ ବେଢ଼ି ।
 କୋପେଣ ହୃଦୟ ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ନେଇଗଲେ କାଢ଼ି
 ପିଟକ୍ରେଣ ଥୋକେ ପଡ଼ିଲେକ ମୁହଁମାଡ଼ି ।

ଆନେ ତୁଣ୍ଡ ବଜାନ୍ତେଣ ତର୍ହିଁ ଘନଘନ
 ଆନ ପାଇକେ ଧାଇଁ ଆସିଲେ ବହନ ।
 ଅଧିକ ପାଇକ ତର୍ହିଁ ଆସିବାର ଦେଖି
 ନଗ୍ରିଆ ପଳାଇ ଗଲେକ ସେ ସ୍ଥାନ ଉପେଷ୍ଟ ।
 କବାଟ କିଳିଣ ଥୋକେ ଚଢ଼ିରେ ରହିଲେ
 ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମକୁ ଥୋକେ ପଳାଇଣ ନଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ମୁଖ୍ୟ ହୋଇଲେକ କୋପମତି
 ସୁମରଣ କରିଲେକ ବେଗେ ପାଇକପତି ।
 ପାଇକପତିଙ୍କ ଆସ୍ତାନ କମ୍ପିଲ ଘନଘନ
 ଦୁରକଥନ ଯନ୍ତ୍ରରୁ ଜାଣିଲେ ସମସ୍ତ ଅସ୍ତନ ।
 ଅସ୍ତାନ ପାଇକଗଣେ ବହନ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ
 ଭକ୍ତପୁର, ଯାଜିନଗ୍ରୀ ଯାଅସି ବୋଇଲେ ।
 ଯତନେ ରଖିଣ ଥୁବ ପାଶେ ଲୋତକ ବାଷ୍ପବାଣୀ
 ଆଜ୍ଞା ଲଦ୍ଦିଲେ ଫିଙ୍ଗିବ ତାହାଙ୍କ ଉପରେଣ ।
 ସେଥିରେ ଯଦ୍ୟପି ଦୁଷ୍ଟେ ନୋହିବେ ବାରଣୀ
 ଆଗ୍ନୀୟ ଅସ୍ତରୁ କରିବ ଗୁଳି ବରଷଣ ।
 ବେନି ସ୍ଥାନରୁ ବାନ୍ଧିବ ଆଣିବ ସମସ୍ତ ଭେଣ୍ଡିଆ
 ପେଷିବ ବରଦଶାଳେ ଯେତେକ ଖଣ୍ଡିଆ ।
 ଅସ୍ତ ଶସ୍ତ ସଜାଇଣ ରଖସି ରଥେ ଏକେ
 ବହନ ହୋଇଣ ତଳ ଯାଅସି ସେହିଠାକେ ।
 ଆନ ଏକ ବଡ଼ ରଥ ନିଅସି ସଙ୍ଗତେଣ
 ତର୍ହିଁରେ ଭରିଣ ଠଣକୁ ନେବ ଦୁଷ୍ଟଗଣ ।
 ଅଧିକ ପାଇକ ଯଦ୍ୟପି ହୋଇବ ପ୍ରଯୋଜନ
 କ୍ଷେଣାନ୍ତି ଅମ୍ବ ପାଶେ କରିବ ବାରତା ପ୍ରେରଣ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଅସ୍ତାନ ପାଇକେ ତଳିଗଲେ
 ଯାଜିନଗ୍ରୀ ପାଶେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଅଗ୍ନୀବାଣ ବାଷ୍ପବାଣ ହପ୍ତେ ଧରଣ ଓହାଇଲେ
 ଅସ୍ତାନକୁ ଦେଖିଣ ନାହିଁଜନେ ଦୁଷ୍ଟଗଲେ ।

ରଜପଥ ତେଜିଶ ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ଉଠିଲେ
 ଉପେ ପଳାଇଣ ଥୋକେ ଗୁହରେ ଲୁଚିଲେ ।
 ସୋଧଇର ହୋଇଣ ଏକଇ ପାଇକ ବୋଇଲା
 କେବଣ ଶଶୁରପୋତା ଆମ୍ବ ପାଇକେ ମାରିଲ ।
 ଆଜ ଦେଖିବର୍ତ୍ତ ମୁହିଁ କେସନ ସେହି ରେଣ୍ଡା
 ତାହାର ମାଥ ଛେତିଣ କରିବର୍ତ୍ତ ମସିଗୁଣ୍ଡା ।
 ତାହାର ଗୃହ ଭାଙ୍ଗଣ ବୁଲାଇବି ହଳ
 ଆଜ ଦୂର୍ଜନଗଣେ କରିବର୍ତ୍ତ ନିମ୍ନଲିଙ୍ଗ ।
 ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ଥିଲେକ ଉତ୍ତା ଯେତେଜନ
 ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇଣ ସବେ ହୋଇଲେ ମଉନ ।
 ସମସ୍ୟା ନ ପାବନେ ପାଇକ ମହା କୋପ କଲା
 ପିଣ୍ଡା ଉପରୁ ଏକ ଭେଣ୍ଡା ଘୋଷାଡ଼ି ଆଣିଲ ।
 ଆନଗଣ ସର୍ବିଏ ହୋଇଲେକ କୋପମତି
 ବୋଇଲେ କିମ୍ବାଇ କର ଏସନ ଅମାତି ।
 ଗୈଧ ନାହିଁ ପଥ ଆମ୍ବେ, କରିଣ ନାହିଁ ଗୋଳ
 କିମ୍ବାଇ ଆମ୍ବନ୍ତ ତୁମେ କରୁଛ କଟାଳ ।
 ନ୍ୟାୟ ମାର୍ଗରେ ଚଳିବା ଆମ୍ବନ୍ତ ଅଛଇ ଜଣା
 ନ୍ୟାୟ ହୃଦିଣ ତୁମେତ ହେଉଛ ବାଟବଣା ।
 ନ୍ୟାୟକ ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବର ସୋଦର
 ଦପିଁଷ୍ଠ ଏସନ କିମ୍ବା କରୁଛ ବଳାଜାର ।
 ପାଇକ ବୋଇଲା ଶୁଣସି ଆରେ ମୁଢିମତି
 ଶ୍ରୀନୁଷ ଦେଇଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବନ୍ତ ପାଇକପତି ।
 ପାଇକର ବଳାଜାର ଏସନ ଦେଖିଣ
 ଯାଜନଗ୍ରଜନେ ହେଲେ ଉଦ୍‌ବେଗ ମନ ।
 ଦରୁ ବାହାରିଣ ସବେ ପାଇକେ ବେଢ଼ିଗଲେ
 ଗୁଡ଼ ଦିଅସି ତାହାନ୍ତ କହିଣ ପଥ ନିରେଧଲେ ।
 କିଞ୍ଚିତ ଦୁରରେ ଆଜ ପାଇକେ ରହିଥିଲେ
 ସୋଦର ଦଶା ଦେଖିଣୁସେଠାକୁ ଷେପିଲେ ।

ସବୁର ହଟେ ଦେଖିଣ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଉପୁଙ୍କର
 ପାଇକକୁ ତେଜିଣ ସବେ ହୋଇଲେ ଅଛର ।
 ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଆବର ପାଞ୍ଜଣ
 ଘୋଷାଡ଼ିଣ ନେଇଗଲେ ଅସ୍ପଧାସାଗଣ ।
 ଏସନ ଘଟଣା ଦେଖିଣ ଗୁହାର ଲେଖୁଆ କହଇ
 ପାଇକ ନ୍ୟାୟ ଆମ୍ବନ୍ତ କିଞ୍ଚିତ ଜ୍ଞାତ ଅଛର ।
 ଘଟଣା ପ୍ଲାନରେ ପାଇକତତ୍ତ୍ଵ ଯେବେ ଥାଇ
 ଲେଖୁକାକୁ ଗୁଳି ଅସ୍ପଧାସଙ୍କୁ କହଇ ।
 ଆବର ମଣ୍ଡଳ ପାଳ ସେହିଠାବେ ଥିବ
 ପାଇକପତିକୁ ଏସନ କରିବା ଆଜାଦେବ ।
 ତେବେ ଯାଇଣ ପାଇକେ ଲେଖୁକେକ ଗୁଳି
 ବିଷମ ହୋଇବ ଲେଖୁଲେ ଏସବୁ ନଭାଳି ।
 ଏଥୁ ନାହାନ୍ତି ପାଇକପତି ଓବା ମଣ୍ଡଳପାଳ
 ଲେଖୁବେ ନାହିଁ କେ ଗୁଳି ତହିଁକ ନ ଜୁଳ
 ପାଇକ ନ୍ୟାୟପୋଥରେ ଏମନ୍ତ ଥିବା ଜାଣି
 ରେଣ୍ଡିଆଗଣ ଉଠିଲେକ କୋପେ ଶିରଖୁଣ୍ଡି
 ଭୁମିରେ ପଡ଼ିଣ ଥିବା ଶିଳାଖଣ୍ଡ ସାଉଁଟିଣ
 ଫିଙ୍ଗିଲେକ ପାଇକଙ୍କ ଉପରେ କୋପେଣ ।
 ବାଜନ୍ତେ ପିଠିରେ ଶିଳା ସବେ ରହିଁଲେ ଲେଉଟି
 ନିବର୍ଣ୍ଣ ନିବର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି କରିଲେକ ପାଟି ।
 ଅଗ୍ନି ଅସର ଭୟ ନ ଥିଲାକ ଯେଣ୍ଟ
 ଆଜର ଅଜ୍ଞା କଲେ ଯାଜନଗ୍ରୀଆ ତେବେଣ୍ଟ ।
 ଯାଜନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ବେଶିଣ ଏସନ ବେଶର
 ଲୋତକ ବେଶ ଅସର ପାଇକେ କଲେକ ବାହାର ।
 ନଠାଇ ଗୁଡ଼ିଲେ ବେନି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ
 ପଡ଼ିଲାକ ତାହା ଯାଇଣ ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।
 ସୁର ସୁର ଶବଦ କରିଣ ବାଣୀ ନିକଳିଲ
 ଦେଖିଣୀ ଲଙ୍କାଗୁଡ଼ ଯେହେ ତାଙ୍କ ଆଜିରେ ପଡ଼ିଲ ।

ସଭିଜି ଆଖିରୁ ବହିର ଲୋତକ ଅନର୍ଣ୍ଣ
 ଗୁଣୀଁ ନପାଇଶ ସବେ ହେଲେକ ବିଜଳ ।
 ତଷଣାନ୍ତି କଟୁଳି ଗନ୍ଧ ଆ ଉଠିଲ ବୋକାଇ
 ଏ ବଞ୍ଚି ନବକରୁଣ ଆମ୍ବନ ଜ୍ଞାନ ଅଛଳ ।
 ଓଦ ପଶାଳନରୁର ମୁଖ ତିଥି ଘୋଡ଼ିଲ
 ଏସନ ଉଚ୍ଚ ଯେ ବଞ୍ଚିକୁ ଦେବାକ ଏନ୍ତାଳ ।
 କୁଞ୍ଚ ପ ଖରୁ ଥୋଳେ ଶଳେକ ବେଶ ଧାର୍ଣ୍ଣଣ
 ପଶାଳନର ସଭିଜି ଓଦ କରିବା ପାଇଁଣ ।
 ଅଣ୍ଟାଳ ଅଣ୍ଟାଳ ପଥ ଥେକେ ପଳ ବନ୍ତି
 ମନ୍ଦର ଭିତରେ ପଟିଣ ଆଶ୍ରମ୍ଭ ଲୋଡ଼ନ୍ତି ।
 ଆଖି ବୁଜଣ କେହି ପଳ ବନ୍ତି ଖରତର
 କରୁଛି ହେଇଣ ପଞ୍ଚକ ଦୃଷ୍ଟିଣ ପଥର ।
 ଏସନ ଅବସ୍ଥା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇକ ଗଲେକ ଧାର୍ଣ୍ଣଣ
 ସେଠାବୁ ଦେ ଷାଢ଼ି ଅଣିଲେକ ଧମ୍ବସା ପାଞ୍ଜଣ ।
 ସଭିକୁ ଧରଣ ମୁଖ୍ୟ ପ ରଜଙ୍କ ପାଶ ନେଲେ
 ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାର ନେଇଣ ରଥେ ବସାଇଲେ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧକ ପାଇକ ଯାଇଥିଲେକ ଭକ୍ତପୂର
 ଦେଖିଲେକ ଜନଶୂନ୍ୟ ହୋଇଛୁ ସେଠାବର ।
 ପୁରଜନଗଣ କେହି ନଥୁଲେକ କହାରେ
 କବ ଟ କିଳଣ ଥୁଲେକ ଗୋପ୍ୟ ହେଇଣ ଘରେ ।
 ଭେଣ୍ଟିଆ ଲୋଡ଼ନେଣ ସମସ୍ୟା ନମିଲ
 ପାଇକଗଣଙ୍କ ମନ ଉତ୍ତବେଶ ହେଲା ।
 ପୂର୍ବରୁ ଦେଇଥୁଲେକ ସଂନଶ ପ ରଜପତି
 ବେଳେ ପଣରୁ ବ ନିବ ଯେତେକ ମୁଢ଼ମତି ।
 କାହାନ୍ତି ନପାଇଣ ପାଇଲେ କବାଟ ପାଶେ ମିଳ
 ଡିହ ମାରନେଣ ପ୍ରଶାଏ ଗୁଡ଼ଲେ ବୋକାଳ ।
 କେ ବୋଲେ ଆମ୍ବର ସେହି ଜୁରରେ ଅନ୍ତତନ
 ହୋଇଣ ପଦ୍ମଭୂଷଣ ପଲଙ୍କ ଉପରେଣ

କେହୁ ବୋଲେ ଯାଇଛନ୍ତି ସ୍ଵାମୀ ଶାର୍ଥ କରି
 ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବେଳ ଫେରି ।
 କେହୁ ବୋଲଇ ଯାଇଅଛନ୍ତି ସମୁଦ୍ରକ ଭର
 ଜ୍ଞାନିକୁ ହୋଇ ଅଛଇ ବିଷମ ପାଳିଜ୍ଞର ।
 କେ ବୋଇଲୁ ସ୍ଵାମୀ ଗଲେ ତେଜାନାଳ ଆଜ
 ସେଠାବେ କରିବେଳ ପାଣି ଦ୍ରୁବ୍ୟରେ ବଣିଜ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ପାଇକେ ହୋଇଲେ ବିମନ
 ନିରୁପାୟ ହୋଇଣ ହେଲେକୁଛନ୍ତିନ ।
 ଉପପାଇକପତି ସଙ୍ଗତେ ମୁଖ୍ୟ ପାଇକ ମିଶି
 ଧାତିକାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ସେହିଠାବେ ଆସି ।
 ଉଚ୍ଚସ୍ଵରେ କୁହାଟିଲେ କହିଣ ମନେ ରୋଷ
 କବାଟ ଫେରଣ ଏଠାବେ ବେଶ ହୋଇଣ ଆସ ।
 ଅନ୍ୟଥା କର ଯଦ୍ୟପି ଆୟୁର ବରନ
 ଧସାଇ ପଶିବେଳ ଗୃହେ ପାଇକଗଣ ।
 ଗୃହ ଥାଇଣ ଅନାଦି ଶୁଣିଲ ସମସ୍ତ
 ପାଇକ ଗ୍ରମୁରେ ତଡ଼କ ହେଲକ ଉପଗତ ।
 ନିଉଗ୍ରହି ହୋଇଲକ କହିଣ ବିନ୍ଦୁ ବରନ
 ବୁଝୁ ବାକ୍ୟରେ ତୋଷିଲ ତାହାଙ୍କର ମନ ।
 କୋପ ତେଜିଣ ଭୋ ଦେବ ହେବାକ ସଦପ୍ରେ
 ଗୃହେ ଲୁଚଣ ଅଛନ୍ତି ସଦେ ପାଇକ ଭୟେ ।
 କେଶର ପାଶେ କି ଗ୍ରାଗ ଆସଇ ତଡ଼କ
 ଅବସ୍ଥା ଉପୁଜି ଅଛଇ ଏବେ ସେହିମତି ।
 ବିଜେ କରିବା ହୁଅନ୍ତି ଠାକୁର ଗୃହ ସନ୍ଧିକଟ
 ସେହିଠାବେ ନେଇଣ ସବୁନ୍ତି କରଇବି ରେଟ ।
 କେତେକ ସୌଭାଗ୍ୟ ବିହି ଲିହିଥୁଲ ଆଜ
 ପଡ଼ିଲକ ଆୟୁର ପୁରେ ତୋହର ପାଦରଜ
 ବିପଦ ଗଞ୍ଜନ ବାନା ଅଟଇ ତୋହର
 ଅରୟ ଦିଅସି ଆମ୍ବେ ତୋହର କୋପୁର ।

ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ନାଥ ଆମ୍ବେ ପୁରକାସୀଗଣ
 ନିର୍ଭେଷ୍ୟ ପୁର ମଖେଣ କରୁଛୁ ବିଚରଣ ।
 ତିଳେକ କୃପା ଉଣା ଯଦ୍ୟପି କରିବୁ
 ଦୁଃଖର ଅଗାଧ ଜଳେ ସଦେ ଭସିପିବୁ ।
 ତୋହର ପ୍ରତାପ ହେଜଣ ତସ୍ଵର ଦସ୍ମ୍ୟଗଣ
 ଏଠାବୁ କର ଅଛନ୍ତି ଦୂରେ ପଳାପୁନ ।
 ଶାନ୍ତିଲ ଶୁଣ ଏକଦିନ ତୁ ପିଆଉ
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ବାନା ରଖିଛୁ ମହାବାହୁ ।
 ତୋ ବିନ୍ଦୁ ରଖନ୍ତା କେହି ନାହାନ୍ତି ଆମ୍ବୁର
 ଘର ଘୋଡ଼ାଇଣ ରଖସି ଏବେ ଭକ୍ତପୁର ।
 ଭେ ଦେବ ବିଜେ କରସି ଠାକୁରଙ୍କ ଘରେ
 ସବୁ ବୃଦ୍ଧନ ଜଣାଇବୁ ତୋହର ଶୁମୁରେ ।
 ତପତ ସୁର୍ଯ୍ୟ ନିରଣ ପଡ଼ଇ ଅସମାଳ
 ଶାଅଙ୍ଗୁ ନିକଳଇ ସ୍ଵେଦ ଅନଗ'ଳ ।
 ଆସିବା ହୃଅନ୍ତ ଆଜ୍ଞା ଠାକୁର ବିଜେ ମୁଳି
 ବଚନ ସଙ୍ଗତେ ଅନାଦି ଅଜୁଷ୍ଟି ଥାଏ ମଳ ।
 ମସ୍ତକର ପଶ୍ଚାତକୁ ନରର କଣ୍ଠୁପୂନ
 ବିଟୁ ବଚନେ ତୋଷର ଉପପାଇକପତି ମନ ।
 ପାଣ୍ଡୁଟି ନେଲାକ ତାହାନ ଠାକୁର ଘର କତ
 କାଷ୍ଟାସନେ ବସିଲେକ ବେନି ମହାମତି ।
 ମିଶ୍ରାଳ ପାଦ ଆଣିଣ ରଖନ୍ତେ ସହଦେବ
 ଉଭୟେ ବୋଇଲେକ ଏସବୁ କି ହେବ ।
 ଏସନେକ କର୍ମ ବାବୁ ନୁହଇ ଭିତିତ
 କରିଲେ ଫଳ ଫଳିବ ଅବଶ୍ୟ ବିପରିତ ।
 ଆରେ ଅନାଦି ତୁହି କରିଲୁ ଅଜୀକାର
 ଭେଟାଇବୁ ପୁରଜନେ ଅଗ୍ରତେ ଆମ୍ବୁର ।
 କେଗେଣ ତାହାନ ସବୁ କରସି ପାଳନ
 ଅନିମତ୍ତେ ବିଳମ୍ବର ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ

ଏପନ ଶୁଣିଣ ଅନାଦି ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 ପୁରଜନଗଣେ ଭେଟିଣ ଏମନ୍ତ ବୋଲେ ।
 ବହୁନ ହୋଇଣ ହାଶମୀ ଦୁରମ୍ଭର ପଣ
 ବୁଝୁ ବଚନେ ଦିଷ୍ଟିଷ୍ଟ ନ ଲଭେ ସନ୍ତେଷ ।
 ଠଣୀରେ ଭରିବ ସେହି ସବୁନ୍ତି ଧରିଦେଇ
 ଅଜୀକାର ପଥ ଦେଇଣ ଆଣିବର୍ତ୍ତ ସବୁନ୍ତି ମୁକୁଳାଇ ।
 ଜାଣିଣ ନାହିଁ କୁ ସେହି ମୋହର ମନ୍ତ୍ରମା
 ତେଣୁ ଦେଖାବନ୍ତି ମୁଢି ଏତେକ ଗାରିମା ।
 ଉଛିଲେକ ମୃତ୍ତି ତାହାକୁ କାହିଁୟ କରିପାରଇ ଅକ୍ଷର
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଭଣନା ପ୍ରିୟ ଅଟଇ ଅମୂର ।
 ଯାହାର ଆଜ୍ଞାରେ ପାଇକପତି କମ୍ପନ
 ଉପପାଇକପତି କି ତ ହାନ ଘୁମୁକୁ ଭାଜନ ।
 ବହୁନ ହୋଇଣ ଚଳସି ତହାର ଅଗ୍ରତେ
 ସଦା ରହିଛିର୍କୁ ମୁଖୀ ପରିଜ ପଶ୍ଚାତେ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରବେଧିଣ ସବୁନ୍ତି ନନ୍ଦିଗଲ
 ଉପପ ଇକମତି ଘୁମୁରେ ଠିଆ କରଇଲ ।
 ପାଦେ ନିଭଗୁଳ ହେଣି ନବ ଜଳକ ବଣୀ
 ଜୈ ଦେବ ତୋହର ଆଜ୍ଞାରେ ସବୁନ୍ତି ଅଛି ଆଣି ।
 ତୋହର ଆଜ୍ଞାରେ ସବେ ହୋଇବୁ ସନମତ
 ଅବଶ୍ୟ କରିବୁ ଆମ୍ଭେ ବୋନ୍ଦିବୁ ଯେମନ୍ତ ।
 ଆମ୍ଭେ ଆପଦ ସବ୍ବ କରସି ଶ୍ରେନ
 ତୋହର ପାଦେ ସରବେ ପଶିଲୁ ଶରଣ ।
 ଯାଜନଗ୍ରୀଆଜ କୋପେ ଆମ୍ଭେ ଗଲୁ ଭାସି
 ଘୋର ଦୁଃଖ ସ ଗରିବୁ ଉତ୍ତର କରସି ।
 ବିନୟ ବଚନ ଶୁଣିଣ ଉପମାଇକପତି
 କାଷ୍ଟାସନ ତେଜିଣ ଉତ୍ତର ହୋଇଲେ ତେତି ।
 ତଷ୍ଟାନ୍ତି ଅନ୍ତି ତହୁ ନ ଅଗୁଳିଲ
 ପ୍ରସାଦ ସେବନ ପାଇଁ ଆସିବା ହୃଦୟ ବୋଲନ ।

ସେହି କହିଲେ ଏବେ ମଣୋନ୍ତି ନୁହଇ ଉଚିତ
 ଆମୁନ୍ତ ଯିବାକୁ ହେବ ୦ଣାକୁ ଭୁରିତ ।
 ତିଳେକ ନ ରଖିଣ କାହାରେ ମୁହଁ ସ
 ସବୁନ୍ତି ସଙ୍ଗତେ ନେଇଣ ଗଲେକ ରଥପାଶ ।
 ପଶ୍ଚାତେ ରହିଣ ଥିଲ ଏକଇ ପାଇକ
 ଠାକୁର ଘର ମଧ୍ୟେ ପ୍ରବେଶ କରିଲାକ ।
 ପ ସବୁ ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ନେଇଣ ତୁଣ୍ଡରେ ଭରିଲ
 ଉଚି ପାଇକଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ଏହି ନୁହଇ ବୋଇଲ ।
 ମାଂସ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଛଡା ଆନ ନ ଛୁଟଇ
 ଏମନ୍ତ କହିଣ ସେହି ତଢ଼ତି ଭୁଞ୍ଜଇ ।
 ମୁଖ ପଶାଳିଣ ସେହି ପୁନଶ୍ଚ ବୋଲଇ
 କକ୍ତପୁର ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ଅବଶ୍ୟ କହିବାଇଁ ।
 ପାର୍ଶ୍ଵଜନେ ଆଶ୍ଵାସିଣ ବେଗେ ଧାଇଁ ଗଲ
 ତକଣାନ୍ତି ରଥ ପାରୁଣେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ପାତକୁ ଜଗିଣ ଥିଲେକ ବେନିଜନ
 ନ ଫୁରିଲ ତାହାଙ୍କର ତୁଣ୍ଡରୁ ବଚନ ।
 ଉପପାଇକପତି ରଥ ପାଶେ ପ୍ରବେଶିଣ
 ମୁଖ୍ୟକୁ ଆଜ୍ଞା କରିଲେ ଏମନ୍ତ କହିଣ ।
 ବେନି ପକ୍ଷର ଲୋକକୁ ରଥରେ ଭରିଣ
 ପଠିଆଇ ଦିଅସି ୦ଣାକୁ ବେଗେଣ ।
 ୦ଣାର ଶୁଆଡ଼େ ଦେବ ବେନି ପକ୍ଷ ଭରି
 ହାରରେ ଜଗାଇ ଥିବ ସବଦା ପ୍ରହରୀ ।
 ବେନି ଅଞ୍ଚଳେ ଧାପିବ ପାଇକଙ୍କ ବଳ
 ନ ପୁଣ ବସେ ରତ୍ନବେ ଆହୁର କନ୍ଦଳ ।
 ରମ୍ଭରେ ଯଦ୍ୟପି ଗୋଲ ପୁନଶ୍ଚ ହାର
 ୦ଣାକୁ ବାରତା ବେଗେଣ ବେବ ପଠିଆଇ ।
 ଏସନ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଣ ଉପପାଇକପତି
 କଳିଲେ ଆପଣାରଥେ ସେଠାକୁ ତଢ଼ିବ ।

ମହାକାୟ ରଥର ପଣ୍ଡାତେ ଯାଇଣ
 ହାର ପିଟିକାଇ ଦେଲକ ଏକଇ ବହୁନ ।
 ରୁଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲେକ ତହିଁ ଗୋଲକାସାଗଣ
 ରଥ ମଧ୍ୟେଣ ଉଚିଲେ ପାଇକେ ଜଣ ଜଣ ।
 ତାହାଙ୍କ ତୁଳେ ଆବର ପାଇତ କେତେକ
 ଜଗୁଆଳ ହୋଇଣ ରଥରେ ବସିଲେକ ।
 ସିପଣ୍ଡ କାଳିଆ ରଥ କଣଣ ଘୋର ଗରଜନ
 ଧୂଳ ଉତ୍ତାଇଣ ସେଠାବୁ କଲକ ପ୍ରସ୍ତାନ ।
 ଯେବେବ ପାଇକ ସେହିଠାବେ ରହିଥିଲେ
 ଦୁଇଦଳ ହୋଇଣ ବେନିଷ୍ଟାନେ ଚଳିଗଲେ ।
 ଯେବଣ ପାଇକେ ଯାଜନଗ୍ରେ ଯାଇଥିଲେ
 ସେହୁ ଠାକୁର ଦର କତି ଯାଇଣ ଉତ୍ତାହେଲେ ।
 ଶମନାମୀର ଆପଣ ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଲ
 ଯୁବଗଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେଠାବେ ଅସିଲ ।
 ପିଣ୍ଡା ଉପରକୁ ନେଇଗଲୁ ପାର୍ଶ୍ଵଟିଣ
 ବିଶ୍ଵାମ ତିମନ୍ତେ ଦେଲୁ ଆସନ ପାତଣ ।
 ଉଚିତ ପାଇଣ ଯୁକକଗଣ ଚଳିଗଲେ
 ଦିବ୍ୟ ଭୋଜନ ଅଣାଇ ପାଇକେ ସମର୍ପିଲେ ।
 କରାର ତାମୁଳ ଲାଗି ରୁଟୁ ବଚନ ସଙ୍ଗତେ
 ପାଇକ ଗଣେ ତେଷିଲେ ସର୍ବିଁ ନାନାମତେ ।
 ସନ୍ତୋଷ ଲଭିଣ ପାଇକେ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ
 ଅଭୟ ଦେଉଛୁ ବିଶ୍ଵାସ କରସି ଆମ୍ବନ୍ତ ।
 ମୁଖ୍ୟ ପାଇକ ଛାମୁରେ ଲହିଛୁ ଗୋପନେ
 ଠଣାରେ କରିବେ ଦୟା ଯାଜନଗ୍ର ଜନେ ।
 ଭକ୍ତ୍ୟୁରିଆଜୁ ଦେବେକ ବହୁତ କଷଣ
 ଠେଜୁଣି ପ୍ରହାର ପଡ଼ିବ ପିଠିରେ ଅମୁଷଣ ।
 କରିଣ ଅଛନ୍ତି ପାମରେ ବହୁତ ବଢ଼ାଇ
 ତାହାଙ୍କର ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେବେକ ଉଚ୍ଛୁତାଇ ।

ଆଜତହଁ ଏ ନଗ୍ର ଆମ୍ବେ ହୋଇବୁ ସାହା
 ନୋହିଲେ ପ୍ରଭୁ ପାଦରେ ହୋଇବୁ ଦୋରେହା ।
 ତେଜ୍ୟା କରସି ମନରୁ ଏବେ ସବେ ବ୍ୟଥା
 ଆମ୍ବୁର ବାକ୍ୟ କେବଳହଁ ନୋହିବ ଅନ୍ୟଥା ।
 ଏସନ ବାକ୍ୟ ଶୁଣନ୍ତେ ଯାକିନଗ୍ର ଜନ
 ମିଳିଲେକ ତହଁ ହୋଇଣ ହରଷିତ ମନ ।
 ସବୀ ଘୋଜନ ଲୁଗି କଲେକ ଆପ୍ରେଜନ
 ଓରଥା ଦୃଢାନ୍ତ ଡାଲି ଆମିଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ !
 ମଣୋଛି ଅନ୍ତେ ପାଇକେ ତ ମୂଳ ଲୁଗିଦେଲେ
 ନିଦ୍ରା ଲଗନ୍ତେ ପହଞ୍ଚିବା ମନାସିଲେ ।
 ପାତିଲେ ଯୁକ୍ତକଗଣ ସେଠାବେ ଝଟିତି
 ହଂସୁଲି ତୁଳି ଉପରେ ନେତର ସୁପାତି ।
 ସୁମ୍ଭବ ମାଣ୍ଡିଆମାନ ଦେଲେକ ପକାଇ
 ଉତ୍ସବ ହୋଇଣ ପାଇକେ ତହଁ ଗଲେ ଶୋଇ ।
 ନିଦ୍ରାଦେବୀ ତମଣାନ୍ତ ଆସିଣ ଦାରିଲେ
 ଦୋର ନିଦ୍ରାରେ ପାଇକେ ଅଚେତନ ହେଲେ ।
 ଶାକୁଳ ହେଷାଳ ପ୍ରାୟେ ମାରିଲେ ଦୁଇଁ ତୁ
 ବୃକ୍ଷରୁ ପେଚକଗଣ ଭାଷ୍ଟେ ଗଲେ ଉଠି ।
 ଠାଇଆ ତସ୍ଵରଗଣ ଗଲେକ ଆଉ ହୋଇ
 ପାଇକଙ୍କ ପହରରେ ମହା ଭପୁ ପାଇ ।
 ଯେବଣ ପାଇକେ ଗମିଥୁଲେକ ଭକ୍ତପୁର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଠାକୁରଙ୍କ ଘର ।
 ଧାତକାରେ ପ୍ରବେଶିଲୁ ଅନାଦି ସେହିଠାବେ
 କୁଶଳ ପୁଞ୍ଜିଲ ପାଇକେ ଅନ୍ତ ପ୍ରିୟଭାବେ ।
 ସ୍ଵେଦ କାର ମୁଖୀଣ ଏକଇ ପାଇକ ବୋଇଲୁ
 ଅତ୍ୟଧିକ ଶ୍ରମ ଆଜ ଏଠାବେ ହୋଇଲୁ ।
 କ୍ଷୁଧା ପିପାସାରେ ଜନ୍ମଅଛି ଆମ୍ବ ଦେହ
 ଶାବ୍ୟ ବିପଣି ମ୍ଲାନ ଅମ୍ବନ ଦିଅ କହି ।

ପ୍ରବେଧଣ କହିଲକ ଅନାଦି ଏମନ୍ତ
 କୁନ୍ତ ବେଳେ ଅଶାନ ପାନ ଦୂହଇ ଉଚିତ ।
 ପାଇକପାଳଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣିଛୁ ଏସନ
 ତେବେଣୁ କହିବେବାକୁ ହୋଇଲକ ମନ ।
 ବିନେ ପାଇକପତି ବସିଣ ନିଜ ରଥେ
 ଯାଆନ୍ତେଣ ଦେଖିଲେକ ଆମ୍ବନ୍ତ ଅଗ୍ରତେ ।
 ଅଟକାଇଣ ରଥ ବୋଇଲେ ଏସନ
 ଆସ ହେ ଅନାଦି ବସ ଆମ୍ବ ସନ୍ଧିଧାନ ।
 ପାଇକପାଳ ରବନେ ଯ ଉଛଇଁ ମୁଣ୍ଡ
 ମୋହ ପାଶେ ବସ ଏବେ ରଥ ନେବର୍ବୁ କାହିଁ ।
 ପାଇକପାଳ ରବନେ ମିଳିଲକ ରଥ
 ଆମ୍ବନ୍ତ ଦେଖିଣ ସେହି ହେଲେ ଆନନ୍ଦିତ ।
 ପଥ କରିରେ ପଢ଼ିଥିଲ ଏକଇ ପଥର
 କାଧା ଉପୁଜାଉଥିଲ ରଥମନଙ୍କର ।
 ପାଇକପତଙ୍କ ରଥ ତାହାନ୍ତ ହିବୋତ୍ତମ
 ଅଳପକେ କିନ୍ତୁ ତାହା ରଷା ପାଇଗଲ ।
 ରଥରୁ ଓହା'ରଣ ଗଲି ପାଶକୁ ତାହା'ର
 ପାଞ୍ଚଗତ୍ତା ଦେଇ ତାହାନ୍ତ କରିଲଇଁ ଦୁର ।
 ଅଙ୍ଗୁ ନିକିଲ ସ୍ଵେଚ୍ଛ ଲଗିଲକ ସ୍ଵାମୀ
 କହିଲଇଁ ସୁଷାରେ ମୋହର ଉତ୍ତୁଅଛି ହୁଏ ।
 ପାଇକପାଳେ ସମ୍ମେଧ ବେଇଲି ବଚନ
 ସୁଷାରେ ଆକୁଳ ଜଳ ଦିଅସି ବହନ ।
 ପିଠୀ ଆର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସେହି କହିଲେ ବୃଦ୍ଧାର
 ଶ୍ରମ ସଙ୍ଗେ ଖାଦ୍ୟପେଣ୍ଟ ତିଳେ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଅର୍ଦ୍ଦ ପ୍ରହର ଯାଏ କରସି ବିଶ୍ରାମ
 ଭୁଞ୍ଜିବ ତାହା ଅନ୍ତେ ଖାଦ୍ୟ ଲିଆସମ ।
 ଏସନ ଶୁଣିନ୍ତେ ପାଇକେ ହେଲେକ ନିରଣ
 ଭବଲେ ହେଉବେ କେସନ ତାଙ୍କ ଉପଦେଶ ।

ନିର୍ମଣ କହଇ ଅନାଦି ତାହାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ
 ଶୁଣିଲେ ରଖିବେ କୋପ ଅବଶ୍ୟ ନିଜ ତିରେ ।
 ସେଠାରୁ ପାଇକଗଣ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ଦୂର ଦଣ୍ଡ ଅନ୍ତେ ତହିଁ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
 ତାହାନ୍ତ ଆନାଦି ବେଇନ ଯଦ୍ୟପି କହିବ
 ତଷଣାନ୍ତି ଜଣେ ଯାଇଣ ଲିଆ ଆଣି ଦେବ ।
 ନାସ୍ତି ବାଣୀ ଶୁଣାଇଣ ପାଇକେ ରହିଲେ
 ତମୁଳ ଲାଗି ହୋଇଣ ସେଠାବେ ବସିଲେ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ନିଶା ତହିଁ ହେଲ ପରବେଶ
 ଘଣ୍ଟା ସତ ଆଳନି ହୋଇଲ ପରକାଶ ।
 ତନ୍ତ୍ରରେ ଅଳସ ହେଲେ ତହିଁ ପାଇକଗଣ
 ଲୋଡ଼ିଲେକ ତୁଳ ସୁପାତି ମାଣ୍ଡି ସଙ୍ଗତେଣ ।
 ଶୁଣିବା ମାସକେ ଅନାଦି ଉଠିଲ ରହିଙ୍କି
 ବହୁ ବିପଦ ବାବୁ ଅଛଇ ତହିଁକ ।
 ପାଇଲପାଳ ଭବନେ ଯାଇଣ ଥୁଲ ମୁହିଁ
 ଦେଖିଲଇଁ ପାଇକପତି ବସିଛନ୍ତି ତହିଁ ।
 ସଞ୍ଚିତ କହିଲଇଁ ଆମ୍ବ ଦୁରର ବୃଦ୍ଧନ୍ତ
 କେନ ଜନ ଶୁଣିଣ ତାହା ହେଲେକ ଆଗମିତ ।
 ଆମ୍ବନ୍ତ ପ୍ରବୋଧ ଦୁହେଁ ବୋଇଲେକ ବାଣୀ
 ସମସ୍ତ ବୃଦ୍ଧନ୍ତ ଆମ୍ବେ ଦୁହେଁ ଅଛୁ ଜଣି ।
 ଆଜ ଗରେ ତୁମ୍ଭ ପୁରେ ଗୋପନରେ ଯିବୁ
 ଶାନ୍ତିରଷା ପାଇଣ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବୁ ।
 କେତେବେଳେ ବିଜେ ହେବେ କେ କହି ପାଇକ
 ଏଣୁ ପହୁଚିଲେ ଏଥୁ ବିପଦ ଘୋଟିକ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ପାଇକେ ଚନ୍ଦକ ପଡ଼ିଲେ
 ପହୁଚିବା କଥା ଗୋଟି ମନୁ ତେଜ୍ୟାକଲେ ।
 ବୃତ୍ତବେଳେ କହିଣ ସବେ ଅନାଦି ତେଷିଲେ
 ଘେନା ନ କରିବ ଆମ୍ବ ଦୋଷକୁ ବୋଇଲେ ।

ପାଇକଗଣେ ପ୍ରବୋଧ ଅନାଦି ଦୁରସ୍ତି ତ ମନ
 ମେଲୁଣି ଦେଇଣ ସ୍ଵରୂପେ ଚଳିଲା ତଡ଼କି ।
 ସେଠାରୁ ଅନାଦି ଯତ୍ତ କଳାକ ପ୍ରଷାନ
 ପାଇକଗଣ ହୋଇଲେକ ଉଦବେଶ ମନ ।
 ଠାକୁରଦର ପିଣ୍ଡାରେ ସବେ କସିଥିଲେ
 ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ କ୍ରମେ ଅଚେତନ ହେଲେ ।
 ମଧ୍ୟବନ୍ଦରେ ଜର୍ହି ଏକ ଶବଦ ଶୁଭିଲ
 ଘୋର କର୍କଣ ନାଦରେ ପ୍ଲାନ କମାଇଲା ।
 ତକ୍ଷଣାନ୍ତି ପାଇକଗଣ ଚମକି ଉଠିଲେ
 ପାଇକପାଳଙ୍କ ବିଜେ କଥା ମନେ ବିରୁଦ୍ଧିଲେ ।
 ଘୋର ଅନ୍ତକାରେ କିଛିହିଁ ନୋହିଲ ଗୋଚର
 ଭାବିଲେ ପାଇକପାଳ ବିଜେକଲେ ସେ ଠାବର ।
 ବୁଦ୍ଧାଟିଲେ ଆମ୍ରେ ପଢ଼ିବି ନାହିଁ ସବେ ଅଛୁ ବୁଦ୍ଧି
 ଲେଉଣ ପାମରଗଣେ ନ ପାଇଲୁ କାହିଁ ।
 ପୁନଃଶୁ କର୍କଣ ଶବଦ ଦେଠିବେ ଶୁଭିଲ
 ବୃଷତ ବିଜେ କରିଛି ବୋଲି ଜ୍ଞାତ ହେଲା ।
 ହୋଧେଣ ଠେଙ୍କାରେ ତାହାନ୍ତି ପ୍ରହାର କଲେ ଦୁଇ
 ବୃଷତ ବାପୁନ୍ତା ତହିଁ ଗଲକ ପଳାଇ ।
 ଏସନ ସମୟେ ମୁଖ୍ୟ ପାଇକ ଚଢ଼ି ରଥ
 ସେଠାବରେ ଆସିଣ ହୋଇଲେ ଉପଗତ ।
 ଜାଗ୍ରତ ଦେଖିଣ ସବୁନ୍ତି ହୋଇଲେ ଦୂରସ
 ବୋଇଲେ କୁନ୍ତ ନିଷ୍ଠାରେ ଲଭିଲୁ ସନ୍ତୋଷ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ ସେହି ସେଠାରୁ ବାହୁଡ଼ିଲେ
 ଯାଇନଗ ପାଶେ ଯିବା ଆଉ ନ ଇଚ୍ଛିଲେ ।
 ପାଇକଗଣ ବୋଇଲେ ଚଳସି ସବେ ଯିବା
 ବୃଷତ ପବ ପ୍ରାନ୍ତେ ନିଉରୁଳି ହେବା ।
 ଏହିଠାବେ ପାଇକପଦ ହୋଇଲାକ ଶେଷ
 ସୁଜ୍ଜନମାନେ ନ ଧରିବ ମୋର ଦୋଷ ।

ଠଣ୍ଡା ପବ୍

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣସି ଆହେ ସୁଜ୍ଜନ
ଠଣ୍ଡାପବ୍ଦରେ ସେମନ୍ତ ହୋଇଲୁ ଭିଆଣ ।
ଏହି ଠଣ୍ଡାର ମହିମା ସାଧୁଜନେ ଅଗୋଚର
ଜାଣନ୍ତି କେବଳ ତାହାକୁ ପାମର ଛେର ।
ତହିଁ ଏମାନେ ହୃଦୟନ୍ତି ନିତ ଆତ୍ୟାତ
ନିଜ ପୃଷ୍ଠାକଣ୍ଠୁ ତହିଁ କରନ୍ତି ନିଷାପିତ ।
ଗହଳ ତହଳ ସଦା ସେଠାବେ ଲଗିଥାଇ
ପାମରଙ୍କ ଯୋଗ୍ୟ ଭାଷା ସେଠାକେ ଉପୁଜଇ ।
ଗାଡ଼େ ଜଗିଥାନ୍ତି ଦ୍ଵାର ତହିଁ ପାଇକଗଣ
ପାଶରେ ରଖିଣ ଥାନ୍ତି ସଦା ଅଗ୍ରବାଣ ।
ଠଣ୍ଡାର ଏକ ପାରୁଶେ ଅଛଇ ବନ୍ଦୀଦର
ଯନ୍ତ୍ର କଳଣି ସହ ଅଛଇ ଲୌହଦାର ।
ଭିତର ଘରେ ଅଛଇ ବହୁତ ଆୟ୍ୟାନ
ବିଜେ କରିଥାନ୍ତି ସେଠି ଉପମୁଖ୍ୟଗଣ ।
ଆକର ଥାଆନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ ଗନ୍ଧୀର ମଧ୍ୟ
ଡାକର ପାଇଲେ ଯାଆନ୍ତି ତହିଁ ଉପମୁଖ୍ୟଗଣ ।
ଗୁହାରିଆଗଣ ଠଣ୍ଡାରେ ହୋଇଣ ବିନନ୍ଦ
ଉପମୁଖ୍ୟଙ୍କ ଛୁମୁରେ ଯିବାକୁ ଧାରଣ ଦିଅନ୍ତି ।
ତାହାକୁ ମଧ୍ୟରେ ଯତ୍ୟପି ଉଚବାଚ୍ୟ ହୋଏ
ତାହାକୁ ସମ୍ବେଧ କରିଶେ ଦ୍ଵାରପାଳ କହେ ।
ଆରେରେ ଶଶୁରପୋତା ଆରେ ଗୋଲକୁଣ୍ଡା
ଛେତି କରିବର ତୋର ଦେହ ମସିଗୁଣ୍ଡା ।

ଯଦ୍ୟପି କରିବ ଗୋଲ ଏଠାବେ ଶ୍ରିମତି
 ଅବଶ୍ୟ ଦେବେକ ପ୍ରଭୁ ଆମୃତ ଅପଖ୍ୟାତି ।
 ଏସନ କଠୋର ବାଣୀ ଦାରପାଳ ଠାରୁ ଶୁଣି
 ଗୁହାରିଆସ ତଷଣାନ୍ତି ହୋଇଥାନ୍ତି ତୁନି ।
 ଜୀବନ୍ତ ମନରେ ଏହା ତ ଶାସ୍ତରେ ଉକତ
 ଶମ୍ଭୁଙ୍କ ପୁଷ୍ଟରୁ ବୃଷତ ସେବିବା ଯୁକତ
 ଉଷ୍ଣ ପାନୀୟ, ମିଶ୍ରାନ୍ତ ଆବର ତାମୂଳ
 ଆଶନ୍ତି ସରବେ ସେବିବାକୁ ଦାରପାଳ ।
 ଠେଲୁଠେଲି ହୋଇଣ ସରବେ ହୁଅନ୍ତି ଆଗୁସାର
 ଦାରପାଳ ନେବେ ପ୍ରଥମେ ହସ୍ତରୁ କାହାର ।
 ଲଗନେଣ ଉଚବାଚ୍ୟ ଶୁଭର ମହାରୋଳ
 ଷଡ଼ଳ ନିଷାଦ ସ୍ଵନ ଉଠଇ ପ୍ରବଳ ।
 ପ୍ରକୋଧଣ ସବୁନ୍ତି ତୁନି କରଇ ଦାରପାଳ
 ଲମ୍ବ କାଷାସନରେ ବସାଇ ସକଳ ।
 ଏସନ ସମୟେ ପ୍ରବେଶିଲ ଦୁଇ ରଥ
 ବସିଥିଲେ ତର୍ହିଁ ଗୋଲକାଶ ହୋଇଣ ହେଠମାଥ ।
 ପାଇକବଳ ଅସିଣ ତାହାକୁ ଦେଇଗଲେ
 ଗୋଲକାଶଗଣଙ୍କୁ ରଥୁ କଡ଼ାଇଲେ ।
 ବନୀଦର କବାଟକୁ ଦେଲେକ ଫିଟିକାଇ
 ଗଳଥା ମାରଣ ଦେଲେକ ତର୍ହିଁରେ ପୁରାଇ ।
 ବେନିପକ୍ଷ ଦୁଷ୍ଟଜନେ ଏକଥ ରହିଥିଲେ
 ଦୁଷ୍ଟା ଦୁଷ୍ଟି ହୋଇଣ ପୁନଶ୍ଚ କଳ ଆରମ୍ଭିଲେ ।
 ଗାଳି ବାଦେଇ ବାହଁ ବାହଁ ଗଲ ବଢ଼ି
 ମୁଥ ମରମର ହୋଇ ଥୋକେ ପଡ଼ିଲେ ମୁହଁ ମାଡ଼ି ।
 ସେଠାବରେ ମହାଗୋଲ ଉମ୍ବଜବା ଶୁଣି
 ଆସନ ଉପେଷି ମୁଖ୍ୟ ତର୍ହିଁ ମିଳିଲେ ତଷଣି ।
 ଆଜ୍ଞାଦଲେ ବେନିପକ୍ଷେ କରସି ଅନ୍ତର
 ଯେହୁ ଆରମ୍ଭିବ ଗୋଲ ତାହାକୁ କରସି ପ୍ରତି ର ।

ସମ୍ମେଧ ସବୁନ୍ତି ସେହି ପୁନଶ୍ଚ ବୋଲିଲେ
 ସଦବା ଅନର୍ଥ ଭାବିଷ୍ୟତର କୁମ୍ଭ କାହା କୋଳେ ।
 ଅନନ୍ତମିତ୍ରେ ଅନେୟଅନ୍ୟ କରୁଅଛି କଳି
 ପାଠୁକୁ କାହାର ପୃଷ୍ଠ କାହାର ମଜଳି ।
 ଦୁନ୍ଦୁ ରଚିବାରେ ବଡ଼ ପଣ ହୋଏ କବା ଜୀବ
 ଦୁଇଲ ମୁଢିଗଣଙ୍କ ଫୋଧ ସଦା ହୋଏ ଜାତ ।
 ନିଶ୍ଚତ ଜନେ ଡରିଲ ସଂଗ୍ରହକର ଧନ
 ଦମ୍ପୁୟବୃତ୍ତିରେ ନିତ୍ୟ ଲଗାଇଛି ମନ ।
 ଲୁଣ୍ଠିତ ଧନ ପାଇଁ ଲଗାଇଅଛି କଳି
 ନିଶ୍ଚପୁ ଦେବରୀ ଆଜ ସବୁନ୍ତି ବିଶାବଳି ।
 ଏମନ୍ତ କହିଣ ମୁଖ୍ୟ ସେଠାବୁ ତଳିଗଲେ
 ଆପଣା ଆସାନେ ଯାଇଣ ପୁନଶ୍ଚ ବସିଲେ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରକର ହୋଇଲ ଯେ ବେଳ
 କ୍ଷୁଧା ତୃଷ୍ଣାରେ ବନ୍ଦୀଏ ହୋଇଲେ ଆକୁଳ ।
 ବେଳ ପୁରଜନେ ତହିଁ ହେଲେକ ଉପଗତ
 ବିଶୁଦ୍ଧ କଚନେ ତୋଷିଲେ ପାଇକଙ୍କ ଚିଉ ।
 ମୁଖ୍ୟଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଏକଇ ପାଇକ କହିଲ
 ଖାଦ୍ୟ ପାମାପୁ ଅଣାଇ ଦିଅସି ଆଜ୍ଞା ହେଲ ।
 ପୁରଜନଗଣ ତହିଁ ବେଗେଣ ଚଳିଗଲେ
 ଆପଣା ଆପଣା ଜନେ ଖାଦ୍ୟ ସମପିଲେ ।
 କ୍ଷୁଧାରେ ଆତୁର ଥିଲେ ତହିଁ ପୁରଜନେ
 ଭୁଞ୍ଜିଣ ସାଷ୍ଟମ ହେଲେ ସରବେ ତଷଣେ ।
 ବେଳ ପକ୍ଷର ସୁଜ୍ଜ ଜନେ ତହିଁ ରହିଥିଲେ
 ନ୍ୟାୟପୁଞ୍ଜ ହକାର ଆଣିବା ପାଇଁ ବୁଝିଲୁ ପେଷିଲେ ।
 ଗୁହାରିଆଙ୍କ ମୁଖୁ ସମସ୍ତ ବାରତା ଶୁଣିଣ
 ଏକଇ ନ୍ୟାୟପୁଞ୍ଜ ସଧୀରେ କୋଇଲ ବତନ ।
 ଯେବଣ ଧାରାରେ ବାନ୍ଧ ନେଇଛି ପାଇକ
 ସେହି ଧାରାଟି ବଡ଼ର ଗୁରୁତର ଏକ ।

ଅଜୀକାର ପଦ ଦେଇ ନେବାକୁ ମୁକୁଳାର
 ଆନ ନ୍ୟାୟିଜ୍ଞଙ୍କ ପଦେ ଧନ୍ୟକ ନୃତ୍ୟ ।
 ପ୍ରିୟଗନ ଅଠ ଯେବଣ୍ଟ ତୁମେମାନେ ମୋହର
 ଅଳପ ଧନରେ କରିବର୍ତ୍ତ ଅବଶ୍ୟ ଉଦ୍‌ଧାର ।
 ପାଇକ ବାପୁଡ଼ାରଣ ନ ପାଇଲେ ଧନ
 ଅଜୀକାର ପଦେ ମୁକୁଳାରକେ ନାହିଁ କଦାଚନ ।
 ଏହେକ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଅଛି ସବୁଜନେ
 କପରି ନେବର୍ତ୍ତ ଧନ ତୁମ୍ହଠାରୁ ମୁଢିପଦେ ।
 ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରେ ଯେତେବେଳେ ଦ୍ଵାରା ଉପୁତ୍ତବ
 ସେତେବେଳେ ଶ୍ରମ ଧନ ସ୍ଵର୍ଗ କରୁ ଦେବ ।
 ପ୍ରାପତ ନୋହିଲେ ରୌପ୍ୟମୁଦ୍ରା ପଞ୍ଚଶତ
 ମୁଖ୍ୟ ପାଇକ କଦାପି ନୋହିବ ଉସତ ।
 ଆଶ୍ରମ ଭୁରିତେ ଯାଇଣ ମୁଦ୍ରା ପଞ୍ଚଶତ
 ଠଣ ଯିବା ପାଇଁଣ ଆମ୍ବେ ଦେଉଛୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।
 କୋଠନ ଥୁଲକ ସାହୁକାର ପାଶରେ ଗଛିତ
 ଯାଇନାଗ୍ରିଆ ଆଶିଲେକ ତାଠାରୁ ପାଞ୍ଚଶତ ।
 ନ୍ୟାୟିଜ୍ଞ ସଙ୍ଗତେ ସହେ ଠଣାକୁ ଗମିଲେ
 କେବଳ ନ୍ୟାୟିଜ୍ଞମୁଖ୍ୟଙ୍କ ଛୁମୁରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
 ଫେରଣ ସେଠାରୁ ସବୁନ୍ତି ଏମନ୍ତ ବୋଇଲେ
 ମୁଖ୍ୟପାଇକ ଆମ୍ବ ଲଗି ବହୁତ ଶ୍ରମ କଲେ ।
 ପାଇକପତଙ୍ଗଠାରୁ ସେହୁ ଆଜ୍ଞା ନେଇ
 ଆମ୍ବର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଇ ଥାଆନ୍ତେ ମୁକୁଳାର ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୀଗେ ପାଇକପତ ନାହାନ୍ତି ଏଠାବେ
 ଦୂର ଦିନ ଗତେ ପୁଣି ଅବଶ୍ୟ ଆସିବେ ।
 କାଲି ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରେ ଚଢ଼ିତ ସେହୁ ଯିବେ
 ଅଜୀକାର ପଦ ଦେଇ ଅବଶ୍ୟ ଆଶିବେ ।
 ଦିନ ଦିପତର କେଳେ ମୁକୁଳ ଅସିବେ
 ଆଜ ବନ୍ଧିଟା କେବଳ ରହିବେ ସେହିଠାବେ ।

ଏକଇ ସତି ମାତର ଠଣାରେ ରହିବେ
 କାଲି ଦିବସରେ ସଦେ ଗୃହକୁ ଫେରିବେ ।
 ମୁଖ୍ୟ କହିଣ ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ବଳ ବୁଝାଇ
 ତାହାଙ୍କ କୁଶଳ କରିବେଳ ନିଜେ ଥାଇ ।
 ଯଦ୍ୟପି ମୁଖ୍ୟ ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲେ ବଚନ
 ବିବୃତ ନୋହିବା ଆମ୍ବେ ତିଳେହେଁ କଦାଚନ ।
 କାଲି ପାଇଁ ସଦେ ହୋଇଥାଏସି ପ୍ରସ୍ତୁତ
 ପ୍ରୟୋଜନ ପଡ଼ିପାରଇ ମୁହଁ । ଏକଣତ
 ସତି ଜ୍ଞାନନ ଦିଅସି ସବୁନ୍ତି ଦୁର୍ଜ୍ଞାଇ
 ଯାଉଛଇ ଗୃହ ମୁହଁ ଆନକାର୍ଯ୍ୟ କରିବଇ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ସହଦେବ ଅନାଦି ପାଶେ ଯାଇ ।
 ଠଣାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସବ୍ଦ କହିଲା ବୁଝାଇ
 ଗଣ୍ଠଗୋଲ ହୋଇ ଅଛଇଁ ବଢ଼ଇ ଗୁରୁତର
 ମୁକୁଳାଇ ଦେବନାହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଏଠଣାର ।
 କାଲି ନ୍ୟାୟ ନନ୍ଦରେ ନ୍ୟାୟକୁ ନେଇ ଯିବା
 ଅଜୀକାର ପଥ ଦେଇଣ ସବୁନ୍ତି ମୁକୁଳାଇଣ ଅଣିବା ।
 ଆଜ କିଆଁ ମୁଖ୍ୟପାଦେ ହେବାକ ନିର୍ଜଗୁଲି
 ଏବେ ବୁଲ ଉଚ୍ଚପୁରେ ସର୍ବେ ଯିବା ଚଳି ।
 ଆପଣା ଆପଣା ଜନେ ଖାଦ୍ୟପ୍ରୟୁ ଦେଇ
 ସୁଗୃହେ ବାହୁଡ଼ି ଗଲେ ଦେଗବେଗ ହୋଇ
 ଘଡ଼ିଘଡ଼ିଆ ପିଣ୍ଡିଣ ଦଶା ବାରଥର
 ସୁରୂଇଣ ଦେଲା ରାତ ହୋଇଲା କିପହର ।
 ନିଶକତ ହୋଇଲାକ ଠଣାର ଚଉକଣ୍ଠ
 ପେରୁର ଡାକ ଶୁଭିଲ ବିକଟାଳ ଅଛି ।
 ମାର୍ଜାଶ ଲୋଡ଼ିର ଭୁଆ ଦେଇ ଘନଭନ ଡାକ
 ଦର୍ଦ୍ଦର ନାଦ କରିଣ ଚଳିଯାଏ ରଥ ଏକ ।
 ରଜପଥେ ବୁଷର ଏକ ସଧୀରେ ଚଳଇ
 ମଣ୍ଡିରେ ମଣ୍ଡିରେ କର୍କଣ ସ୍ଵରେ ହଣାଳି ।

ତରପୁ ବୃଦ୍ଧି ଅଛି ଗୁରୁରେ ଆଚରଇ
 ବାଜ ଶକ୍ତିଶ ବୁଷ୍ଟିର ବିଳରେ ପଶଇ ।
 ପନ୍ଦିପରିବା ଖାଇଣ ତାହାର ପେତ ଉଜାଡ଼ିଲ୍
 ଦିନବେଳା ଠଣା ପାରୁଶେ ନିର୍ବ୍ୟେ ପହଞ୍ଚଇ ।
 ଅଛି ଗୁରୁ ହେଲେ ତରପୁ ପଶେ ବାହାରଇ
 ଠଣାକୁ ମାନବା ଭୀତ ବୃଷତେ ନ ଥାଇ ।
 ଠଣାର ବନ୍ଦୀ ଶୁଆଜ ବିବୁଧେ ଅଗୋଚର
 ବୈର ଦୁଷ୍ଟଗଣେ ଜାନ୍ମେ ମହିମା ତାହାର ।
 ମଣା, ଓଡ଼ଶ, ପିମ୍ବୁଡ଼ ଅସରପା ଗଣ
 ଶୁଆଜ ମଧ୍ୟରେ କରନ୍ତି ସବଦା ବିଚରଣ ।
 ମାନବା ଉପରେ ତାହାଙ୍କ କୋପ ଅପ୍ରମିତ
 ସଙ୍ଗ ଲଭ କରନ୍ତେଣ ପିବନ୍ତି ଶୋଣିତ ।
 କହୁ ଆହାର ମିଳିଥିବାର ଜାଣିଲେ
 ଶତରେ ବନ୍ଦୀ ଗଣଙ୍କୁ ସବେ କେଉଁ ଗଲେ
 ବୁଝୁଡ଼ା ଶବଦ ସଙ୍ଗତେ ଓଡ଼ହା ଉହୁ ସୁନ
 ଶୁଆଜ ମଧ୍ୟରେ ଶୁଭଲକ ଘନ ଘନ ।
 ଆଖି ପତାକୁ ଯଦ୍ୟପି ନିଦ ଆସେ ମାଡ଼
 ମଣକ ଓଡ଼ଶ ତାହାନ୍ତି ଦିଅନ୍ତି ବଳାଜାରେ ତଢ଼ ।
 ବସି ନ ପାରିଣ ଏକଇ ତଳେ ଗଲ ଗଡ଼
 କଣ୍ଠ ଗହୁରରେ ତାହାର ପଣିଲ ପିମ୍ବୁଡ଼ ।
 କାମୋଡ଼ ଦିଅନ୍ତେଣ ତାର କଣ୍ଠ ଗିଲ
 ଉଠିପଢ଼ ମହା କଷ୍ଟେ ହେଲାକ କଲବଳ ।
 ବୋପାଲେ ମାଆଲେ ବୋଲି ଗୁଡ଼ଲକ ରଢ଼
 କି ହେଲା ବୋଲି ପାଇକେ ଆସିଲେ ଦଉଡ଼ ।
 ଏକଇ ବୋଲଇ ଏହାର ଉପାୟ ଅଛୁ ଜଣି
 କଣ୍ଠ ଗହୁରରେ ପୂର୍ବର ଦିଅସି କିଛି ପାଣି ।
 ତାହାନ୍ତି ନିକାରି ଆନ ଜଣେ କହେ
 ଏଥୁରେ କାନ ଟଣକଇ କୁମ୍ଭକ ଜାତ ନୋହେ ।

ଉଷ୍ଣ କରିଣ ତଇଳ କର୍ଷରେ ଦେଲେ ରରିଣ
 କାନ ଟଣକଇ ନାହିଁ ପିମ୍ପୁଡ଼ ଯାଆଇ ମରିଣ ।
 ପ୍ରତିକାଦ କରିଣ ଆନ ଜଣେକ କହଇ
 କେବଳ ତଇଳେ କବା ପିମ୍ପୁଡ଼ ମରଇ ।
 ଅପିମ ତହିଁରେ କିଛି ଦିଅସିଂଧୁଟାଇ
 ପିମ୍ପୁଡ଼ ମରିବ ତଷଣାନ୍ତି ତେବେ ଯାଇ ।
 ପଡ଼ଗଲୁ ସତଙ୍କର ମନରେ ଘାଲେଣି
 କେବଣ ପୁନରୁ ଅପିମ ପାରିକାକ ଅଣି ।
 ମୁଣ୍ଡ ପାଇକ କାପୁଡ଼ା ଗାଡ଼େ ଶୋଇଥିଲା
 ଗହଳ ତହଳ ହେତୁ ଚଞ୍ଚାଇ ଉଠିଲ ।
 ଶୁଣନ୍ତେଣ ସବ ବୃଦ୍ଧାନ୍ତ କିଞ୍ଚିତ ଭାବିଲା ।
 ଏଥକୁ ଘୋଟଙ୍ଗ କୀର ଅଷଧ ବୋଇଲା ।
 ସେ କଥାକୁ କାଟି ଆନେକ କହଇ
 ଏହାକୁ ଗଧର କୀର ଅଷଧ ଅଟଇ ।
 ଆନେକ ବୋଇଲା ଶିବ ସେଠି ଶୁକ୍ଳକାର
 କାନ୍ଦ ଅଛଇ ଏକ ଗଧ ଆପଣାର ।
 ନିମ ସାହିରେ ଅଟଇ ଗୁଡ଼ଟି ତାହାର
 କହନ ହୋଇଣ ତହିଁ ଆଶସି କିଛି କୀର ।
 ଠଣ୍ଡା ଶାମୁଖ ଯାଇଛି ସଦ୍ୟପି ଶୁଶିବ
 ଅବଶ୍ୟ କିଞ୍ଚିତ କୀର ତଷଣାନ୍ତି ବେବ ।
 ଠଣ୍ଡାରେ କଷଣ ପାଇବା କୁହଇ ଯୁକ୍ତ
 ବୁର ଦିଧସି ପଠାଇ ସେଠିକ ତୁରିତ ।
 ନିମସାନ୍ତର ଭେଣ୍ଟି ଆ ଜଣେ ତହିଁ ଥିଲ
 ସେଇଟା ଅଣ୍ଟି ବାଗଧ ବୋଲିଣ କହିଦେଲା ।
 ଏସନ ସମୟେ ପୀତ ପାଉଥିବା ଲୋକ
 କାନକୁ ତଳ କରିଣ ଶ୍ଵାସ ରେଥିଲାକ ।
 ଏହିମତି କରନ୍ତେଣ ଦୁଇ ତିନି ବାର
 ପିମ୍ପୁଡ଼ଟା ଧୀର ଧୀର ହୋଇଲା ବାହାର ।

ସାହୁମ ହୋଇଣ ସେହୁ ପୁନଶ୍ଚ ବସିଲ
 ମଣକ ଓଡ଼ିଶ ସଙ୍ଗେ ଦୟା ବି ରତ୍ନିଲ ।
 ଉଜାଗର ରହି ସବେ କଟାଇଲେ କାଳ
 ତରିବାଅଶି ନରକ ନୋହିବ ଠଣା ସମତୁଳ ।
 ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହିମତି ହୁଏଁ ଗଢି ଗଲ
 କମେ ପୁରୁଷ ଆକାଶ ମିନ୍ଦୁର ପାଟିଲ ।
 ଦୂର ମନ୍ଦରରୁ ଶୁଭିଲକ ଘଣ୍ଟାର ଶବଦ
 ରହିବରିଗଣ ମନରେ ଗଣିଲେ ସ୍ରମାଦ ।
 ବୁଣୀର କ୍ଷେତ୍ର ଉଜାତିଶ ବୃଷତ ଫେରଇ
 ଦିବ୍ୟ ଭୋଜନେ କାର ପେଟ ପୁରୁଥାଇ ।
 ଠଣାର ପାରୁଶେ ଯାଇଣ ପତିଲକ ଶୋଇ
 ଆନନ୍ଦରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ପାକୁଳ କରଇ ।
 ଶିବଙ୍କ କାହିନ ଯେବଣ୍ଟି କାହାନ୍ତି ନାହିଁ ଭୀତି
 କଢ଼ର ଆଶ୍ରୟେ ଥିଲେ ସବେ ହୃଅନ୍ତି ଏହିମତି ।
 ବନୀଗଙ୍କୁ ଖୁଆଡ଼ ପାଇକେ କଢ଼ାଇଲେ
 ସଭଙ୍କ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସମାପ୍ତ କରଇଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଜନଗ୍ର ଉକ୍ତସୁର ଜନେ
 କାଳଭୋଗ ସହ ପ୍ରବେଶିଲେ ସେହି ଯ୍ୟାନେ ।
 ଭୁଞ୍ଜାଇ ଆପଣା ଜନେ ସ ଶ୍ଵର କରଇଲେ
 ନାନା ଉପବୁର ଦେଇ ପାଇକଗଣଙ୍କୁ ତେଷିଲେ ।
 ରାତି ଉଜାଗର ହୋଇଣ ଥିଲେକ ବନୀଗଣ
 ଡୁଲାଇ ପଡ଼ିଲେ ଥୋକେ ସ ଶ୍ଵର ହୃଅନ୍ତେଣ ।
 ଏମନ୍ତେ ଦିବସ ଏକ ପ୍ରହର ହୋଇଲା
 ମଞ୍ଜଳାଙ୍କ ମାଜଣା ରଭଳ ସମାପନ କଲା ।
 ଯାଜନଗ୍ରର ଯେତେକ ଥିଲେ ଗୁରୁଜନ
 ସବେ ମିଳିଲେଇ ଯାଇଁ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଭବନ ।
 ବୁଦ୍ଧିଆଣୀ ପ୍ରାୟେକ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ତହିଁ ବସିଥୁଲେ
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ସନମାନ କଲେ ।

ବୋଇଲେ କାଳି ରସିରେ ପହଞ୍ଚ ନ ପାରିଲି
 ତୁମ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ରସୀ ଉଜାଗର ହେଲି ।
 ରସଯାକ ନ୍ୟାୟ ପୋଥୁ ସବୁନ୍ତି ଘାଣ୍ଡିଘାଣ୍ଡି
 ଏକଇ ନ୍ୟାୟ ପାରିଣ ଅଛଇଁ ସାଉଣ୍ଡି ।
 ଅପରାଧ ହୋଇ ଅଛଇଁ ଏହିକାର ଗୁରୁତର
 ମୁକୁଳିବା ପାଇଁ ତହିଁରେ ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର ।
 ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରେ ମୀମାଂସା ଏକଇ ପାଇଲଇଁ
 ତାହାଙ୍କ ଦେଖାଇ ଅବଶ୍ୟ ମୁହିଁ ଲଢ଼ିବରେ ।
 ପାରୁଣ ପାଞ୍ଜି ରକ୍ଷକ ନ୍ୟାୟପତିକର
 ଗୁହାର ଲିଖନକାର ଡାକୁଆଜର ଆବର ।
 ପରିଷତ୍ତ ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦର ପାଉଣା
 ଦୁଇଶତ ମୁଦ୍ରାରୁ ନୋହିବ ଯେ ଉଣା ।
 ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟମନ୍ଦରର ମୁହିଁ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ଅଟର
 ଏକଇ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାରେ ଦୁଇ ସହସ୍ର ପାଥର ।
 ତୁମ ଅବସ୍ଥା ଲକ୍ଷଣ ନେବରୁ ମାତ୍ର ଦୁଇଶତ
 ପୁଞ୍ଜିଣ ଆନଗଣେ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବଟି ଜ୍ଞାତ ।
 ସମସ୍ତ ଲିଖନକର୍ମ ସମାପ୍ତ କରିଣ ଅଛଇଁ
 ବୁରିଶତ ମୁଦ୍ରା ଆଣସି ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରେ ଯିବରୁଁ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଗୁରୁଜନ ଚଳିଗଲେ
 ସାହୁକାର ପାଶୁ ଅଣିଣ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞେ ଅପର୍ରିଲେ ।
 ତେଣେ ସହଦେବେ ଗଇ ଅନାଦି କହଇ
 ଲୋଡ଼ାନାହିଁ ଆଜି ବଡ଼ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ଯୋଗାଇ ।
 ନ୍ତୁଆ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ତହିଁ କହୁତ ବୁଲୁଥିବେ
 ଆମ୍ବନ ଦେଖନ୍ତେଣ ପାଶକୁ ଆସିବେ ।
 ବିଂଶ ମୁଦ୍ରାରେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେବେ କରି
 ସବୁନ୍ତି ମୁକୁଳାଇ ତହିଁ ଆସିବା ବାହାରି ।
 ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାରର ଯେବେ ହୋଇବ ଆମ୍ବାଜନ
 ବଡ଼ର ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ତହିଁ ହୋଇବ ପ୍ରପ୍ରୋଜନ ।

ଅନେକ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ତୁଳେ ଅଛଇ ତୋତର ପୀରତି
 ତେବେରେ ଦଶନେଣ ହେବେକ ହରଷିତ ମନି
 ଅଭିକ ଶା ମୁକୁଳାଶ ଲେବଳ ପ୍ରସ୍ତୁଜନ
 ସମାଜିଣ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଏକଇ ଦେବୁ ଅଳପ ଧନ ।
 ବୁଟୁ ବଚନେ ଷେଷି ଏମନ୍ତ କହିବୁ
 ଏହି ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାରା ତାହାନ୍ତ ଅବଶ୍ୟ ଖଟାଇବୁ
 ଏପନ ଶୁଣିଣ ସହଦେବ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ଏକଇରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସିରି ନୁହଇ କଥାଚନ ।
 ଯୋଡ଼ାକୁ ଘୋଡ଼ା ସମ ରୁହଇ କହନ୍ତି
 ଏଣୁ ଆମ୍ବେ ବେଳି ଯିବା ସମସ୍ତ ଜୀବ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ମୋହଠାରୁ ଅଭିଜନା ତୁମ୍ଭର ବହୁତ
 ତୁମ୍ଭ ପାରୁଗରେ ମୁହିଁ ଅଟଇ ବାଢ଼ିତ ।
 ଏପନ ଶୁଣନେଣ ଅନାଦି ହୋଇଲୁ ଉପର
 ସହବେବ ସଙ୍ଗତେ ଯିବାକୁ କଲାକ ସନମତ ।
 ସ୍ମୃତାନ ଭେଜନ ଆହ କରିଏ ସମାଜନ
 ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦର କଣ ଚଳିଲେ କହନ ।

ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପତ୍ର

ଶୁଣସି ସୁଜ୍ଞକନେ ଏବେ ମନ କର୍ଣ୍ଣ ବେଳ
ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପଦର କଥା ମୁହଁ କହିବର ।
ଏହି ପଦର ମହିମା କହିଲେ ନ ସରଇ
କୁଠ କପଟିଆ ଗଣେ କିଞ୍ଚିତ ଜ୍ଞାତ ଅଛଇ
ସୁତୀବନ୍ତ ହୋଇଣ ଯେତ୍ର ଏହାକୁ ପଡ଼ଇ
କାହାର ମୋଟାବୁଦ୍ଧିଆ ପଶ କଷଣେ ତୁଟଇ ।
କାଢି ପାରଇ ତିପିଣ ପଥରରୁ ଜଳ ।
ଶୁଷ୍କତରୁ ଥୁଷ୍ପାରୁ ତୋଳି ପାରଇ ପକ୍ଷ ଫଳ ।
କୁହକିଆ ପ୍ରାୟେକ ଶୁନ୍ୟରୁ ପଦାର୍ଥ କାଢିବ
କଳାକୁ ଧଳା ଧଳାକୁ କଳା କରିଣ ପାରିବ ।
ଯେବଣ ପୁରୁଷ ନିତ୍ୟ ଏହା ପଡ଼ୁଆଇ
ପର ଜନ୍ମରେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଗୃହେ ଜନମ ଲଭଇ ।
ଅନାତ ଓ ସହଦେବ ବେନି ଚଲିଗଲେ
ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦର ପାଶେ ବେଗେ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
ସେଠାବେ ଲଗିଛୁ ବହୁ ଗହଳ ହେଳ
ଆବର ଶୁଭର ଉଚ୍ଚ ମୁଖରବ ଗୋଳ ।
ଗାଉଁଲିଲେକେ କରୁଆନ୍ତି ଦଉଡ଼ା ଦଉଡ଼ା
ଜଣେ ଜଣେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କୁ ଯାଉଛନ୍ତି ବେତ୍ରି ।
ଗୁହାର ଲେଖୁଆଗଣ ଧାମନ୍ତି ଏଣେତେଣେ
ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପାଶେ ମନାଇ ନିଅନ୍ତି ଗୁହାରିଆଗଣେ ।
ଏକ ଗୁହାରିଆ ପାଶେ ଲେଖୁଣିଆ ଏକ ଥାର
ଅପାର ପହିଜ କରିଣ ଏସନ ବୋଲଇ ।

ମୋହର ସଙ୍ଗତେ ବାବୁ ବେଗ ହୋଇ ଆସ
 କୁମଳ ନେଇଣ ଯିବରୁ ମହାନ୍ୟାୟଜ୍ଞଙ୍କ ପାଶ ।
 ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବାବୁ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ନ୍ୟାୟପତି ଜାଣିଛନ୍ତି ଅଳପ ମାତର ।
 ତାହାକୁ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞପଦେ ଯେହୁ ବରଣ କରଇ
 କଷ୍ଟ ଲାଭ ଗୋଟି ତାହାର ନିଶ୍ଚିତ ହୁଅଇ ।
 ନ୍ୟାୟପତି ହନ୍ତେ ଯଦ୍ୟପି ତାହାକୁ ଦେଖଇ
 ଆସନ ସହିତେ କାହାଙ୍କ ହୃଦୟ କଷ୍ଟ ।
 ବିପକ୍ଷ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ମୂଣ୍ଡ ନୟନ୍ତରେ ବଚନ
 ନ୍ୟାୟଦ୍ୱାରେ ହାରଣ କରଇ ପଳାୟନ ।
 ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପଦ ପାଇଁ ଆସିଥିଲାକ ଡଳର
 ଆମ୍ବ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ତର୍ହିରେ ନ ଦେଲେକ ଧର ।
 ବୋଇଲେ ଯଦ୍ୟପି ମୁହିଁ ଏସନ କରିବ
 ଗୁହାରିଆ ରକ୍ଷଣ ବାନା କେମନ୍ତେ ଧରିବ ।
 ଧନ ମୁଁ ଲେଉଇ ନହିଁ ଲେଉଥାଇ ଧର୍ମ
 ଆରତ ଜନ ଉତ୍ତାର ଅଟଇ ମୋର କର୍ମ ।
 ଆନ୍ତକାଳେ ଧନରହ ଏଠାବେ ରହିବ
 ଧର୍ମ କେବଳ ମୋହର ସଙ୍ଗତରେ ଯିବ ।
 ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମୋହତାରୁ ବୁଦ୍ଧ ନେଉଥାଇଁ
 ସେହି ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପଦ କେମନ୍ତେ ନେବରୁ ।
 ଭଗ୍ୟ ତୋହର ଭଲ ତୁହି ଆମଳ ଭେଟିଲୁ
 ଜାଣିଥା ଏ ନ୍ୟାୟଦ୍ୱାରେ ତୁହି ଜୟ କଲୁ ।
 ବହନ ହେଇଣ ଆସ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ପାଶ ଯିବା
 ନ ପୁଣ ଆନ କେ ଗଲେ ତାହାକୁ ନ ପାଇବା ।
 ଦେନିକ ଏକଇ ଆର୍ତ୍ତିର ଗୁହର ଦେଖନ୍ତି
 ଅଧ୍ୟେତ୍ର ଅଳପଧନେ ତାହାକୁ ଉତ୍ତରନ୍ତି ।
 ବଜଣୀରେ ଧୂତ ମହ୍ୟ ଆର୍କର୍ଷନେଲପର
 ଗୁହାରିଆକୁ ଲେଖୁଆ ନେଲକ ହସ୍ତ ଧରି ।

ଆରେକ ଥାନରେ ନ୍ୟାୟକୁ ଦୂର ହୋଇଥିଲେ ଉଚ୍ଚ
 ଧବଳ ଜଣିଆ କଳା ଅଗୀରେ ପାଉଥିଲେ ଶୋଇ ।
 ପୃଷ୍ଠ ଆଇରଣ ଝଳଇ ସ୍ଵର୍ଗ ପାଦ ପରିପତେ
 ଦୋହଳ ଥାଇ ପଣ୍ଡାତେ ନ୍ୟାୟକୁ ତଳକେ ।
 ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମନଖେ ଏକଇ ଗୁହାରିଆ ଥାଇ
 ବିନୟ ବରନ କହଇ ନିଉଗୁଳି ହୋଇ ।
 ଏତିକି ମାତର ଆଣିଛଇଁ କଂସାଟି ବିକଣ
 ଦେନା କରସି ଏତକ ସଦୟ ହୋଇଶ ।
 ଏତେ କହି ଦୂର ମୁଦ୍ରା ବଢାଇ ଦେଲା ହସ୍ତେ
 ଗୁରୁ ତମ କସିଲାକ ନ୍ୟାୟକୁ ତିତ୍ରେ ।
 ବୋଇଲେ ହଇରେ ମୁଢ କୁ ଅଟୁ ପାମର
 ଦୂର ମୁଢ । ଯାଚୁଅଛୁ କେକଣ ପ୍ରକାର ।
 ତୋହର ଦ୍ୱାରେ ଦୂରଥର ଖଟିଲିଣି
 ଶଶୁରପୋତ । କୁ ଅଛୁ ଦୂର ମୁଢ । ଆଣି ।
 ମହା ହୋଧେ ଦେଲାକ ତାହାକୁ ଗଲଥା
 ଆଣ୍ଟେଇ ପଡ଼ିଲା ସେହୁ ଭ୍ରମନ୍ତେଣ ମଥା ।
 ଆନ ନ୍ୟାୟକ ତାହାକୁ ଧରିଣ ଜ୍ଞାଇଲେ
 ପ୍ରବୋଧ ଦେଇଣ ତାହାକୁ ଏମନ୍ତ ବେଳିଲେ ।
 ନଦେଲେ ନ୍ୟାୟକ ଦେଯ ନ ହୁଅଇ ଜୟ
 ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖିଣ ଅଛନ୍ତି ମନୁକ ତନ୍ୟ ।
 ପଣ୍ଡାତର ଦେଯ ବେନି ଦିଅସି ବହନ
 ପଛକେ ଆମର ଦେଯ ଦେବ ଅନ୍ୟ ଦିନ ।
 କେଗେଣ ବିଂଶ ମୁଦ୍ରା ଦିଅସି ବର୍ତ୍ତମନ
 କୁଟିଣ ଯାଉ ତାହାଙ୍କ ମନରୁ ଅଭିମାନ ।
 ଦ୍ୱାନାବେ କୁମୁନ ବସ ର ସେହୁ ମାରଇ କେରୁଆଳ
 ଭରିବ ପ୍ରାପ୍ୟ ନଦେଲେ ସେହୁ କେମନ୍ତେ ପାଇବ ବଳ ।
 ବଳ ନ ପାବନ୍ତେ ବଳ ନ ପାରିବ ନାବ
 ମଣି ନଈରେ ନିଷ୍ଠିକେ ନାବ ବୁଢ଼ିପିକ ।

ମରନରେ ଗୁହାରିଆ ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲ
 କଷଣି ଫେରଣ ମୁଦ୍ରା ଅଧିକ କାଢିଲ ।
 ବିଂଶ ମୁଦ୍ରା ରଣିଶ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ହସ୍ତେ ଦେଲ
 ସାହି କରସି କହିଣ ବରକୁଳୀ ହେଲ ।
 ଉଲୁସାର କାପୁ ତାହାର ନ୍ୟାୟଙ୍କ କୋଳ କଲେ
 ବୁଦ୍ଧିମାନର କର୍ମ କରିଲୁ ବୋଇଲେ ।
 ବିବେକୀ ଅଟୁ ତୋହର ବୁଦ୍ଧି ବିଚକ୍ଷଣ
 ହୃଅନାହିଁ ବିଚଳିତ ପାବନ୍ତେ କଷଣ ।
 ତେଜ ଏବେ ମନ୍ତ୍ର ଖେଦ ମନ୍ତ୍ରରେ ଯାଅ ଚଳି
 ପଛେ ପଛେ ଯାଇଣ ବୁନ୍ଦୁ ସଙ୍ଗତେ ଯିବରଂ ମିଳି ।
 ସେଠାବରୁ ଗୁହାରିଆ ଗଲକ ବହନ
 ମିଥକୁ ଧରିଣ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ବୋଇଲେ ଏସନ ।
 ଏହି ଗୁହାରିଆ ଗୋଟି ବଡ଼ଇ ଚତୁର
 ତଣାଚଟା ଗ୍ରାମରେ କସନ ତାହାର ।
 ଘରେ ରଖିଣ ଅଛଇ ଅପ୍ରମିତ ଧନ
 ଧନ ଅରଜିକାରେ ସଦା ରଖିଥାଇ ମନ ।
 ଭୂମି ଅଟଇ ତାହାର ପ୍ରାପୁ ବୁର ବାଟି
 ମଳିନ ବସ୍ତୁ ପିନ୍ଧଣ ମାରିଛୁ କର୍ପଟି ।
 ଧନ ଲଗାଇଣ ଆଦାପୁ କରଇ ନିରତର
 ଉତ୍ତର ପୋତା ସମ୍ମନ ଶୁଟଇ ତାହାର ।
 ଏତେକ ଧନୀ ପିନ୍ଧଣ ଅଛଇ ଏସନ
 ତାଳିପକା ସାତ ସିଆଁ ଗେରୁଆ ବସନ ।
 ଗାଉଁଲି ଧନୀ ଚିହ୍ନିବା ବଡ଼ଇ ଦୁଷ୍ଟର
 ଫଳଣ ଦେବେ ତସ୍ତର ଆମ୍ବେ କିବା ଛାର ।
 ବିକଳ ଅବସ୍ଥା ଲକ୍ଷଣ କରିଲଇଂ ଦୟା
 କହିଲଇଂ ବିଂଶ ମୁଦ୍ରା ନ କରିଣ ମାୟା ।
 ପାଦେ ପଢ଼ିଣ ଶଠ ହୋଇଲ ନିଉଗୁଳ
 ତାହାର ବଚନ ମୁହିଁ ନ ପାରିଲଇଁ ଟାଳି ।

ଦଶ ମୁଦ୍ରାରେ ମୁଣଁ ହୋଇଲି ସନ୍ମତ
 ମାୟାରେ ଶଠ ବ୍ୟାଙ୍ଗା ଠକଳ ଏସନ ଆମୁନ୍ତ ।
 ପଛକେ ଜାଣିଲଇ ମୁଣଁ ତାହାର ସମ୍ପତ୍ତି
 ଖଟଣି ମୁଦ୍ରା ବଢାଇବାରେ ନ ବଳିଲା ମତ ।
 ମିଥ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ତହୁଁ ବୋଇଲା ଏସନ
 କାଳ ଗଡ଼ାଇଣ ତାହାଠାରୁ ଆଦ୍ୟ କରିବାକ ଧନ ।
 ଦଶ ମୁଦ୍ରାର ଦଶଗୁଣ ସେହୁ ଦେବ
 ଶଠତା ଆଚରିବାର ସେହୁ ପ୍ରଭାବ ପାଇବ ।
 ନ୍ୟାୟ ଦୃଷ୍ଟି ଉପେକ୍ଷି ଦିନ ଗଡ଼ାଇବା
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞର ଭଲ ପଛା ଧନ ସାଇଁଟିବା ।
 ଆବର ଏକଇ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ହୋଇଥିଲା ଠିଆ
 ଦେଖିଲକ ଯାଉଥିଲା ଏକଇ ଗୁହାରିଆ ।
 ଆବୋର ପୁଣିଲେକ ତାହାକୁ ଏସନ
 କେଣେ ଯାଉ କିମ୍ବା ତୋର ଭବବେଶ ମନ ।
 ଫେରିଣ ଆମୁନ୍ତ ସଙ୍ଗ କହସିରେ ବାବା
 ତହିଁକ ଉପାୟ ସଙ୍ଗ ତୁରନ୍ତ ଜଣାଇବା ।
 ଅଟକଣ ଗୁହାରିଆ ତହୁଁ ବୋଇଲା ବଚନ
 ଗୋଲପଡ଼ା ଗ୍ରାମରେ ମୋହର ବାସପ୍ଲାନ ।
 ଅନ୍ତର୍ମନ ପଣ୍ଡା ମୋହର ନାମଟି ଅଟଇ
 ଗ୍ରାମଦେବଣୀଙ୍କ ପାଦେ ସଦା ମୁଁ ଖଟଇ ।
 ଖଣ୍ଡାଖାଣ ନାମ ତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେ ଅଟନ୍ତି
 ଭକତ ଡାକନ୍ତେ କାନ ଡେରିଣ ଶୁଣନ୍ତି ।
 ଅଳପେ ବହୁତେ ମୋର କଟୁଆର ଦିନ
 ତାହାଙ୍କ ପାବରେ ସଦା ରଖିଥାଇମନ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଅଥୟ ହୋଇଲେ
 ସଞ୍ଚାରିଣ କହସି କାବୁ ତାହାକୁ ଭହିଲେ ।
 ପଣ୍ଡା ବାଗୁଡ଼ା ତହୁଁ ସଞ୍ଚାରି କହଇ
 ଧୂମୁସା ନାମେଣ ଦୁଷ୍ଟ ଗ୍ରାମରେ ଅଛଇ ।

ଅନମିତେ ମୋତ ସଙ୍ଗେ ଉଚକାତ ହେଲ
 କାନମୁଣ୍ଡାରେ ମୋହର ମୁଖେକ ମାରିଲ ।
 ତାହାର ବାଉରୁ କଦଳୀ କାନ୍ଦ କେହି ନେଲ
 ସନ୍ଦେହ କରିଣ ସେହି ଆମୁନ୍ତ ମାରିଲ ।
 ଆରକେ ଧାଇଁଲଇଁ ଠଣା ପାଇକଙ୍କ ପାଶ
 ପ୍ରତିକାର ନ ପାଇଣ ହୋଇଲି ନିରାଶ ।
 ଧୂମୁସାର ସଙ୍ଗେ ଥୁଲାକ ତାହାଙ୍କ ପୀରତି
 ତେଣୁ ଦେଖାଇଲେକ ଏସନ ମତିଗତି ।
 ସାହୁକାର କୋଲ ମାନ ଏଠାବେ ଆସିଛିଲୁ
 ଭୀମବାବୁ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ଭେଟିଣ ଦୃଢ଼ ରତିବରୁଁ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ତାହାନ୍ତ ତିଆରିଲେ
 ପାଇକେ ଧୂକ୍ଲକାର ଏମନ୍ତ ବଚନ ବୋଇଲେ ।
 ପାଇକ ବାୟୁତାର ପୁଣ ଏତେକ ସାହସ
 ନ୍ୟାୟ ହୃଦ ଧୂମୁସା ଠାରୁ ରଖିଲ ମୁହଁସ ।
 ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କର ସେହି ଅଟଇ କୋୟିର
 କେସନ କରିଲ ତୁମ୍ଭ ସେହି ହତାବର ।
 ଖଟଣିପଣ ତାହାନ୍ତ ଲାଗିଲଣି ପିତା ।
 ପାଇକପତିକୁ କହିବରଂ ସମସ୍ତ ବାରତା ।
 ଶୁଣନ୍ତେଣ ସେହି ହେବେ ମହା ଗ୍ରେଷଭର
 ଖଟଣିପଣରୁ ତାହାନ୍ତ କରିବେ ଅନ୍ତର ।
 ଏହା ଅନ୍ତେ ଧୂମୁସାକୁ ଅକଣ୍ୟ ଧରିବରୁଁ
 ତାହାର ବିରୁଦ୍ଧେ ନ୍ୟାୟ ଦୃଢ଼ ରତିବରୁଁ ।
 ନ୍ୟାୟପତିକ କୁଲେ ଅଛଇ ମୋହର ପୀରତି
 ଧୂମୁସା କଥା ଶୁଣିଣ ହେବେକ କୋପମତି ।
 ଦୁଷ୍ଟ ପାଇଁ ଖଞ୍ଜିବରୁଁ ନ୍ୟାୟ ଧାର ଏକ ଏକ
 ଶାନ୍ତିଲ ପାଶେ ବଳିଆ କୁକୁର ପ୍ରାପ୍ୟେକ ।
 କରିଦେବରୁଁ ତାହାର ମୁହଁ ବୁଦ୍ଧି ବଣା
 ମାମୁଁ ଘରେ ଯାଇଣ ସେହି ପେଣୁଥୁବ ଘଣା ।

ଭବଣ ଅଛକ ତୁମେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଭାମସେନ
 ଏଡ଼େକ ନ୍ୟାୟ ଦୃଷ୍ଟକୁ ଅଟଇ ଭାଜନ ।
 ମୋହର ଉପରେ ସମସ୍ତ ଭାର ଘୁଣ୍ଡ ଦେଇ
 ଧୂମୁସାର କଷଣ ଦେଖିବ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଥାଇ ।
 ଜାଣିଛଇଁ ସକାନ୍ତ ଆଜ କରିନାହିଁ ଭେଜନ
 ଭୁଞ୍ଜାଇବ ତୁମ୍ହନ୍ତ ନେଇଣ ମିଶ୍ରାନ୍ତ ଭବନ ।
 ହସ୍ତ ଧରଣ ତାହାର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଚଳିଗଲେ
 ଅନାଦି ଓ ସହଦେବ ସ୍ଥିତହାସ୍ୟ କଲେ ।
 ସେହିଠାରୁ ବେନିଜନ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ଆଜ ଏକ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କ ପାଶରେ ମିଳିଲେ ।
 ନିଉନ ଭାବରେ ଜଣେ ହୋଇଥିଲକ ଠିଆ
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଏକଇ ଗୁହାରିଆ ।
 କହୁଣଥିଲେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଏମନ୍ତ ବରନ
 ଶୁଣସିରେ ବାବୁ ଭୁବି ହୋଇଣ ସାବଧାନ ।
 ଅବସ୍ଥା ତୋହର ବାବୁରେ ମୁହିଁ ଜାଣିଛଇଁ
 ତୋହଠାରୁ କେମନ୍ତେ ମୁହିଁ ପ୍ରାପ୍ୟଟି ନେବଇଁ ।
 ତୋହର ସଭିସ୍ ଥୁକେ ଉପବାସ ଘରେ
 ତୋଗାରୁ କେମନ୍ତେ ଧନ ନେବଇଁ ଏଠାରେ ।
 ତୋହର ଦୁହିତା ପୋତା ମୋର କ ନୁହିଁ ନୁ
 ତୋଠାରୁ ଧନ ଗ୍ରହଣ ପାରୁନାହିଁ ଚିନ୍ତା ।
 ନ୍ୟାୟୁପତି ଚଳିଯିବେ ଆଜ ସୋମ ପୁର
 ସେଥି ନିମନ୍ତେ ଆମ୍ବ ହନ ନୋହିବ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଆନ ଲୋକେ ଅବଶ୍ୟ ନେବେ ପ୍ରାପ୍ୟ ଶିରହୁଣି
 ଯିଏ ଯାହା ନେବେ ଏକେ ଦେଉଛୁ ବଜାଣି ।
 ପାଞ୍ଜି ରକ୍ଷକ ଦଶମୁଦ୍ରା ଅବଶ୍ୟ ହିଁ ନେବ
 ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରା ଲିଖନକାରେ ଦେବାକୁ ନିଶ୍ଚିତେ ପଡ଼ିବ ।
 ଡାକୁଆର ତିନିମୁଦ୍ରା ହାରପାଳର ଦୁଇ
 ଏହିମତି ବିଂଶମୁଦ୍ରା ପୁରୁଷ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଛଇ ।

ନ୍ୟୁପତିଙ୍କ ଅଜ୍ଞା ଆଗ୍ରା ରୁଦ୍ଧିତି
 ନ୍ୟୁପୁ ଦୂଦ ନ ଚଳଇ ଏହାନ୍ତ ଦେଲେକ ମୁହଁଲି ।
 କଣିକଲଭ୍ରତ ତୋଠାରୁ ମୁହଁ ନେବି ନାହିଁ
 ଶପଥ କରିଣ କହୁଛି ଶିଶୁରଙ୍କୁ ରୁଦ୍ଧି ।
 ତୋହର ବିକଳ ଅବସ୍ଥା ମୋ ହୃଦ ଦହୁଅରି
 ଲୋତକ ଗଢ଼ାଇ ସେହୁ ପକାଇଲେ ପୋଛି ।
 ଅର୍ପି ରୁରିତେ ଧନ ବେଗେଣ ଚଳି ଯିବି
 ଗୁହାର ପାଞ୍ଜିଆ ପାଶେ ନେଇଣ ଥୋଇଦେବି ।
 ନପୁଣ ବିଳମ୍ବ ଦେଖିଣ ସେହୁ କରିବେ ଅନର୍ଥ
 ଆମ୍ବର ନ୍ୟୁପୁନ୍ଧନଟି ହୋଇବ ବିଅର୍ଥ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଗୁହାରିଆ ହୋଇଣ ତରତର
 ଗାଞ୍ଜିଆରୁ ବିଶମୁଦ୍ରା କଲକ ବାହାର ।
 ନ୍ୟୁଜ୍ଞ ହସ୍ତେ ସଅଁପି ହୋଇଲ ନିଜିଗୁଳି
 ତା ହସ୍ତ ଉଚ୍ଛୁତ ନେଇଣ ସେହୁ ଗଲେ ଚଳି ।
 ବେଶକାର ବନସ୍ତେ ମୃଗ ଲୋତକା ପ୍ରାୟେକ
 ଗୁହାରିଆ ଲୋଡୁଥିଲେ ନ୍ୟୁଜ୍ଞ କେତେକ ।
 କିଛି ଦୂରରେ ଏକର ଯୁବା ଯାଉଥିଲେ
 ତାହାନ୍ତ ଦେଖିଣ ଏକ ନ୍ୟୁଜ୍ଞ ଧାଇଁଲେ ।
 ପୁଜୁଲେକ ପ୍ରବେଶିଣ ପାଶରେ ତାଙ୍କର
 କୁହସି ବାବୁ କ ଅଛି ତୁମ୍ଭର ଗୁହାର ।
 ଉତ୍ତବେଗେ ଯୁବ ଜଣକ ଏମନ୍ତ କହିଲେ
 ଲୋଡୁଛଇଁ ନ୍ୟୁଜ୍ଞ ଏକ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ।
 ନ୍ୟୁଜ୍ଞ ବୋଇଲେ ତହଁ କ ଯୁ ଉଲୁସାଇ
 ଆମ୍ବନ କୁହସି ସବ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବଇ ।
 ବୋଇଲେକ ସେହି ଯୁବା ଶୁଣାଇ ବଦନ
 ରଣ କରିଣ ଅଛନ୍ତି ସେହୁ ମୋହଠୀରୁ ଧନ ।
 ଆଜି ଦେବର୍କ କାଳ ଦେବର୍କ ବୋଲିଣ କହନ୍ତି
 ଜାଣିଁ ନାହିଁ ସେହୁ କେଉଁଠେ ଥାଆନ୍ତି ।

ମୋହତାରେ ସଦ୍ୟପି ତୁମେ ବନ୍ଧିଲ ସୁଦଶ୍ଵା
 ନିଅସି ତାହାକ ପାଶେ ନକରଣ ମାୟା ।
 ସତ୍ତ୍ଵ ତାହତାରୁ ସେହି ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ମୁଖରୁ ବିକୋତି କରି ସେଠାକୁ ଚଳିଗଲେ ।
 ଦୃଷ୍ଟି ଶୁଘ୍ରରେ ରହିଣ ନ୍ୟାୟକୁ ଏକଇ
 ଦେଖିଲକ ପୁକା ଏକ ତା ପାଶେ ଆସଇ ।
 ମନ ମଧ୍ୟେ ସେହି ଭାବଣ ଲୁଗିଲେ
 କେବଣ କର୍ମ ଉଚିତ ଗୁହାରିଆଏ ଭେଟିଲେ ।
 ଦେହ ପ୍ରତିରୁ ଏଠାବେ ରହିଅଛି ଶୁଦ୍ଧି
 ଗୋଟିଏ ବି ଗୁହାରିଆ ପାଇଲଇଁ ନାହିଁ ।
 କରିଣନାହିଁ ଏଯାଏ ମୁହିଁ ଜଳପାନ
 ଜନ୍ମିଆ ମୁଣ୍ଡିରେ ନାହିଁ କଢାଏ ବି ଧନ ।
 ଦୁଃଖ ମୋହର ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ଚିତେ ଜୀବ ହେଲେ
 ଗୁହାରିଆ ଏକଇ ଏବେ ପଠିଆଇ ଦେଲେ ।
 ପୁଜ୍ଜିବ ନାହିଁ ତାହାକ କିନ୍ତୁ ଆଗରର ହୋଇ
 ଏପରି କାହିଁୟରେ ଜନ ନିଉନ ମଣଇ ।
 ଗମୀର ହୋଇଣ ମୁହିଁ ଠିଆ ହୋଇଥାବିରୁ
 ସେହି ଜିଜ୍ଞାସିଲେ ମୁହିଁ ଉତ୍ତର ଦେବରୁ ।
 ପ୍ରଥମେ ତାହାର ଗୁହାର ସବ୍ ଶୁଣିବିରୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରିଲ ପ୍ରାୟେକ ହୋଇଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବେବରୁ ।
 ଲୋଡ଼ିବ ନାହିଁ ତାତାରୁ ପ୍ରଥମରୁ ଧନ
 ବିଜନିଆ ଦୂର୍ବଳ ମୁହିଁ ଜାଣିବ ତାହାର ମନ ।
 ଦରିଦ୍ର ପ୍ରାୟେକ ସେହି ଜଣା ଯାଉଥିବୁ
 ନିଉନରେ ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରା ପାରିବ ମୁହଁଛି ।
 ପ୍ରବେଶିଲ ସେହି ଜନ ତାହା ପାଟେ ବେଗି
 ଅତି ବିନୟୁରେ ତାହାକ ହେଇଲ ଓଳଗି ।
 ନ୍ୟାୟକୁ ପୁଜ୍ଜିଲେ ତାହାର ଆସିବା କାରଣ
 ଦରଷ୍ଟିତ ହୋଇ ସେହି ଦେଲକ ବିବରଣ ।

କାସେଳ ସାହିରେ ନିର୍ଭୀ ହୃଥିର ମନ୍ଦର
 ବିଜେ କରିବେକ ତହିଁ ହନୁ ମହାବାର ।
 ତହିଁକ ଲୋତ୍ରା ହୃଥିର ଅକଳନ୍ତି ଧନ
 ଭକ୍ତଗଣ ଆନନ୍ଦରେ କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥ' ବାନ ।
 ଭକ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟେଣ ବହୁ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଅଜନ୍ତି
 ମୁକ୍ତହସ୍ତରେ ସତିଏ ଦାନ କରୁଛନ୍ତି ।
 ପରିଧାନ ଦେଖିଣ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଦୋଳି ଜାଣିଲଇଂ
 ବାନ ସାଗ୍ରହ ନିମନ୍ତେ ଏଠାବେ ଆସିଲଇଂ ।
 ନେବାକ ହୃଥିନ୍ତ ଦାନପୋଥୀ ଶ୍ରଦ୍ଧାପ୍ରେଣ
 ଲେଖିବା ହୃଥିନ୍ତ ତହିଁରେ ଦାନ ପରିମାଣ ।
 କୋପରେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଦେଲେକ ପୋଥିକୁ ଫୋପାଡ଼ିଣ
 ଗୁରୁ ତମ ବନ୍ଧୁ କଲେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀନ ଉପେଷ୍ଟିଣ ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଆରେକ ଦେଉଳ ଏକଇ ଗୁହାରିଆ
 ବଇକୁଳ ହୋଇଣ କହିଲ ପାରୁଣେ ହୋଇ ଠିଆ ।
 ସହାୟ ହୃଥିର ବାବୁ ନ୍ୟାୟ ଦିନ୍ଦ୍ର ମୋର
 ସମସ୍ତ ପ୍ରାପ୍ୟ ଦେବଇଂ କରୁଥିଲା ଅଜୀକାର ।
 ତାହାର ସମାର'ଣ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଏମନ୍ତ କହିଲେ
 ଏ ହିନ୍ଦ୍ରେ ବିଜୟୀ ହେବୁନି ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।
 ବିର୍ତ୍ତରେ ତୋଠାରୁ କିମ୍ବା ଧନ ମୁଁ ନେବଇଂ
 ଦିବେକ ପାଶରେ ମୁହିଁ ଦୋରେହା ହେବଇଂ ।
 ଏବେ ପ୍ରତିକାଦୀ ପାଶେ ବହନ ଯାଅସି
 ଭ୍ରମ ସ୍ଥିକାର କରିଣ ଯାଇସି ତାହାର ସଙ୍ଗେ ମିଶି ।
 ଗୁପତ ଅପକର୍ମ କଲେକ ହୋଇ ପାରଇ ଜୟ
 ତହିଁକ ଲୋତ୍ରା ହୋଇବ ଅଜସ୍ତୁ ଧନ ବ୍ୟୟ
 ନୋହିଁବ କି ତାହା ତୁମର ଘୋର ଅର୍ଥ' ବଣ୍ଣ
 ତେବେଣ୍ଟ ପୂରୁଥ ନାହିଁ ବିଅର୍ଥେ' ତହିଁ ମୁଣ୍ଡ ।
 ହେଠମାଥ ହୋଇଣ ଗୁହାରିଆ ହେଠାବୁ ଚଳିଗଲା
 ଅନାଦ ଭବିଲକ ଏ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ହୋଇଲା ।

ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ବିଶ୍ଵାମ ଗୃହେ ସେହି ଗଲ ପଣି
 ଦେଖିଲକ କାଷ୍ଟାସନେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଛନ୍ତି ବସି ।
 ଦିକ୍ୟ ଉପଦେଶନ ଆସଇ କାହା ପାଶ
 ତାମ୍ବୁଳ ପାବନେ କେହି ହୃଥର ହସ ହସ ।
 ଧୂମୁସା ମାନବ ଏକ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପାଶେ ଥାଇ
 ଧୀର କେ ମଳ ବଚନ ତାହାନ୍ତି କହଇ ।
 ସଂଶେଷି ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଅନ୍ତେ କୋଇଲେ ବଚନ
 ମୋ ପାଶେ ଆସିବ ନାହିଁ ଯଦ୍ୟପି ନାହିଁ ଧନ ।
 ପଞ୍ଚସହସ୍ର ମୁଦ୍ରା ଆମ୍ବର ପ୍ରାପ୍ୟ ଅଠଇ
 ଉଣା ହେଲେ ଏକ ମୁଦ୍ରା କାର୍ଯ୍ୟ ନ ଚଳଇ ।
 ସମସ୍ତ ମୁଦ୍ରା ଅବଶ୍ୟ ଆମ୍ବେ ନେବୁ ନାହିଁ
 ଦେବତା ରଣ୍ଟୀରମୁଣ୍ଡା ମନ୍ଦରେ ଅଛନ୍ତି ବହିଁ ।
 ସବୁନ୍ତି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବଇଂ କିଛି କିଛି ଦେଇ ।
 ଏକ ଚର୍ବିର୍ଥାଂଶ ମାତ୍ର ମୁହିଁ ଯେ ନେବଇଂ ।
 ଅଜୀକାର ଲେଖିବଇଂ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ଜୟ
 ଅନିମିତ୍ତେ କରୁଅଛ କିମ୍ବା ତୁମ୍ଭେ ଭୟ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ଧୂମୁସା ହୋଇଲ ଉସତ
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ବଚନେ ସେହି ହେଲ ସନମତ ।
 ବେନିଜନ ସେଠାକରୁ ତହିଁ ଉଠିଗଲେ
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କ ରଥରେ ଯାଇଣ ବସିଲେ ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଗୁଲକ ରଥ ନେଲ ଗୁଲ
 ମନ୍ଦରା ଚଳାଇଲେକ ବେନିଜନ ମିଳି ।
 ଆକର ଏକଇ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଥିଲେକ ତହିଁ ବସି
 ତାହାଙ୍କ ଗୁମୁରେ ବୁଢ଼ିଏ ଜଣାଇଲ ଆସି ।
 ଜନମକଲ ପୋତା ଯହିଁ ଗଲକ ମରି
 ରଖିଲଇଂ ଆନ ଏକ ପୋଷିଲ ପୋତା କରି ।
 ଗହଣାଗାଣିତକ ସବୁନ୍ତି ବକି ଦେଲି
 ତାହା ପାଶେ ଘରକୁ ଏକଇ କୋହି ମୁଁ ଆଣିଲ ।

ଗେରସ୍ତ ଭାବିଯା ଏବେ ଝିଙ୍ଗାସି କହୁଛ
 କରୁଣ ଅଛନ୍ତି ମୋହରେ କଞ୍ଚଳ ହନ୍ତସନ୍ତ ।
 କଢ଼େଇ କାମ କରୁଣ କରୁଛୁ ଭଲ ଅରଜନ
 ଦିମୁଠା ଭାତ ଦେବାକୁ ନାହିଁ ତାହାଙ୍କ ପାଶେ ଧନ ।
 ଗାଳ ଦିଅନ୍ତେଣ ତାହାଙ୍କ କପାଳେ କର ତାହିଁ
 ଗଲଥା ମାରୁଣ ମୋହରେ ଦେଲେକ ଘରୁ କାଢ଼ି ।
 ଅବଧାର ବୋଲ ମାନଣ ଆସିଲଇରଂ ପାଶେ ତୋର
 ତୋ ବିନ୍ଦୁ ରଖନ୍ତା ଏବେ ଆନ କେ ନାହିଁ ମୋର ।
 ନ୍ୟାୟକୁ ପାଶେ ଲିଖନ ପାଞ୍ଜିଆ ରହିଥିଲା
 ବୁଢ଼ୀକୁ ସମ୍ମୋଧଣ ସେହି ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲା ।
 ଆମ ନ୍ୟାୟକୁ ପ୍ରାପ୍ୟ ପଞ୍ଚ ସହସ୍ର ଅଟଇ
 ନ ଜାଣି ମାଉସୀ କିମ୍ବା ଏଥୁ ଆସିଲୁ ଧାଇଁ ।
 ତାହାଙ୍କ ନବାରଣ ନ୍ୟାୟକୁ ଏସନ କହିଲେ
 ଏସନ କେବର ଉଚିତ ନୁହଇ ତାର ତୁଲେ ।
 ପାଞ୍ଜିରେ ଲେଖିଣ ରଖସି ଗୁଡ଼ାର ତାହାର
 ନ୍ୟାୟକୁ ପଥରେ ତାହାର ନିଅସି ସ୍ଵାଷର ।
 ମାଉସୀ ବିନା ଧନରେ ତୋରାଇଁ ଖଟିକଇରଂ
 ତୋହର ପୁଣ ଓ ବୋହୁକୁ ପ୍ରାରବ ଦେବଇରଂ ।
 ବିଂଶ ମୁଦ୍ରା ଦେଉଛଇରଂ ତିଅସି ଏବେ ତାହା
 ପାପିଷ୍ଟ ତୋର ପୁଣେ ଦେଖାଇ ଦେବ ବହା ।
 ଆବର ଏକଠାକେ ନ୍ୟାୟକୁ ଏକ ଥାଇ
 ଏକାନ୍ତେ ଗୁଡ଼ାରିଆକୁ ମନ୍ଦିରା ଦିଅଇ ।
 ବିପରୀ ନ୍ୟାୟକୁଙ୍କୁ ଆମ୍ବେ କରିବାକ ହାତ
 ଏଥରୁ ଲୋଡ଼ା ହୋଇବ ମୁଦ୍ରା ଯେ ପାଞ୍ଜଶତ ।
 ଏ ଧନ ପାକନ୍ତେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟି କରିବେକ ହେଲା
 ହନ୍ତେ ବୁଢ଼ାର ଦେବେ ତାଙ୍କ ଗୁଡ଼ାରିଆ ଛେଲା ।
 ଅଳପକେ ଯଦି ଆମ୍ବେ ବିଜୟ ଲଭିବା
 ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କିମ୍ବା ଦୁଃଖ ଖଟାଇବା ।

ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ମୁଖ୍ୟ ଅନାଦି ଏସନେକ ଶୁଣି
 ଉଦ୍‌ବିଲକ ମାରଇ ଏହୁ ତିନି ପୂର ଜଣି ।
 ସହଦେବକୁ ଅନାଦି ବୋଲିଲ ବଚନ
 ଏମନ୍ତ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଆମ୍ବୁର ଅଟଇ ପ୍ରସ୍ତୁତିନ ।
 ଅଳପ ଶ୍ରମ କରିଣ ସେହୁ ବହୁତ ଫଳ ପାଇ
 ପଣ୍ଡିତ ଜୀବ ବୋଲିଣ ସେହୁ ମବୁଠେ ଗଣା ହୋଇ ।
 ହସ୍ତ ବଳ ଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିବଳ ଅଧିକ ଅଟଇ
 ମାନବା ପାଦରେ ତେଣୁ ଗଜବଜ ଖଟୁଆଇ ।
 ଏହି ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କୁ ଅମ୍ଭେ ଅବଶ୍ୟ ଖଟାଇବା
 ଯାଜିନଗ୍ରିଆଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଫଳ ପାଇବା ।
 ସହଦେବ ବୋଲିଲ ସେହୁ ଅଟଇ ମୋର ଜ୍ଞାତ
 କପଟ ବୁଦ୍ଧିରେ ସେହୁ ଏ ଠାବେ ଅଟଇ ଜ୍ୟାତ ।
 ଜନମାଉ ଥାଅଇ ସେହୁ ସଭିକ ମନେ ସାସ ।
 ଧାପନ୍ତି ନାହିଁ କେହୁ ତାଠାରେ କିଞ୍ଚିତ ବିଶ୍ଵାସ ।
 କରୁ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞର କିମ୍ବା ପାଉ ନାହିଁ ରେଠ
 ଜାଣୁଛଇଂ ଆଜ ନିଶ୍ଚଯ ପଡ଼ିବ ସଙ୍କଟ ।
 ପ୍ରବୋଧଣ ସହଦେବେ ଅନାଦି ଏମନ୍ତ କହଇ
 ନ୍ୟାୟନ୍ତର ଲୋଭ ତାହାକୁ ଦେବାକ ଦେଖାଇ ।
 ଅଜୀକାର ମୁକୁଳାଣ ତାହାପ୍ରେ ଦେବାକ କରଇ
 ଆନ କାର୍ଯ୍ୟକକ ବିଜ୍ଞ ପାଶେ ଯିବା ନେଇ ।
 ଏତେକ କୁଟକପଟ ଯେହୁ ଦ୍ଵାଦଶେ ଆଚରଇ
 ଉତ୍ସମ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ରୂପେ ସେହୁ ଗଣା ନୁହଇ ।
 ଆମ୍ବ ଦ୍ଵାଦଶ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ କହୁ ଦିନ ଗଡ଼ିଯିବ
 କହୁତ ଆୟୁର ପନ୍ଦା ତାହାକୁ ଦେଖାଯିବ ।
 କାଳିଆ ଧରିବା ପାଇଁ ସେହୁ ଗୁରୁକ ରୂପୁତ୍ର
 ଦ୍ଵାଦଶ ଲୋଭରେ ଏ ଶ୍ରମର ମୂଲ୍ୟ ଦେବ ଛୁଟ ।
 ଆମ୍ଭେ କି ଯାଜିନଗ୍ରିଆ, ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପାଲେ ପଢି
 ଅନନ୍ତିତେ ଗଣୁଥିବୁ ମୁଦ୍ରା କୋଡ଼ି କୋଡ଼ି ।

ଚଳସି ଏବେ ଯିବାକ ତାହାଙ୍କର ପାଶ
 ଜନମାର ଦେବାକ ତାଙ୍କଠି ଏକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ତାହାଙ୍କ ହତ୍ତରେ ସମସ୍ତ କାମ କରଇବା
 ଓଳଗି ହୋଇଣ ସଦେ ଗୃହେ ଚଳି ଯିବା ।
 ପ୍ରାପ୍ତି ରୂପେ ପଞ୍ଚମୁଦ୍ରା ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ଧରଇ
 ଗୃହ ଚଳିଯିବା ପୁରଜନେ ମୁକୁଳାର ।
 ଶୁଣିଥିଲୁ ଯାଜନଗ୍ରୀଆ କିଷ୍ଟକୁ କରି
 ଏକ ସହସ୍ର ମୁଦ୍ରା ଗଲଣି ତାଙ୍କ ହାତରୁ ବାହାରି ।
 ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ ଦୁହେଁ ଗଲେକ ନ୍ୟାୟିକଙ୍କ ପାଶ
 ସମସ୍ତ କର୍ମ କଲେକ ଜନମାରଣ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ବେଗେଣ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେକ ସମାପନ
 ଗୃହକୁ ବାହୁଡ଼ିଲେକ ମୁକୁଳାର ପୁରଜନ ।
 ଉତ୍ତପୁରଜନେ ବସିଣ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରେ
 କଥାବାର୍ତ୍ତୀଙ୍କ ହୋଇଲେକ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ।
 ଅନାଦି କହିଲକ ମୁହିଁ ପାରିଛାର୍ ଶୁଣି
 ଯାଜନଗ୍ରୀଆଙ୍କ ଠାରୁ ସସ୍ତମୁଦ୍ରା ଗଲଣି ।
 ସାମାନ୍ୟ କର୍ମରେ ଏତେ ଧନ ଗଲଣି ତ ଉତ୍ତ
 ଦହ୍ନରେ ତାହାଙ୍କ ଘରହାର ଯିବର୍କ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ।
 ଦନ କରିବାର ଏବେ ପାଆନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନ
 ବାରଣ କରୁଥିଲେକ ପୂଜିବାକୁ ଦେବ ।
 ପାଇକଗଣଙ୍କ ଭୁତ୍ୟ ପଣେ ଖଟିଥିଲେ
 କେଉଁ ଅଭୟ ବର ପ୍ରାପତ ହୋଇଲେ ।
 ପ୍ରଥମରୁ ହୋଇଲକ ଆମ୍ବର ବିଜୟ
 କାହାନ୍ତ ରହିବ ନାହିଁ ଆମ୍ବର ଆଉ ଉପୁ ।
 ତେଣେ ଯାଜି ନଜନଗ୍ରୀଆଏ କରନ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧ
 ଉକ୍ତ ପୁରିଆଏ ହୋଇଗଲେ ନାରଣାର ।
 ପଞ୍ଚଶତ ମୁଦ୍ରା ଆମ୍ବର ହୋଇଛର ବ୍ୟୟ
 ଉତ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ବୋହିଯାଇଛି ପାଣି ପ୍ରାୟ ।

ଗୁପତ ବାରତା ଆମ୍ବଳ ଦେଇଛି ସଦେଇ
 ପଞ୍ଚ ସହସ୍ର ମୁଦ୍ରା ତାହାଙ୍କ ଗଲଣି ବ୍ୟୟ ହୋଇ ।
 ଧନ ଦେବାକୁ କେହି ତନ୍ତ୍ର ନାହିଁ ସାମରଥୀ
 କାହିଁ ଧନ ପାଇବେକ ଭାବଣ ବୁଲନ୍ତ ମଥା ।
 ଠାକୁର ଘରେ ବସିଣ ଉକ୍ତପୁର ଜନ
 ହୋଧରେ କରୁଥାଆନ୍ତି ବିଶ୍ୱର ଏସନ ।
 ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧିଯା ହୋଇଅଛନ୍ତି ଯାଜନଗ୍ରିଆ ରଣ
 ଅନିମିତ୍ତେ ଆରମ୍ଭିଲେ ଆମ୍ବ ତୁଲେ ରଣ ।
 ଦପ୍ତିଷ୍ଠ ପାମର ପଣେ ଉଆଇଲେକ ଖଳ .
 ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାଦ୍ଶ ଗମିବେ ଅବଶ୍ୟ ରସାତଳ ।
 କାଳ କାଳକୁ ଆବର ଦ୍ଵାଦ୍ଶ ନ ଇଚ୍ଛିବେ
 ଉକ୍ତପୁରିଆ ଦେଖନ୍ତେଣ ହେଠମାଥ ହେବେ ।
 ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାଦ୍ଶ ଆମ୍ବର ହୋଇବ ବିଜୟ
 ପଥ ରୈଥବାକୁ ଦପ୍ତିଷ୍ଠ କରିବେକ ଉପ୍ର
 ଯାଅସିରେ ସହବେକ ତୋହର ମିଶ ପାଶ
 ଜାଣିଛିର୍ବ ତୋହ ତୁଲେ ଅଛଇଁ ତାହାର ମୁହଁସ ।
 ଗୋଳ ଦ୍ଵାଦ୍ଶ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ପଣେ ସେହି ବଳିଆର
 ଏହି ଦ୍ଵାଦ୍ଶଟି ତାହାକୁ କିଞ୍ଚିତ ମାତର ।
 ପାଇକପତିକ ତୁଲେ ଅଛଇଁ ତାହାଙ୍କ ପୀରତି
 ଆମ୍ବ ନିମନ୍ତେ କରିବେକ ଆଦେର୍ଭାଳ ତାହାଙ୍କ କତି ।
 ସନ୍ତୋଷ ଲଭଣ ସେହି ମୁଖେୟ ଆଜ୍ଞାଦେବେ
 ଉକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ଦୋଷ ନିଜନ କରସି ବୋଲିବେ
 ସଦେଇ ସେଠାବେ ଆଇଣ ଏମନ୍ତ କୋରଲ
 ଦ୍ଵାଦ୍ଶ ଆମ୍ବର ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଲା ।
 ଯେବଣ ଦିନେ ବିଜୟ ବାରତା ମିଳିବ
 ଉକ୍ତପୁରେ ସେହିଦିନ ଉତ୍ସବ ହୋଇବ ।
 ଷ୍ଟୋର ପିଠାରେ ଭାରିବ ଆମ୍ବ ପୁରଗୋଟି
 ନାନାଜାତି ବାଣ ଶକଦେ କାନ ଯିବ ପାହି ।

ତୋଳ ଟମକ ନିଶାଣ ଘଣ୍ଠା ମରଦଳ
 ରେବ ତୁସା ଯେ'ଡ଼ ନାଗର ଝାଙ୍ଗ ମୃଦଙ୍ଗ କଂସାଳ
 ବିଦେଶୀ ତୋଳ ମହୁରି, ଶଙ୍କୁ ବଡ଼ କାଠ
 ଶାର କାହାଳ ନାଦରେ ପୁରିବ ବାଟ ଘାଟ ।
 ଅଛିଶୀ ନୃତ୍ୟ ଗୀତରେ ମଜାଇବା ମନ
 ପଡ଼ୁଥିବ ସୁସୁର ଗାଲଚୁରି ଘନ ଘନ ।
 ନିଶାପୁର ଯାତର ତିନିରାତ କରାଇବା
 ଯାଜନଗ୍ରିଆ କାହାନ୍ତି ଦେଖାଇ ନ ଦେବା ।
 ଅଲୁଜୁକ ପଣେ ଯଦ୍ୟପି କେହି ଏଠାବେ ଆସିବ
 ଗଲଥା ଖାଇଣ ସେହି ଏଥୁ ପଳାଇବ ।
 କହଁକହଁ ସଦେଇ ମନେ ବହିଲକ ଗୁରୁ ତମ
 ଗଲଥା ଦେଲକ ଜଣକୁ ହୋଇଣ ଅସାଧ୍ୟମ ।
 ରହ ରହ କହିଣ ଅନାଦି ତାହାନ୍ତି କୋଳଖଳ
 ବୋଲିଲାକ ତୋହର ଶାର ଏବେ ଜଣାଗଲ ।
 ଦୁଲଣା ନିମନ୍ତେ ଖଞ୍ଚୁ ବିବାହ ପୁରୁଷ
 ଶଢ଼ିବା ପ୍ରାପ୍ନେଇ କମ୍ବ ତୁଳି ଏବେ କରୁ ।
 ଶାଦ୍ରୁଳ କାମୁଡ଼ା କଷଣ ଭୋଗିଲୁ ସରବେ
 ଘୋଷର କଷଣ ହୋଇବ ଭୋଗିବାକୁ ଏବେ ।
 ଗଲୁକ ଠଣା କଷଣ ଏବେ ସିନା ସର
 ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାରର କଷଣ ଅଛଇ ଆହୁର ।
 ଧାଇଁଣ ଧାଇଁଣ ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରେ ଆମ୍ବର
 ପାବର ପାଣ୍ଡୋଇ ହୋଇଯିବ ନାରଖାର ।
 ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ, ଗୁହାର ପାଞ୍ଜିଆ, ଲିଖନକାର
 ହାରରକ୍ଷକ, ବୋଲକର, ଡାକୁଆ ଆବର ।
 କେଉଣ ଯିବେ ଅମୁନ୍ତ ଶତେଷୁର କରି
 ଶାଶୁଣାପଲ କେତ୍ତନ୍ତ ଶବକୁ ଯେଉଁପରି ।
 ଅନ୍ତରୁକୁଳା ଝୁଣିଲ ପ୍ରାପ୍ନେ ଝୁଣିନେବେ ଧନ
 ଦୟାରେ ବିଚଳିତ ହେବନ ତାହାଙ୍କର ମନ ।

ଉପ୍ରୋଧ ନ ରଖିଣ ଶୋଷିକେ ସମସ୍ତ
 ଜଳୌକା ଶୋଷଇ ଯେସନ ମାନକ ଶୋଷିତ ।
 ଆଜତହୁଁ ଲୁଗିଣ ଯାଅସି ସତ୍ତଵେ ମାଗଣେ
 ପ୍ରତିଦରେ ବୁଝାଇ କହିବ ଜଣେ ଜଣେ ।
 ଗହନ ସମୟ ଆସିଣ ହେଲକ ଉପଗତ
 ନ୍ୟାୟ ଦୂର ନ ଚଳିବ ନ ହୋଇଲେଇ ବିଭି ।
 ଆଞ୍ଜୁଳା ଆଞ୍ଜୁଳା ଧନ ଏଥକୁ ପ୍ରସ୍ତୋଜନ
 ଧାୟୀୟ ମାଗଣ ପଇଠ ଯେମନ୍ତ କରିବେ କହନ ।
 ନ ଦେଇ ପାରିବା କଥା ନ ହୋଇବ ଶୁଣା
 ଏମନ୍ତ କରନ୍ତା ହୋଇବ ଦୋରେହା ପଣେ ଗଣା ।
 ସାହିର ଦୋରେହାକୁ ଦୟା ତିଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ନିଆଁ ପାଣି କାସଇ ଦଣ୍ଡ ସେହୁ ଅବଶ୍ୟ ରୋଗଇ ।
 ଯେବଣ ମୁଢି ଦେବାକୁ ନାହିଁ କରିଣ ଦେବ
 ଉପାର୍ଜନ ଯନ୍ତ୍ର ତାହାର ଉଛୁଡ଼ି ଆଣିବ ।
 କୁଟୁମ୍ବିର ଡିଙ୍କି ଗୋଟି ଅଣିବ ଉଠାଇ
 ରଣ୍ଟୀଙ୍କ କଂସା ତାଟିଅ ଯାହା କିଛି ପାଇ ।
 ବଢ଼େଇ ଶାଳରୁ, ନିହାଣ ମୁଗୁର, ବାଣେଖି
 କୁମାର ଘରୁ କୁଗଳ ତନ୍ତ୍ର ଆଣସି ।
 କମାର ଶାଳରୁ ଉଠାଇ ଆଣିବ ଭାତିଗୋଟି
 ଭଣ୍ଟାର ବାପୁଡ଼ାର ଉଛୁଡ଼ି ଆଣସି ମୁଠ ।
 ପିଢ଼ି କରସି ସବୁନ୍ତି ଠାକୁର ଘରେ ନେଇ
 ମାଗଣ ପାଇଲେ ପଛନ୍ତେ ଦେବାକ ଫେରାଇ ।
 ଅଦିଆ ଲୋକଙ୍କ ଦରବ ସବୁ ବିକ ଦେବା
 ନ୍ୟାୟ ଦୂର ପାଣ୍ଟିରେ ପଇଠ କରିବା ।
 ଆଜତହୁଁ ମାଗଣରେ ଖଟାଅସି ବଳ
 ପଛନ୍ତେ ଜ୍ଞାତ ହୋଇବ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ କଟାଳ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ କେଗେଣ ସବ୍ବ ଚଳିଗଲେ
 ପରଦିନ ପ୍ରଭାତରୁ ମାଗଣେ ମାତିଲେ ।

ମାଗଣ ଦିଅସି ବୋଲି ପଡ଼ିଲକ ହୁରି
 ଭକ୍ତପୁର ଗୋଟାଯାକ ଉଠିଲକ ଥରି ।
 ନଦେଇ ପାରିଲା ଲେକେ ହେଲେକ ଆକୁଳ
 ନେଲା, ନେଲା ବୋଲି ପଡ଼ିଲକ ହାଲିହୋଳ ।
 ମାଗଣ ଗୁହିତା ମାନେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଲେ
 ଅଦିଆ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ଧସାଇ ପଣିଲେ ।
 ସମ୍ମୁଖେ ପାଇଲେ ଯାହା ଆଣିଲେ ଉଠାଇ
 ଠାବୁର ଘରେ ସମସ୍ତ ଶୀତି କଲେ ନେଇ ।
 ରୁଣ କରିଣ ଥୋକେ ପଇଠ କଲେକ ମାଗଣ
 ମୁକୁଳାଇ ଆଣିଲେକ ଆପଣା ଦ୍ରବ୍ୟ ମାନ ।
 ଯେବଣ ଜନେ ନ ପାରିଲେ ଆପଣା ଦ୍ରବ୍ୟ ମୁକୁଳାଇ
 ଅଭିଶାପ ବରଷିଲେ ଉପବାସେ ଥାଇ ।
 ପାଢିଆ ନାମେଣ ଏକଇ ମହାଜନ
 ତାହାର ପାଶେ ଥାଅଇ ଅକଳନ୍ତି ଧନ ।
 ଦେବା କଥା ଶୁଣିଲେ ସେହି ଗ୍ରେବ ଖାଇ
 ପାଇବା ଶବଦ ଶୁଣିଲେଣ ପୁନଶ୍ଚ ଉଠର ।
 ମାଗଣ ପାଇଁ ସରବେ ଗମିଲେ ତାର ପାଶ
 ବୋଇଲେ ମାଗଣ ମୁଢ଼ା ଦିଅସି ପାଞ୍ଚି ।
 ଏସନ ଶୁଣିଲେଣ ସେହି ପଡ଼ିଲକ ଜୀନ ହାରି
 ଧରିଲେକ ସରବେ ତାହାକୁ କୋଳ କରି ।
 ତାହାର ଭରିଯା ଆସିଣ କଲାକ ଫନନ
 ଭୟେ ଭଜିଲେ ସେଠାବୁ ମାଗନ୍ତା ଜନଗଣ ।
 ଯିବାର ଶବଦ ଶୁଣିଣ ପାଢିଆ ଉଠିଲ
 ଭରିଯା କାନରେ ଏମନ୍ତ ବଚନ ବୋଇଲା ।
 ଅଳପେଇସା ଗୁଡ଼ାକ କୁକମ୍ବ କରିଲେ
 କଲ ବେଳେ ଆମୁନ କି ପୁଜା କରିଥିଲେ ।
 ବୁନ୍ଦ କଲ କମ୍ପଳ ବୁନ୍ଦେହିଁ ଭୋଗିବ
 ତହିଁକ ଆମୁନ କମ୍ପା ମାଗଣ ମାଗିବ ।

ଘୋର କଳ ପ୍ରବେଶିଛି ନ୍ୟାୟ ହେଲାଣି ଗୋପନ
 ଏଥକୁ ରଖନ୍ତା କେବଳ ଅଟନ୍ତି ଉଗବାନ ।
 କେସନେ ତାହାକୁ ଆମ୍ବେ ନାସ୍ତି ବାଣୀ ଶୁଣାଇବା
 ଦିପୀଷ୍ଠଙ୍କ ହସ୍ତେ ସିନା ନଞ୍ଚିନା ଭେଗିବା ।
 ନିଶ୍ଚିଥରେ ଶିଳାଖଣ୍ଡ ଗୃହ ଉପରେ ପଡ଼ିବ
 ପିଣ୍ଡରେ ତରଳ ବିଷ୍ଟା ନହୁଡ଼ା ହୋଇବ ।
 ବାଡ଼ିରୁ ଉଜାଡ଼ ଦେବେକ ଫଳପୁଷ୍ପମାନ
 ପୋଖରୀରୁ ମାଛ ସବୁନ୍ତି କରିବେକ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଵାନ ।
 ପୁଙ୍କା କଲେ ମାରିବାକୁ ଆସିବେ ଉହୁଙ୍କି
 ଦୂର୍ଜନଗଣଙ୍କୁ ସଦା ରହିଅଛୁ ଶଙ୍କି ।
 ଯତ୍ୟପି ତାହାକୁ ଶୁଣାଇ ଦେବା ନାସ୍ତି ବାଣୀ
 ଉଆଇବେ ଆମ୍ବ ଦୁର୍ଦ୍ଵାନ କୋପେ ଶିର ଝୁଣି ।
 ବିଟ୍ଟ ବଚନ କହିଣ ତାହାକୁ ତୋଷିବା
 ଦୁର୍ଦ୍ଵାନ ଦୋଟିଛି କହି ନିଜଗୁଲି ହେବା ।
 ଗୁପତରେ ମୁଖୀଆ ଜନ ଗୃହେ ଅଣାଇବା
 ଦିବ୍ୟ ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ଭେଜନ ତାହାକୁ କରଇବା ।
 ଉଜ୍ଜ୍ଵାଳ ରୂପେଣ କିଞ୍ଚିତ ଧନ ଦିଆଇବା ।
 ଏ ଘୋର ମାଗଣ ଜଳରୁ ଉଦ୍ଧର ବୋଲିବା ।
 ଆମ୍ବର ଦଇନ ଦେଖିଣ ସେହି ଲଭିବେ ସନ୍ତୋଷ
 ଆମ୍ବର ମାଗଣ ଭାର ଅବଶ୍ୟ କରିବେ ଉଣ୍ଡାସ ।
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ମଗନ୍ତାଗଣ ସେଠାବୁ ଚଳିଗଲେ
 କଟୁ ମହାରଣା ଘରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 କୋଇଲେକ ଆରେ କଟୁ ଦିଅସି ମାଗଣ
 ଆରମ୍ଭ ହୋଇବ ଏବେ ଘୋର ନ୍ୟାୟରଣ ।
 ତହିଁକ ହୋଇବ ଲୋଡ଼ା ଅପ୍ରମିତ ଧନ
 ଦୁଇଶତ ମୁଢ଼ା ମାଗଣ କରସି ପ୍ରଦାନ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ବଟୁ ଭବିଲକ ମନେ
 ଏ ଦୁଷ୍ଟଗଣଙ୍କ ଦାଡ଼ରୁ ବର୍ଷିବ କେମନ୍ତେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମ ମଧ୍ୟର କରନେ ତୋଷି କଇଲୁ ମନ
 ପ୍ରବୋଧଣ ଅବଶ୍ୟ ଉଣା କରିବଇଲୁ ଧନ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଖଟାଳ ତିଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଠୋରେ କଟାଳ କଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ନ ଶା ଯାଇ ।
 ଏମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରମ ସେହି ପ୍ରକାଶ୍ୟ କୋଇଲୁ
 ଏବେ ମହା ଭାର ତୁମ୍ହ ଉପରେ ପଡ଼ିଲୁ ।
 ଉତ୍ସମ କାର୍ଯ୍ୟ କରଣ ଅଛଇ ଅଧିକାଶ
 ବରଗି ଅଛଇ ଯେବଣ୍ଠ ତୁମ୍ହଙ୍କ ବାହୁକରି ।
 ପରିଏଁ ତ ନ୍ୟାୟବନ୍ତ ଅଛଇ ମତେ ଜଣା
 ସଭିଜ ହୃଦୟେ ଅବଶ୍ୟ ଅଛଇ କରୁଣା ।
 ଦେବାର ଶକ୍ତି ସବେ ପାରିଥିଅ କଲି
 ଏ ଜ୍ଞାନ କାହାର ନାହିଁ ତୁମ୍ହ ଠାରୁ କଲି ।
 ଶୁଣିଛଇଲୁ ଅନାଦି ସମ୍ମେଧ କହୁଥିଲୁ ଅଧିକାଶ
 ଏ କର୍ମେ ସୁଦର୍ଶ ଜନ କେହି ନାହିଁ ତୁମ୍ହ ସର ।
 କାହାଠାରୁକେତେ ନେଲେ ତାହା ନ ବାଧକ
 ତାହାଠାରୁ ସେହିମତି ମାଗଣ ଲୋଡ଼ିବ ।
 ଆୟର ଅବସ୍ଥା ସଭିଜୁ ଅବଶ୍ୟ ଅଛଇ ଜ୍ଞାତ
 ଏତେ ଧନ ଆମନ୍ତ କାହିଁ ହୋଇବ ପ୍ରାପତ ।
 ଦେନିବା ହେଉ ଦୂର ମୁଦ୍ରା ମୋ ପାଶେ ଅଛଇ
 ପଣ୍ଡାତେ ପ୍ରାପତ ହେଲେ ଅଧିକ ଦେବଇ ।
 ପଡ଼ିଲୁକ ମୋର ଗୁହେ ସଭିଜ ପଦରଜ
 ସଭିଜର ସଜାର ଅବଶ୍ୟ କରିବଇଲୁ ଆଜ ।
 କାତରୁ ପକୁ ବେଳ ତୋଳାଇ ଆଣିଲୁ
 ଆଦର କରଣ ସଭିଜୁ ତାହା ଭୁଞ୍ଜାଇଲୁ ।
 ଅରପିଣ ଦୂର ମୁଦ୍ରା ହେଲୁ ନିତିଗୁଣି
 ତାହାକ ଉପେକ୍ଷି ସବେ ବେଗେ ଗଲେ ତଳି ।
 ଭାଲୁଆ ମାହାଣା ଘରେ ସବେ ପ୍ରବେଶିଲେ
 ନ୍ୟାୟଦର ମାଗଣଟି ଦିଅସି କୋଇଲେ ।

ଆଜ୍ଞାପତ୍ର ଫେରଣ ସବେ ବୋଲିଲେ ଏସନ
 ମାଗଣ ଶହେଟି ମୁଦ୍ରା ଦିଅସି ବହନ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଭାଲୁଆ ଉଠିଲ
 ବଗରେ ଝିଦ୍ଧାସ ବାଣୀ ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲ ।
 ତଣ୍ଡୁଳ କୁଆଙ୍କ ମୁଖେ ନିତ ପାତୁନାହିଁ ଦେଇ
 ଏକ ଶତ ମୁଦ୍ରା କେସନେ ଦେଇ ଯେ ବସାଇ ।
 ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରା ବି ମୁହିଁ ଦେଇଛ ନ ପାର ।
 ଏକଶତ ମାରୁଅଛ ସବେ ଜ୍ଞାନ ହାର ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ସବେ ଉଠିଲେ ଶିର ଝୁଣି
 ବୋଲିଲେ ଦେଉଛୁ ଅପକ୍ଷ୍ୟାତି କରୁଛିଁ ନ ଜାଣି
 ଦେଶ ନାଶେ ସବେ ନାଶ ଯିବେ କି ନ ଜାଣୁ
 ଆରେ ମୂଢି କେଉଁପରି ଏସନ ବିଶାଶୁ ।
 ତହିଁ ଭାଲୁଆ ଉଠିଲକ ଦୋଧରେ ପରଜ୍ଞାଳି
 ବୋଲିଲକ ନ ଦେବ ଏହା ହୁଣ୍ଡିଗଲେବ ମଜ୍ଜିଳି ।
 ସବେ ନାଶ ଗଲେ ଦେଶ କେଉଁଠାବେ ଯିବ
 ମାନବା ନ ଥାଇ ଦେଶ କିସ ବୋଲିରବ ।
 ଯାହା ଉପାଜିନ ମୁହିଁ ନିତ୍ୟ କରୁଥାଇ
 ଏକଇ ଓଳିର ଆହାର ତର୍ହିଁକ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ମତିଆ ବିକଣ କିବା ମାଗଣ ଦେବଇଁ
 ବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ଯାଇଣ ଆଶ୍ରା କରିବଇଁ
 ଉପକାସେ ଯଦ୍ୟପି ଆମ୍ବେ ପ୍ରାଣେ ହେବୁ ହତ
 କିସ କରିବ ଅଧିକାସ କୁହସି ଆମ୍ବନ୍ତ ।
 ଦେଇ ନପାରିବ ମୁହିଁ ଏତେକ ମାଗଣ
 ଅନିମିତ୍ତେ କଟାଳ କରୁଅଛ କି କାରଣ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ସବେ ଉଠିଲେ ଗଳଗାଜି
 ଆରେରେ ପାମର ଅବଶ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଭୁଞ୍ଜିବୁ କୁ ଆଜି ।
 ଆପଣା ଜନେ ସଂଚୋଧ ଏକଇ ବୋଲିଲ
 ଆପଣା ମାଥକୁ ଏହୁ ଅରଷ୍ଟ୍ ଆଣିଲ ।

ଏହାର ଘରଣୀ ନିତ୍ୟ ଧାନ କୁଟୁଥାଇ;
 ତାହାର ତିଙ୍କିକୁ ବେଗେ ଆଶସି ଉଠାଇ ।
 ସବେ ତାହାର ତିଙ୍କିଶାଳେ ଧସାଇ ପଣିଲେ
 ବହୁଶ୍ରମେ ତିଙ୍କି ଗୋଟି ଉଠାଇ ଆଶିଲେ ।
 ନେଇ ଥୋଇଲେ ତାହା ଠାକୁରଙ୍କ ଘର
 ଶ୍ରମଖାଲେ ସଭିଙ୍କର ତନ୍ଦୁ ଜରଜର ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ସବେ ଗଲେକ ଦନେଇର ଘର
 ବୋଇଲେ ପଞ୍ଚାଶ ମୁଦ୍ରା ଦିଅସି ସଭର ।
 ବରକୁଳୀ ହୋଇ ଦନେଇ ବୋଇଲୁକ ବାଣୀ
 ପଞ୍ଚାଶ ମୁଦ୍ରା ମୁହିଁ କେବେହେ ନ ଗଣି ।
 ଏକଇ ମୁଦ୍ରା ମୁହିଁ ଦେଇ ତ ନପାର
 ବୁଝାଇ କହିବାର ଆଜ ମୁହିଁ ଅଧିକାଶ ।
 ଏପନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ସବେ ବହିଲେକ ଗୁରୁ ତମ
 ସଭିଏଁ ତାହାନ୍ତ ଘୋଟିଲେ ଯେସନେକ ସମ ।
 ଧସାଇ ପଣିଲେ ତାହାର ମଢ଼ିଆ ଭିତର
 ଲୋଡ଼ିଲେ ଦରକମାନ ଅଛଇଁ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାର ।
 ଦେଖିଲେ ଦରକୋଣରେ ଅଛଇ ଏକ ଚକି
 ରେଷରରେ ଜଣେ ତାହାନ୍ତ ଆଶିଲୁକ ଟେକି ।
 ହେଠମାଥ ହେଇଣ ଦନେଇ ତହିଁ କସିଗଲ
 ଦୁରଗୁଣଙ୍କ ଉପ୍ରାତ କଢ଼ିଛୁ ଭବିଲ ।
 ଏହିମତି ମାଗନ୍ତାଗଣ ବେଗେଣ ଗଲେ ତଳି
 ମାଗଣ ପାଇଁ କଟାଳ କଲେକ ସବେ ମିଳି ।
 କନ୍ତପୁରରେ ଲଗିଗଲକ ହାଲିହୋଳ
 ଦରିଦ୍ର ଜନଗଣ ହୋଇଲେ ବିକଳ ।
 କପାଳେ ହାତ ମାରି ବୋଲନ୍ତି ଶୋକରେ
 ପାପିଷ୍ଟେ କି କର୍ମ କଲେ ମହାଦପାଁ ଉରେ ।
 ପାଶୋରି ଗଲେଣି ସବ ପାପପୁଣ୍ୟ ମନୁଁ
 ରଖନ୍ତା କେ ଅଛୁ ପ୍ରଭୁ ଏବେ ତୋହ ବିନୁଁ ।

ଏ ପୁରେ ରହିବା ଆମ୍ବର କଳେ ହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଏ ପୁର ଉପେକ୍ଷି ଆନ ଗ୍ରାମେ ଯିବାକ ପଳାଇ ।
 ଛଣ୍ଡି ପଢ଼ୁ ଦପ୍ତିଷ୍ଠକ ମାଥେ ରହୁବାଣ
 ଚାହାଙ୍କ ଘରେ ପଶୁଆଉ ସବଦା ଜନ୍ମବଣ ।
 ଦପ୍ତିଷ୍ଠଗଣ ଏହା କିନ୍ତୁହିଁ ନ ଶୁଣିଲେ
 ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ ନେଇଣ ଠାକୁର ଘରେ ପୀଡ଼ କଲେ ।
 ଥୋକେ ଦୁଃଖୀ ସାହୁକାର ପାଶେ ଧାଇଁଗଲେ
 ଗୁଜା ଲେଖିଦେଇ ତା'ଠାରୁ ରଣ ଦେନିଗଲେ ।
 ଅଧିକାଶ ପାଶେ ସେହି ଧନ ଦେଲେ ଥୋଇ
 ଆପଣା ଦରବ ସବୁନ୍ତି ଆଣିଲେକ ମୁକୁଳାଇ । ॥
 ଯେବଣ ଲୋକଙ୍କୁ ରଖ ପ୍ରାପତ ନୋହିଲା
 ପେମାନଙ୍କ ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇଲା ।
 ଆପଣା ଗୁହରେ ନିଜ ବୁଦ୍ଧି କରି ନପାରିଲା
 ଆନ ପାଶେ ଯାଇଣ ନିଜର ଶ୍ରମକୁ ବିକିଲା ।
 ଅନାଦି ଓ ଅଧିକାଶ ଆକର ମାଗନ୍ତାଗଣେ
 ଅଭିଶାପ ବରଷିଲେ ସହେ ଅନୁଷଷ୍ଠଣେ ।
 ବୋରଲେକ ତୁମ୍ଭ ଯୋଗୁଁ ଆମ୍ବେ ହୋଇଲୁ ଏସନ
 ଜ୍ଞାଗସି ଆମ୍ବ ଅବସ୍ଥା ଆରେ ଦୁଷ୍ଟଗଣ ।
 ଆରେରେ ପାମର ଗଣ ଦେଖାଇଲ ଦର୍ପ
 ସବଶ ତୁମ୍ଭନ ଦଂଶୁ ଏବେ କାଳସପ୍ର ।
 ମାଗନ୍ତାଗଣଙ୍କଲେକ ଯେବଣ ଉପ୍ରୀତିନ
 ବରକୁଳୁ ହୋଇଲେକ ତହିଁ ବହୁ ଭକ୍ତପୂରଜନ ।
 ଯାହିଁ ନଗ୍ରରେ ହୋଇଲକ ଉପ୍ରାତ ଏହିମତି
 ଘୋଟିଲକ ଦରିଦ୍ର ଜନେ ଅଶେଷ ବିପତ୍ରି ।
 ନଗ୍ରଜନ ପାଶୁ ଯାହା ହୋଇଲ ପ୍ର ପତ
 ମାଗନ୍ତାଏ ତହିଁ ଅଶ୍ରେ'କ କରିଲେ ଆମ୍ବସାତ ।
 ମାଗନ୍ତାଙ୍କ ପୁଷ୍ପମାସ ଦରିଦ୍ରଙ୍କ ସବନାଶ
 ହୋଇଲକ ବେଳି ପୁଲରେ ପରକାଶ ।

ମାଗନ୍ତାଏ ସର୍ବାଦେଳେ ହୋଇଣ ସୁବେଶ
 ଶୁଣୀ କଥରେ ଯାଇଣ ହୋଇଲେ ପରବେଶ ।
 ମନ୍ଦାର ଫୁଲ ପରସ୍ପେ କରିଣ ବେନି ଆଖି
 ଗୃହରେ ଭାରିଜାଗଣେ କଲେକ ନିରିମାଣି ।
 ପ୍ରଭାତରେ ଅଧିକାଶ ସହ କଲେକ ଗମନ
 ପ୍ରବେଶି ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଗୁହେ କଲେକ ଦରଶନ ।
 ଦେବ ମନ୍ଦରେ ଦିବାକୁ ହେଲେକ ବାଟବଣା
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ମନ୍ଦର ଯିବା ନୋହିଲକ ଉଣା ।
 ବେନି ପର୍ଷ ନିଜ ନିଜ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ରେଟିଲେ
 ବୁଝୁ ବଚନ କହିଣ ବହୁତ ସମାଜିଲେ ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଗଣଙ୍କ ବଢ଼ିଲ ପୀରତି ଅପ୍ରମିତ
 ଶାଳିକା ପୀରଠିଠାରୁ ଆହୁରି ବହୁତ ।
 ନିଜର ପୂର୍ବ ବାରତା ମନ୍ଦୁ ପାଶୋରିଲେ
 ନ୍ୟାୟୁଦ୍ଧନା ସୁନ୍ଦର କୁଶଳ ପୁଜ୍ଞାକଲେ ।
 ଏକର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଅଧିକାଶ ଆଡ଼େ ବୁଝି
 ବୋଲିଲକ ପୁରୁଷ ଦେହ ଭୁମର ଆଉ ନାହିଁ ।
 ଅଧିକାଶ ପୁଲତନ୍ତୁ ସଦେଥୁଲେ ଜ୍ଞାତ
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ବଚନ ଶୁଣି ହେଲେକ ଆଚମ୍ପିତ ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞେ ତରେଥିବା କାହାର ନୋହିଲ ସାହସ
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ସରବେ ହେଲେକ ହସ ହସ ।
 ଏଥୁଆନ୍ତେ ନ୍ୟାୟୁଦ୍ଧ ପ୍ରମଜ ଉଠିଲ
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ମୁଖୁ ନ୍ୟାୟର ସ୍ଵରୂପ ପ୍ରକାଶିଲ ।
 ନ୍ୟାୟ ଦୂର କଥା ବାବୁ ସହଜ ନୁହଇ
 ଅଳପେକ ହେଲା କଲେ ପ୍ରମାଦ ଘୋଟର ।
 ନ୍ୟାୟୁଦ୍ଧର ପଥ ଗୋଟି ବଡ଼ଇ ସୁଦୁଷ୍ଟର
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଗଣକୁ ତାହା କିଞ୍ଚିତ ମାତର ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ କଥାରେ ଯେହୁ ଛାଇରେ ବୁଲଇ
 ତାହାକୁ ପରମାଦ କଦାପି ନପଡ଼ଇ ।

ସୁଦୁଷ୍ଠର ପଥଗୋଟି ଯାଆଇ ଅଛନ୍ତି
 ଖଣା ଖମାରେ ପଡ଼ନ୍ତି ଆନେ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ।
 ନ୍ୟାୟ ଦୂରେ ଧନଥଳ ରଖିବ ହୁଗାଳ
 ଲୋଡ଼ା ହେବା ମାସେ ଧନ ଯାଉଥିବ ମିଳ ।
 କି ନିମିତ୍ତେ ଏତେ ବ୍ୟୟ ହୋଇଲ ନ ପୁଣ୍ଡିବ
 ଏମନ୍ତ କରିଲେ ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିବ ।
 କେଉଁଠାବେ କେତେ ବ୍ୟୟ ତାହା ନ୍ୟାୟଙ୍କରୁ ଜୀବ
 ଆନକୁ ଅଞ୍ଚଳ ତାହା ସେହୁ ନୋହେ ଆଚ୍ୟାତ ।
 ଏକଇ ନ୍ୟାୟଦ୍ଵାରିଆ ମନେ କହି ଆଖ
 ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ନ ଦେଲ ଧନ ଯାହା ହୋଇଥିଲ କଣ ।
 ହେଲେ ଜୀବ ହୋଇଲେକ ତାହା ନ୍ୟାୟପତି
 ଦଣ୍ଡିଲେକ ନ୍ୟାୟ ଦନ୍ତିଆ ସେହୁ ହୋଇଣ କୋପମତି ।
 ବିଂଶ ମୃଦ୍ରା ନଦେଲାକ ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ମୁଢିମତି
 ଦୃଦ୍ଧରେ ହାରିଲ ସେହୁ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ବିପତ୍ତ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ତିଆରଇ ତାର ଜନେ
 ତିନ୍ଦା ନକରସି ବାବୁ କବାଚନ ମନେ ।
 ନ୍ୟାୟପତିଙ୍କ ତୁଲେ ଆସୁର କହୁତ ପୀରତି
 ଆସୁନ୍ତ ଦେଖନ୍ତେଣ ହେବେକ ହରଷିତ ମତି ।
 ଆସୁନ୍ତ ଦେଖିଲେ ସେହୁ ବହିକେ ସୁବୟା
 ଅବଶ୍ୟ ବିଜୟ ଦେବେକ ନକରିଣ ମାୟା ।
 ଏ ନିମିତ୍ତ ଏକଇ ରେଟି ତାଙ୍କ ହପ୍ତେ ଦେବା
 ବିଜୟ ବଚନ କହିଣ ତାହାକୁ ତୋଷିବା ।
 ଗତନ ନ୍ୟାୟ ଯୁଦ୍ଧରେ କବା ପ୍ରଯୋଜନ
 ଏତିକରେ ଆସୁ ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତଟି ଜାଣ ।
 ବେଳ ପତ୍ର ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ଏହିମତି ତିଆରିଲେ
 ଦୃଦ୍ଧର କଣ ତିକସ ଜଣାଇ ବିବାହିଲେ ।

କଳ୍ପ ବନ୍ଦ ପତ୍ର

ଏଥୁଆନ୍ତେ ଶୁଣସି ସବେ କଳ୍ପବନ୍ଦ କଥା
ସାହାନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ମନରୁ ଦୂର ହେବ ବ୍ୟଥା ।
ଶୈତନୀପ ରଜନ ମହା ପରମା
ହେଲେ ଜୟ କରିଲକ ଭ୍ରୁତଖେଣ୍ଟ ଭୂମି ।
ପ୍ରଜାପାଳନ ନମିତ୍ତ ନାନା ଚର୍ମ କଲକ ଭିଅଣ ।
ଅଧିକାରୀ ନିଯୋଗ କଲକ ଖଣ୍ଡମାନ ଆପିଣ ।
ପ୍ରତିଷ୍ଠଣେ ନିର୍ଭାକଳ ସୁସଞ୍ଚ ନ୍ୟାୟପୁର ମନ୍ଦର
ଯେମନ୍ତେ ପାଇବେ ପ୍ରଜା ସଭିଏଁ ସୁବିରୁର ।
ନ୍ୟାୟ ବିରୁର ନିମନ୍ତେ ଆସିବେକ ବହୁ ଜନ
ତହିଁ ହୋଇବ ସବୁର ଉଦବେଗ ମନ ।
ମନ୍ଦର ଅଗ୍ରତେ ସବେ ହୋଇବେକ ରୁଣ୍ଟ
ସନ୍ତାପିତ ହୋଇବେ ସୁଧୀୟ କରଣେ ପ୍ରତଣ୍ଟ ।
ଛାୟା ପ୍ରଦାନେ ତେଣୁ ବିରୁର କରିଲେ
ପ୍ରତି ମନ୍ଦର ପାରୁଣେ ବଟବୃକ୍ଷ ଲଗାଇଲେ ।
ଫମେ ସେହି ବୃକ୍ଷ ସବୁ ପ୍ରକାଣ୍ଟ ହୋଇଲ
ଗୁହାରିଆ ମାନଙ୍କୁ ଛାୟା ପ୍ରଦାନ କରିଲ ।
ସବେ ସେହି ଘ୍ରାନେ ବସି ହୋଇଲେ ଉସତ
ଯେହୁ ଯାହା ମନସିଲ ହୋଇଲ ପ୍ରାପତ ।
ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ଗୁହାର ଲେଖକ ଗୁହାରିଆ ଗଣ୍ଡା ଗଣ୍ଡା
ଆବର ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ମାନଙ୍କ ଯେତେଜୁନ୍ତ ପଣ୍ଡା ।
ଧନ କାଞ୍ଚା କର ଏହି ଠାକେ ରୁଣ୍ଟହେଲେ
ସବେ କରୁ କରୁ ତହିଁ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲେ ।

ସେଠାରୁ ଧନ ନ ପାଇ କେହି ନଫେରିଲେ
 ସନ୍ତୋଷେ ତାର ନାମ କଳୁବଟ ଦିଆଇଲେ ।
 ନ୍ୟାୟଙ୍କ ପାରୁଶେ ଆଶ୍ରମ ଗୁହାର ଲେଖକ
 ଆବର ଗୁହାରିଆ ସଂଗ୍ରହକାର ଏକ ।
 ଗ୍ରାମରୁ ଗୁହାରିଆ ଆଣିତା ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ଦିଆଇ
 ତାହାକୁ ଠାରୁ ଆପଣା ପ୍ରାପ୍ୟଟି ନିଆଇ ।
 ଭଟ ପ୍ରାୟକ ନ୍ୟାୟଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା କରୁଆଇ
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରଶଂସା ଜାଲରେ ଗୁହାରିଆ ଧରିଆଇ ।
 ବହୁ କର୍ମ-ଶ୍ଵର ଭେଣ୍ଟିଆ ସେଠାକେ ବୁଲନ୍ତି
 ନ୍ୟାୟଙ୍କଙ୍କ କାରତା ସବୁ ଗୁହାରିଆଙ୍କୁ ଜଣାନ୍ତି ।
 କେବଣ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ସହ ଗୁହାରିଆର ପ୍ରୟୋଗନ
 ଜାଣିବା ମାତ୍ରେକେ ଭେଟାଇ ଦିଅନ୍ତି ଚତ୍ରଷଣ ।
 ଗୁହାର ପଦ ତିନେତା ପାରୁଶକୁ ନେଇ
 ନାନାବିଧ ପତ୍ରମାନ ଦିଅନ୍ତି କଣାଇ ।
 ସାମାନ୍ୟ ହେଲେ ହେଁ ଶ୍ରମ ମୁଖୀ ତାଠାରୁ ପାବନ୍ତି
 ତେତା ତେତା କେନ ସେଇରେ ଦିଅନ୍ତି ।
 ବୁଦ୍ଧକ ବିଦ୍ୟା ଦେଖାଇ ଆନକେ କରଇ ଉପାଳ'ନ
 ଅଞ୍ଜି ମୁଣି ଉଣ୍ଟିବାରେ ରୈରଙ୍ଗର ଲଗିଥାଇ ମନ ।
 ନଗ୍ର ଜନମାନେ ବଉଇ ଅଣ ସାବଧାନ
 ତାଙ୍କ ଅଞ୍ଜି ଦୁଇ ପଟେ ଆଶ୍ରମ ମୁଣିମାନ ।
 ଆନମନା ଥିବାବେଳେ ଲୋକ ଗହଳିରେ
 ମୁଣି କାଟି ଧନ ସହ ପଳାଏ ରୈର ଖରେ ।
 ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ଠାରୁ ନ ପାରନ୍ତି ନେଇ
 ବୁଝ କାନିରେ ହୋଇଶ ବନ୍ଦା ଗୁଡ଼ ସ୍ଥାନେ ଥାଇ ।
 ତାହାକୁ ଉଣ୍ଟିଲେ ରୈର ପାଅଇ କଷଣ
 ବିଧା, ବିପୁଳା, ଗୋଟା, ମାରନ୍ତି ସବୁ ଜନ ।
 କେବଣ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଜୌତିଷ ବସିଥାଇ
 ଲୋକଙ୍କର ହସ୍ତରେଣ ଦେଖିଣ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ କହଇ ।

କେବଣ ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଅନ୍ଧ ବସିଥାଇ
 ଶୁଣିବୁ ଦିଅସି ଧନ ବିକଳେ କହଇ ।
 ଏସନ ବେଉସା ବଟମୂଳେ ଲଗିଥାଇ
 ଶୁଣ୍ୟହୃଦୟେ କେହି ଚହଁ ଗୃହେ ନ ପେରଇ ।
 ନାନାବିଧ ବିପଣିଆ ସେଠାବେ ଥାଖାନ୍ତି
 ଧନ ଅଛେ ପସରମତ ସ୍ଵର୍ଗୁହେ ପେରନ୍ତି ।
 ଧନବାଞ୍ଚୀ କରି ଯେହୁ ସେଠାବେ ଯାଇଥାର
 ଅବଶ୍ୟ କିଞ୍ଚିତ ଧନ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ।
 ଶୁଣ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ ଭାବ ସବେ ହୋଇଲେ ଉଷତ
 କଳ୍ପବଟ ନାମେଣ ତାହା ହୋଇଲାକ ଜ୍ୟାତ ।

ନ୍ୟାୟଦ୍ୱାର ପତ୍ର

ଶୁଣସି ଏବେ କହୁଅଛୁ ନ୍ୟାୟଦ୍ୱାର ବାରଚା
ଯାଜନଗ୍ର ଉକ୍ତପୁର ଜନେ କଲେକ ଯେମନ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
ମରୁଣ୍ଠିର କୃଷ୍ଣ ଏକାଦଶୀ ଶନିବାର
ମେଷ ଶତିରୁ ଶନି ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର ।
ଜୌତିଷ ଶନାନା କରିଣ କୋଇଲା ଏମନ୍ତ
ଦିନ ଏକ ପ୍ରତିର ଗତେ ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା ହୋଇବ ଆଗତ ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯେହୁ କର୍ମ ଆରମ୍ଭର
ଅନ୍ତେ ସେହି କର୍ମ ଅବଶ୍ୟ ସଫଳ ହୁଅଇ ।
ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳା ଜାଣିଣ ବେଳି ପରି ଚଳିଗଲେ
କ୍ଲୁବଟ ବୃକ୍ଷ ମୂଳେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ଯାଜନଗ୍ର ଅଧିକାରୀ ଧାମର ଏଣେତେଣେ
ଗୁହାଶ ଲେଖକ ବାପୁଡ଼ା ରହି ଅଛଇ କେଣେ ।
ଏହିପରି କିନ୍ତୁବେଳ ଗଢ଼ଣ ଯାଆନେ
ଗୁହାଶ ଲେଖକ ମିଳିଲ ଅଧିକାରୀର ଅଗ୍ରତେ ।
ସମ୍ମୋଧ ଅଧିକାରୀକୁ ବୋଇଲା ଏମନ୍ତ
ସଥାର୍ଥ ବେଳରେ ଆସିଅଛୁ ନୁହସି ଚନ୍ଦ୍ର ।
ସମସ୍ତ ବିଷୟ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଆମ୍ବନ ବୁଝାଇଣ
ବିରୁଦ୍ଧପତଙ୍କ ଛାନ୍ଦକୁ ଅଛନ୍ତି ଯାଇଣ ।
ଗୁହାଶ ପରି ଲେଖନ ଶେଷ ହୋଇଛଇ
ଗୁହାଶ ପାଞ୍ଜିଆ ପାଶେ ଏବେ ତା ଅଛଇ ।
ପାଞ୍ଜିଆକୁ ନ ପୁଣିଲେ କିନ୍ତୁ ନ ହୋଇବ
ପାଞ୍ଜି ଭିତରେ ତାହା ଗୋପ୍ୟାନ ହୋଇବ ।

କଣ୍ଠଦିନମାନ ସବୁ ଯାଉଥୁବ ଚଢ଼ି
 ସାର ହେବରୁ କେବଳ ଦଉଡ଼ା ଦଉଡ଼ି ।
 ଦିଅସି ଦଶଟି ମୁଦ୍ରା ପାଞ୍ଜିଆ ହସ୍ତରେ ଦେବରୁ
 କୋପ କରିବ ସେହୁ ସଦ୍ୟ୍ୟ ବିଲମ୍ବ ହୃଥର ।
 ତାହାର ସମାଜିଣ ମୁହିଁ ଦେବଲ ଧନ
 ଆନ ହୋଇଲେ ବିଂଶ ମୁଦ୍ରା ନେବରୁ ମୋଡ଼ି କାନ ।
 ତାହା ତୁଳେ ଉଛଇ ଆମ୍ବର ପୀରଙ୍ଗ କହୁଛ
 ତେବେଣୁ ଦଶ ମୁଦ୍ରାରେ ହୋଇବ ସନମତ ।
 ବିଲମ୍ବ ହୋଇଲେ ସେହୁ ବହିବ ଗୁରୁ ତମ
 ତାହାର ବୈଷରେ ତୁମ୍ଭର କପାଳ ହେବ କାମ ।
 ଏପନ ଶୁଣିଣ ଯାଜିନଗ୍ର ଅଧିକାଶ
 ଦେଲାକ ଦଶଟି ମୁଦ୍ରା ହସ୍ତରେ ତାହାର ।
 ଗୁପତ ରଖିବ ଏହା କହି ଚଳିଗଲ
 ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦର ଭିତରେ ଗୋପ୍ୟାନ ହୋଇଲ ।
 କଟୁଆଳକୁ ଗଇଣ ବୋଇଲ ଅଧିକାଶ
 ନ୍ୟାୟ ଦହ୍ନ୍ତରେ ବିଜୟ ହୋଇବ ଆମ୍ବର ।
 ଏହି ବିଷୟ ଗୋଟିକ ରଖିବ ଗୁପତ
 କଟୁଆଳ ହୋଇଲାକ ମନରେ ଉପତ ।
 ତର ତର ହୋଇଣ ସେହୁ ଆନନ୍ଦେ ଘମିଲ
 ପେଣୁ ଭମୟ କାନରେ ଗୁପତେ କହିଲ ।
 ଏହିମତି ଗୁପତରେ କଥାଟି ଚଳିଲ
 ଯାଜିନଗ୍ର ଆ ସବୁଙ୍କୁ ଗୋଚର ହୋଇଲ ।
 ଭକ୍ତପୁର ଜନେ ଆନ ପୁଲୀରେ ରହିଣ ଥିଲେ
 ସେଠାରେ ଗୁହାଶ ଲେଖକ ଆନେକ ଯାଇଣ ମିଲିଲେ ।
 ଅଧିକାଶକୁ ସମ୍ମୋଧ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲ
 କୁମ୍ଭ ଅପରଧଟି ଗୁରୁ ହୋଇଗଲ ।
 ପାଇକ ଗୁହାର ପରିରେ ଯାହା ହୋଇଛି ଲିଖନ
 ସହଜ ନୁହଇ ତାହା କରିବାକୁ ଆନ ।

ନ୍ୟାୟଙ୍କ ରୂପରେ ତୁମେ ସାହାକ ଚାଲି ଅଛ
 ବିପକ୍ଷ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଭୁଲେ ହେବକ ସମକଳ ।
 ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଯୋଗାଡ଼ ଦେବରୁ କଲେକ ସନ୍ମତ
 ପାଇକ ହୋଇଯିବ ତା ପାଶେ ଅଶକତ ।
 ତାହାକ ପାରୁଶେ ଥାଇ ଆମେ ସାହାୟ କରିବୁ
 ପାଇକ ବାପୁଡ଼ାଟାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଭୁଆଁ ବୁଲଇବୁ ।
 ବିପକ୍ଷ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଆମ୍ବନ୍ତ ଅଛୁ ଜୀବ
 ଏବେ କହୁଣ ଅଛଇ ଶୁଣସି ସମସ୍ତ ।
 ଶାନ ପଥେ ଗମନେ ତନେ ଘୋର ବରଷା ହୋଇଲା
 ଆମ୍ବର ଅର୍ଦ୍ଧେକ ବସ୍ତି ଓଡ଼ା ହୋଇଗଲା ।
 ପାଶରେ ଦେଖିଲାରୁ ଏକ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଭବନ
 ସେଠାବେ ଉଠିଗଲାରୁ ହୃଦୟେ ଉତ୍ତବେଗ ମନ ।
 ପଖାଳ କରାରେ ପିଣ୍ଡାକୁ ଉତ୍ତମେ ଦେଲି ହାଡ଼ି
 ବିଶ୍ୱିନ୍ଦରେ ରହିଲାରୁ ତହିଁ ଆସ୍ତାନ ମାଡ଼ ।
 କଟୁଆରୁ ତାମୁଳ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରସୁତ କରୁ କରୁ
 ଜଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଶୁଭିଲକ ଗୃହର ଭିତରୁ ।
 ନ୍ୟାୟଙ୍କେ କସିଣ ତହିଁ କରୁଥୁଲେକ ଆମେତନା
 ସୁତ କାଢ଼ି ନ ପାରିଣ ହେଉଥୁଲେକ ବିମନା ।
 ବସିଣ ତାହାଙ୍କ କଥା ସମସ୍ତ ଶୁଣୁଥିଲି
 ସିରାନ୍ତେ ଅଶକତ ଦେଖିଣ ମନରେ ହସିଲି ।
 ଚାହୁଁ ମଧ୍ୟକୁ ପରି ଗଲାରୁ ତକ୍ଷଣାନ୍ତି
 ବୋଲି ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ କିଆଁ ଧନ୍ଦ ହେଉଛନ୍ତି ।
 ଅବାକ ହୋଇଣ ସବେ ଆମ୍ବନ୍ତ ବୁଝିଲେ
 ତୁମେ କି ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଏକ ବୋଲିଣ ପୁଛିଲେ ।
 ବିନ୍ଦୁରେ ତାହାନ୍ତ ମୁହିଁ କହିଲାରୁ
 ଘେନା ନ କରିବେ ଦେଖ କମା ମାଗିଲାରୁ ।
 କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟ ଆମ୍ବନ୍ତ ଅଛୁ ଜୀବ
 ଆସିଲାରୁ ଭିତରେ ଦେଖନ୍ତିଶ ସବେ ଅଶକତ ।

ନ୍ୟାୟ ଜାଳରେ ଅଛଇ ଏକଇ ଶୁଦ୍ଧ କଣ
 ସେହିବାଟେ ଅପରାଧୀ ଖସିବ ନୋହି ବଣା ।
 ନ୍ୟାୟର ତ୍ରିତ୍ର ଗେଟି ଦେଲଇଁ ବୁଝାଇଣ
 ପ୍ରଶଂସିଲେ ଆମ୍ବନ ସବେ ସନ୍ନୋଷ ଲଭିଣ ।
 କଣ୍ଠାସନ ଦେଇଣ ଆମ୍ବନ ସମାଜିଲେ
 ନାନାବିଧ ମିଶ୍ରାନ୍ତ ଆଣିଣ ଭୁଞ୍ଜାଇଲେ ।
 ଆକର ଆଣିଣ ଦେଲେକ ଏକଇ ଝିନବାସ
 ନିଷ୍ଠରିଲୁ ନିଷ୍ଠରିଲୁ କହିଣ ହେଲେକ ହସ ହସ ।
 ପାଇକର ଗୁହାଶରେ ଯେତେକ ତ୍ରିତ୍ର ଅଛଇ
 ସେ ସମସ୍ତ କେବଳ ମୁହିଁ ଜାଣିଛଇଁ ।
 ଖଳ ପାଇକରୁ ବିଶ୍ୱାସ କେବେହେଁ ନ କରିବ
 ହେଲେ ନିକାର ପାଇଁ ତାହାର ଗରବ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଆମ୍ବନ ତୁମ୍ଭେ ବିଂଶ ମୁଦ୍ରା ଦେବ
 ଆମ୍ବର ସାହାୟ ଗୋଟି ଅବଶ୍ୟ ପାଇବ ।
 ପାଇଟା ଗୁହାର ପଥ ଦେବଇଁ ଏକ ପେଣି
 କଞ୍ଚକେ ପାଇକ ପଥ ପାଇଁ ମୁହିଁ ନାଶ ।
 ଚଳନ୍ତେ ସେହିଠାବେ ଆଳାପ ଏହି ପର
 ଧାତିକାରେ ବିଜେକଳ ଅସିଣ ଅଧିକାଶ ।
 ଗୁହାଶ ଲେଖକ ବାଣୀ ଶୁଣିଣ ହେଲୁକ ଅସମ୍ଭାଳ
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲ ବଚନ କରିଣ କଟାଳ ।
 ଆରେରେ ଗୃହ ଶାଲେଖକ ବଢ଼ି ତୁ କୁହାଳିଆ
 ଆମ୍ବନ ପାଇକୁ ତୁଳ ମୁରୁଖ ଭଳିଆ ।
 ନ୍ୟ ପୁଦ୍ଧର ବାରତା ଆମ୍ବେ କି ଜାଣି ନାହିଁ
 ଭଣ୍ଡିବା ପାଇଁ ଆମ୍ବନ ତୁଙ୍ଗ ମିଛ କହ ।
 ନ୍ୟାୟ ଦ୍ଵାରେ ପାଇକ କର ଅଛଇଁ ଗୃହାଶ
 ଗୃହାଶ ଲେଖକ ଆମ୍ବେ ଦେବୁ ବା କେଉଁ ପର ।
 ନ୍ୟାୟଜ ସଙ୍ଗରେ ଆମ୍ବର ଅଟର କାରବାର
 ଭଣ୍ଡିବା ପାଇଁଣ ଆମ୍ବନ କରୁ ଏସନ ବେଳର ।

ଆମ୍ବର ସହଦେବ ଅଟର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞର ତାତ
 ଦେଖୁଛିରୁ ବୁଦ୍ଧି ତୋହର ହେଲଣି ବିପଶ୍ଚତ ।
 ଆନେ ଭଣ୍ଡବା ପରୁ ସଦ୍ୟପି କ୍ଷା ତୋର
 ଏ ଥାନ ତେଜଣ ତୁତି ହୋଇ ଯାଥସି ଦୂର ।
 ଏସନ ଖିଜାସ ବାଣୀ ତାଠାରୁ ଶୁଣିଣ
 ଗୁହାଶ ଲେଖକ ଚଳିଲ ସେ ସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷିଣ ।
 ତଷଣାନ୍ତି ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଆସିଣ ଉଭାବେଳେ
 କାର୍ଯ୍ୟସିରି ନ ହୋଇଲ ବୋଲଣ କହିଲେ ।
 ପାଇକ ଗୁହାର ପଦ ଦେଇଥାନ୍ତା ଆଜ
 ମୁଲକୁ ନ ଆସନ୍ତେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଲ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ପାଇକ ବଇରି ହେଲ କାହାନ୍ତି କହିବା
 ସାର ହୋଇଲ ଆପଣା ଭାଗ୍ୟକୁ ନିରବା ।
 ପଣ୍ଡ ହୋଇଲ ଆମ୍ବର ଆନିର ଉପାର୍କନ
 ଦିଅସି ଅଧିକାଶ ଆମ୍ବନ୍ତ ସେହି ଧନ ।
 ତୁମଠାରୁ ଏତେ ମୁଦ୍ରା ଅବଶ୍ୟ ନେବରୁ ନାହିଁ
 ପଞ୍ଚାଶ ମୁଦ୍ରା ମାଗୁ ଅଛିରୁ ଧର୍ମ ବୁଝି ।
 ଏସନ ସମୟେ ଅନାଦି ତର୍ହିଁ ଗଲକ ମିଳି
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପାଶରେ ହେଲ ବହୁତ ନିଉରୁଳି ।
 ଗଛକୁ ରଖି ସିନା ଫଳ ଖାଇବା ଯୋଗାର
 ଗଛକୁ ଉପାଦି ଦେଲେ ଫଳଟି କାହୁଁ ପାଇ ।
 ଯାଉ ତ ନାହିଁ ଆମ୍ବେ ଆଜ କାହାର ପାଶ
 ଏହି ଦୁଇଟି ମୁଦ୍ରାରେ ଲଭସି ସନ୍ତୋଷ ।
 ମୁଖ ବିକୋଣି କରିଣ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ତାହା ନେଲ
 ସେ ସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷି ସେ ତୁତି ଚଳିଗଲ ।
 ବିରସ ହୋଇଣ ସବେ ଘରକୁ ବାହୁ ଧରି
 ପାଶକୁ ଘରଣ ସହଦେବକୁ ପୁଜି କରିଲ ।
 କଣ୍ଠ ଦିବସ ଯଦ୍ୟପି ଆଜକୁ ଧ ପ୍ରେୟଥିଲ
 ପାଇକ ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦରେ କିପାଇଁ ନ ଆସିଲ ।

ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଉପରେ ଥାପିଲୁ ସମ୍ମଣ୍ଟ ଉରସା
 ଭ୍ରମ କାରଚା ଦେଇଣ ସେହି କଲକ ଲୋକହସା ।
 କର୍ମ ତେଜ୍ୟା କରିଣ ସରକେ ତଳଗଲୁ
 ଦିନକର ଉପାର୍ଜନ ସଭିଏଁ ହରାଇଲୁ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ସହଦେବ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ଆମ୍ବର ହେଲା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଣ ଅଛଇ ଏସନ ।
 ଯଦ୍ୟପି ବୁଝି ଥାଆନ୍ତୁ ଯାଇ ପାଇକ ଠଣ୍ଡା
 ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା କବାପି ଆମ୍ବର ବୁଝି ବଣା ।
 ଯାଜନଗ୍ରାର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ପାଞ୍ଚଶ ନେଇଅଛି
 ତହିଁ ତୁଳନାରେ ଆମ୍ବର ଷତ ନୁହଇଁ କିଛି ।
 ଏଣିକ ସମସ୍ତ କର୍ମ ଆମ୍ବେ ବୁଝିବା
 କେବଳ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ କଥା ପ୍ରତେ ନ କରିବା ।
 ଗୁହାର ପାଞ୍ଜିଆ ଆବର ପାଇକ ସହିତ
 ମିଶ୍ରଭାବ ଥାପିଣ ଘଟଣା ବୁଝିବା ସମସ୍ତ ।
 ଏମନ୍ତ କଲେକ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ପରମାଦ
 ତେଜ୍ୟାକର ରହିଛଇଁ ମନରେ ଯାହା ଖେବ ।
 ଏହିପରି କିଛିଦିନ ହୁଅନ୍ତେଣ ଗତ
 ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଆସିଣ ହେଲକ ଉପର୍ଯ୍ୟତ ।
 ସବଦେବକୁ ବୁଝଣ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ପାଇକ କୋପରେ ହେଲଣି ଉଦବେଗ ମନ ।
 ଯାଜନଗ୍ରିଆଏ ଯାଇଣ ଦେଲେଣି ବହୁ ଧନ
 ତାହାର ସଙ୍ଗତେ ନାନା ପାଣି ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ ।
 ସନ୍ତୋଷେ ପାଇକ ଦେଲଣି ତାହାନ୍ତ ଅଭୟ
 ସୁନିଷ୍ଠିତ କରଇବ ତାହାଙ୍କ ବିଜୟ ।
 ଅଭିଯୋଗପତରେ ସେହି ଏମନ୍ତ ଲେଖିବେ
 ବରୁରପତି ତାହାନ୍ତ କାଟି ନ ପାରିବେ ।
 ଅନୁରୂପ ଧନ ଆମ୍ବେ ଯଦ୍ୟପି ନ ଦେବା
 ନ୍ୟାୟୁଦ୍ଧରେ ଅବଶ୍ୟ ଆମ୍ବେ ହାରିଯିବା ।

ଦୁଇଶତ ମୁଦ୍ରା ତୁମେ ସତ୍ୟପି ନ ଦେବ
 ସେହି ପାଇକ କାପୁଡ଼ା କିଛିହିଁ ନ ଶୁଣିବ ।
 ଆମ୍ଭର ହସ୍ତରେ ତାହା ଦିଅସି ଉଡ଼ି
 ପାଇକ କାପୁଡ଼ାର ସନୋଷ ହେଉ ମନ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ସହଦେବ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ଆମ୍ଭ ପାଶରେ କାହିଁ ଆସିବ ଏତେ ଧନ ।
 ପାଇକ ସଙ୍ଗତେ ଅଛଇ ଆମ୍ଭର ପରିତ୍ୟୁ
 ନିଜକାଳି ହୋଇଲେ ସେହି ହେବେଳ ସବ୍ୟ ।
 କିଞ୍ଚିତ ଧନରେ ତାହାକୁ କରିପାରଇ ତୋଷ
 କଦାପି ଗମିବ ନାହିଁ ତୁମେ ତାହାର ପାଶ ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ନ୍ୟାୟପୁଜ୍ଞ ହୋଇଲୁ ବିରସ
 ବୋଇଲୁ ଏଥୁରେ ଆମ୍ଭର ସ୍ତୁଟି ନାହିଁ ଲେଣ ।
 ପାଇକେ ମଙ୍ଗାଇ ଥିଲୁ କହୁଛ ବୁଝାଇ
 ସେ ସମସ୍ତ ଅକାରଣ ଏବେ ଗଲୁ ହୋଇ ।
 ଆମ୍ଭର ଜଦ୍ୟମ ଲାଗି ଆମ୍ଭେ କିଛିହିଁ ପାଇବା
 ପଞ୍ଚାଶ ମୁଦ୍ରା ଦିଅସି ଏଥୁ ଚଳିଯିବା ।
 ନ୍ୟାୟପୁଜ୍ଞ ମୁଖରୁ ସହଦେବ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ତାହାକୁ ପ୍ରବୋଧ ବୋଇଲୁ ନାନା ବୁଟୁ କାଣୀ ।
 ଆମ୍ଭକୁ ଏମନ୍ତ କଥା କହୁଛ କିପାଇଁ
 ତୁମ୍ଭକୁ ଏସନ କଥା ଡଳେ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଗୋଲପୁନ୍ତ ବେଳେ ପାଇକପତି ଯାଇଥିଲେ
 ସମସ୍ତ ଘଟଣା ସେହି ସ୍ଵ ନେବେ ଦେଖିଲେ ।
 କଦାପି ନକରିବ ମୁଖ୍ୟ ପାଇକ ସାହସ
 ମିଥ୍ୟା କଥା ଲେଖିଣ ପାଇବାକୁ ଅପୟଣ ।
 ଯାକିନଗ୍ରୀଆଏ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେତେ କଛାଧନ
 ତହିଁରେ ଆମ୍ଭର କିଛିହିଁ ନାହିଁଟି ପ୍ରଫ୍ଲୋଜନ ।
 ତାଙ୍କଠି ଅଛି ଧନ ଆମ୍ଭଠି ଅଛି ନ୍ୟାୟ
 ବିଅର୍ଥେ ଆମ୍ଭେ କମ୍ପା କରୁଣ ଥିବୁ ରମ୍ପା ।

ଯବ୍ୟପି. ଇଚ୍ଛୁ ଅଛ ଆମ୍ବତ୍ତ ନେବ ଧନ
 ନିଶ୍ଚୟ ଦୂର ମୁଦ୍ରା କରୁଛୁ ପ୍ରକାନ ।
 ମୁହଁକୁ ବିକୋଣ କରି ବୋଲି ସେହୁ କାଣୀ
 ସାରୁ ବିଦେତା ପ୍ରାପ୍ୟେକ ଆମ୍ବନ ଅଛ ମଣି ।
 ପଞ୍ଚାଶ ମୁଦ୍ରା ସ୍ଥଳେ ଦେଉଛ ଦୂରଗୋଟି
 ଭିଷା କି କରୁଛୁ ଆମ୍ବେ ଦାନକୁ ନିକୁଟି ।
 ରଖସି ସେହି ମୁଦ୍ରା ତୁମେ ଆପଣା ପାଶ
 ତହିଁରେ ନାହିଁ ଆମ୍ବର ତିଳେହେଁ କି ଆଶ ।
 ଶୁନ୍ୟହସ୍ତରେ ତାହାନ୍ତ ଫେରିବା ଦେଖିଲ
 ଧାଇଁ ଯାଇଣ ଅନାଦି ତାହାନ୍ତ କୋଳକଲ ।
 ବହୁତ ସମାଜିଣ ବୋଲି ମଧୁର ବରନ
 ଦେନା ନ କରସି ତାହାର କଥାମାନ ।
 ସହଜେ ସେହୁ ରେଣ୍ଡିଆ ସ୍ବର୍ଗବ କୋପନ
 ପିଙ୍ଗିଲ ପ୍ରାପ୍ୟେକ କହି ଥାଅଇ କଥାମାନ ।
 ମାରଣ ଧନ ସମସ୍ତ ହୋଇଣ ଅଛଇ ନିଃଶେଷ
 ଧନ ସଂଗ୍ରହରେ ଲାଗିବ କିଞ୍ଚିତ ଦିବସ ।
 ଧନ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲେ ଯାଇଣ ତୁମ୍ଭ ଦର
 ଧନ ଦେଇଣ ଆସିବୁ ନ କର ଉଚ୍ଛର ।
 ମାତ୍ର ଦୂରଟି ମୁଦ୍ରା ଅଛଇ ଆମ୍ବ ପାଶ
 ଏହା ଗ୍ରହଣ କରସି ନ ବହିଣ ବୈଷ ।
 ମୁଦ୍ରା ଧରଣ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଦେଖାଇଲେ ଦାନ
 ବୋଲି ଭଗି ନ ଆନ୍ତ କହିଥିଲେଟି ଏମନ୍ତ ।
 ଜାଣିଛରୁ ତୁମ୍ଭ କଥା ନୋହିବ ଅନ୍ୟଥା
 ଏବେବି ମୁଁ ଯାଇଣ କରିବ ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ଷା ।
 ସହଦେବ ବହିଣ ମନରେ ଗୁରୁ ତମ
 କହିଲ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭର ନୋହିଲ ଉତ୍ତମ ।
 ତାହାନ୍ତ ସ୍ଵର୍ଗେ ଧ ଏନାଦି ବୋଲିଲକ କାଣୀ
 ବଡ଼ କପଟିଆ ସେହୁ ଆମ୍ବେ ଅଛୁ ଜାଣି ।

ନ ପୁଣ ଆସୁ ଦୁହରେ ଦେବ ତୃତୀ ଉପୁଜାଇ
 ବିଦାୟ କରିଲି ତାହାକୁ ଆବର ବେଳି ମୁଦ୍ରା ଦେଇ ।
 ପାଇକ, ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ, ବରଦ ଆବର ଦୁଷ୍ଟଜନ
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରଣ ରଖିବ କହିଣ ମଧୁର ବଚନ ।
 ଉଚକାତ୍ୟ ନ ହୋଇବ ତାହାଙ୍କ ସଜତେ
 ତୋଷ୍ଣଥୁବ ତାହାଙ୍କ ମନ ନାନା ମତେ ।
 ଏଠାରୁ ପାଷଣ୍ଡ ଗୋଟି ହୋଇଛୁ ଅନ୍ତର
 ଠାକୁର ଘରକୁ ଏବେ ଚଳସି ସଜୁର ।
 ଏହିମତି ପାଞ୍ଚମାସ ହୋଇଲାକ ଗତ
 ଅଭିଯୋଗପତ୍ର ପାଇକ କରିଲା ଆଗତ ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କ ପୁଷ୍ପମାସ ହୋଇ ଉପଗତ
 ବେଳି ପୂରଜନ ହୋଇଲେକ ଦୃଢ଼ସନ୍ତ ।
 କେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱରପତି ମନ୍ଦରେ ନ ଥାନ୍ତି
 କେବେ ଅବା ଆନ ଦୁହରେ ସମୟ ବିଚାନ୍ତି ।
 ଯାଜନୀୟ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ କେବେ ନିଅଇ ଅବସର
 ଭକ୍ତପୁର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ନିବର୍ତ୍ତର ଅନ୍ୟଥର ।
 ବେଳି ପୁରର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଏହିମତି ପ୍ରାଳି କରି
 ଗଢାଇ ଦେଲେକ ଦ୍ୱାରା ବରଷ ଗୋଟା ବୁରି ।
 ବେଳି ପର୍ଷ ହୋଇଗଲେ ଅତି ଦୃଢ଼ସନ୍ତ
 ବିଶ୍ୱର ସମୟ ଗୋଟି ନ ହୋଇଲା ଉପଗତ ।
 ବେଳିପର୍ଷ ଯାଇଣ ପାଇକ ଗ୍ରାମରେ ମିଳିଲେ
 ଉଦ୍ଧର ଉଦ୍ଧର କହିଣ ନିଉଗ୍ରହିଲ ହେଲେ ।
 ଧନ ହାମା ପ୍ରାଣ ପୀତା ହୋଇଣି ଅପ୍ରମିତ
 ପ୍ରାଣ ହୋଇଲାକ ଆସି ଆସୁର କଣ୍ଠାଗ୍ରାହ ।
 ଦୁଦୟ ଦୁଅସି ଗ୍ରାମ ଦେବରୁ କଳିଭୋଜା
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦେଇଣ ଆମ୍ବେ କରିବୁ ପାଦ ପୁଜା ।
 ଏସନ ଶୁଣି ପାଇକ ହୋଇଲେ ଉସତ
 କୋଇଲେ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଗଣ କରୁଅଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ।

ବିନନ୍ଦ କରନ୍ତି ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ଯାଇଣ ଆମ୍ବ ପାଶ
 ଗଡ଼ାଇ ଦିଅସି କାବୁ ବିରୁର ଦିବସ ।
 ବୁନ୍ଧର ତନନ୍ତି ଏବେ ଆମ୍ବେ ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣିବୁ
 ଆମ୍ବର ପକ୍ଷରୁ ଆଉ ହେଲା ନ କରିବୁ ।
 ସବୁଖି ବକ୍ତ୍ତବ୍ୟ ଲିଖନ ହୋଇଲାକ ଶେଷ
 ଅନ୍ତ ହୋଇଗଲା ଏଥୁରେ ଦୁଇଟି ବରଷ ।
 ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ଲ
 ଉକତି ପ୍ରତିରକତରେ ନ୍ୟାୟ ମନ୍ଦର କର୍ମିଲ ।
 ବେଳେ ନ୍ୟାୟଙ୍କ କଲେକ ତଜନ୍ତୁ ଗର୍ଜନ
 ଆବର ତାହା ସଙ୍ଗତେ ବହୁତ ଆସ୍ତାଳନ ।
 ଦୁଇ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ମିଶି ଦେଉଥାନ୍ତି ରହି
 ସତେକ ମନ୍ଦର ଗିରି ପଡ଼ିପିବ ହେଉ ।
 ଏକକୁ ସମ୍ମୋଦ୍ଧ ଆରେକ କହଇ କର୍କଣ କାଣୀ
 ମାତ୍ରକୁ ନ୍ୟାୟ ପୁରୁଷରେ ନ୍ୟାୟକୁ ନ ଜାଣି ।
 କେବେଳ ବିଚଣ୍ଠା କରୁ ନ୍ୟାୟ ପଥ ହୁବ୍ରି
 କାହାନ୍ତି ଦେଖାଉ ଅଛୁ ତୋହର ଫିମ୍ବୁଡ଼ ।
 ଆନ ବୋଲଇ ହୋଧେ ଝିଙ୍ଗାସ ବଚନ
 ଆରେ ତୁ ନ୍ୟାୟରେ ଅଟୁ ବାହୁତ ନନ୍ଦନ ।
 ଦୁଇ ବରଷ ମାତର ଏଥୁ ଅସି ଅଛୁ
 ତର୍ହିଁରେ ଅପ୍ରମିତ ବଡ଼ମା ଦେଖାଉଛୁ ।
 ଯୁକ୍ତରେ ମୋର ତୁଳେ ହେବୁ ନ ସାମରଥ
 ଅବଶ୍ୟ ବିପଳ ହୋଇବ ତୋହର ମନୋରଥ ।
 ବିରୁରପତି ଦେଲେକ ଦୁର୍ବିଜ୍ଞ ନିବର୍ଣ୍ଣାଇ
 ବିରୁର ଦିବସକୁ ଦେଲେକ ପୁନଶ୍ଚ ଗଡ଼ାଇ ।
 ବେଳେ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ତହୁଁ ମନ୍ଦରୁ ଚଳିଲେ
 ଅବସର ଘରେ ଯାଇଣ ବିଶ୍ଵାମ କରିଲେ ।
 ବଟ ବୁଷ ମୂଳେ ଯାଇ ଭକ୍ତପୁର ଜନ
 ମନୁଷୀ କଲେକ ହୋଇଣ ଆନନ୍ଦ ମନ ।

ସଦେଇ ବୋଇଲା ଏବେ ଶୁଣୁଛଇଁ ମୁଣ୍ଡ
 ଆମ୍ବର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ସମ ଆନ କେହି ନାହିଁ ।
 ଯୁକତିରେ ତାଙ୍କ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞେ ଦେଲାକ ହଟାଇ
 ଆମ୍ବର ଜୟ କିଷ୍ଟିର ଏବେ ଜାଣୁଛଇଁ ।
 ଆମ୍ବ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ କେଶର ସେହି ଅଟଇ ମୁଷା
 ତାହାଙ୍କ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ହେବ ଅବଶ୍ୟ ଲୋକଦସା ।
 ଯାନନ୍ଦର ଉମର ଉଲୁସାଇ କାପୁ
 ବୋଇଲା ଆମ୍ବ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଦ୍ଵାରର ନିର୍ଭୟ ।
 ଭକ୍ତପୁର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞକୁ ଦେଲାକ ହଟାଇ
 ଆମ୍ବ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ସମ ଯୁକତି କରି ନ ପାରଇ ।
 ଏହିମତି କିଛିକାଳ ହୋଇଗଲା ଅନ୍ତ
 ବେନି ପକ୍ଷ ଅର୍ଥ ଅଭିବେ ହୋଇଲେକ ହନ୍ତସନ୍ତ ।
 ଦିନେ ଯାଇଥୁଲେ ବେନିପକ୍ଷ ନ୍ୟାୟୁର ମନ୍ତ୍ର
 ଦ୍ଵାର କଣ ଦିକସ ଥିଲାଟି ସେନିନର ।
 ଦୁଇପ୍ରତିର ସମୟ ଆସିବ ହୋଇଲା
 ତଥାପି ବିଶ୍ୱରପତିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନୋହିଲା ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଆସାନେ ବେନି ପକ୍ଷ ପହଞ୍ଚିଲେ
 ଅଦ୍ଭୁତ କଥା ଦେଖିଣ ତାଟଙ୍ଗା ହୋଇଲେ ।
 ବେନିପକ୍ଷ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ସେହିଠାବେ ଥାଇ
 ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ଭୂଞ୍ଜନ୍ତି ତହିଁ ହରଷିତ ହୋଇ ।
 ପକ୍ଷଗଣେ ଦେଖି ଦୁହେଁ ଦସ୍ତ ନବତ୍ରିଲେ
 ନ୍ୟାୟୁମନ୍ତରେ ତତ୍ତ୍ଵ ଚଳସି ବୋଇଲେ ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞ ଦେଖିଣ ଗୁହାରପାଞ୍ଜିଆ ବୋଇଲା
 ବିଶ୍ୱରପତିଙ୍କ ଆଜ ଆସିବା ନୋହିଲା ।
 ବିଶ୍ୱର ଦିକସ ଗୋଟି ଅବଶ୍ୟ ଗଡ଼ିଯିବ
 ପଶୁକେ ଆସିଣ ତାହା ଆମ୍ବଠୁ ବୁଝିଯିବ ।
 ଦର ବାହୁଡ଼ନ୍ତେ ଭକ୍ତପୁର ଅଧିକ ଶା
 ଆପଣା ମନରେ ସେହି ଏମନ୍ତ ବିଶ୍ୱର ।

ବିଶ୍ୱର ଇବନେ ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ରଚନ୍ତି ଘୋର କଳି
 ଆଜ ସମୟେ ହୁଅନ୍ତି ସେ'ଦରଠୁ ବଳି ।
 ଏସନ ଚିନ୍ତାରେ କିଛିଦିନ ଗଲୁ ବିନ୍ଦ
 ଭବନାରେ ବିହୁଳିତ ହୋଇଲ ତାର ମତ ।
 କପାଳକୁ ନିର୍ଜ ସେହି ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲ
 ନ୍ୟାୟ ଦୂରଟି ଆମ୍ବନ୍ତ ଅଭିଶାପ ହେଲା ।
 ଅର୍ଥେକ ଆହାରେ ଧାଇଣ ଆମ୍ବର କଟୁଅଛି ଦିନ
 ପୁଣ୍ଡ ଆହାରେ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ହରଷିତ ମନ ।
 ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଆମ୍ବେ ହୋଇଲୁଣି ହତଶିଖ
 ଆଉ କିଛିଦିନ ଅନ୍ତେ ଆମ୍ବେ ସବେ ଯିବା ମରି ।
 କିବା କଥାରେ ଆମ୍ବେ ମାତିଲୁ ସରକେ
 କୁଣ୍ଡଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଗଲୁ କୁଞ୍ଜାକୁ ଗରବେ ।
 ଏହିମତି କେତେଦିନ ଆଉ ବା କଟିବ
 ଆମ୍ବମାନଙ୍କର କଷଣ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।
 ଆଜ ସନ୍ଧାରେ ସବେ ହୋଇବା ମିଳିତ
 ଏଥରୁ ମୁକତି ଉପାୟ କରିବା ତଦନ୍ତ ।
 ନ୍ୟାୟଙ୍କ ପୋଷିବା କେବଳ ହେଲିଛି କାରଣ
 ଦୁଇ ସ ହି ବିବାଦରେ ଲଭ ଉଠାନ୍ତି ନ୍ୟାୟଙ୍କଗଣ ।
 ଏସନ ଚିନ୍ତା ଅଧିକାଶ ପୃଷ୍ଠେ ବାହୁଡ଼ିଲ
 ଏହିଠାରେ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ପଦ ସମାପ୍ତ ହୋଇଲ ।

କାରୀ ପତ୍ର

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣସି ଶୁଙ୍ଗଜନ ଗଣ
ନାଶ ପଦରେ ହୋଇଲୁକ ଯେମନ୍ତ ଭାଆଣ ।
ଯାକିନିଗ୍ରୁ ଅଧିକାଶ ଦିନେ ଚଳିଗଲ
ଠାକୁର ଘରକୁ ଯାଇ ଓଳଗି ହୋଇଲା ।
ଛଡ଼ା ଫୁଲରୁ ଗୋଟିଏ ନେଇଣ ଉକତରେ
ସହରେ ଖୋସିଣ ଦେଲା କାନର ଉପରେ ।
ପକ୍ଷାଳକରାରେ କାରଣ୍ଟା ଅଳପ ଝାଡ଼ିଦେଲ
ବିଷ୍ଟୁ ବିଷ୍ଟୁ କହିଣ ତହିଁ ବସିଲେ ।
ଏସନ ସମୟେ ବମନ ମିର ଆପଣ
ଲୋକା ଆଉ ଗୁନେଇକୁ ସଙ୍ଗତେ ଧରିଣ ।
ଅଧିକାଶ ପାରୁଶରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ
ବିନୟ ଭାବ କହିଣ ଏମନ୍ତ କହିଲ ।
ବିଷମ ସମୟୁ ଏବେ ହେଲଣି ଉପଗତ
ନ୍ୟାୟଦ୍ଵାରା ଲାଗି ସରବେ ହେଲେଣି ହନ୍ତସନ୍ତ ।
ଲୋକଙ୍କ ଧନ କଷଣ ଅଖିରେ ଦେଖନ୍ତେଣ
ମତ ବକ୍ତୁନାହିଁ କାହାଠୁ ଆଣିବା ମାଗଣ ।
ଦିନକୁ ଅଛୁଟେ କେହି କରଇ ଘେଜନ
ଉପବାସେ କାଠୁଅଛି କେହି ସମସ୍ତ ଦିନ ।
ଏସନ ସମୟେ ମାଗା ସେଠାବେ ଆସିଣ
ବୋଇଲୁକ ଆଚମ୍ପିତ କଥାଏ କରସି ଶ୍ରୀବଣ ।
ରକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ତୁଲେ ଆମ୍ବେ ହୋଇଲୁ ବିକାଶ
କଳହରେ ମାତିଣ ଗଲୁ କାଳବୃଦ୍ଧ ଆଦି ।

ଦରିଦ୍ର ହୋଇଣ ଆମ୍ବେ ହୋଇଲୁ ଏତେ ସରି
 ଜୀବ ନୋହୁରୁ ଥଥାପି ରକ୍ଷା ପାଇବୁ କିପରି ।
 ଆଜ ମୁଣ୍ଡି ଦେଖିଲାରୁ ମୋହର ନିଜ ଘରେ
 ଦୁଇଜଣ ପ୍ରିସ ବସିଥିଲୁଛନ୍ତି ଏକାନ୍ତରେ ।
 ଉତ୍ତପ୍ତ ସଦେଇର ଭାରିଯା ଶୁକେଇ
 ମୋହର ଭାରିଯା ସଙ୍ଗତେ ଏକାନ୍ତରେ ଥାଇ ।
 କଥାକାର୍ତ୍ତା ଛଳରେ କରନ୍ତି ହାସ ପରିହାସ
 ମନ ମନ କଥା ମଧ୍ୟେ କରନ୍ତି ଅନ୍ତହାସ ।
 ତାମୂଳ ପେଟିକା ଖୋଲଣ ଭାଂଗୁଆନ୍ତି ପାନ
 ଜଣେ ଭାଂଗୁଆଇ ଗୁଆ, ପାନ ସଜାଉଇ ଆନ ।
 କଥାକାର୍ତ୍ତାରେ ମଜ୍ଜି ଏସନ ଯାଇଥିଲେ
 ଆମ୍ବେ ଉପପୁଣିକୁ ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ।
 ସଦେଇ ଭାରିଯା ତହଁ କଥା ଆରମ୍ଭିଲ
 ମିଶିପକ ଯୋଗୁଁ ଯାବତ ଅନର୍ଥ ହୋଇଲୁ ।
 ଟିକକ କଥାରେ କେତେକ ଅନର୍ଥ ଭିଆଇଲେ
 ଦୁଇ ସାହିର ଶିଶୁ ସମ୍ପଦ ଭୁଟାଇଲେ ।
 ଦର କରିଥିଲେ ବିବାଦ ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ଜାତ
 ଦିନେ ଦୁଇଦିନେ ତାହାର ହୋଇଥାଏ ଅନ୍ତ ।
 ଲଗଇ ନାହିଁ କବା ଗେରପ୍ତ ଭାରିଯାଙ୍କ କଳ
 ଦିବସେ ଲଗିଣ ରତ୍ନରେ ଯାଅଇ ମଞ୍ଜିଲ ।
 ମଝିରେ ମଝିରେ କଳ ଯଦ୍ୟପି ହୁଅଇ
 ଜାବନର ସରସତା ଅବଶ୍ୟ କଢ଼ିଆଇ ।
 ଦିତଣ ଗଲଣି କଳିର ବହୁତ ବରଷ
 ଭିତିତ ହୋଇବ ଏବେ ତାହା ହୋଇଲେକ ଶେଷ ।
 ଏସନ କରୁ ନାହାନ୍ତି ଆମ୍ବେ ମିଶିପେ
 ଅନିମିତ୍ତେ ଲଗାଇଛନ୍ତି କଳ ମହାକୋପେ ।
 ବୁଝାଇ କହିଲେ ତାହାକ ହୁଅନ୍ତି କୋପେ ବାର
 ପୁରୋଧବା କମ୍ ଆଇ ତିଲେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ ।

ଶପରରେ ଭୁଞ୍ଜି ଲୁଣି କଂସା ବାସନ ତେଜ
 ତଥାପି ନ୍ୟାୟଦ୍ଵାରେ ଅଛନ୍ତି ସବେ ମଜ୍ଜି ।
 ମା ମଙ୍ଗଳା ଲେ ତୃତୀ ଆମ୍ବନ ଉଷାକର
 ତୋ ବିନ୍ଦୁ ରଖନ୍ତା କେହି ନାହିଁଟି ଆମ୍ବର ।
 ତାହାଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣିଣ ମୋହର ଉଲୁସିଲ କାୟ
 ସେହିଠାବେ ବସିପଡ଼ଣ ମନ କଳି ଥିଲୁ ।
 ପାଠୁଆଁଲୋକା ଶୁଣିଣ ତାହାର ବଚନ
 ବୋଲମତ ଶୁଣିଲଇଁ ବିଚିତ୍ର କଥାମାନ ।
 ଗୋଲ ବେଳେ ପାଇକଣଣ ଆସନ୍ତେଣ ମାତ୍ର
 ପଳାଇଲେ ଯେ ସୁଆଡ଼େ ଗୋଲଦ୍ଵାରା ଛୁଟି ।
 ଦୁଇପର୍ଷ ଭେଣ୍ଟିଆଗଣେ ପାଇକେ ବାନ୍ଧନେଲେ
 ଦୋଷୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧ ତର୍ହି ନ ରଖିଲେ ।
 ବୁଢ଼ି ବୁଢ଼ି ତୁଣ୍ଡରବ ପଢ଼ିଗଲକ ତୁନ
 କୁଆ କୋଇଲି ଶବଦ ନ ପାରିଲୁ ଶୁଣି ।
 ଏସନ ସମୟେ ମୁହିଁ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଲଇଁ
 ମାଗାର ଭରିଯା ଯାଉଥୁଲକ ପାଣି ଆଣିବାର ପାଇଁ ।
 ଭକ୍ତପୂରକୁ ଲାଗିଣ ଥିଲକ ରଜକୁପ
 ପ୍ରବେଶନେ ମାଗା ଭରିଯା ତାହାର ସମୀପ ।
 ସଦେଇ ଭରିଯା ତର୍ହି ଥିଲକ ଠିଆ ହୋଇ
 ବହୁତ ଝିଙ୍ଗାସ ବାଣୀ ବୋଲମକ ହୋଧ ହୋଇ ।
 ହୋଧରେ ମାଗା ଭରିଯା ବୋଲମକ ବାଣୀ
 ରଜକୁପ ଅଟଇ ଏହା ନାହିଁ କିଲେ ଜାଣି ।
 ଅନିମିତ୍ତେ କରୁଅଛୁ ଆମ୍ବନ କଟାଳ
 ଅବଶ୍ୟ ନେବେଇଁ ଏଥୁ କାଣି ମୁହିଁ ଜଳ ।
 ସଦେଇ ଭରିଯା ତର୍ହି କୋପେ ପରଜୁଳ
 ପଥର ଏକ ଫିଙ୍ଗିଲ ଲକ୍ଷଣ ମରିଲ ।
 ନିକଳନ୍ତେ ତୁଥର ସେହି ତାଟକା ହୋଇଲ
 ଉପେକ୍ଷଣ ସେହି ଶୁଳୀ ବେଗେ ପଳାଇଲ ।

ଏଡ଼େକ ଶସ୍ତ୍ରତା ଥିଲ ଉଚ୍ଛଵୀଙ୍କ ଠାରେ
 ପାଲଟିଲ ମିଷତା ତାହା କେବଣ ପ୍ରକାରେ ।
 ଆଗୁସାର ହୋଇ ତହଁ କହିଲ ଗୁନେଇ
 ଆବର କଥାଏ ମୋର ମନରେ ଅଛଇ ।
 ଗୋଲ ମା, ଦୁଇ ମା କଥା ଯଦ୍ୟପି ଶୁଣିବ
 ଅବଶ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣରେ ସବେ ଆଜିନ୍ତି ଭରିବ ।
 ଗୋଲ ପରଦିନ ଏଠାବେ କେହି ତ ନ ଥିଲେ
 ଠଣାର ପାଇକ ପାଶେ ସବେ ଯାଇଥିଲେ ।
 ଏକା ହୋଇଣ ମୁହିଁ ଯାଆନ୍ତେଣ ଦାଣେ
 ଶୁଣିଲାର୍ ଦୁରିମାର ଗାଳ ପରଚଣେ ।
 ତାହାସଙ୍ଗେ ଗୋଲ ମା'ର ଖୋଲିଅଛଇ ତୁଣ୍ଡ
 ଦୂର ରହି ମିଶି କାନ ହେଲକ ଲଞ୍ଛିରଣ୍ଡ ।
 ଉଚ୍ଛଵୀ ପ୍ରତିନି ଗାଳବାଣ ଘନସାନ
 ରହିରେ ସେହି ହୁାନଟି ହୁଏ କମ୍ପମାନ ।
 ଶୁଣିଲାର୍ ଦୁରି ମା କହିର ଏସନ
 ତୋହରି ଗେରାନ୍ତି ମାଡ଼େ ମୋ ପୁଅ ହେଲକ ହତଙ୍କାନ ।
 ଆଲେ ଯୋଗିଣିଙ୍କାର ତୋହର ଗେରାନ୍ତି ଆଗ ମରୁ
 ଅଛିହା ଗେଗ ତୋହର ସମସ୍ତକୁ ଧରୁ ।
 ଆଲେ ପୁତଙ୍ଗାର ରଣ୍ଡି ତୋର ଏଡ଼େକ ଦରପ
 ରହିରେ ତୋ ଘରେ ପଣ୍ଡିଣ ଦଂସୁ କାଳସାପ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଲେଣ ଗୋଲମା ହୋଇଲ କାହାର
 ଅଣ୍ଟାରେ କାନି ଗୁଡ଼ାର ହୁଦିଲ ହୁକୁକାର ।
 କୋଇଲକ ଆଲେ ମୋଢି ଦେଖାଉ ଏତେ ଟେକ
 ତୋହର ମୁହିଁରେ ପଡ଼ୁ ଲଙ୍ଘୁ ଡିଆ ପୋଡ଼ୁ ।
 ହାତଗୋଡ଼ ଖାଇ ଆଲେ ଦଶ ତୋର ବୁଦ୍ଧ
 ଚଢ଼ିକ ପଡ଼ିଣ ତୋର ଦରହାର ପୋଡ଼ୁ ।
 ପିଣ୍ଡ ଦେବାପାଇଁ ତୋର କେହି ବି ନ ରହୁ
 ବଲୁଆ ତେଉଁ ତୋ ହିହେ ଶମଶାନ ହେଉ ।

ଘୋର କର୍କଣ ଧୂନରେ ଚତୁର୍ବୀଙ୍କ ପୂରୁଥାଇ
 ଦୁଇ ମା ଗୋଲି ମା କେହି କାହାଙ୍କ ନାହିଁ ପୁଣିଲ ।
 କାଳିସି ଲାଗିଲ ପ୍ରାୟେକ ହଲଇ ବେନିଙ୍କର କାୟ
 ବଚାସେ ଦୋହଲୁ ଥିବା ଗୁଆଗଛ ପ୍ରାୟ ।
 ମହାକୋପେ କମ୍ପର ବେନିଙ୍କର ଅଙ୍ଗମାନ
 ଭୁର୍ବୀଙ୍କମେ କାଠଚମ୍ପ, ଗଛ କମ୍ପଇ ଯେସନ ।
 ବେଳେବେଳେ ଥେଇଥେଇ ହୋଇଣ ନାଚନ୍ତି
 ଶମଶାନେ ଯୋଗିମଙ୍କ ପରାୟେ ଦିଶନ୍ତି ।
 ବେନିଙ୍କର କେଣ କସନ ଅହମ୍ବାଳ
 ନିକଳି ପଡ଼ଇ ଅଙ୍ଗୁ ମହା ଶ୍ରମହାଳ ।
 ଘୋର ମୁଖସବ ଧୂନ ଅନୁବ୍ରତେ ଲାଗିଥାଇ
 ବେନିଙ୍କ ମୁଖରୁ ବଚ ନିକଳି ପଡ଼ଇ ।
 କଳକଳା ରାବରେ ସେ ସ୍ଥାନ ପୂରିଗଲ
 କିନ୍ତୁହିଁ ବଚନ ତାହାଙ୍କ ବୁଝିହିଁ ନ ହେଲ ।
 କୁହାଟି କୁହାଟି ଥକ ପଡ଼ିଲେକ ବେନିଜନ
 ଜ୍ଞାତ ନୋହିଲ କେହି ଅଟଇ ନିଉନ ।
 ହଲି ହଲି ଅଣ୍ଟାରେ ପାଇଲେକ ଗୁରୁ ବ୍ୟଥା
 ଭୁର୍ବୀରେ ପଡ଼ିଲେ ବସି ହୋଇଣ ହେଠମଥା ।
 ବେନି ହସ୍ତ ଦେଇ ଭର ଆଗରୁ ଡଳ ଡଳ
 ଦୁଇ ଶ୍ଵାନ ପରାୟେ ରଚନ୍ତି ଘୋର କଳ ।
 ଅବଶ ହୋଇ ପଡ଼ିଲ ଦୁଇମା କୁହାଟି କୁହାଟି
 ଅଙ୍ଗନ ହୋଇଣ ଭୁମିରେ ପଡ଼ିଲକ ଲେଟି ।
 ଏସନ କାଣ୍ଡ ଗୋଲିମା ତହିଁ ଦେଖି
 ବେଗେ ପଳାଇଣ ଗଲ ସେ ସ୍ଥାନ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଭବିଲକ ମନେ ସେହି ମନ କୃତ୍ୟ ହେଲ
 ଏବେ ମୋହର ଉପରେ ଅରିଷ୍ଟ ପଡ଼ିଲ ।
 ଏହିଠାରେ ହୋଇଅଛି ଦୁଇମ ପ୍ରାଣେ ହତ
 ସମ୍ମତ ବୁଝାନ ପାଇନ ହୋଇବ ପ୍ରପତ ।

ମୋହ ଯୋଗୁ ଏସନ କର୍ମ ହୋଇଛଇ
 ଭାବ ତା ପାଇକ ଆମ୍ବାନ୍ତ ବାନ୍ଧଣ ନେବର୍ ।
 ଚେତନା ପାଇଣ ଦୁରିମା ସେଠାବୁ ଉଠିଲ
 ଶବ୍ଦ ନ ଦେଖଣ ସେହି ଗୃହେ ଚଳିଗଲ ।
 ଏସନ ଶବ୍ଦ ତା ଯେବଣ ପ୍ରିସଙ୍କର ଥିଲ
 ତାହାଙ୍କ ବେଭାର ଏବେ ମୋତେ ଆଚମ୍ପିତ କଲ ।
 ତାହାଙ୍କ ବେଭାର ଏବେ କହିଲେ ତୁମ୍ଭର ଅଗ୍ରତେ
 ନ ଯିବଟି କେହି ମୋହର କଥାରେ ପରତେ ।
 ଆଜ ଯାଉଥିଲି ଦୁରିମା ଘର କାଟ ଦେଇ
 ଦେଖିଲଇ ଦୁରିମା ପିଣ୍ଡାରେ ବସିଣ ଅଛଇ ।
 ଗୋଡ଼ ଲମ୍ବାଇ ବସିଛଇ କାଟକୁ ପିଠି କର
 ଆବର ବସିଛି ଗୋଲିମା ପଣ୍ଡାରେ ତାହାର ।
 ବେନି କର ରଖିଛଇ ତାହାର ମଥାରେ
 ଲୋଡ଼ଇ ଉକୁଣି ତାର ଶୁକଳ କେଶରେ ।
 ପାବକ୍ରେଣ ଉକୁଣି ଏକ ତାହାନ୍ତ ଆଣଇ
 ଦୂର ନନ୍ଦ ମଧ୍ୟେ ରଖି ଚପିଣ ମାରଇ
 ପାଟି ଯାଆନ୍ତେଣ ଉକୁଣି ଉଲ୍ଲୁଷ୍ଟା ଏ କାମ୍ବ
 ସନ୍ଦୋଷେ ବୋଲଇ ବାଡ଼ିପଡ଼ା ନାହିଁ ତଳେ ଉପୁ ।
 ସବୋଧ ଦୁରିମା'କୁ ବୋଲଇ ବଚନ
 ନ ଦେଖନ୍ତେ ତୋର ମଥା ମୁହିଁ ବହୁଦିନ ।
 ବାଡ଼ିପଡ଼ା ଉକୁଣିଏ ବାନ୍ଧଲେଣି ମାଥେ ବସା
 ଦେଖନ୍ତେଣ ମୋହର ଉତ୍ତି ଯାଉ ଅଛଇ ହଂସା ।
 ଗୋଲି ମା'ର କଥା ଶୁଣି ଦୁରିମା' ବୋଲିଲକ କାଣୀ
 ତୋହପରି କିଏ ଅଛି ମାରି ପାରିବ ଉକୁଣି ।
 ଦେଖନ୍ତେଣ କିତଣ ଗଲ କେତେ ହେଁ ବରଷ
 ନ ପାଇଲକ ମୋର ମାଥ ତୋ ହାତର ପରଶ ।
 ବେନି ସାହିର ମିଶିପେ ନ କଲେ କେଡ଼େକ ଦୁନ'ପୈ
 ନ ଗମିଲେ ଏ ସାହି ଜନେ ସେ ସାହି ନିର୍ଭପେ ।

କବା କଥାରେ କଲେକ ଆପଣା ବୁଢ଼ି ଭ୍ରଂଶ
 ଆପଣା ଶିଶୁ ସମ୍ବଦ କରିଲେକ ଧ୍ୟାସ ।
 ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ଗଣେ ସମ୍ବଦ ଉଠିଲକ ପୁର
 ବୁଢ଼ି ବୁଢ଼ି କେନ ସାହି ହେଲକ ହତଶିଶ ।
 ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ଧନ ଦେଇଣ ହେଲୁଣି ଏତେ ସର
 ତଥାପି ତ ନ ସ୍ତୁରଇ ବିବେକ ତାଙ୍କର ।
 ପୁରୁଷେ ଅଟନ୍ତି ଏକ ଆରେକରୁ କଳି
 କୁକୁର ପ୍ରାୟେକ ସଦା କରୁଥାପି କଳି ।
 ପ୍ରିଣ୍ଟାଏ ଏପରି ହେବା ବୁଢ଼ିର ସୁକଳ
 ଗେରସ୍ତଗଣେ ବୁଝାଇ ନିବାରିବା ଉଚିତ ।
 କହନେଣ ଆମ୍ବ ସାହିରେ ବୁଝାଇ ଏସନ
 ବୁଝି ଗଲେଣି ଆମ୍ବ ସାହିରେ ବୁଝ ଜନ ।
 ଏବେ କରୁଣ ଅଛନ୍ତି ଅଶେଷ ବିବୁର
 କେସନେ ଏ ଦୁର୍ଗତିରୁ ପାଇବେ ନିସ୍ତାର ।
 ସେହିଠାବେ ଠିଆ ହୋଇ ଏସନ ଶୁଣିଲାଇଁ
 ଦୁଇ ବୁଢ଼ୀଙ୍କରିଠାରୁ ସୁଜାନ ପାଇଲାଇଁ ।
 ବିଷମ କେଳ ଏବେ ହୋଇଛୁ ଉପସ୍ଥିତ
 ବିବୁର କରିବାକ ସବେ ହୋଇଣ ଦୃଢ଼ ତିର ।
 ସମସ୍ତ ବୁଢ଼ାନ୍ତ ଶୁଣିଣ ବୋଇଲା ଅଧିକାଶ
 କରିବାକ ଏବେ ତଦନ୍ତ ସମସ୍ତ ବିବୁର ।
 କେଳ ହୋଇଲାଣି ଆଜି ବୁଢ଼ିର ଉଛୁର
 ବୁଲ ଚଳିଯିବା ସବେ ଯେ ଯାହାର ଘର ।
 ପୁନଶ୍ଚ ଏଠାରେ ଆସି ସଂଧାରେ ମିଳିବା
 ଉତ୍ତମ ରୁପେଣ ସବୁ ବିବୁର କରିବା ।
 ମଙ୍ଗଳାକୁ ଓଳଗି ହୋଇ ସମସ୍ତେ ଚଳିଗଲେ
 ଆପଣା ଆପଣା ଗୁହେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
 ସେହିଦିନ ହୁଅନ୍ତେଣ ସଂଧା ଉପରେ
 ବାଜି ଉଠିଲକ ନିରାରେ ଦଣ୍ଡା ମର୍ଦଳ ସମସ୍ତ ।

ବେନ୍ଦୁଆ ମାଳ ରଖିଣ ହୃଦରେ ରକତ
 ଆରମ୍ଭିଲ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ କପୂର ଆଳନି ।
 ଆରତି ବେଳର ଘଣା ମର୍ଦଳ ଶୁଣିଣ
 ନଗ୍ରଜନ ବିଜେ କଲେ ତହିଁ ଜଣ ଜଣ ।
 ଭକ୍ତି, ଭୟରେ ପ୍ରଣମି ମଙ୍ଗଳା ପ୍ରୟୁରେ
 ନଗ୍ରଲୋକେ ବସିଲେକ ଚଉତର ପରେ ।
 ଭକ୍ତପୁରର ଗୋଦିନ ସେଠାବେଅସିଣ ମିଳିଲ ।
 ଅଧିକାଶକୁ ବହୁତ ସନମାନ କଲ ।
 ସଭିଁଏ ଦେଖିଣ ତାହାକୁ ଉଦବେଗ ହେଲେ
 ଆଣିଛିଲୁ ଗୁପତ କାରତା ବୋଲିଣ ଚନ୍ଦ୍ରଲେ ।
 କେଶାଜର ପଣରେ ସେହି ସମର୍ଥ ଅଟଇ
 ଭକ୍ତପୁର ଗୁପତ କଥା ସମସ୍ତ କହଇ ।
 ତାହାକୁ ସମାଜିଣ ବୋଲିଲ ଅଧିକାଶ
 ଆରେ କାବୁ ସବୀ କୁଶଳ ଅଟେ କ ତୋହର ।
 କିମ୍ବାରଂ ଏଠାରେ ଆସି ହେଲୁ ଉପଗତ
 ଭକ୍ତପୁରର କାରତା କହସି ସମସ୍ତ ।
 ଚଉଦିଗ ଆଡ଼େ ଗୁହଁ ଗୋଦିନ ବୋଲିଲ
 ଆମ ସାହିର ଅବସ୍ଥା ଅସମ୍ଭାଳ ହେଲ ।
 ପୁର ପ୍ରିସାଗଣ ହୋଇଣ ଏକ ମେଳ
 ଆପଣା ଗେରସ୍ତ ସଙ୍ଗେ କରନ୍ତି କଟାଳ ।
 କପାଳ ଅନିମିତ୍ତେ ଏଡ଼େକ କୃତ୍ୟ କଲ
 ପୁର ଶିଶୁ ସମ୍ବଦ ସମସ୍ତ ବୁଢାଇଲ ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କ ପଡ଼ିଅଛି କରେପୁଅ କାର
 ଆମର ଶିଶୁ ସମ୍ବଦ କରୁଛନ୍ତି ଜୁର ।
 ସାହି ପଢିଶା ସଙ୍ଗତେ ଆମେ କରିଣ କଳ
 ଦୁନ୍ୟ ଭୋଗୁଣ ଅଛୁ ମରଣତହଁ ବଳି ।
 କଷ ଲୋଡ଼ା ଥିଲ କରିବାକୁ ଘଟ ପୁଜା
 ଥାଟ ସଜାଇଣ ବଜାଇଣ ସାରବାଜା ।

ଖୋଲ କରଚାଳ ସହ କାର୍ତ୍ତିନ କରଣ
 ଯଦ୍ୟପି ଯାଇଣଥାନ୍ତ ରକତ ରଖିଣ ।
 ନସ ଉଣା ହୋଇଥାନ୍ତା ଭକତପୁରର
 ବୁଡ଼ାଇଲ ସବୁ ଶିଷ୍ଠ ସମେତ ଆପଣାର ।
 ସାରଦାଦ୍ୟ କଜାଇଲ ମନେ ବହି ଆଶ
 ପୁରର ସଂପଦ ଏବେ ଭୁଞ୍ଗି କସି ଖଣ୍ଡ ।
 ତେବେ ହେଁ ତୁଟୁ ନାହିଁ ତୁମ୍ହ ମନ୍ଦୁ ଅହନ୍ତା
 ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଂଶ ହୋଇଲେକ କେ ହେବ ରଖନ୍ତା ।
 ନ୍ୟାୟଦିନ ଲଗିଥିବ ଯଦ୍ୟପି ଏହିପରି
 ଉପବାସ କରି ଆମ୍ବେ ସବେ ଯିବୁ ମର ।
 ସଲଖି ପାରୁ ତ ନାହୁଁ ଆଉ ଏବେ ଅଷା
 ଶୁଖି ଶୁଖି ଦେହଗୋଟି ହୋଇଲକ କଣା ।
 ଯାଅସି ସରବେ ଏବେ ଯାଜନାରୀଆଙ୍କ ପାଶ
 ଜନମାଶ ତାଙ୍କଠାରେ ଏକାଙ୍କ ବିଶ୍ଵାସ ।
 ଏସନ କରିଲେ ସେମାନେ ତୃପତ ହୋଇବେ
 ତୁମ୍ହଠାରେ ମିହତା ପୁନଶ୍ଚ କରିବେ ।
 ଆମ୍ବେମାନେ ଯାଇଥିବୁ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଶଙ୍କର ପାଶ
 ଆମ୍ବୁନ୍ତ ଦେଖିଣ ସେମାନେ ହୃଦୟ ହରଷ ।
 ପଖାଳ ଶୁଆଇ ସାରି ଦିଅନ୍ତି ତାମୁଳ ।
 ଯାଇଛନ୍ତି ଭୁଲ ସବେ ପୁନ୍ରର କରିଲ ।
 ତାହାଙ୍କ ପୁନ୍ରଷ୍ଟଗଣେ ଦିଅନ୍ତି ଅପଶ୍ୟାତି
 ବୋଲନ୍ତ ଯାଅସି ଏବେ ଭକ୍ତପୁର କତି ।
 ଅଧିକ ଶତ୍ରୁତା ଆର ତିଲେ ନ ଯୋଗାଇ
 ଏବେ ତାଙ୍କ ସହ ମିହତା କରସି କେବେ ଯାଇ ।
 ତାଙ୍କ ଅଧିକାଶ ଭାରିଜାଠାରୁ ଶୁଣିଛଇଁ
 ମିହତା ନିମନ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗାଟି ଅଛଇ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଲକ୍ଷିକେ ଆମ୍ବୁଥାନ୍ତୁ ସନମତି
 ସେମାନେ ଆଗୁସାର ହୋଇବେ ତଷ୍ଟଣାନ୍ତି ।

ନିଃଶ୍ଵାସ ନେଇଣ ଗୋବିନ୍ଦ ପୁନଶ୍ଚ କହଇ
 ଆମ୍ବ ସାହିର ଅବସ୍ଥା ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 ଅଧିକାଶର ଲଜ୍ଜା ହୋଇଛି ପ୍ରକଳ
 ମିଷତା ଥାପିକ ପୁନଶ୍ଚ ଉପେଷ୍ଟି କହଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ କଚନ ଶୁଣିଶ ରାମନାମିର ଆପଣ
 ଅଧିକାଶ ସମ୍ପେତିଶ ବୋଇଲା କଚନ ।
 ବେନିପକ୍ଷ ମନ ମଧ୍ୟେ କରିଛନ୍ତି ଆଶଃ
 ଅନେୟଅନ୍ୟ ଉପୁଜାଇବେ ପୁନଶ୍ଚ ମୁହଁସ ।
 ଉପେଷ୍ଟିବା ଏସନ ସୁଯୋଗ ତଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଆରମ୍ଭ କରସି ଉଦ୍ୟମ ଏକମନ ହୋଇ
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଗରଜ ଉଠିଲ ଗୁନେଇ ।
 ପ୍ରଥମେ ଆମ ଉଦ୍ୟମ ହୋଇବ କିମ୍ବାଇ
 ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭ ଛନ୍ତି ସେମାନେ କହଳ
 ଏବେ ସେ ଆସନ୍ତୁ ଆଗେ ତେଜ୍ୟାକରି ଖଳ ।
 ନ୍ୟନଭାବ କରିଣ କରନ୍ତୁ ଦୟିମା
 ତେବେ ସିନା ତାହାଙ୍କର ଅନ୍ତରକୁ ଚିହ୍ନି ।
 ତ ହାତ ନିର୍ବିର୍ଭାଇଣ ବୋଲଇ ଅଧିକାଶ
 ଏସନ କଠୋର କଥା ତୁଣ୍ଡରେ ନ ଧରି ।
 ତାହାଙ୍କ ଦୋଷ ସଙ୍ଗତେ ଅଛଇ ଆମ୍ବ ଦୋଷ
 ମିଳାମିଶା ହେଲାବେଳେ ନ ଯୋଗାଇ ରୋଷ ।
 ତୃଣୟ ପ୍ଲାନକୁ ଆମ୍ବେ ଦୂଇଛଷ ଯିବା
 ସେହିଠାବେ ମିଳାମିଶା କଥା ଆରମ୍ଭିବା ।
 ସ୍ତ୍ରୀକାର କରିବା ବେନିପକ୍ଷ ଆପଣାର ବୋଷ
 ଉଚ୍ଚପୁ ହୋଇବେକ ମନରେ ହରଷ ।
 ନ ପୁଣ ଏପରି ଦୋଷ ପୁନଶ୍ଚ ହୁଅଇ
 ତାହାର ଏକର ଟହୁଁ ସହେ କାଢିବରୁଁ ।
 ମୋହର ମତରେ ଗୋପାଳମାଉଙ୍କ ମନ୍ଦର
 ଏସନ କର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଟଇ ଉପୟୁକ୍ତ ଦର ।

ଅଧିକାଶର ବଚନେ ସନ୍ତୋଷ ଲଭିଣ
 ଯଥାର୍ଥ ଯଥାର୍ଥ କହଇ ସମନାମିର ଆପଣ ।
 ମାଗା କହିଲୁ କଥାଟି ମନକୁ ପାଞ୍ଜର
 ଡାକୁଆ ବୋଇଲୁ ଏକଥା ଉଚିତ ଅଟଇ ।
 ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁ କହଇ ଏହା ଅଟଇ ଉଚିତ
 ଭକ୍ତପୁରେ ଗୋବିନ୍ଦା ପ୍ରସତ କରୁ ସମସ୍ତ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଏଥରେ ସେମାନେ କରିବେ ସନମତ
 ଗୋପାଳଜୀ ମନ୍ଦରେ ବେନିପକ୍ଷ ହେବାକ ମିଳିତ ।
 ଏଥାନେ ଅଧିକାଶ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ଯାଅସିରେ ବାବୁ ତୋର ସାହିକୁ ବହନ ।
 ତହିଁ ଆମ୍ବ ଅଉପ୍ରାୟ ଫଟାଇ କହିବୁ
 ସେମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବୁଝିଣ ଆମ୍ବନ୍ତ ଜଣାଇବୁ ।
 କଷ କରିବାକ ତହିଁ ମିଳନର ଦିନ
 ଯଦ୍ୟପି କରନ୍ତି ସେମାନେ ସମ୍ମତ ପ୍ରଦାନ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ଗୋବିନ୍ଦା ଗଲ ହୋଇଣ ଖରତର
 ପ୍ରବେଶିଲ ଭକ୍ତପୁର ଅଧିକାଶର ଛୁମୁର ।
 ଯୁନେଷ୍ଟ ଅରଜୁନ ଧାମ ଅନ ଦି ସନ୍ଧିତ
 ସେହିଠାରେ ସରବେ ଥୁଲେକ ଉପସ୍ଥିତ ।
 ସରିଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଗୋବିନ୍ଦା ସମସ୍ତ କହିଲୁ
 ସମସ୍ତ ଶୁଣିଣ ଅଧିକାଶ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲୁ ।
 ଭବୁଜୁରୁ ସରିଙ୍କର ସୁହିନ ଆସିଲ
 ଯାକିନିଗୁ ଅଧିକାଶ ଯଦ୍ୟପି ଏମନ୍ତ ବୋଇଲୁ ।
 ଏମନ୍ତ ସୁଯୋଗ ଛୁଟିକା ତିଳେ ନ ଯୋଗାଇ
 ସୁଯୋଗ ଛୁଟିଲେ ଥରେ ଆଉ ନ ମିଳଇ ।
 ତହିଁ ଅନାତ ସଧୀରେ ବୋଲଇ ବଚନ
 ମିଳାମିଶା ପାଇଁ ଆମୁର ରହି ଅଛଇ ମନ ।
 ଗୋପାଳଜୀ ମନ୍ଦରେ ବେନି ପକ୍ଷ ଯିବା
 ସେହିଠାରେ ସମସ୍ତ କଥା ବିବୁର କରିବା ।

ବିଶ୍ଵର ପୂର୍ବରୁ କିଣ୍ଠିବି କହିବା ଅନୁଭିତ
 ତରତର ହୋଇଲେକ ବିଦ୍ଯୁ ହୃଥିର ଉପଗତ ।
 ଆସନ୍ତା ରବିବାରକୁ କଣ୍ଠ କର ଦିନ
 ଯାଅସି ଗୋଟିନ୍ଦା ଏବେ ଯାଜିନ୍ଦରକୁ ବହନ ।
 ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମତ ନେଇଣ ଏଠାବେ ଫେରିବୁ
 ତେବେ ଯାଇ ସମସ୍ତେ ଆମ୍ବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇବୁ ।
 ଏହିଠାବେ ନାଶପଦ ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ପରୁରନନ୍ଦ ବୁଢ଼ାର ନ ଧରିବ ଦୋଷ ।
 ପାଠକଗଣଙ୍କୁ ମୋର କୋଟି ନମସ୍କାର
 ପରୁବନନ୍ଦକୁ ସୁଦୟା କରିବ ଅପାର ।

— * —

ପୁନମୀଳଙ୍ଘ ପଦା

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସବେ କରସି ଶ୍ରବଣ
ପୁନମୀଳଙ୍ଘ ପଦା ଏବେ କରୁଛି ବର୍ଷନ ।
ଗୋପାଳଜୀଉଙ୍କ ପାଦେ ଲୟ କରି ମନ
ଏହି ପଦା ଗୋଟି ଏବେ କରୁଛି କଥନ ।
ଗୋପାଳଜୀଉଙ୍କ ପାଦେ ତୋର ନିର୍ମଳ
ଦନ୍ତା ଲେଖନ ମୋର ଦେଉଥିବୁ ବୁଲି ।
ପ୍ରଭୁ ଗୋପାଳଜୀ ଉତ୍ତର ବଡ଼ର ଦୟାବନ
କେ ବର୍ଷିପାଇବ ତୋର ମହିମା ଅନନ୍ତ ।
ଚୌଧୁରୀବଜାର ଠାବେ ତୋହର ଆସ୍ତାନ
ମଠ ସହ ମନ୍ଦିରଟି ତୋର ଶୋଭବନ ।
ସକାଳ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତହିଁ ଯାଆନ୍ତି ଉକ୍ତଗଣ
ତୋଠାରେ ପୂଜା ଆରତି କରିଛି ପ୍ରଦାନ ।
ସମର୍ପଣ ନୈବେଦ୍ୟ ବହୁତ ମିଶ୍ରାନ
ତହିଁରେ ଅଟଇ ସାର କଞ୍ଚାଗୋଲିମାନ ।
ଅନେକ ଗମନ୍ତି ତହିଁ କଞ୍ଚାଗୋଲ ଖାଇ
ଉକତି ଅଛି କି ନାହିଁ କେ ତାହା ଜାଣଇ ।
ମଠ ମନ୍ଦିରକୁ ଲଗି ଅଛଇ ଭୁଷଣର୍ତ୍ତି
ବେଢିଣ ଅଛଇ ପାତେର ତା'ର ଉକତି ।
ସୁପ୍ରସଂ ଆମ୍ବଗୋଟାଏ ତହିଁରେ ଅଛଇ
ଗ୍ରୀଷମେ ତାହାର ଶୋଭା କହିଲେ ନ ସରଇ ।
ମଠ ଉତ୍ତରକୁ ଅଛଇ ସିଂହଦାର
ବିଷଟକାପୁ କବାଟ ଅଛଇ ତାହାର ।

ଗଣ୍ଡିଆ ହୋଇଅଛି ପାଞ୍ଜଳ ନ ଥାଇ
 ଦକ୍ଷାବଳ ହାତ ଯେହେଲେ ପଶିଣ ପାରଇ ।
 ସିଂହଦ୍ଵାର ପଶୁାତରେ ଦିଶୁଷ୍ଟ ଦୁଆର
 ତୃଷ୍ଣୁ ହାର ମିଳିବ ହୃଦୟନେଣ ପାର ।
 ପାଦର ପାଣ୍ଡୋଇ ଥୋଇଣ ଏହି ହାର ସନ୍ଧିକଟ
 ଭକ୍ତଗଣ ପଶନ୍ତି ଗୋପାଳଜୀଙ୍କ ନିକଟ ।
 ଜୀଉକର ଅସ୍ତ୍ରାନ ଅଛି ପୁରୁଷୁଖ ହୋଇ
 ସମ୍ମନ୍ତରେ ଝୁଲଣ ମଣ୍ଡପ ଅଛଇ ।
 ମଧ୍ୟରେ ଚନ୍ଦନିପା ଅଗଣା ଗଦାର
 ତହିଁ ଭକ୍ତଗଣ ମିଳ ପୂଜନ୍ତି ଠାକୁର ।
 ଝୁଲଣ ଉସ୍ତ୍ରବେ ମଠ ଦିଶର ଅଛି ଶୋଭବନ
 ଆମୋକ ମାଳରେ ବିଭୂଷିତ ହୃଦୟ ସେ ସ୍ଥାନ ।
 ଝୁଲଣ ମଣ୍ଡପେ ଠାକୁର ଦୋଳରେ ଝୁଲନ୍ତି
 ଗୋଟିପୁଅମାନେ ତାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ନାଚନ୍ତି ।
 ଦର୍ଶକଗଣ ସେଠାବେ ହୃଦୟ ଠେଲପେଲ
 ତା ସଙ୍ଗେ ଧୂନ ଉଠଇ କି ହେଲ କି ହେଲ ।
 ଗୋଟିପୁଅମାନେ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ନାନାରଙ୍ଗେ
 ଅଳି କରନ୍ତି ମାଗଣ ବିବିଧ ମୁଦ୍ରା ସଙ୍ଗେ ।
 ଆନ ସମୟରେ ତହିଁ ସଜ ହୋଇଥାଇ
 ବକ୍ତାଙ୍କ ଗହଳେ ସେହି ଲ୍ଲାନଟି ପୁରୁଷୀରାଇ ।
 ବକ୍ତୃତାରେ ସଦ୍ବୟକ ହୃଦୟ କମ୍ପମାନ
 ବକ୍ତୃତା ସାରଣ ସରବେ କରନ୍ତି ଭୋଜନ ।
 ହେ ପ୍ରଭୁ ଗୋପାଳଜୀ ହେବାଳ ସଦୟ
 ଯେମନ୍ତେ ମୋ ହୃଦୟ ଜ୍ଞାନ ହୃଦୟ ଉଦୟ ।
 କଣ୍ଠରେ ବସିଣ ମୋହର ପଦ କହିଦେବ
 ପୁନମୀଳନ ପଦ ଯେମନ୍ତେ ସମାପନ ହେବ ।
 ସମେ ରବିବାର ଗୋଟି ହୋଇଲ ଉପଗତ
 ଦେନ ସାହିଜନେ ପ୍ରଭାକୁ ହୋଇଲେ ଶୁତିମନ୍ତ ।

ମଙ୍ଗଲାଙ୍କ ନାମ ସୁର ସରବେ ଚନ୍ଦିଶାଳ
 ଗୋପାଳଜୀର ମଠରେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଘୁମୁରେ ପ୍ରତିପାତ ହୋଇ
 ଝୁଲଣ ମଣ୍ଡପେ ସବେ ବସିଲେକ ଯାଇ ।
 ଦୁଇ ଅଧିକାରୀ ବସିଲେକ ଏକ ଥାନେ
 ତାହାଙ୍କ ବେତିଣ ବସିଲେ ସରବେ ମଉନେ ।
 ବେନ୍ଦ୍ର ଅଧିକାରୀ ହେଲେକ ତନ ପୁଷ୍ପଲବି
 ଆନମାନେ ତାହାପରେ ହୋଇଲେକ ଭାଗୀ ।
 ଯାନ୍ତିନଗ୍ର ଅଧିକାରୀ ବୋଇଲୁ ବଚନ
 ଏହା ଅଟଇ ଗୋପାଳଜୀଙ୍କ ଆସ୍ତାନ ।
 ମହା ପୁଣ୍ୟବନ୍ଧ ପ୍ଲାନ ବୋଲିଣ ଏହା ଜୀବ
 ଏଠାବେ ଛନ୍ଦ କପଟ ନୁହୁଇ ଉଚିତ ।
 ଏମନ୍ତ କରମ ଯେହୁ ଏ ପ୍ଲାନେ କରଇ
 ଜୀବନ ଅନ୍ତେ ସେହୁ ନରକେ ପଡ଼ଇ ।
 ତରବ୍ୟାଷ୍ଟୀ ନରକରେ ସେହୁ ଦାଣିହୁଏ
 କେତେକଲୁ ପରିଯନ୍ତେ ସେହିଠାବେ ଥାଏ ।
 ପଞ୍ଚକଥା ସମସ୍ତ ସବେ ତେଜ୍ୟା କରିଦେବା
 ତାହାଙ୍କ ଆବର ଆଉ କେବେହେଁ ନ ଖୋଲିବା ।
 ମିଳନ ପାଇଁଣ ସବେ ହେବା ଆଗୁସାର
 ଯେସନ ମଙ୍ଗଳ ହୃଥିର ବେନ୍ ପରିଷକର ।
 ପୂର୍ବପରି ଶାନ୍ତିମାତ୍ର ପୁନଶ୍ଚ ତଳାଇବା
 ସୋବରମା ପଣ ପୁନଶ୍ଚ ହୃଦରେ ରଖିବା ।
 ଦୁଇପାଇଁ ମଧ୍ୟେ ହୋଇବ ପୁନଶ୍ଚ ଗତାଗତ
 ହୋଇଲେଣି ଦୁଇ ସାହି ପ୍ରିସାଏ ମିଳିତ ।
 ଆସୁର ଚକ୍ର ଫେଢ଼ିଦେଇ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ
 ଆଉ କିପାଇଁ କରିଥିବା ସରବେ ମଉନେ ।
 ଆଜିଠାରୁ ସରବେ ଉପେକ୍ଷିବା ଖଳ
 ଥାନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଦେଖିଲେକ କରିବାକ କୋଳ ।

ଗାଢ଼େ ଆଜିଙ୍ଗନ କଲ ଉଚ୍ଚପୁର ଅଧିକାଶ
 ବୋଇଲକ ସବୁଦିନେ ଥିବାକ ଏହିପରି ।
 ଯାଜନଗ୍ର ଅଧିକାଶ ପୁନଶ୍ଚ ବୋଇଲ
 ଏବେ ଦଶଶ ପଦ ନିକଟ ହୋଇଲ ।
 ପୂର୍ବପରି ଘଟପୂଜା ପୁନଶ୍ଚ ଆରମ୍ଭିକ
 ଖୋଲ କରତାଳ ତୋଳ ସହିତରେ ଯିବ ।
 ଆମ୍ବ ସାହିତୀରେ ସରବେ ହୋଇଲେ ଉପଗତ
 ପାର୍ଶ୍ଵେ ନେବୁ ସବୁନ୍ତି ହୋଇଣ କୋଷଚିତ୍ ।
 ଘଟ ସହିତରେ ଆମ୍ବେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ଚଳିବୁ
 ସବେ ମିଳିଣ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ମାଜଣା କରିବୁ ।
 ପୁଲ ଚନ୍ଦନ ଲାଗି ସରବେ କରଇବା
 ବାହୁଡ଼ିବା ବେଳେ ତୁମ୍ଭ ଗଢ଼ଣେ ଆସିବା ।
 ଏତେ ହୋଇଲେକ ଆମ୍ବ ମନରେ ହୋଇବର ଶାନ୍ତି ।
 ଏଥୁରେ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିବ କତ ପି ଏ ଘାନ୍ତି ।
 ଉଚ୍ଚପୁର ଅଧିକାଶ ହୋଇଣ ତରଷିତ
 ବୋଇଲକ ଆମ୍ବ ମନ ହୋଇଲ ତୃପତ ।
 ଘଟପୂଜା ଯାଥା ଗୋଟି ପୁନଶ୍ଚ ଆରମ୍ଭିକା
 ଖୋଲ କରତାଳ ସହ ଉଚ୍ଚିରେ ଗମିବା ।
 ଆମ୍ବର ମନକୁ ଏବେ ଏମନ୍ତ ଆସଇ
 ପୁଣ୍ୟ କରେ ଗାରବାଦ୍ୟ ତିଳେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଗାରବାଦ୍ୟ ଗୋଟି ଆମ୍ବେ ଅବଶ୍ୟ ଉପେକ୍ଷିକା
 ପୁଲ ଚନ୍ଦନ ଲାଗି ତୁମ୍ଭକୁ କରଇବା ।
 ଭଲ ଲିହିଲକ ବିହୁ ଲଲଟେ କଷଣ
 ଏବେ ହୋଇଲକ ଆମ୍ବର ବୁଦ୍ଧି ଉଚିପନ ।
 ସେତେବେଳେ ଯତ୍କ୍ୟପି ଏହି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥାନ୍ତି
 ତେବେ କିଆଁ ଏଡ଼େକ ହମ୍ବ ବେନିଙ୍କ ହୃଦୟକ ।।
 ଦେବ ବାମ ହୋଇଲେକ ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଂଷ ହୋଇ
 ତେହିରୁ ବିପଦ ତହୁଁ ଘୋଟିଣ ଆସଇ ।

ଦେବ ବିଧାନ କେହୁ କରିବ ଅନ୍ୟଥା
 ଭୋଗିବାକୁ ହୃଥିର ଅବଶ୍ୟା ଗୁରୁ ବ୍ୟଥା ।
 ଏପନ ପୁମାଦ ଆଉ କଦମ୍ବ ନ ହୋଇବ
 ମରଣ ପରିଯନ୍ତେ ଏହା ମନରେ ରହିଥିବ ।
 କେସନ ଘୋଟିଗଲାକ ଆମ୍ବନ୍ତ ଦୁଦୁକୀ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ବାଇବା ଇଚ୍ଛା ନ ପାରିଲୁ ଗେଧ ।
 ରଖିବାକୁ ଯାଇଣ ହନ୍ତମନ୍ତକର ଟେକ
 ବୃଥାରେ ହୋଇଣ ଗଲୁ ସରବେ ନିରେଖ ।
 ମୁଖ ଦେଖାଇବାକୁ ସୂନ୍ଦର ହେଉଥିଲୁ ଲଜ
 ଅନୁଚୋପ ଅନଳରେ ହେଉଛୁ ଦହିଯ୍ୟ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଯାଜିନରୁ ଅଧିକାଶ
 ତାହାକୁ ପ୍ରବୋଧିଣ ଧରିଲ କୋଳକରି ।
 ଆଶ୍ୱାସିଣ ପୁନଃ ପୁନଃ ଦୋଳଇ ବଚନ
 ତେଜ୍ୟା କରସି ମନରୁ ସନ୍ତାପ ବହନ ।
 ଅଛର୍ଣ୍ଣ ଆମ୍ବର ତର୍ହିଁ ଅନେକ ହିଁ ଦୋଷ
 ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଯାହା ଗୁଡ଼ିଲୁ ମୁହଁସ ।
 ଶାରବାଦ୍ୟ ବାଜିଣ ଯତ୍ୟପି ଯାଇଥାନ୍ତା
 ଆମ୍ବର କିମ୍ବ ଯେ ମନ ତର୍ହିଁରେ ହୋଇଥାନ୍ତା ।
 ବିଧରେ ମହାଶାର ପତଙ୍ଗ ସହିତ
 ଶାରବାଦ୍ୟ ନଗାଟି ଯିବା ଅଟର ପୁକତ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଥୁଲଟି ବିଧ ଭୁମ୍ଭେମାନେ ସବ୍ବ
 ଭିଅଇଲୁ ଆମ୍ବେ ଦୂର ମନେ କହି ଜବ୍ବ ।
 ସବବୁଦ୍ଧି କେଉଁଆଡ଼େ ଉପାଇଣ ଗଲା
 କାହିଁ ଆସିଣ ଦୁଦୁକୀ ଆମ୍ବନ୍ତ ଘୋଟିଲ ।
 ସଂସମ ଆଚରି ଥିଲେ ନୋହି ଥାନ୍ତା ଦ୍ଵାର
 ବିପରିତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଏ କପାଳ ହୋଇଲେକ ମନ ।
 ସବବୁଦ୍ଧି ଯତ୍ୟପି ଆମ୍ବେ କରିଥାନ୍ତା
 ଏହେବଢ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କପାଳ ଭେଗନ୍ତ ।

ଖଳ ମାରଁରେ ଗମିବା ସଜ୍ଜ ଅଟଇ
 ଶାଲ ଖମା ଡିଙ୍ଗର କିଣ୍ଠି ନ ଦିଶଇ ।
 ଗାତରେ ପଡ଼ିଲେ ସଦବୁଦ୍ଧି ହୋଏ ଜାତ
 ସେତେବେଳେ କଷଣଟି ଭୋଗିବା ନିଶ୍ଚିତ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ଆମେ ଦୁଃଖ କେବେହେଁ ନ କରିବା
 ସୋଦରମା ପଣ ବହି କାଳ କଟାଇବା ।
 ବାହୁଦିଵ ଓ ସୁକାଗଣେ ସହଜେ କୋପମତି
 ଅଳପ କଥାରେ ଉଦ୍ଧତ ସ୍ଵଭବ ଦେଖାବନ୍ତି ।
 ଆକଟ କରିବା ତାହାକୁ ଥିଲଟି ଉଚିତ
 ତାହା ନ କରଣ ବୁଝେ ଅଗ୍ନିରେ ଦେଲେ ଦୂର ।
 ଏଥରେ ଯାହା ହେବାର ତାହା ହୋଇଗଲା
 କେନି ସାହିକୁ ଅରିଷ୍ଟ ତହୁଁ ଘୋଟିଗଲା ।
 ନପୁଣ ଏମନ୍ତ କର୍ମ ପୁନଶ୍ଚ ହୃଦୟ
 ମନ୍ଦକୁ ବୈଦ୍ୟକା ସବେ ଏକମୁଖ ହୋଇ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଵା ଉପୁଜାଇବେ ଯଦ୍ୟପି ବାହୁଦିଵ ଓ ସୁକା
 କେନିପକ୍ଷ ବସିଣ ତାହାକୁ ଶାନ୍ତ କରାଇବା ।
 ଲୋଡ଼ିକାକ ପ୍ରଥମନ୍ତ୍ର ଆପଣୀର ଦୋଷ
 ଏସନ କଲେକ ଲୟକ ହୃଦୟ ମନ୍ଦ ରୋଷ ।
 ଏଥରେ ଯଦ୍ୟପି ମୀମାଂସା କରି ନ ପାରିବା
 ବାହାରୁ ବିଜ୍ଞଜନକୁ ଲୋଡ଼ିଣ ଆଣିବା ।
 ତାହାଙ୍କ ନ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲପ୍ତେ ହୋଇବା ସନମତ
 ଉପେକ୍ଷିବା ନ୍ୟାୟନ୍ଦର ନ୍ୟାୟଜ୍ଞ ସମସ୍ତ ।
 ଏହିଠାବେ ଶପଥ କରିବା ଠାକୁରଙ୍କୁ ରୁହି
 ଏସନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେମନ୍ତ ଅନ୍ୟଥା ହେବ ନାହିଁ ।
 କେନିପକ୍ଷ ଏହା ଶୁଣି ହୋଇଲେ ଉପତ
 ବୋଲିଲେକ ଏସନ କର୍ମ ଅଟଇ ଉଚିତ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଯଦ୍ୟପି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା
 ତାହାକୁ ଭାଙ୍ଗିବା କର୍ମ ଅବଶ୍ୟ ନିବର୍ତ୍ତିବା ।

ଦେନିପକ୍ଷ ମିଳି ତହୁଁ ଶୟଥ କରିଲେ
 ବିବାଦ କରିବା ନାହିଁ କେହି କାହା ତୁଲେ ।
 ରାମନାମିର ଆପଣ ଉଷତେ ବୋଲଇ
 ମୋର ମନକୁ ଏବେ କଥା ଏ ଧାସଇ ।
 ରାମନାମି ଯାସାଗୋଟି ପୁନର୍ଶୁ କରିବା
 ଦେନିପକ୍ଷ ମିଳଣ ତହୁଁରେ ଭାଗ ନେବା ।
 ମିଳିଛ ଯାସାଟି ବହୁ ପୁଣ୍ସୁ ହେଉଥିଲ
 ଖଳ ପଣିବାରୁ ତାହା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲ ।
 ମିଳିଛ ଯାସାଟି ଯଦ୍ୟପି ପୁନର୍ଶୁ ହୋଇବ
 ମନରୁ କଢୁଷ ଗୋଟି ବେଗେ ତୁଟିଯିବ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ସବେ ହରଷ ହୋଇଲେ
 ସଥାର୍ଥ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ସରବେ ବୋଲିଲେ ।
 ବୋଲିଲକ ମାଗା ସବେ ମନୁ ଦେଷ ଛୁଟ
 ମିଳିଛ ହୋଇଣ ଖେଳିବା ରଜରେ କାଗୁଡ଼ି ।
 ଉଚ୍ଚପୂର ଧ୍ୟାମା ତହୁଁ ହରଷିଛ ହୋଇ
 ସଜ୍ଜନେ ତିଆରିଣ ଏମନ୍ତ ବୋଲିଲ ।
 ମିଳିଛ ହୋଇଣ ସବେ କରିବା ଜନ୍ମାଳ
 ଏଇଷ ଭୂଞ୍ଜିଲେ ମନ ଅବଶ୍ୟ ହେବ ମେଳ ।
 ମନୁ ହିଂସା ଦେଷ ସବୁ ହୋଇବ ଅନ୍ତର
 ସୋଦରମାପଣ ଗୋଟି ଫେରିବ ସଜ୍ଜର ।
 ଛୁଡ଼ିଖାଇ ଜନ୍ମାଳଟି ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବ
 ପ୍ରିୟୁଜନ ଅନ୍ୟେଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗୁଳା ହୋଇବ ।
 ବରଜଣ ବୁଡ଼ୀଛେଳ ଆଣିବା ଛୁଗଲ
 ଲେଡ଼ା ହେଉ ପଛେ ସେଥକୁ ଅଧିକ ଧନବଳ ।
 ରତ ଧ୍ୟାମା କହି ଅନାହି ବୋଲଇ ବଜନ
 ଅନୁବ୍ରତେ ଜ୍ଞାନରେ ତୋହର ଥାଇ ମନ ।
 ଗୁରୁତର ସମସ୍ୟାରେ ତୋ ମନ ନ ପଣି
 ବେଜନ ଶୁଣିଲେକ ତୋର ଆନନ୍ଦ ବିକଣି ।

ଏସନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କଥାରୁ ମନୁ ଏବେ ତେଜ
 ସଷ୍ଟବ୍ଧିକ ଲେଉଟିବା ଉପାୟୁଟି ହେଜ ।
 ସ୍ମୃତିହାସ୍ୟ କରିଲେକ ତହିଁ ସବୁ ସବୁଜନ ।
 ଲଜେ ହେଠମାଥ ହେଲୁ ତହିଁ ଧାମସେନ
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁ ବୋଲିଲକ କାଣୀ
 ସଭିକ ମନରୁ ଏବେ ସନ୍ତାପ ଗଲଣି ।
 ଏକମ୍ବ ହୋଇଶ ସବେ ଆଖଣ୍ଡାଶାଳେ ଯିବା
 ମିଳିଛ ହୋଇଶ ତହିଁ ମାଳଦିନାଶ ସାଧିବା ।
 ଆମେ ଦୁଇସାହି ଯଦ୍ୟପି ହୋଇବୁ ଏକମେଳ
 ଦୂରୁ ନିବର୍ତ୍ତିବେ ଦୁଷ୍ଟେ ଦେଖିଣ ଆମ୍ବ ବଳ ।
 ଅହୁର ଏକର କଥା କହୁଛଇ ମୁହିଁ
 ଶୁଣି ଖଟିକୁ କେହୁ ଆଉ ଯିବା ନାହିଁ ।
 ତାତି ଓ ମହୁଳି ସବୁ ଦୟାକୁ ଭିଅଇ
 ମାନବର ମନ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଦିନଇ ଖାଇ ।
 ଅର୍ଥତାନ ସଙ୍ଗତରେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଧ୍ୟାପ
 ତାହାର ବାଢ଼େ ପଡ଼ିଲେ ମାନବା ହୃଦୟ ନାଶ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଗେ ସବେ ଶପଥଟି ନେବା
 ତାତି, ମହୁଳି, କିଦେଣୀ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ନ ଛୁର୍ବିବା ।
 ଶପଥ ଲଦ୍ଦିଣ ଯେହୁ ଆଚରିବେ ତାହା
 ଠାକୁରଙ୍କ ଛୁମୁରେ ସେହୁ ହୋଇବେ ଦୋରେହା ।
 ଆଖଣ୍ଡାଗୁରୁର ମନୁଶୁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ
 ତକତ ହୋଇଲେ ତହିଁ ସବୁ ସବୁଜନ ।
 ଯାଚିନିଗ୍ରା ଅଧିକାଶ ଉଲୁସାଇ କାପୁ
 ବୋଲିଲ ସରବେଏବେ ହୋଇଲୁ ନିର୍ଭୟୁ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଆଖଣ୍ଡା ଗୁରୁ କଲାକ ଶପଥ
 ସବେ ତଳିଯିବା ଅନୁସରି ତାହା ପଥ
 ସମସ୍ତକୁ ନିବର୍ତ୍ତିର ବୋଲଇ ସହଦେବ
 ଯେତେ ଯାହା କଲେ ପଳ କିଷ ଯେ ହୋଇବ ।

ନ୍ୟାୟ ହନ୍ତର ସେସନ ହୋଇଯିବ ଅଛ
 ଏହାର ଉପାୟ ଏବେ କରସି ତଦନ୍ତ ।
 ଜଳୌକା ପ୍ରାପ୍ନେକ ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ଦେହେ ଲୁଗିଛନ୍ତି
 କରଷ କରଷ ଧରି ଲହୁ ଶୋଷ୍ଟ ଅଛନ୍ତି ।
 ହନ୍ତର ବିଶମ କଥା ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ ଶୁଣିବେ
 ନାନା ଆଳ ଦେଖାଇଣ ବେଳ ଗଡ଼ାଇବେ ।
 ନ୍ୟାୟଙ୍କ ପାଶକୁ ତଳେହେଁ ଯିବା ନ ଯୋଗାଇ
 ନିଉରୁଳ ହୋଇବାକ ପାଇକଙ୍କ ପାଶେ ଯାଇ ।
 ବେନି ପକ୍ଷ ଚଳିଯିବା ତାହାଙ୍କ ନିକଟ
 ମିଳିମିଶି ଯିବା ଇଚ୍ଛା କରିବା ପ୍ରକଟ ।
 ମସ୍ତ୍ୟ, ମହୁଲ, ମିଶ୍ରାନ୍ତ ଆଦି ଦ୍ରୁବ୍ୟମାନ ଦେବ
 ବିନପୂରେ ତାଙ୍କ ପାଦେ ନିଉରୁଳ ହେବା ।
 ସୁଦୟା ବନ୍ଧୁକେ ଅବଶ୍ୟ ବିନପ୍ତେ ଆମ୍ବର
 ଦୁନ୍ଦର ବିଶମ ପାଇଁ ହୋଇବେ ତତ୍ପର ।
 ବେନି ପକ୍ଷଙ୍କ ନ୍ୟାୟମନ୍ଦରେ ନେଇଯିବେ
 ନ୍ୟାୟପତିଙ୍କ ଛୁମୁର ଏମନ୍ତ କୋଲିବେ ।
 ବେନିପକ୍ଷଙ୍କର ବିବେକ ହୋଇଛି ଉଦୟ
 ତେଜିକେ ନାହିଁ କଦାପି ନ୍ୟାୟପ୍ରତି ଉପ୍ତି ।
 ଆବର ରତ୍ନିବେ ନାହିଁ କନ୍ଦଳ କଦାଚନ
 ଅଜୀକାର ଲେଖିଛନ୍ତି ଥପୁକରି ମନ
 ଗେ ଦେବ ! ଘେନା କରସି ମୋହର ମିନତି
 ଏହିଠାରେ ନ୍ୟାୟଦୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଉ ଇତି ।
 ତୁ ଯଦି ସୁଦୟା ବନ୍ଧୁ ଏକେ ଆଜ୍ଞା ଦେବୁ
 ଏହି ହନ୍ତର ଗୁହାଶ ଉଠାଇଣ ନେବୁ ।
 ଏସନ କୃତ୍ୟ ଯଦ୍ୟପି ପାଇକ କରିବ
 କେଉଁ ନ୍ୟାୟଙ୍କ ବାପୁଡ଼ା ତାହାନ୍ତ ବିଶେଷ ।
 ନ୍ୟାୟଦୁନ୍ଦ ଅନ୍ତେ ସବେ ପାଇକେ ସଙ୍ଗୋଳ ଆଣିବା
 ଦିକ୍ୟ ଲୋଜନରେ ତାହାନ୍ତ ତୃପତ କରଇବା ।

ପାଇକଙ୍କ କଥାକୁ ଯଦ୍ୟପି ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞେ ଦେବେ ଟାଳି
 ପାଇବେକ କହୁ କଷଣ ମରଣଚହୁଁ ବଳି ।
 ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞେ ଶରଣ ମୁହିଁ କହିବ କଠୋର କରନ
 ଆମ୍ବର ଦୋରେହା ହେଲେ କୁମ୍ଭନ ଦଣ୍ଡିବେ ଉଗବାନ ।
 ଗୁହାରିଆ ପାଶେ ଯାଇ ବୋଲିବୁ କୁମ୍ଭ ଅପୟଶ
 ଯିବା ନ ଯୋଗାଇ ଏମନ୍ତ ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞଙ୍କ ପାଶ ।
 ଭଲକର ନ୍ୟାୟୁଜ୍ଞରଣ ଆମ୍ବନ ଜାଣନ୍ତି
 ବହୁତ ଗୁହାରିଆ ଆମ୍ବର ପାରୁଶେ ଆସନ୍ତି ।
 ଗୁହାରିଆରଣ ଯଦ୍ୟପି ନ ଯିବେ ତାଙ୍କ ପାଶ
 ନ୍ୟାୟ ବେଉସା ତାହାଙ୍କର ହୋଇଯିବ ନାଶ ।
 ଆମ୍ବର ଦୋରେହା ସେହୁ କଦାପି ନ ହୋଇବେ
 ଆମ୍ବର ମିନତି ସେହୁ ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣିବେ ।
 ଏଥରେ ସଂଶୟ ଆକର ଅଧିକ ନ କରି
 ପାଇକଙ୍କ ଦୟାରେ ସଦେଁ ଯିବା ତରି ।
 ଶୁଭ ଉପଗତ ହେଲେକ ବିଦ୍ରୁ ଯାଅଇ ଅପସର
 ଘରୁଛଇଲଂ ଘୋର କଷଣ୍ଠ ସରବେ ଯିବା ତରି ।
 ଏପନ ଶୁଣିଣ ସଦେଁ ଲଭିଲେ ସନ୍ତୋଷ
 ଦୁଇ ଅଧିକାଶ ତହୁଁ ହେଲେକ ହସ ହସ ।
 ଗୋପାଳଜୀଙ୍କ ପଦରେ ସଦେଁ ଓଳଗିଲେ
 ହସ୍ତ ଧରାଧର ହୋଇ ସାହିକୁ କାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ପୁନମୀଳନ ଶବ୍ଦଟି କରିଲାଇଁ ଶେଷ
 ମିନତି କରୁଛଇଁ ପାଠକେ ନ ଧରିବ ଦୋଷ ।

ଶାନ୍ତିପଦ

ଏଥୁଅକେ ଶୁଣସି ସବେ ଶାନ୍ତିପଦ କଥା
ଶେଷପଦେ ହୋଇଲାକ ଯେମନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗ୍ରା ।
ବେନିପକ୍ଷ ମିଳିଣ ପାଇକ ଛୁମୁରେ ପ୍ରବେଶିଲେ
ସୁଦିକ୍ୟ ଶୁଣୁଚନ ତାହାନ୍ତ କହିଲେ ।
ଦନ୍ତ ତେଜିବା କଥାଟି ବିନ୍ଦେ ଜଣାଇଲେ
ଦିକଳ ହୋଇଣ ସବେ ନିଉଛୁଳି ହେଲେ ।
ପ୍ରଥମରୁ ନାସ୍ତିବାଣୀ ମୁଖ୍ୟ ଶୁଣାଇଲେ
କିନ୍ତୁଦିନ ଅତେ ସେହି ସୁଦିପ୍ତା କହିଲେ ।
ବେନି ପକ୍ଷକୁ ପ୍ରବୋଧ ବୋଇଲେକ ବାଣୀ
ତୁମ୍ଭର ଅବୟା ଏକେ ପାରୁଅଛି ଜାଣି ।
ବହୁତ ହୃଦୟା ଭୋଗି ହୋଇଲ ଦନ୍ତସନ
ବେନିଙ୍କ ଦୁଇ'ଶା ଏବେ କରିବାକ ଅଛି ।
କିନ୍ତୁଦିନ ଏହିପରି ହୃଦୟନେଣ ଗତ
ମୁଖ୍ୟକ ଚେଷ୍ଟାରେ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଲ ସମାପ୍ତ ।
ଦୁଇକ ନ୍ୟାୟିକଗଣ ବହୁତ ବିରେଖିଲେ
ନ୍ୟାୟପଦତିଙ୍କ କଟାଳରେ ସବେ ନିବତ୍ତିଲେ ।
ଏହିମତି ହରଗୋଟି ହୋଇଲାକ ଶେଷ
ବେନି ସାହି ଲେକମୁଖେ ଉଚୁଟିଲ ହସ ।
ଯାଜିନଗ୍ର ଅଧିକାଂଶ କିନେ ଚଳିଗଲ
ଠାକୁରଙ୍କ ଛୁମୁରେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।

ଶମନାମୀର ଆପଣ ପାଶକୁ ହଜାର
 ପାତ୍ରଶରେ ବସାଇଲା ଗଉରବ କରି ।
 ତାକୁଆ, କଟୁଆଳ ଆବର ଗୁନେଇ
 କଣ୍ଠବେଳ ଉତ୍ତର ତହିଁ ପ୍ରଦେଶିଲେ ଯାଇଁ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି ଅଧିକାଶ ହୋଇଲା ଉପର
 ସବୁନ୍ତ ସମ୍ମୋଧ ସେହି ବୋଇଲା ଏମନ୍ତିଃ
 ଶୁଣି ହରବେ ଏବେ ଯାହା କହୁଛଇଁ
 ଏକଇ କଥା ଆମ୍ବର ମନକୁ ଆସଇ ।
 ଭକ୍ତପୁରିଆଙ୍କ ତୁଲେ ହେଲଣି ଆମ୍ବର ପୀରତି
 ଯେସନେ ଏହା ବଢ଼ଇ ସେ ଉପାୟ ଚିନ୍ତି
 ଆସନ୍ତା ରତ୍ନବାସରେ ଜନ୍ମାଳ କରଇବା
 ଭକ୍ତପୁରିଆଙ୍କୁ ତହିଁ ଲୋଡ଼ଣ ଆଣିବା ।
 ସେବରମାପଣ ଅବଶ୍ୟ ଏଥୁରେ ବଢ଼ିବ
 ସନ୍ଦେହ କୁଟ କପଟ ସମସ୍ତ ଭୁଟିଯିବ ।
 ଭକ୍ତପୁରଜନ ଯଦ୍ୟପି ଏସନ ବିଲୋକିବେ
 ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଜନ୍ମାଳ ଅବଶ୍ୟ ଭିଆଇବେ ।
 ଶମନାମୀର ଆପଣ ଏସନେକ ଶୁଣି
 ଅଳପ କୁଞ୍ଚାଇଣ ବୋଇଲକ କାଣୀ ।
 ଏଥପାଇଁ ଧନ କାହିଁ ହେଇବ ପ୍ରାପତ
 ମାଗଣ କରିଲେ କେହି ନୋହିବେ ସନମତ ।
 ଅବଶ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ତହିଁ କହିଲ ଅଧିକାଶ
 ଏସନ କଥାଟି ଆମ୍ବେ ଅଛୁଇ ବରୁର ।
 ଏଥପାଇଁ ଲୋଡ଼ା ହେବ ଯାହା କରୁ ଧନ
 ସାହୁକାର ଠାରୁ ତାହା ଆଣିବା ବହୁନ ।
 ନପୁଣ ସାହୁକାରକୁ ପଡ଼ଇ କଷଣ
 ତାହାକୁ ଶୁଣିବା ଠୁଳ କରିଣ କୋଠଧନ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ସବେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ
 ସାହୁକାରର ସମସ୍ତ ଶୁଭ ମନାସିଲେ ।

ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲାକ ଯହଁ ସାହୁକାର
 ଆଖତା ଗୁରୁ ବୋଇଲ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ।
 ଆରେ ସାହୁକାର କିମ୍ବା ହେଉ ତୁ ବିମନ
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଧନ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବ ଉପାଜି'ନ ।
 ସଦା ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଧନ ତୋ ପାଶେ ରହଇ
 ତାଙ୍କ ଉପାଜି'ନ ଚେତେ ଜ୍ଞାତ କି ନୁହିଲ ।
 ଏଥରେ ଯଦ୍ୟପି'ତୁହି ହୋଇବୁ ନିସତ
 କୋଠଧନ ରଖିବାର ନ ହେବ ଉଚିତ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ସେହି ଲଭିଲ ବିଷାଦ
 ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ପଡ଼ିଲ ଦୋର ପରମାଦ ।
 କୋଠଧନ ଯିବା ଭୟ ହୋଇଲ କାତର
 ଭଦବେଶ ହୋଇଣ ସେହି ଦେଲାକ ଉତ୍ତର ।
 ନାସ୍ତିକାଣୀ ମୋହଠାରୁ କେହି କି ଶୁଣିଛ
 ବୃଥାରେ ଆମୃତ କିମ୍ବା ଦୋଷ ଦେଇଅଛ ।
 ଯେମନ୍ତ ବୋଲିବ ଆମ୍ବେ କରିବାକ ତାହା
 ମଙ୍ଗଳାମାତ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ସାହା ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ସବେ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ
 ଜନ୍ମାଳ କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।
 କାଣିଆନନ୍ଦ ପାତକେ ହକାରି ଆଣିଲେ
 ଯେସନ ଜନ୍ମାଳ ହେବ ତାହା ଆଦେଶିଲେ ।
 ଧନବ୍ୟଧ ନିମନ୍ତେ ଖଣ୍ଜିଲେ ବିଧାନ
 ସାହୁକାର ଯୋଗାଇଣ ଦେବ ତା ବହନ ।
 ଖାଦ୍ୟ ଦରବମାନ ସାହୁକାର ହୟ କଲ
 ପାଞ୍ଚମୁଦ୍ରା ହୁାନରେ ଦଶମୁଦ୍ରା ଲେଖିଲ ।
 ଯାହାର କାତିରେ ଥିଲ ଯେମନ୍ତ ଫଳମୂଳ
 ସବେ ଶରଧାରେ ଆଣି କଲେକ ତାହା ଠୁଳ ।
 ଶନିବାର ବସରେ ଅଧିକାଶ ସଜ ହେଲ
 ରତ୍ନପୂର ପାଇଣ ସରକୁ ନମିତା କରିଲ ।

ଭକ୍ତପୁର ଅଧିକାଶ ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ
 ସନ୍ତୋଷ ଲଭିଲକ ଆପଣା ହୃଦୟେଣ ।
 ହସ ହସ ହୋଇଣ ତାହାକୁ କଲ କୋଳ
 ପୁଞ୍ଜିଲକ ନଗ୍ରଜନମାନଙ୍କ କୁଣଳ ।
 ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥୁଲେକ ଯେତେ ଜନ
 ଶୁଣିଣ ହୋଇଲେ ସର୍ବେ ଆନନ୍ଦତ ମନ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ବୋଲଇ ଯାଜନଗ୍ର ଅଧିକାଶ
 ନିମନ୍ତିଣ ପାଇକ ନ୍ୟାୟଙ୍କେ ଅଛୁ କରି
 ଶରଧା ବହଣ ସେମାନେ କରିଅଛନ୍ତି ସନମତ
 ଯଥା ସମୟରେ ତହିଁ ହୋଇବେ ଉପଗତ ।
 ତାହାକୁ ପ୍ରଶଂସି ତହିଁ ଅନାଦି ବୋଲି
 ଅଗ୍ରବ ଉତ୍ସମ କୃତ୍ୟ ଏହା ଯେ ହୋଇଲା
 ଯାଜନଗ୍ର ଅଧିକାଶ ହୋଇଣ ଆନନ୍ଦତ ମନ
 ମେଲାଣି ଘେନିଣ ନଜ ପୁରକୁ କଲକ ଗମନ ।
 ଯାଜନଗ୍ର ମଣ୍ଡପରେ ସରବେ ହେଲେ ଢୁଲୁ
 ହୋଇଲକ ସେହିଠାବେ ବଉଇ ଜନ୍ମାଳ ।
 କରିଯୋତି କାଣିଆ ପାଇକ ତହିଁ ଉତ୍ସ ହେଲ
 କପରି ହୋଇଣ ଅଛୁ ବିନ୍ଦୁ ପୁଞ୍ଜିଲ ।
 ବୁଦ୍ଧା ତ୍ରୁଦ୍ୟରୂପକୁ ସବେ ପ୍ରଶଂସିଲେ
 କୃପତ ହୋଇଲୁ ବୋଲି ସମସ୍ତେ କହିଲେ ।
 କେନ ଅଧିକାଶ ତହିଁ ଉତ୍ସ ହୋଇଥିଲେ
 ଭେଜନାନ୍ତେ ବିଜ୍ଞଜନେ ସେଠାବେ ଗମିଲେ ।
 କେନକୁ ସରବେ ତହିଁ ବୋଲିଲେ-ଆଶ୍ଵାସି
 ଏହିମତେ ଦୁଇସାହି ରହିଥାଏ ମିଶି ।
 କେନ ସ୍ବାହିକର ଏବେ ପୁଣ୍ୟ ଉପୁଜିଲ
 ବୁଝା ଦୂଦସମସ୍ତ ଆଜିତୁ ଅନ୍ତ ହେଲ ।
 ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ କେଡ଼େକ ଦୂଦ ହୋଇଗଲ
 ସୋଦରମାପଣ ଗୋଟି ବିଅର୍ଥେ କୁଟିଲ ।

କେତେକ ସମ୍ବଦ ଶିଘ୍ର ଉଜୁଡ଼ଣ ଗଲା
 ଜୀବ ନ ହେ ଇଲା ଧନ କେସନ ବୋହିଗଲ ।
 ଆଜିଠାରୁ ସରବେ ହୃଦୟି ସାବଧାନ
 ନ ଲଗଇ ଖଳ ଦୂନ ପୁନଶ୍ଚ ଯେସନ ।
 ମନାନ୍ତର ଯଦ୍ୟପି କେବେ ହୋଇବ ଉପଗତ
 ପଣ୍ଡିତ ହକାର ତାହାର କରାଇବ ଅନ୍ତ
 ଖଳ ଲୋକଙ୍କର ସଙ୍ଗ କରସି ବଜ'ନ
 ନ ଶୁଣସି ଦୁଇ'ନଙ୍କ ବାକ୍ୟ କରାଇନ ।
 ତାଙ୍କସତ ପ୍ରୀତିଭାବ କେବେହେଁ ନ ଯୋଗାଇ
 ଏସନ କଲେକ ଅବଶ୍ୟ ବିପଦ ଘୋଟଇ ।
 ରଖିଥୁବ ଯୁକାଗଣେ କରଣ ଆକଟ
 ଏହାର ଅନ୍ୟଥା କଲେ ପଡ଼ିବ ସଙ୍କଟ ।
 ଗୁଣୀଜନଗଣେ ସଦା କରିବ ଭକ୍ତି
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପାଇଣ ହୋଇବ ଶୁଭମତି ।
 ଯେବଣ ଦୁଇ'ନ ସଦା ଆଚରିବ ମନ
 ତାହାନ୍ତ ସରବେ ମିଶି କରିବ ବାସନ୍ନ ।
 ପଡ଼ୋଣୀର ବିପଦ ଘୋଟିବା ଯଦ୍ୟପି ଦେଖିବ
 ସବେ ଏକ ହୋଇ ତାହାନ୍ତ ସାହାୟ୍ୟ କରିବ ।
 ନ୍ୟାୟକୁ ଆପଣା ହତ୍ତେ କରାପି ନ ସେନିବ
 ପଞ୍ଚ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତାହା ସମପିବ ।
 ଏଥରେ ବିପଳ ହେଲେ ଯିବ ପାଇକଙ୍କ ପାଶ
 ତାଙ୍କଠାରେ ରଖିଥୁବ ସର୍ବଦା ମୁହିଁସ ।
 ଦୁଇ ଅଧିକାଶଙ୍କୁ ବେଇଣ ଏସନ ଉପବେଶ
 ସବେ ଚଳିଗଲେ ସେଠାରୁ ନିଜ ନିଜ ବାସ ।
 ଶାନ୍ତିରେ ବିଜଣ ଗଲା ଏମନ୍ତେ କେତେବିନ
 ଉକ୍ତପୁରୀଆଗଣ ତହୁଁ କରିଲେକ ମନ ।
 ଯାଜନାରୀଆଜ ପରି ଜନ୍ମାଳ କରିବେ
 ଏମନ୍ତ ନକଲେ ସେମାନେ ଲାଗୁ ହୋଇଯିବେ ।

ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ କକ୍ଷପୁର ଅଧୂକାସ୍ତ
 ସବୁନ୍ତି କହିଲା ମନରେ ବହୁତ ବିଗୁରି ।
 କେମନ୍ତ ଗୌରବ ଆମ୍ବନ କଲେ ସେହୁ
 ମାନବା ପଣେ ନ ଜଣି ନ ମାନିବେ ଘେହୁ ।
 ସଦ୍ୟପି ପ୍ରତିଜନ୍ମାଳ ଆମ୍ବେ ନ କରିବା
 ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନିଞ୍ଜନ ହୋଇଣ ରହିଥିବା ।
 ସାଧମତେ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯୋଗାଢ଼ କରିବା
 କାଣିଆ ହସ୍ତରେ ବନ୍ଧନ ତାହାଙ୍କ ଭୁଞ୍ଜାଇବା ।
 ଏସନ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଅନାଦି ବୋଇଲା ବଚନ
 କଥାଏ ବୋଲିବାକୁ ଆମ୍ବର ହୋଇଥିଅଛଇ ମନ ।
 ତାହାଙ୍କ ପରି ଜନାଳ ଆମ୍ବେ ନ କରିବା
 ସେଇମତି କରିଲେକ ଯଶ ନ ଲଭିବା ।
 ଅନ୍ତିମ ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ ସେମାନେ ସବୁନ୍ତି ତୋଷିଲେ
 ତୃପତି ହେବେନ କେହୁ ସେହିମତି କଲେ ।
 ଏକପ୍ରକାର ଦରକ ଯେହୁ ଭୁଞ୍ଜୁଥାଇ
 ତା ଗୁଡ଼ ଅରୁଣ ଅବଶ୍ୟ ଜାତ ହୁଅଇ ।
 ପିଠାପଣାରେ ତାହାଙ୍କ ମନକୁ ତୋଷିବା
 ମିଶ୍ରାନ୍ତ, ବ୍ୟଞ୍ଜନ, ଶାକର ଆଦି ବରଜିବା ।
 ଏହା ଶୁଣି ଭ୍ରମସେନ ଶେବାଇଲା ବଚନ
 ଏହି କଥାରେ ମୋର ଯାଉ ଅଛଇ ମନ ।
 ପିଠାସମ ଆନ ପଦାର୍ଥ ପୁଥରେ ନଥାଇ
 ଯେତେ ଭୁଞ୍ଜିଲେକ ମନ ତୃପତି ନ ହୋଇ ।
 ଚକୁଳ, ବୁଡ଼ାଚକୁଳ, ସରୁଚକୁଳ ଆବର
 କୁଞ୍ଚପତର ପିଠା ପାଅର ଆଦର ।
 ଚିତ୍ର ମୁଆଁପିଠା ପୁନଶ୍ଚ ଏଣ୍ଟୁରି
 ଛେନା ନଢ଼ିଆ ପୁରରେ ଥାଏ ତାହାପୁରି ।
 ଗେଟେର ବିରତାଢ଼ିଆ ଛେନା ପୋଡ଼ିପିଠା
 ବିରିବର ସଙ୍ଗତରେ ଆବର ଗର୍ବିଠା ।

ରଜ ପୋଡ଼ିପିଠା ଗୋଟି ପିଠା ମଧେ ସାର
 ଆନ ସବୁ ପିଠା ତାହା ପାରୁଣରେ ଛୁର ।
 କାକର, ସେକା, ନାନମାନ, ଆବର କରଞ୍ଜି
 ଆରିସା ପିଠା, ମାଣ୍ଡୁଆ ମନ ଦିଅଇ ରଞ୍ଜି ।
 ବସିଥିଲୁ ସେଇଠାବେ ଗୋବିନ୍ଦା ମୁଖ କରି ମେଲ
 ତାହାର ପାଟିରୁ ଲଳ ନିକଳି ପଡ଼ିଲ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଟିରୁ ଉଠିଲକ ହାସ୍ୟଗୋଲ
 ଲଜରେ ଗୋବିନ୍ଦା ମୁଖରୁ ପୋତୁଲକ ଲଳ ।
 ଥଳପ ତସିଣ ଅନାଦି ବୋଇଲ ବଚନ
 ଏଥୁ ନିମନ୍ତେ ବହୁ ଧନ ହେବ ଫ୍ରିପ୍ରୋଜନ ।
 ବହୁତ ସମୟ ଏଥୁ ଅବଶ୍ୟ ଲାଗିବ
 ଅନିମିତ୍ତେ କିମ୍ବାର ପାଇବା ପରିବବ ।
 ମୋର ମନକୁ ଏହା ଯାଉନାହିଁ ପ୍ରତେ
 ଚିନ୍ତସି ଆନ କିଛି ସରବେ ଦୃଢ଼ିତିତେ ।
 ସେଇଠାବେ ସଦେଇ ବସି ସବୁ ଶୁଣୁଥିଲ
 ଉଚିତ କଥା ଏ କହିଲ ବେଳିଣ ବୋଇଲ ।
 ଏସନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆମ୍ବନ୍ତ ତିଳେ ନ ଯୋଗ ଇ
 ଏମନ୍ତ କର୍ମରେ କେବଳ ଥିପଯଶ ପାଇ
 ଅନିମିତ୍ତେ କିମ୍ବାର ହୋଇବା ଲୋକହସା
 ମୁହିଁ ଭବୁଛିରୁ ଲରିବା ଏଥୁ ଚାନ୍ଦାଘଷା ।
 ଚାନ୍ଦାଘଷାର ସବୁ ଯେମନ୍ତ ବିଧାନ
 ଏବେ ସବୁ କହୁଛିରୁ ମୁହିଁ କରସି ଶ୍ରବଣ ।
 କେଇଟଣୀ ଘରୁ ଆଣିବ ଚାନ୍ଦା ତିକିକୁଟା
 ତାହାସଙ୍ଗେ କଣିଆଣିବ ନଟିକାଳ କେତେ ଗୋଟା ।
 କୁଟୁଣ୍ଡିରେ ଚାନ୍ଦାତକ ଗୁଣ୍ଡ କରିଦେବ
 ନଟିକାଳ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ତାହାନ୍ତ କୋରିବ ।
 ଆବର ତହିଁକ ଲେଡା ଗୁଡ଼, ଗବ୍ୟଦୂତ
 କର୍ପୁର ଗୋଲମରିତ ମୁଣ୍ଡ ମସଲ ସମସ୍ତ ।

ଏକ ସେଇ ଚୁଡ଼ାକୁ ବିଂଶଗୋଟି ନଟିକାଳ
 ଦେନି ମିଶାଇଣ ମର୍ଦନ କରିବ ପ୍ରବଳ ।
 ଦୁଇ ସତ୍ତେଇ ମଧ୍ୟରେ ଅପିଣ ଏହି ଗୁଣ
 ଘରଣା କରୁଥିବ ଅଛି ପରଚଣ୍ଠ ।
 ଅଧପାଏ ବେଣ୍ଟୁଛ ନର୍ମରେ ମିଶାଇ
 କିଛି ସମୟ ରଖିବ ତାହା ଆପୁଡ଼ାଇ ।
 ଅଧସେଇ ଶୁଷ୍ଟିଗୁଡ଼ ଦେବ ତହିଁରେ ମିଶାଇ
 ସୁଗନ୍ଧ ମସଲ ଦେବ ତତ୍ପରେ ଗୋଲାଇ ।
 ବାଙ୍ଗରୁ ଆଣିବ ଚୁଡ଼ା, ମାହାଙ୍ଗ ରୁ ଘୃତ
 ସାଷ୍ଟିଗୋପାକୁ ନଟିକାଳ ଆଣିବ ସମସ୍ତ ।
 ଯେବେ ଚୁଡ଼ାଘଣାଟି ଉଜ୍ଜଳରେ ଖ୍ୟାତ
 ମେଦକ ପ୍ରମାଣେ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ମନ ହୃଦୟ ତୃପ୍ତ ।
 ନରସିଦ୍ଧପୂର ବସାଦିନ ଅବଶ୍ୟ ଆଣିବ
 ଏହା ସହିତ ଡାଳମା ରଙ୍ଗନ କରିବ ।
 ଏପରି ଭୋକଟି ସବେ ଜାଣିଥାଅ ସାର
 କଲେକ ପ୍ରଶଂସା ସବେ ପାଇବ ଅପାର ।
 ଆମ୍ବର ବୋଲ ମନିଶ କରସି ଏମନ୍ତ
 କାଳକାଳକୁ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବ ଯେମନ୍ତ ।
 ସଗଜନେ କରିଲେକ ଏଥରେ ସନମତ
 ବେଳେଲେ ଏମନ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଟଇ ଉଚିତ ।
 ଏହି ଖାଦ୍ୟଗୋଟି ଏବେ ହେଲଣି ଗୋପ୍ୟାନ
 ଭୁଲିଗଲେଣି ସରବେ ଏମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ଏମନ୍ତ ଭୋକଟି ଆମ୍ବେ ନିଷ୍ଠ କରଇବା
 ସରଙ୍ଗଠାରୁ ପ୍ରଶଂସା ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣିବା ।
 କଟୁଆଳ ରାଶ ବୋଲିଲକ ଆଧୁକ ଶ
 କରସି କରମ ସରବେ ମନରେ ପଣ କରି ।
 ତହିଁଆର ବିନଠାରୁ ସବେ ହେଲେକ ତତପର
 ଯୋଗାଡ଼ କଲେକ ଦ୍ଵୀ ଦ୍ରୁବ୍ୟର ସମ୍ଭାର ।

କିଧମଳେ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଲା
 ଯାଜିନଗ୍ରୁ ଜନେ ଆବର ପାଇକେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଗଲା ।
 ନ୍ୟାୟକୁ ଗୃହାଶାଖାଙ୍ଗି ଆଗଣ ଲୋଡ଼ା ହେଲେ
 ଉକ୍ତପୂରଜନେ ସରିଛୁ ବହୁ ସନମାନ କଲେ ।
 ଦୁଇ ଅଧିକାଶକୁ ଏକର ଠାକେ ଦେଖି
 ଅଗନ୍ତୁକଗଣେ ସବେ ହୋଇଲେକ ସୁଖୀ ।
 ଘୋଜନରେ ସରବେ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ
 ଉକ୍ତପୂରଜନେ ତହଁ ହୋଇଲେ ଆନନ୍ଦ ।
 ଦୁଇ ଅଧିକାଶକୁ ସମ୍ମାଧ ବିଜ୍ଞାନଗଣ
 କୋଇଲେକ ଏହିମତି ରହସ୍ଯ ସୁଖେଣ ।
 ସଦ୍ୟପି ଅନ୍ୟଅନ୍ୟ ବିବାଦ ଉପୁଜିବ
 ଜ୍ଞାନଙ୍କ ବୋଲି ମାନ ତାହା ମେଣ୍ଟାଇବ ।
 ଅହଙ୍କାର ଦେଷ, ରୋଷ, ସବୁ ତେଜ୍ୟାକରି
 ସୁଖେ କାଳ କଟାଇବ ସେବରଙ୍କ ପରି
 ଏହିମତି ଧରଦେଶ ଦେଇଣ ବିଜ୍ଞାନ
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ହେଉଥି ମାରଣ କଲେକ ପ୍ରସ୍ତାନ ।
 ଏଥୁଥୁଣେ କିନ୍ତୁ ହିନ ହୋଇଲାକ ଗତ
 ବ୍ୟାମନାମୀ ଆଗଣର ବଳିକ ଚିତ୍ତ ।
 ଦୁଇ ସାହି ଜନଗଣେ ଏକଥ କରିଣ
 ଆରମ୍ଭିବ ବ୍ୟାମନାମୀ ଯେମନ୍ତ ବିଧାନ ।
 ଉକ୍ତପୂର ଯାଇ ସେହି ଅଧିକାଶର ନିକଟ
 ନିଜର ରଙ୍ଗା ଗୋଟିକ କଲା ୧ ରକଟ ।
 ଏସନ ଶୁଣିଣ ଅଧିକାଶ ହୋଇଲା ହରଷ
 ପୂରଜନେ ଫଳାରଣ ତାହା କଲିକ ପରକାଣ ।
 ସମସ୍ତେ ଶୁଣିଣ ଏଥରେ ସନମତ ହେଲେ
 ବ୍ୟାମନବମ୍ବୀରେ ଆରମ୍ଭିକା ପାଇଁ ୫୩ କଲେ ।
 ମହା ଉଜ୍ଜ୍ଵାଳାର ସବେ ହୋଇଲେ ଏକମେଳ
 ଯାଜିନଗ୍ରୁ ରହିବା ଉପରେ ହେଲେ ଠୁଳ ।

ରାମନାମୀର ଆପଣ ଶୁଣିମନ୍ତ ହେ ଇ
 କୁଣୀଲବଗଣେ ସବୁ ଦିଅଇ ଶିଖାଇ ।
 ନୃତ୍ୟଗୀତ ବଚନିକାରେ ସେହୁ ସାମରଥୀ
 ଜଣେ ଜଣେ ଶିଖାବନ୍ତି ନ କରି ଅନ୍ୟଥା ।
 ଏହିମନ୍ତ ସବୁ ବିଦ୍ୟା ଚୁରୁ ସଧାଇଲେ
 କୁଣୀଲବଗଣେ ସେ ସବୁରେ ପଟୁତା ଲଭିଲେ ।
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ଯେଉଁ ଶୂନ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ ଥିଲ
 ସୁସଞ୍ଚ ଘ୍ରୟାମଣ୍ଡପ ତହିଁ ନିର୍ଭାବେ ।
 ଶୁକଳ ନବମୀ ତଥ୍ୟ ଦୁଆନ୍ତେ ଉପଗତ
 ରାମନାମୀର ଆୟୋଜନ ହେଲକ ସମସ୍ତ ।
 ମୁଖସ୍ତିହାର ହୋଇଲେ କୁଣୀଲବଗଣ
 ହନ୍ତୁମାନ ଅଙ୍ଗଦ ସୁତ୍ରୀ ଆବର ବାଦଣ ।
 ଆଲୋକମାଳାରେ ହେଲକ ମଣ୍ଡପ ବିଭୂଷିତ
 ଉପାଶେ ଦେଖିଣ ବସିଲେ ଦଶକ ସମସ୍ତ ।
 ଖଟୁଳରେ ବସିଣ ଦିଅଁ ତହିଁ ବିଜେକଲେ
 ସୁସଞ୍ଚ ମଞ୍ଚ ଉପରେ ନିଶ୍ଚିଲେ ରହିଲେ ।
 ତାଙ୍କ ପାଦତଳ କଣ ଦୁଇ ଅଧିକାଶ
 ଫଳ ଚନ୍ଦନ ଲାଗି ହୋଇଣ ବସିଲେ ଆବୋର ।
 ବହୁ ସୁଜ୍ଜନ ଅସି ସେଠେ ରେ ବସିଲେ
 ଦୁଇ ଅଧିକାଶକୁ ବହୁ ପ୍ରଶଂସିବେ ।
 ଏଥୁଆନ୍ତେ ରାମନାମୀ ଅରମ୍ଭ ହୋଇଲ
 ଖୋଲ କରିତାଳ ସୁନେ ପ୍ଲାନଟି ଦୁଲୁକିଲ ।
 ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସୀତା ମଣ୍ଡପ ତଳେ ଉଭ୍ୟହେଲେ
 ସୁସବେ ଗୀତ ଗାଇଣ ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭିଲେ ।
 ନୃତ୍ୟ ଅନ୍ତେ ଖୋଲ କରିତାଳ ଗର୍ଜଣ ଉଠିଲ
 ହନ୍ତୁମନ୍ତ୍ର ବିଜେ ହେବା ସମୟ ହୋଇଲ ।
 ବାରିକ ବାଦୁଡ଼ା ହଟ୍ଟେ ଧରିଣ ଦିହୁଡ଼ି
 ମଣ୍ଡପକୁ ଆସିଲକ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ।

ତାହ'ର ପଣ୍ଡାତେ ମହାପାର ହନୁମନ୍ତ
 ଖେପି ଆସିଲେକ ତହିଁ ହୋଇଣ ଗଦାହପ୍ତ ।
 ତବିଧ ନୃତ୍ୟ କରିଣ ଦଶ'କେ ତୋଷିଲେ
 ନୃତ୍ୟ ଅନେ ଘମଙ୍କର ପାରୁଶେ ଉତ୍ତା ହେଲେ ।
 ଏହିମତ ଆସିଲେକ ଅଗନ୍ତ ସୁତ୍ରୀବ
 ନଳ ସୁଷେଣ ଅନେ ଆସିଲେ ମହାଦେବ
 ଦେଲେ ମହାଦେବ ଧରିଣ ପାଦ ଶାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ
 ତଳ ଡଳ ନୃତ୍ୟ କଲେ ତହିଁ ନାନାରଜେ ।
 ବାମନ ଏକ ଧରିଣ ଭଲ୍ଲୁ କର ଦେଶ
 ନୃତ୍ୟ କରିବାକୁ ତହିଁ ହେନ ପରବେଶ ।
 ଗେହୁଆ ବସନ ସଙ୍ଗେ ମୁକ୍ତକଙ୍କ ହୋଇ
 ନାନକଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣ ଆସିଲେକ ତହିଁ ।
 ମାଥରେ ଉଷ୍ଟୁଷ ହପ୍ତେ ଦିକାଠିଆ ଧର
 ଭଜନ ଗାଇଲେ ତହିଁ ସୁମଧୁର ଜର ।
 ବିନମେ ଆସିଲୁ ଶେଷେ ତହିଁ ଦଶାନନ
 ସୁଶୋଭନ ଥାଟ ଏକ ପଣ୍ଡାତେ ବ ଛଣ ।
 ଖଣ୍ଡା ବୁନ୍ଦରଣ ସେହି ବହୁ ନୃତ୍ୟ କଲ
 ଶେଷେ ଜଗତ ଉପରେ ଯାଇଣ ବସିଲୁ ।
 ଘମ ହନୁମାନ ସହ ତାହ'ର ବରନିକା ହୋଇଲୁ
 ଘମନାମୀର ଶେଷଗୋଟି ଏହିଠାବେ ହେଲୁ ।
 ସୁଜ୍ଜନେ ପ୍ରଶଂସିଣ ଅଧିକାଶ ଦୟ
 ବୋଇଲେ ତୁମ୍ହ ଲାଗି ସରବେ ହୋଇଲେ ନିର୍ଭୟ ।
 ଏହିପରି ଦୁହେଁ ମିଶି ସବ୍ବ କର୍ମ କର
 ଶାନ୍ତି ପ୍ଲାପନା ହେଉ ଉଭୟ ସାହିର ।
 ପଣ୍ଡାତର ସବୁ ଅନର୍ଥ ମନରୁ ପାଶୋର
 ସୋଦରମାପଣେ ସବୁ କର୍ମ ଯ ଅସି କର ।
 ଦେଖନାପଣ ଯେତେକ ସେଠାବେ ଯାଇଥୁଲେ
 ଅପ୍ରକୃତ ଘମନାମୀ ଦେଖିଲୁ ବୋଇଲେ ।

ସେଇଠାବେ ଶମନାମୀ ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ଶୁଭରେ କଟିଣଗଲ କେତେଗୋଟି ମାସ ।
 ଦୁଇସାହି ଭେଣ୍ଡିଆକୁ ହୋଇଲ ଆକଟ
 କେହି ଯିବେନାହିଁ ଶୁଣ୍ଡିଖଟିର ନିକଟ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଅ ଖଡ଼ାଗୁରୁ ସଜବାଜ ହେଲ
 ଆଖଡାଶାଳ ଗୋଟିକ ଧୂନଶ୍ଶ ଧମାଜିଲ ।
 ବେନିସାହି ଭେଣ୍ଡିଆକୁ ସେଠେ କେ ହକାରି
 ଶିଖାଇଲ ମାଲବିନ୍ଧାଣ ସେହି ପର୍ବ ପର ।
 ଦୁଇସାହି ମଧ୍ୟେ ନମେ ବଢ଼ିଲ ପୀରତି
 ଘୋଡ଼ରମାପଣ ବଡ଼ୁଆଇ ଦିନରାତି ।
 ପୁନଶ୍ଚ ଦଶହରପଦ ଗୋଟିକ ଆସିଲ
 ଯାକିନଗ୍ର ଅଧିକାଶ ଉକ୍ତପୁର ଚଲ ।
 ଉକ୍ତପୁର ଅଧିକାଶ ପାରୁଶେ ବସିଣ
 ତାହାନ୍ତି କୋଇଲକ ବଣ୍ଣାସ ଜନ୍ମାଇଣ ।
 ଘଟପାଞ୍ଜା କରିପିକ ସର୍ବ ଏଥର
 ବାରବାଦ୍ୟ ବାଇ ଯିବ ଘଟ ସହିତର ।
 ମାଧସାହୁ ଘରଠାବେ ଆମ୍ବେ ସର୍ବ ରହିଥିବୁ
 ଗୁରୁ ଗଉରକ କରି ତୁମନ ପାଗ୍ରେଷିଣ ନେବୁ ।
 ଆମ୍ବର କାର୍ତ୍ତିନମଣ୍ଡଳୀ ତୁମ୍ଭ ସହିତ ମିଶିବେ
 ପୁଜାବାଦ୍ୟ ବାରବାଦ୍ୟ ଉଭୟ କାଇବେ ।
 ମଙ୍ଗଲାଙ୍କ ପାରୁଶେ କେନିପର୍ଷ କରିବାକ ପୁଜା
 ସନ୍ତୋଷ କରିବା ମାତ୍ର ଦେଇଣ ବଳିଭୋଜା ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣନ୍ତେଣ ଉକ୍ତପୁର ଅଧିକାଶ
 କୋଇଲକ ନ କୁହସି ଭ୍ରାତ ଏହିପରି ।
 କି ମିଳିବ ଯିବା ତହିଁ ବାରବାଦ୍ୟ ବାଇ
 ତହିଁରେ କି ବାରପଣ ଯଥାଥ ଦିଶାଇ ।
 ଏହି ଭ୍ରମଗୋଟି ପୁନଶ୍ଚ ଅମ୍ବେ ନ କରିବା
 ଯଦ୍ୟପି ଇଚ୍ଛୁକ ପୁଜାବାଦ୍ୟ ବାଇ ଯିବା ।

ବହୁ ଆଲୋଚନା ଅନ୍ତେ ଗଲକ ସ୍ଥିର ହୋଇ
 ମଙ୍ଗଳା ମନ୍ଦରେ ଯିବେ ସର୍ବେ ପୂଜାବାଦ୍ୟ ବାଇ ।
 ସେହି ଦିନଠାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ବିଶ୍ଵକଳ
 ସଇ ମହାଭାରତଟି ଏଥୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଲା ।
 ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମେ ପଶିଲି ଶରଣ
 ଅଧିମ ଫଞ୍ଚୁରନନ୍ଦ ଧାନ ପ୍ରାନଜନ ।
 ହେ ଶ୍ରୀଶମଗଳାରେ ଥୁଲକ ମୋଦର ବସନ୍ତ
 ଦରେକୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ରକର ଅଟଇ ମୁଁ ନାତ ।
 ତାହାଙ୍କର ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁଷ୍ଟ ନାମ ବିଦ୍ୟାଧର
 କାଳେ ହୋଇଲେକ ସେହି ଆମ୍ବର ପିଆର ।
 ସୁଭଦ୍ରା ନାମେଣ ଥୁଲେକ ମୋଦର ଜନମ
 ତାଙ୍କ ତ୍ରୁଟି ଜାତ ସାହସ୍ରୀ ନାମେଣ ଉଚିମା ।
 ଉଣେଶ ପଦରରେ ହୋଇଥୁଲି ଜାତ
 ଉଣେଶ ଏକତ୍ରିଶରେ ଶିକ୍ଷା କରିଲାରୁ ସମାପ୍ତ ।
 ଉଦେଶୀ ବଇଦ ପାଠ ତହୁଁ ପଡ଼ିଲାରୁ
 ଉଣେଶ ଅନ୍ତରିଶରେ ବଇଦ ହେଲାରୁ ।
 କାଳେ କ୍ୟାହୁ ଆମ୍ବନ କଲକ ଆମଣ
 ନ କରିଲ ତହୁଁ ମୁହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଆଚରଣ ।
 ସହପାଠୀ ଜୟୀ ମହାନ୍ତି ଥିଲ ସାହିତ୍ୟକ
 ତାହାର ସାନ୍ଧିତ୍ୟ ଆମ୍ବକୁ ଘାରିଲକ ।
 ତହୁଁରେ ସଫଳତା ଦେଖି ହେଲି ଆଚମ୍ବିତ
 ଭବିଲାରୁ ସୁଦୟା କଲେକ ସାରଳା ମାତ ।
 ଏକ ଦିନେ କୁଞ୍ଜବିହାର ଦାଶ ମହାମତି
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଥୁଲେକ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଶତପଥୀ ।
 ମୋତେ ଦେଖିଣ ଉର୍ପେ ହୋଇଲେ ସନ୍ଦେଶ
 ବୋଇଲେ ଲେଖି ଯିବା ସାରଳାଙ୍କ ପାଶ ।
 ଖାଇବା ଲେଉରେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଗଲି
 ସାରଳା ପୀଠରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲି ।

ସାରଳା ଦାସଙ୍କର ସଜ୍ଜ ସେଠାବେ ହେଉଥିଲ
 ବେନିଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ଲାଗି ମୋ ପାଣି ପିଣ୍ଡିଲ ।
 ସେହିଠାବେ ସାରଳାଙ୍କ ପାଦେ ପ୍ରଣମିଲି
 ମହାଘରତ ଏକଇ ରଚିବ ମନାସିଲି ।
 ଆବର ଚିନ୍ତିଲି ତୋହର ପାଦେ ସମପି'କ
 ସୁଦୟା କରିବୁ ମାତ ଯେସନେ ଲେଖିବ ।
 ଗୃହ ଫେରିଶ ମୁହିଁ ରଚନା ଆରମ୍ଭିଲି
 ଡଳଗ ପରିକାରେ ତାହା ମୁଦୃଶ କରଇଲି ।
 ନମେ ଚଷ୍ଟାନ ମୁହିଁ ହୋଇଶ ପଢ଼ିଲି
 ଲେଖନ ନିମନ୍ତେ ମୁହିଁ ସମର୍ଥ ନୋହିଲି ।
 ସାରଳା ସୁଦୟା କଲେକ କଣ୍ଠେ ବସି ମୋର
 ଡାକନେ ଲେଖିଲି ଅନୁଜ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ।
 ପାଞ୍ଚିଲିପି ହଣୋଧନ ସେହି କି କରିଲା
 ସାରଳାଙ୍କ ସୁଦୟାକୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଲା ।
 ତୋ ପାଦରେ ମାତ ଏବେ କରୁଛି ସମର୍ପଣ
 ମୁହିଁ ଫରୁଗନନ୍ଦ ଦାନସ୍ଥାନ ଜନ ।

—ସମାପ୍ତ—

—*—